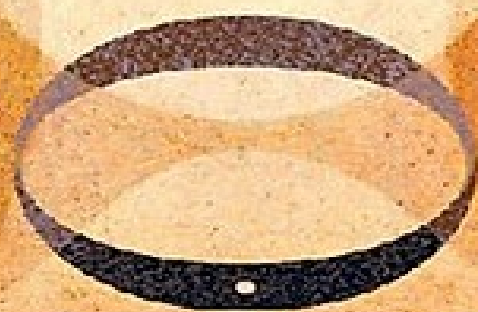

CHUYỆN NÀNG

PAULINE

RYAN

W I N H A N

HẠNH PHÚC TRONG KIẾP NÔ LỆ

MỘT CUỘC NỔI LOẠN TRÊN ĐẢO BARBADOS

Một cuộc nổi loạn đặc biệt, vào khoảng năm một nghìn tám trăm ba mươi tám, đã khiến máu đổ trên hòn đảo yên bình Barbados. Khoảng hai trăm người da đen, cả đàn ông lẫn đàn bà, tất cả vừa được hưởng tự do nhờ Các sắc lệnh tháng Ba, một sáng nọ đã đến cầu xin ông chủ cũ, một người nào đó tên là Glenelg, hãy nhận lại họ làm nô lệ. Họ mang theo sổ kiến nghị do một mục sư giáo phái Tái Thanh Tẩy soạn ra, và cùng đọc lên. Rồi cuộc bàn thảo khởi sự. Nhưng Glenelg, hoặc do bản tính hay rút rè, đắn đo, hoặc đơn thuần là sợ luật pháp, đã không chịu nghe theo lời thuyết phục của họ. Kết quả là lúc đầu ông ta chỉ bị xô đẩy nhẹ nhàng sau đó cả ông và gia đình đều bị tàn sát bởi đám người da đen, những người này ngay tối đó đã quay trở lại với những túp lều, những cuộc bàn cãi, những công việc và thói tục quen thuộc của họ. Vụ việc có lẽ đã bị bóp nghẹt khá nhanh chóng bởi sự sẵn sàng của Thống đốc Mac Gregor, và Giải phóng vẫn tiếp diễn theo đà của nó. Về phần cuốn sổ kiến nghị kia, nó đã không bao giờ được tìm thấy.

Đôi lúc tôi nghĩ đến cuốn sổ ấy. Hình như, bên cạnh những lời phàn nàn chính đáng động chạm đến hệ thống các trại tế bần (workhouse), nó còn nói đến việc thay thế roi vọt bằng xà lim, và việc cấm những "kẻ học việc" - người ta gọi những người lao động tự do mới như thế - không được ốm, ít rộ là sơ khởi của lời biện hộ dành cho chế độ nô lệ. Là nhận xét, chẳng hạn, cho rằng tự do duy nhất mà chúng ta cảm nhận được chính là tự do ném kẻ khác vào tình cảnh lệ thuộc tương đương. Không phải là chuyện một người sung sướng khi được hít thở một cách tự do. Nhưng chẳng hạn, nếu tôi có thể vui vẻ chơi bằng cầm đến tận hai giờ sáng, thì hàng xóm của tôi sẽ đánh mất quyền tự do không phải nghe tôi chơi bằng cầm đến tận hai giờ sáng. Nếu tôi có thể không làm gì, thì hàng xóm của tôi phải làm việc gấp hai. Vả lại, ta cũng biết rằng niềm say mê vô điều kiện dành cho tự do trên thế giới tất yếu sẽ sớm dẫn đến những cuộc xung đột và chiến tranh, cũng vô điều kiện không kém. Cũng cần phải nói thêm, khi mà phép biện chứng đã an bài rằng đến lượt mình, người nô lệ sẽ trở thành ông chủ, có lẽ sẽ là sai lầm nếu muốn đẩy nhanh các quy luật của tự nhiên. Cuối cùng,

cần nói thêm rằng không phải là không vĩ đại, cũng không phải là không có chút niềm vui, khi được buông thả bản thân theo ý chí của người khác (như vẫn thường xảy ra với những cặp tình nhân và những người sùng tín) và, rốt cuộc! thấy bản thân được giải thoát khỏi những ham muốn, những lợi ích và những mặc cảm cá nhân. Tóm lại, ngày nay cuốn sổ nhỏ kia hẳn phải, còn hơn cả một trăm hai mươi năm trước, giống như một sự dị giáo: như một cuốn sách nguy hiểm.

Đây là một thể loại sách nguy hiểm khác. Nói chính xác là thể loại dâm thư.

I. QUYẾT LIỆT NHƯ MỘT BỨC THƯ

Nhưng mà, tại sao lại gọi chúng là thứ nguy hiểm? Như thế ít nhất cũng là thiếu căn trọng. Dường như, bởi ta thường thấy mình dửng dưng, gọi thế chính là để khiến ta muốn đọc và phơi mình trước môi hiểm họa. Và cũng không phải không có lý do mà các Hiệp hội Địa lý khuyên các thành viên của mình không nhấn mạnh đến những hiểm nguy mà họ đã trải qua trong các kỳ sự du lịch. Đó không phải là vì khiêm tốn, mà chính là để không ai bị cám dỗ (như ta vẫn thấy điều đó qua những cuộc chiến dễ dàng nổ ra). Nhưng là những nguy hiểm gì?

Ít ra là có một môi nguy hiểm, một môi nguy hiểm mà tôi thấy rất rõ từ vị thế của mình. Một môi nguy hiểm khiêm tốn. Hiển nhiên rằng Chuyện nàng O là một trong số những cuốn sách để lại dấu ấn ở độc giả - khi buông sách xuống họ không hoàn toàn, hoặc không hề, còn như lúc họ mới nhìn thấy nó: họ bị hòa trộn một cách lạ lùng vào ảnh hưởng mà chúng gây ra, và chuyển biến cùng với ảnh hưởng ấy. Sau vài năm, những cuốn sách này không còn như trước nữa. Đến nỗi mà những ý kiến phê bình đầu tiên dường như khá nhanh chóng trở nên hơi ngớ ngẩn. Nhưng có sao đâu, một nhà phê bình thì không bao giờ được e ngại việc mình trở nên nực cười. Thế nên đơn giản nhất là thú nhận rằng tôi gần như không hiểu gì cả. Tôi tiến dân một cách vui thích vào trong O, giống như trong một cuốn truyện cổ tích - ta biết rằng truyện cổ tích chính là tiểu thuyết huê tình dành cho trẻ con - giống như trong một tòa lâu đài cổ tích, dường như hoàn

toàn bị bỏ hoang, thế nhưng những chiếc ghế bành phủ vải cùng ghế nệm và giường có bốn cọc màn lại được giữ bụi sạch sẽ, và những cây roi, những sợi roi gân bò cũng đã được giữ bụi sẵn; chúng được giữ bụi từ bản chất, nếu tôi có thể nói thế. Không một vết gỉ nào trên những sợi xích, không chút hơi nước đọng trên những khung cửa sổ đủ màu. Nếu có một từ nào đó hiện ra ngay trong trí tôi khi nghĩ đến O, thì đó chính là đoan trang. Đó là một từ có lẽ quá khó để chứng minh. Chúng ta hãy bỏ qua. Và còn làn gió không ngừng thổi này nữa, thổi qua tất cả các phòng. Nó cũng thổi vào O một tinh thần, không rõ là tinh thần nào, luôn luôn thuần khiết và dữ dội, không ngừng nghỉ, không pha trộn. Đó là một tinh thần quyết liệt, không bối rối vì bất cứ điều gì, từ thở than đến kinh hãi, từ ngây ngất đến buồn nôn. Và, nếu phải thú nhận thêm nữa, thì sở thích của tôi thường vượt ra ngoài: tôi thích những tác phẩm mà tác giả đã ngần ngại; nơi tác giả biểu lộ, với đôi chút bối rối, rằng lúc đầu chủ đề đó đã khiến anh ta e ngại; rằng tác giả đã hoài nghi liệu có bao giờ mình thoát được khỏi nó không. Nhưng Chuyện nàng O, từ đầu đến cuối, được dẫn dắt như một hành động hiển hách thì đúng hơn. Ta nghĩ đến một bài diễn thuyết nhiều hơn là một sự dâng trào cảm xúc đơn thuần; nghĩ đến một lá thư nhiều hơn là một cuốn nhật ký. Nhưng một lá thư gửi cho ai? Nhưng bài diễn thuyết đó muốn thuyết phục ai? Biết hỏi người nào đây? Thậm chí tôi còn không biết bạn là ai.

Bạn là phụ nữ, tôi không chút nghi ngờ điều đó. Không phải vì những chi tiết mà bạn thích thú, những chiếc váy bằng xa tanh xanh, những chiếc váy ngắn xếp nếp, và những chiếc jupe bị xắn lên nhiều vòng: giống như một lọn tóc trong một chiếc lô uốn. Mà là vì điều này: vào cái ngày mà René bỏ rơi O cho những nhục hình mới, nàng vẫn đủ tâm trí để quan sát thấy rằng đôi giày phẳng túp của người tình đã bị sòn, sẽ phải mua đôi khác. Đó chính là điều không thể tưởng tượng đối với tôi. Đó chính là điều mà một người đàn ông có lẽ sẽ không bao giờ nhận thấy, hoặc chí ít là sẽ không dám nói ra.

Thế nhưng O lại thể hiện, theo cách của nàng, một lý tưởng đầy nam tính. Nam tính, hoặc ít ra là đàn ông. Cuối cùng cũng có một phụ nữ dám thú nhận! Nàng thú nhận điều gì? Điều mà phụ nữ tự ngăn cấm mình từ trước đến nay (nhưng chưa bao giờ nhiều như bây giờ). Điều mà đàn ông từ

trước đến nay vẫn trách móc họ: rằng phụ nữ không ngừng tuân theo giống nòi của họ: rằng mọi thứ ở phụ nữ, cho đến cả trí óc, đều chỉ là tình dục. Rằng phải không ngừng nuôi dưỡng họ, không ngừng tắm rửa và đánh phấn cho họ, không ngừng đánh họ. Rằng họ chỉ cần một ông chủ tốt, người ngò vực cả lòng tốt của chính mình: bởi vì để được người khác yêu, họ dùng đến toàn bộ tâm trạng hồ hởi, niềm vui, vẻ tự nhiên vốn bắt nguồn từ sự dịu dàng của chúng ta, ngay khi sự dịu dàng đó được bộc lộ. Tóm lại là phải cầm theo một cái roi khi đến gặp họ. Ít người đàn ông nào không mơ được sở hữu một nàng Justine. Nhưng không một người phụ nữ nào, theo tôi được biết, từng mơ mình là Justine. Ít ra là mơ thành tiếng, với lòng tự hào được than thở và khóc lóc ấy, sự chinh phục bạo lực ấy, nỗi tham lam được đau khổ ấy và ý chí ấy, căng đến độ rách vỡ và bùng nổ. Có thể là phụ nữ, nhưng giữ vai hiệp sĩ, và vai thập tự quân. Giống như thể bạn đang mang trong mình hai bản chất, hoặc đôi với bạn, người nhận bức thư này mỗi phút giây đều như hiện hữu thật đến nỗi bạn vay mượn cả các sở thích, và giọng nói của người đó. Nhưng là người phụ nữ nào, và bạn là ai?

Dù sao, Chuyện nàng O cũng có nguồn gốc xa xôi. Ở đó, tôi cảm nhận được trước hết là sự ngời ngời, và cũng như những khoảng không gian gắn với một câu chuyện đã được tác giả ấp ủ rất lâu: tôi cảm thấy thân thuộc. Pauline Réage là ai? Phải chăng chỉ là một người phụ nữ mơ mộng, như rất nhiều người khác. (Những người phụ nữ này nói, chỉ cần lắng nghe trái tim mình là đủ. Đó là một trái tim mà không gì ngăn cản được.) Phải chăng là một phụ nữ từng trải, đã trải qua chuyện đó? Người phụ nữ đã trải qua chuyện đó, và ngạc nhiên khi thấy một cuộc phiêu lưu đã khởi đầu thật tốt đẹp - hoặc ít ra là thật nghiêm trang: trong tu luyện khổ hạnh và trừng phạt - nhưng rồi cuộc lại trở nên tồi tệ và kết thúc trong sự thỏa mãn khá mập mờ, bởi vì cuối cùng, chúng ta đều thống nhất về chuyện này, O vẫn ở trong nhà chứa đó, nơi tình yêu đã đưa nàng vào; nàng ở đó, và không thấy là quá tệ. Tuy nhiên, nhân chuyện này:

II. SỰ ĐOAN TRANG NHẮN TÂM

Tôi cũng vậy, tôi cũng ngạc nhiên trước cái kết này. Bạn sẽ không thể khiến tôi trút bỏ được ý nghĩ rằng nó không phải là một cái kết đích thực. Rằng trong thực tế (cứ cho là thế) nữ nhân vật chính của bạn sẽ được Sir Stephen chấp thuận cho được chết. Ông ta sẽ chỉ tháo xích cho nàng một khi nàng đã chết. Nhưng đương nhiên mọi chuyện không được nói rõ ràng, và con ong đó - tôi đang nói đến Pauline Réage - đã giữ lại một phần mật cho riêng mình. Ai mà biết được, có thể bà đã bị vướng, duy nhất lần này, vào nỗi lo của nhà văn: một ngày nào đó kể lại phần tiếp theo những cuộc phiêu lưu của O. Với lại, cái kết đó quá là hiển nhiên, nên không cần phải viết nó ra. Chúng ta sẽ tự khám phá nó, không cần chút nỗ lực nào. Chúng ta sẽ tự khám phá nó, và nó khiến chúng ta bị ám ảnh đôi chút. Nhưng còn bạn, bạn đã sáng tạo ra nó như thế nào - và lời nào dành cho cuộc phiêu lưu đó? Tôi sẽ trở lại với điều này, bởi vì tôi tin chắc rằng chừng nào chúng được tìm thấy, nào ghế tròn, nào giường có cọc màn, nào xích, chúng sẽ tự trăn mình ra, để mặc cho dáng hình cao lớn bí hiểm đó, bóng ma đây âm mưu đó, những hơi thở xa lạ đó, đi lại giữa chúng.

Đến đây, tôi phải nghĩ tới một điều rằng, trong niềm ham muốn của đàn ông, có thứ gì đó hết sức kỳ lạ: không thể chịu nổi. Ta nhìn thấy từ những hòn đá ấy, nơi những ngọn gió thổi qua, những hòn đá ấy đột nhiên chuyển động hoặc bắt đầu cất lên những tiếng thở dài, bắt đầu chơi nhạc giống như một chiếc đàn măng đô lin. Mọi người từ xa đến xem chúng. Tuy nhiên, lúc đầu người ta muốn chạy trốn, mặc dù rất yêu âm nhạc. Trên thực tế, phải chăng vai trò của âm thư (những cuốn sách nguy hiểm nếu bạn thích gọi thế hơn) chính là để chúng ta hay biết? Để trấn an chúng ta về những chuyện đó, theo cách của một linh mục nghe xưng tội. Tôi biết rõ rằng chúng ta quen với việc đó, thường là thế. Và cả đàn ông, họ lại càng không bối rối lâu đến thế. Họ quyết định, họ nói rằng họ chính là người bắt đầu. Họ nói dối và, nếu ta có thể nói thế, thực tế là như thế: hiển nhiên, quá hiển nhiên.

Mọi người sẽ bảo tôi phụ nữ cũng thế. Hẳn rồi, nhưng ở họ sự việc không rõ ràng. Họ vẫn có thể nói không. Thật đoan trang! Hẳn là chính vì thế mà có ý kiến cho rằng trong hai giới, họ là người đẹp hơn, rằng cái đẹp là giống cái. Đẹp hơn thì tôi không dám chắc. Nhưng ít nhất thì cũng kín đáo hơn, đỡ biểu hiện ra bề ngoài hơn, đó cũng là một cách đẹp. Vậy là đã hai

lần tôi nghĩ đến sự đoan trang, nhân nói về một cuốn sách chẳng đề cập gì tới điều đó...

Nhưng có đúng là cuốn sách không đề cập gì đến điều đó? Tôi không nghĩ đến sự đoan trang, thứ hơi nhạt nhẽo và giả dối, chỉ muốn giấu mình đi; thứ đã chạy trốn trước hòn đá và phủ nhận đã nhìn thấy nó chuyển động. Có một dạng đoan trang khác, không khoan nhượng và sẵn sàng trừng phạt; nó sỉ nhục thân xác khá gay gắt để trả thân xác về sự toàn vẹn ban đầu của nó, và bằng bạo lực trả thân xác về với những ngày tháng ham muốn còn chưa được bày tỏ và đá còn chưa biết hát. Một sự đoan trang mà thật nguy hiểm nếu ta rơi vào tay nó. Bởi vì để thỏa mãn nó, nhất thiết phải có đôi bàn tay bị trói sau lưng và hai đầu gối mở rộng, thân thể banh xé, cùng mồ hôi và nước mắt.

Hình như tôi đang nói đến những điều khủng khiếp. Có thể là thế, nhưng chính vì thế mà sợ hãi là bánh mì hằng ngày của chúng ta - và có thể những cuốn sách nguy hiểm đơn giản chỉ là những cuốn trả chúng ta về lại với bản chất nguy hiểm của chính mình. Có chàng trai đang yêu nào không thất kinh nếu một lúc nào đó anh ta đo đếm được tâm quan trọng của lời thề anh ta đã nói, không phải vì nhẹ dạ, rằng sẽ chịu ràng buộc suốt đời? Có cô gái đang yêu nào không hoảng hồn nếu cân nhắc trong một giây ý nghĩa của những “trước khi gặp anh, em chưa từng biết đến tình yêu... Em chưa từng xúc động đến thế trước khi quen anh” thoát ra từ môi họ? Hoặc giả, và khôn khéo hơn - khôn khéo ư? - “Em muốn trừng phạt mình vì đã hạnh phúc trước khi gặp anh.” Thế là cô đã bị mắc kẹt vào lời nói. Thế là cô “được” phục vụ, nếu tôi có thể nói thế.

Vậy nên, không hề thiếu những cảnh tra tấn trong Chuyện nàng O. Không thiếu những nhát roi hay những dấu sắt nung, chưa nói đến những vòng xích và sự phơi thân ngay ở hàng hiên. Những cảnh tra tấn gần như ngang bằng với số lần cầu kinh trong cuộc sống của những nhà tu khổ hạnh ở sa mạc. Cũng được phân biệt và như thế được đánh số không kém phần tỉ mỉ - người này được phân tách với người khác bằng những hòn đá nhỏ. Không phải lúc nào cũng là những màn tra tấn vui vẻ - tôi muốn nói là được thực hiện một cách vui vẻ. René từ chối; còn Sir Stephen, nếu có chấp thuận, thì cũng theo nghĩa vụ. Một điều hết sức rõ ràng là họ không

lấy thế làm vui. Họ không hề là kẻ bạo dân. Cuối cùng, mọi chuyện diễn ra như thế chỉ mình O, ngay từ đầu, đã đòi được trừng phạt, được cưỡng ép trong cấm phòng của nàng.

Ở đây, một số kẻ ngốc sẽ nói đến thói khỗ dân. Tôi cũng muốn thế, đó cũng chỉ là thêm vào bí ẩn thực sự một bí ẩn giả hiệu của ngôn ngữ. Khỗ dân có nghĩa là gì? Là đau đớn xuất hiện đồng thời với khoái cảm; và đau đớn đồng thời với niềm vui? Cũng có thể. Chính từ đó nảy sinh những lời khẳng định này, vốn được các nhà siêu hình học rất hay sử dụng - họ vẫn thường nói mọi sự có mặt đều là sự vắng mặt; và mọi lời nói đều là sự im lặng - và tôi không hề phủ nhận (mặc dù không phải lúc nào tôi cũng hiểu) rằng có thể chúng có ý nghĩa riêng, ít ra là lợi ích riêng. Nhưng dù thế nào, đó là một lợi ích không phải có được từ sự quan sát đơn thuần - vậy thì không phải là việc của bác sĩ, cũng không phải việc của nhà tâm lý, lại càng không lý nào là việc của kẻ ngốc. - Không, người ta bảo tôi. Đó đúng là đau đớn, những kẻ khỗ dân biết biến nó thành khoái cảm; một sự đau đớn mà từ đó kẻ khỗ dân giải phóng ra, bằng phương pháp hóa học nào đó chỉ mình kẻ ấy nắm được bí quyết, một niềm vui thuần khiết.

Thông tin mới mẻ làm sao! Vậy là cuối cùng đàn ông có lẽ đã có thể tìm thấy điều họ đang miệt mài tìm kiếm trong y học, trong đạo đức, trong các triết học và các tôn giáo: cách thức để tránh đau đớn - hay ít ra là vượt qua nó: hiểu về nó (dù có phải nhìn thấy ở đó hệ quả của sự ngốc nghếch hoặc những tội lỗi của chúng ta). Hơn nữa, họ có thể tìm thấy nó bất cứ lúc nào, bởi vì rốt cuộc những người theo thuyết khỗ dân không phải mới có từ hôm qua. Và vì thế tôi cũng ngạc nhiên rằng họ đã không trở thành những người danh giá nhất; rằng người ta không dò xét bí mật của họ. Rằng người ta không gom họ lại trong các lâu đài, để quan sát họ được kỹ hơn, những con người bị nhốt trong lồng.

Có thể đàn ông không bao giờ tự đặt ra cho mình những câu hỏi mà họ đã bí mật có sẵn câu trả lời. Có thể chỉ cần để họ tiếp xúc với nhau, nhờ bất họ ra khỏi nỗi cô đơn (như thế đó không phải là một niềm ao ước thuần túy viễn vông của con người). Thế thì, ít ra đây chính là cái lồng, và đây chính là người phụ nữ trẻ ấy trong lồng. Chỉ còn phải lắng nghe nàng thôi.

III. BƯỚC THƯ TÌNH LẠ LÙNG

Nàng nói: “Chàng đã lâm khi ngạc nhiên. Hãy xem kỹ lại tình yêu của chàng đi. Ông ấy sẽ hoảng hồn, nếu một lúc nào đó ông ấy hiểu rằng em là phụ nữ, và đang sống. Và không phải bằng cách quên lãng mạch nguồn nóng bỏng của dòng máu mà chàng khiến nó khô kiệt được.

Sự ghen tuông không đánh lừa được chàng. Đúng là chàng khiến em hạnh phúc và khỏe mạnh và ngàn lần sống động hơn. Thế nhưng em chỉ có thể khiến niềm hạnh phúc đó không quay ngược lại phản bác chàng ngay lập tức. Đến đá cũng hát to hơn, khi máu được thoát mái và cơ thể được nghỉ ngơi. Tốt hơn hết hãy giữ em trong chiếc lồng đó và nuôi dưỡng em đôi chút, nếu chàng dám. Tất cả những gì khiến em lại gần bệnh tật và cái chết đều khiến em trở nên chung thủy. Và chỉ những khi chàng khiến em đau đớn thì em mới không còn gặp nguy hiểm. Không nên chấp thuận là một vị thần đối với em, nếu các nghĩa vụ của thần linh khiến chàng sợ hãi, và ai cũng biết rằng họ không dịu dàng lắm đâu. Chàng từng nhìn thấy em khóc. Chàng chỉ còn phải nếm nước mắt của em thôi. Phải chăng cổ em không quyến rũ, khi nó bị bóp nghẹt và cử động dù em không muốn, bởi một tiếng hét mà em kìm giữ? Quả đúng là phải cầm một chiếc roi khi đến gặp chúng em. Và thậm chí, hơn cả một tua, sẽ phải là một ngọn roi chín tua.”

Nàng nói thêm ngay: “Trò đùa ngu ngốc làm sao! Nhưng mà chàng cũng không hiểu gì. Và nếu em không yêu chàng với một tình yêu điên cuồng, chàng có nghĩ em dám nói như thế với chàng không? và phản bội các cô gái giống như em?”

Nàng còn nói: “Chính trí tưởng tượng của em, chính những giấc mộng mơ hồ của em đã phản bội chàng mọi lúc. Hãy giải thoát em đi. Hãy giải thoát em khỏi những giấc mơ đó. Cởi trói cho em. Hãy vượt trước em, để em thậm chí không còn thời gian mà nghĩ rằng em không chung thủy với chàng. (Và thực tế, dù sao như thế cũng đỡ phải bận lòng.) Nhưng trước hết hãy quan tâm đến việc đánh dấu em bằng con số của chàng. Nếu em mang dấu roi hoặc xích của chàng, hoặc những chiếc vòng vẫn còn ở môi em, hãy để cho tất cả mọi người đều biết điều hiển nhiên là em thuộc về chàng. Dù người ta có đánh em bao lâu, dù người ta có cưỡng hiếp em

nhân danh chàng, em cũng chỉ nghĩ đến chàng, ham muốn chàng, ám ảnh vì chàng. Đó chính là điều chàng muốn, em cho là vậy. Có sao đâu, em yêu chàng, và đó cũng là điều em muốn.

Nếu có khi nào em vĩnh viễn không còn là em, nếu miệng em và bụng dưới em và bầu ngực em không còn thuộc về em nữa, em sẽ trở thành sinh vật của một thế giới khác, nơi mọi thứ đã thay đổi ý nghĩa. Có thể một ngày em sẽ không còn biết gì về chính mình. Khi đó ham muốn có nghĩa gì với em, những vuốt ve của bấy nhiêu đàn ông sẽ khiến em trở nên thế nào, những người chàng gửi đến ấy, mà em không phân biệt nổi - mà em không thể so sánh được với chàng?”

Nàng đã nói như thế. Tôi nghe nàng nói, và tôi thấy rõ là nàng không nói dối. Tôi cố gắng đi theo nàng (lâu nay nghề mại dâm vẫn khiến tôi bối rối). Có thể, rốt cuộc, hình chớp rục sáng của các nhà huyền thoại học không phải là phúng dụ đơn giản; cũng không phải nghề mại dâm thiêng liêng, điều lạ lùng trong câu chuyện, có thể chuỗi những bài hát ngây thơ và những “em yêu chàng đến chết đi được” không phải là một ẩn dụ đơn giản. Cũng không phải điều mà những cô nàng lang thang nói với người tình trong tim họ: “Chàng ở trong da thịt em, hãy biến em thành bất kỳ thứ gì chàng muốn.” (Thật lạ là để rũ bỏ một tình cảm khiến mình lạc đường, chúng ta thường quyết định gán nó cho những kẻ vô lại, những ả điếm.) Có thể là Héloïse, khi viết cho Abélard: “Em sẽ là cô gái mua vui cho chàng”, nàng không chỉ muốn viết ra một câu hay. Chắc hẳn Chuyện nàng O là bức thư tình dữ dội nhất mà một người đàn ông từng nhận được.

Tôi nhớ đến người đàn ông Hà Lan, người phải bay trên các đại dương chùng nào còn chưa tìm thấy cô gái chấp nhận mất đi mạng sống của mình để cứu anh ta; và hiệp sĩ Guiguemar, người chờ đợi cô gái đã vì chàng mà chịu đựng “điều chưa cô gái nào từng chịu đựng” để hồi phục những vết thương. Hẳn nhiên rồi, Chuyện nàng O dài hơn một đoạn thi, và chi tiết hơn rất nhiều một bức thư đơn thuần. Có lẽ cũng phải quay trở lại xa hơn. Có lẽ chưa bao giờ một việc đơn giản là hiểu điều mà các chàng trai và cô gái điếm nói - điều mà các nô lệ ở Barbados từng nói, tôi cho là thế - lại khó khăn như bây giờ. Chúng ta đang sống trong thời đại mà những sự

thật đơn giản nhất chỉ có khả năng trở lại trần trụi với chúng ta (giống như O) dưới một chiếc mặt nạ chim cú.

Bởi vì chúng ta thường nghe những người có dáng dấp bình thường, và thậm chí là có vẻ hiểu lý lẽ, sẵn sàng nói về tình yêu như một tình cảm nhẹ nhàng, và không gây ra hậu quả gì. Họ nói rằng nó trao tặng rất nhiều khoái lạc, và rằng sự tiếp xúc của hai làn da không phải là không hấp dẫn. Họ nói thêm rằng người nào biết giữ gìn nét phóng túng, sự đồng đánh và chính xác là bản chất tự do của tình yêu sẽ có được sự hấp dẫn hoặc khoái lạc trọn vẹn. Bản thân tôi thì rất muốn, và nếu những người thuộc giới tính khác nhau (thậm chí là cùng giới tính) có thể mang lại niềm vui cho nhau dễ dàng đến thế, thật tốt cho họ, thì có lẽ họ đã sai lầm khi ngại ngần. Chỉ có một hay hai từ trong đó khiến tôi bối rối: từ tình yêu và cả từ tự do. Hiển nhiên là hoàn toàn ngược lại, Tình yêu, là khi ta phụ thuộc vào năm mươi điều hoa mỹ - tôi không chỉ nói trong khoái cảm, kể cả trong sự tồn tại, và trong những điều xảy ra trước sự tồn tại: thậm chí trong mong muốn được tồn tại của chúng ta: phụ thuộc vào đôi môi (và cái nhăn nhó hoặc nụ cười trên đôi môi đó), vào một bờ vai (cái cách mà bờ vai đó nhô lên hoặc hạ xuống), vào đôi mắt (một ánh mắt hơi ướt át hơn, hoặc khô khan hơn), tóm lại là vào cả một cơ thể xa lạ, cùng với trí tuệ hoặc tâm hồn chứa đựng trong cơ thể đó - vào một cơ thể mỗi lúc đều có thể trở nên rực rỡ hơn cả mặt trời, lạnh giá hơn cả một cánh đồng băng tuyết. Không vui gì khi phải đi qua đó, các vị khiến tôi buồn cười với những cực hình của các vị. Ta run rẩy khi cơ thể đó cúi xuống để cài lại móc của chiếc giày nhỏ, và dường như ai cũng nhìn thấy các vị run rẩy. Hơn nữa, là ngọn roi, và những chiếc vòng xuyên vào da thịt ư? Còn về tự do... Bất cứ người đàn ông nào, hoặc người phụ nữ nào, nếu đi qua đó, đều muốn hét lên phản đối, không tiếc những lời sỉ nhục và kinh hoàng. Không, trong Chuyện nàng O không thiếu những điều kinh hoàng. Nhưng dường như đôi khi không phải chỉ là một người phụ nữ trẻ, mà còn là một suy nghĩ, một cách nghĩ, một quan điểm đang bị hành hạ.

SỰ THẬT VỀ VỤ NỖI LOẠN

Thật lạ lùng, hạnh phúc trong cảnh nô lệ ở thời đại của chúng ta lại trở thành một ý tưởng mới mẻ. Không còn quyền sinh quyền sát trong các gia đình, không còn những hình phạt thể xác và ăn hiếp ở trường học, không còn những trận đòn giữa vợ và chồng trong các gia đình, và người ta để mặc cũng những con người ấy thôi rửa thê thảm dưới hầm, những con người mà các thế kỷ trước còn tự hào được xử trảm chốn công cộng. Chúng ta không còn áp dụng những đòn tra tấn vô danh và không xứng đáng. Đúng là chúng đã man hơn gấp cả ngàn lần, toàn bộ cư dân của một thành phố bị chiến tranh nướng chín cùng lúc. Sự dịu dàng thái quá của người cha, của thầy giáo hoặc của người tình phải trả giá bằng việc rải thảm bom thường và bom napan cùng những vụ nổ bom nguyên tử. Mọi chuyện diễn ra như thể có tồn tại trên thế giới một sự cân bằng bí ẩn nhất định của bạo lực mà chúng ta đã mất niềm thích thú, thậm chí để mất cả cảm giác. Còn tôi, tôi không phật lòng khi chính là một phụ nữ đã tìm lại được chúng. Thậm chí tôi còn không ngạc nhiên về việc đó.

Nói thật lòng, tôi không có nhiều ý nghĩ về phụ nữ như đàn ông thường có. Tôi ngạc nhiên là có những ý nghĩ đó (về phụ nữ). Hơn cả ngạc nhiên: hơi choáng váng. Từ đó khiến tôi thấy họ dường như thật tuyệt vời, và tôi không ngừng ghen tị với họ. Mà đúng ra tôi ghen tị điều gì?

Tôi từng tiếc tuổi thơ của mình. Nhưng điều mà tôi tiếc nuối, hoàn toàn không phải là những bất ngờ và lời tiết lộ mà các thi sĩ nói đến. Không. Nó nhắc tôi về một thời mà tôi thấy mình có trách nhiệm với cả trái đất này. Lần lượt là nhà vô địch quyền Anh thế giới hoặc đầu bếp, nhà hùng biện chính trị (vâng), tướng lĩnh, kẻ cắp, và thậm chí là người da đỏ, cây cối hoặc vách đá. Mọi người sẽ nói với tôi rằng đó là một trò chơi. Đúng, tốt cho các vị, những con người vĩ đại, nhưng với tôi thì không, không hề. Chính vì thế mà tôi nắm cả thế giới trong tay, cùng với những âu lo và hiểm nguy kéo theo đó: chính vì thế mà tôi là phổ quát. Đây chính là điều tôi muốn nói đến.

Ít nhất, phụ nữ chính là người, trong suốt cuộc đời họ, phải giống với những đứa trẻ mà chúng ta từng là. Một phụ nữ có thể hiểu rất rõ hàng nghìn thứ mà tôi không thể hiểu được. Nhìn chung, phụ nữ biết khâu vá. Phụ nữ biết nấu ăn. Phụ nữ biết phải sắp xếp một căn hộ như thế nào, và

những phong cách nào không thể kết hợp với nhau (tôi không nói rằng phụ nữ làm tất cả những việc đó một cách hoàn hảo, nhưng tôi cũng đâu phải là một gã Da Đỏ không tì vết). Phụ nữ biết nhiều hơn thế. Họ thoải mái với lũ chó, lũ mèo; họ nói chuyện với những kẻ dở hơi, với trẻ con, vốn được dung nạp trong đám chúng ta: họ sẽ dạy cho chúng biết về vũ trụ học và cách phục sức đẹp, về vệ sinh và những câu chuyện cổ tích, và có thể đến cả chơi đàn piano. Tóm lại, chúng ta không ngừng mơ mộng, từ thuở thơ ấu, về một người đàn ông là tất cả đàn ông cùng một lúc. Nhưng dường như mỗi người phụ nữ đều đã là tất cả phụ nữ (và tất cả đàn ông) cùng lúc rồi. Còn đáng ngạc nhiên hơn nữa.

Ngày nay chúng ta nghe nói rằng chỉ cần thấu hiểu hết là tha thứ được hết. Thế mà, tôi luôn cảm thấy rằng đối với phụ nữ - dù họ toàn năng đến đâu - thì lại hoàn toàn ngược lại. Tôi có không ít bạn bè, họ chấp nhận tôi như chính con người tôi, và đến lượt mình tôi cũng chấp nhận họ như chính con người họ - không hề có chút ham muốn biến đổi người này thành kẻ khác. Thậm chí tôi còn thích thú - và họ cũng thích thú - vì mỗi người trong số chúng tôi thật giống với chính mình. Nhưng không có người phụ nữ nào lại không tìm cách thay đổi người đàn ông mà cô ta yêu, đồng thời cô ta cũng thay đổi chính mình. Cứ như thể câu ngạn ngữ đó đã nói dối, và chỉ cần thấu hiểu hết thì sẽ không tha thứ bất cứ điều gì.

Không, Pauline Réage không tự tha thứ cho mình điều gì đáng kể. Và nói cho cùng, thậm chí tôi còn tự hỏi, liệu bà có phóng đại đôi chút không; liệu những người phụ nữ tựa như bà cũng giống bà như bà giả định. Nhưng đó chính là điều mà có hơn một người đàn ông sẵn sàng thống nhất với bà.

Có nên tiếc nuối cuốn sổ của các nô lệ ở Barbados? Thú thực, tôi sợ rằng vị tu sĩ Tái Thanh Tẩy xuất chúng, người soạn ra nó, trong phân biện giải, đã nhào nặn nó bằng những điểm chung khá nhạt nhẽo: chẳng hạn, nô lệ sẽ mãi mãi tồn tại (dù sao đó cũng là điều ta thấy được); nô lệ sẽ vẫn là những người đó (điều này có thể còn phải bàn cãi); phải cam chịu vị thế của mình và không lãng phí, bằng những lời than phiền, khoảng thời gian có thể được dành cho vui chơi, tư duy, cho những thú vui quen thuộc. Và những điều khác nữa. Nhưng tôi cho rằng ông đã không nói sự thật: đó là các nô lệ của Glenelg yêu ông chủ của họ, đó là họ không thể sống không

có ông, cũng không thể sống ngoài kiếp nô lệ của mình. Nói cho cùng, cũng chính sự thật đó đã đưa đến cho Chuyện nàng O quyết định của nàng, sự đoan trang khó lòng tưởng tượng của nàng cũng như cơn cuồng phong không ngừng thổi ấy.

Jean PAULHAN

CHUYỆN NÀNG O

I NHỮNG NGƯỜI TÌNH ROISY

Một hôm, người tình của O đưa nàng đi dạo trong một khu họ chưa từng đến, là công viên Montsouris, công viên Monceau, ở góc công viên, trong góc một con phố chưa bao giờ có trạm đón taxi, sau khi đã dạo chơi trong công viên và đang ng ỡ bên nhau trên vệ cỏ, hai người nhìn thấy một chiếc xe, có đồng hồ đo ki lô mét, giống như một chiếc taxi. “Lên xe đi,” chàng nói. Nàng lên xe. Trời chẳng mấy nữa mà tối, và đang là mùa thu. Nàng ăn vận như mọi khi: giày cao gót, áo đồng bộ với chân váy xếp nếp, một chiếc áo choàng ngoài bằng lụa, và không đội mũ. Nhưng nàng đi một đôi găng tay dài kéo trùm ra ngoài ống tay áo, và trong chiếc túi xách bằng da nàng mang theo giấy tờ, phấn và son. Chiếc taxi nhẹ nhàng chuyển bánh, mặc dù người đàn ông không nói lời nào với tài xế. Nhưng chàng kéo những chiếc mảnh sáo trên lớp kính ở bên phải, bên trái và cả đằng sau xuống; nàng đã tháo găng tay vì nghĩ chàng muốn hôn nàng, hoặc muốn nàng vuốt ve chàng. Nhưng chàng nói: Em bị vướng tay, đưa túi xách đây.” Nàng đưa cho chàng, chàng đặt nó ra ngoài tầm tay nàng, và nói thêm: “Em cũng mặc nhiều đồ quá. Cởi dây treo tất ra, cuộn tất xuống đến trên đầu gối: dây nịt đây.” Nàng hơi lo lắng, chiếc taxi chạy nhanh hơn, và nàng sợ tài xế sẽ quay lại. Cuối cùng, tất cùng được cuộn xuống, và nàng ngại ngần cảm nhận đôi đùi trần và tự do bên dưới lớp vải lụa của bộ đồ. Dây treo tất được tháo ra cũng trượt xuống. “Cởi thắt lưng ra, chàng nói, và cởi cả quần lót nữa.” Việc này thì dễ thôi, chỉ cần vòng hai tay ra sau hông và khẽ nhắc người lên. Chàng đưa tay đỡ lấy thắt lưng và quần lót, mở túi xách, cất chúng vào đó rồi nói: “Đừng ng ỡ lên áo khoác và váy, em phải vén lên và ng ỡ trực tiếp xuống mặt ghế.” Mặt ghế làm bằng vải giả da, trơn và lạnh, cảm giác lớp giả da áp sát vào đùi thật đột ngột. Rồi chàng bảo nàng: “Giờ thì đeo găng tay vào đi.” Chiếc taxi vẫn chạy, và nàng không dám hỏi tại sao René không cử động, cũng không nói thêm gì nữa, hay việc nàng bất động và câm lặng, trần truồng và hiến dâng đến thế, đeo găng tay cẩn thận như thế, trong một chiếc xe màu đen không biết chạy về đâu, có ý nghĩa như thế nào đối với chàng. Chàng không ra lệnh gì cho

nàng, cũng không cấm đoán, nhưng nàng không dám vắt tréo chân hay khép chặt hai đầu gối. Hai tay đeo găng của nàng tì xuống hai bên người, trên mặt ghê.

“Đây rồi”, đột nhiên chàng nói. Đây rồi: chiếc taxi dừng lại trong một đại lộ đẹp đẽ, dưới một gốc cây - là cây tiêu huyền - đằng trước một kiểu khách sạn nhỏ thấp thoáng giữa sân và vườn, giống như những khách sạn nhỏ ở vùng ngoại ô Saint-Germain. Đèn đường cách hơi xa, trong xe vẫn tối, và bên ngoài trời đang mưa. “Dừng cử động, René nói. Dừng cử động gì hết.” Chàng vươn tay về phía cổ áo của nàng, tháo chiếc nơ, rồi cởi cúc. Nàng hơi khom người lại, và tưởng rằng chàng muốn vuốt ve ngực mình. Không. Chàng chỉ quờ quạng để nắm lấy và dùng con dao nhíp cắt đứt dây áo nịt ngực của nàng, rồi nhấc nó ra. Lúc này, bên dưới chiếc áo mà chàng đã cài lại cúc, hai bầu ngực nàng đang tự do và trần trụi giống như vùng hông và bụng trần trụi và tự do của nàng, từ eo cho đến đầu gối.

“Nghe này, chàng nói. Bây giờ, em đã sẵn sàng. Ta để em ở lại đây. Em sẽ xuống xe và bấm chuông cửa. Em sẽ đi theo người mở cửa cho em, em sẽ làm những gì người ta yêu cầu em làm. Nếu em không vào ngay lập tức, người ta sẽ ra tìm em, nếu em không vâng lời ngay lập tức, người ta sẽ bắt em phải vâng lời. Túi xách của em ư? Không, em không còn cần đến túi xách nữa. Em chỉ là cô gái mà ta đưa tới. Có, có, ta sẽ ở đó. Đi đi.”

Một phiên bản khác của cùng đoạn khởi đầu này thì thô bạo và giản dị hơn: người phụ nữ trẻ phục sức giống như trên được người tình và một người bạn lạ mặt lái xe đưa đến. Người lạ mặt cầm lái, người tình ngẫ bên người phụ nữ trẻ, và chính người bạn, người lạ mặt đó, đã nói chuyện để giải thích với người phụ nữ trẻ rằng người tình của nàng có nhiệm vụ sửa soạn cho nàng, rằng chàng sẽ trói tay nàng ra sau lưng, nhưng nàng vẫn đeo lớp găng tay, cởi rồi cuộn tất của nàng xuống, tháo thắt lưng, cởi quần lót và áo nịt ngực của nàng, rồi bịt mắt nàng lại. Rằng sau đó nàng sẽ được giao đến lâu đài, nơi người ta sẽ từ từ dạy dỗ nàng những điều mà nàng phải làm. Quả thực, sau khi cởi bỏ một số trang phục và bị trói tay, sau khoảng nửa giờ đi đường, người ta giúp nàng ra khỏi xe, người ta dắt nàng bước lên vài bậc, rồi đi qua một hay hai cánh cửa vẫn trong tình trạng bị bịt mắt, nàng thấy nàng ở một mình, băng bịt mắt được tháo ra, đứng trong

một căn phòng tối đen nơi người ta để nàng lại trong khoảng nửa giờ, hoặc một giờ, hoặc hai giờ, tôi không biết nữa, nhưng dài như cả một thế kỷ. Rồi cuối cùng, khi cánh cửa mở ra, và đèn bật sáng, người ta nhìn thấy nàng chờ đợi trong một căn phòng rất vô vị và tiện nghi, thế nhưng lại rất đặc biệt: trên sàn trải một tấm thảm dày, nhưng không có đồ đạc gì, xung quanh phòng toàn là tủ hộc tường. Hai người phụ nữ đã mở cửa, hai phụ nữ trẻ trung và đẹp đẽ, phục sức giống như những nàng hầu xinh xắn ở thế kỷ mười tám: váy dài nhẹ và phồng che kín bàn chân, áo nịt ngực thít chặt làm nổi bật bộ ngực và buộc dây hoặc cài chặt ở phía trước, đăng ten vòng quanh cổ, tay áo lửng. Mắt và môi thoa phấn và son. Họ đeo một chiếc vòng khít vào cổ, những chiếc vòng siết chặt quanh cổ tay.

Thế là tôi được biết họ đã cời trói cho O, trước đó hai tay nàng vẫn bị trói sau lưng, và nói với nàng rằng nàng phải cời quần áo, rồi họ sẽ tắm cho nàng, và thoa phấn cho nàng. Họ liền để nàng trần truồng, và cất quần áo của nàng vào một trong số những chiếc tủ trong phòng. Họ không để nàng tắm một mình, rồi họ chải tóc cho nàng, giống như ở tiệm làm tóc, và để nàng ngồi xuống một chiếc ghế bành lớn, kiểu ghế ngả ra được khi người ta gọi đầu cho bạn, rồi lại được dựng lên để sấy tóc, sau khi đã cuốn lô. Mọi chuyện kéo dài ít nhất một giờ đồng hồ. Quả đúng là mọi chuyện đã kéo dài trong hơn một giờ, nhưng nàng vẫn ngồi trên chiếc ghế bành đó, trần truồng, và người ta cấm nàng vất tréo hai đầu gối hoặc khép chúng lại. Và bởi vì trước mặt nàng có một tấm gương lớn, từ trên cao xuống tận chân tường, và chẳng có ván kê nào ngăn đôi, nàng nhìn thấy chính mình, trong tư thế mở đó, mỗi lần ánh mắt nàng bắt gặp chiếc gương.

Khi nàng đã sẵn sàng, và được thoa phấn, mi mắt được đánh bóng nhẹ, miệng đỏ chót, núm và quầng nhũ hoa thoa hồng, bờ môi ở bụng dưới được viền đỏ, nước hoa xịt kỹ trên lông nách và lông mu, giữa khe đùi, trong khe dưới hai bầu ngực và ở lòng bàn tay, họ đưa nàng vào trong một căn phòng nơi một tấm gương ba mặt và một chiếc gương thứ tư gắn trên tường cho phép nhìn rõ chính mình. Họ bảo nàng ngồi xuống chiếc ghế tròn ở giữa những tấm gương, và chờ đợi. Chiếc ghế được bọc lông thú màu đen, những sợi lông khê chích vào da nàng, tấm thảm trải sàn màu đen, những bức tường màu đỏ. Chân nàng xỏ trong một đôi giày hở gót màu đỏ. Trên một bức vách của phòng khách nhỏ, có một cửa sổ lớn nhìn

ra một công viên đẹp tới om. Trời đã hết mưa, cây cối vẫy mình trong gió, trăng đã lên cao giữa những đám mây. Tôi không biết nàng đã ở trong căn phòng khách màu đỏ bao lâu, cũng không biết nàng có thực sự ở một mình như nàng tưởng hay không, hay có người nào đó đang nhìn nàng qua một ô cửa ngụy trang trên tường. Nhưng chỉ biết rằng khi hai phụ nữ kia quay trở lại, thì một người cần chiếc thước dây, người còn lại cần một chiếc giỏ. Một người đàn ông đi cùng họ, ông ta mặc áo dài màu tím, ống tay áo hẹp ở cổ tay và rộng ở phần nách, và chiếc áo mở ra từ phần eo trở xuống mỗi khi ông ta bước đi. Bên trong chiếc áo dài, có thể nhìn thấy ông ta mặc một kiểu quần nịt che kín chân và đùi, nhưng lại để lộ vùng kín. Vùng kín của ông ta chính là thứ mà O nhìn thấy trước tiên, khi ông ta đi bước đầu tiên, rồi đến sợi dây da đeo ở thắt lưng, rồi đến việc người đàn ông đó che mặt bằng một chiếc mũ chụp màu đen, với một lớp vải đen che cả mắt, và cuối cùng, ông ta đeo găng tay cũng màu đen, bằng da dê tinh xảo. Ông ta bảo nàng đừng cử động, gọi nàng là em, và bảo hai người phụ nữ kia khẩn trương lên. Người phụ nữ cần thước liềm đo vòng cổ và vòng cổ tay O. Số đo của nàng rất phổ biến, mặc dù hơi nhỏ. Nên rất dễ dàng để tìm ra trong chiếc giỏ mà người phụ nữ còn lại đang cần một chiếc vòng cổ và những vòng tay phù hợp. Những chiếc vòng này được kết bằng nhiều khuyên nhỏ bằng da (mỗi chiếc khuyên khá mảnh, cả thấy cũng không hơn một ngón tay), và khóa lại bằng một hệ thống khóa lẫy, hoạt động tự động như một ổ khóa khi ta khóa lại, và chỉ được mở ra bằng một chìa khóa nhỏ. Ở chính xác đoạn đối diện với ổ khóa, giữa những khuyên da, và gần như không chút chỗ hở, có một vòng bằng kim loại, tạo thành một cái khuyên trên chiếc vòng tay, phòng khi người ta muốn gắn nó vào đâu đó, bởi vì chiếc vòng tay thì khít chặt vào cổ tay, còn vòng cổ thì khít chặt vào cổ, mặc dù vẫn đủ lỏng để không khiến người đeo bị thương, nhưng cũng không thể luồn thêm bất cứ sợi dây nào vào giữa. Vậy là chiếc vòng cổ và những chiếc vòng tay được đeo vào cổ và cổ tay nàng, rồi người đàn ông bảo nàng đứng dậy. Ông ta ngẫ vào chỗ của nàng trên chiếc ghế lót lông, rồi kéo nàng sát vào đầu gối mình, đưa bàn tay đeo găng vào giữa hai đùi nàng và trên hai bầu ngực nàng rồi giải thích rằng nàng sẽ được trình diễn ngay tối nay, sau bữa tối mà nàng sẽ dùng một mình. Quả đúng là nàng dùng bữa tối một mình, vẫn khỏa thân, trong một kiểu cabin nhỏ nơi một bàn tay vô hình đưa các món ăn cho nàng qua một ô cửa con. Cuối cùng, bữa tối kết thúc, hai người phụ nữ lại đến đón nàng. Trong khuê phòng, họ cùng nhau

móc chặt hai cái khuyên trên hai chiếc vòng tay vòng ra sau lưng nàng, phủ lên vai nàng một chiếc áo choàng màu đỏ, chiếc áo được gắn chặt vào chiếc vòng cổ, phủ kín người nàng nhưng lại mở ra mỗi khi nàng bước đi bởi vì hai tay đã bị giữ chặt sau lưng, nàng không thể khép vạt áo lại được. Một phụ nữ đi trước và mở cửa cho nàng, còn người kia đi sau và đóng cửa. Họ đi qua một sảnh chờ, hai phòng khách, và bước vào một thư viện, nơi bốn người đàn ông đang uống cà phê. Cả bốn người đều mặc áo dài giống như người đàn ông lúc trước, nhưng không ai mang mặt nạ. Tuy nhiên, O không có đủ thời gian để nhìn mặt họ và nhận ra người tình của nàng có trong số đó không (chàng có ở đó), bởi vì một trong số bốn người đã chĩa một chiếc đèn pha về phía nàng, khiến nàng lóa mắt. Tất cả vẫn ng ẫ bất động, hai người phụ nữ đứng hai bên nàng, và những người đàn ông ở trước mặt đang nhìn nàng. R ẫ đèn tắt; hai phụ nữ đi ra. Nhưng người ta đã lại thắt một dải băng vào mắt O. R ẫ bắt nàng bước lên, hơi loạng choạng, và nàng cảm thấy mình đang đứng trước một ngọn lửa lớn, bốn người đàn ông ng ẫ xung quanh: nàng cảm thấy hơi nóng, và nghe thấy củi khẽ nổ tí tách trong im lặng. Nàng đang đối diện với ngọn lửa. Hai bàn tay nâng áo choàng của nàng lên, hai bàn tay khác vuốt dọc thắt lưng nàng sau khi đã kiểm tra mỗi buộc trên hai chiếc vòng tay: những bàn tay này không đeo găng, và một trong số đó đi vào trong nàng từ hai phía cùng lúc, thô bạo đến mức nàng hét lên. Một người nào đó cười. Một người khác nói: “Xoay nàng lại, để thấy ngực và bụng.” Người ta xoay người nàng lại, và hơi lửa nóng hắt vào hông nàng. Một bàn tay tóm lấy một bên vú, một cái miệng ngậm vào nhũ hoa bên vú còn lại. Nhưng, đột nhiên nàng mất thăng bằng và ngã ngửa, r ẫ được đỡ lại trong vòng tay của ai đó? trong khi người ta kéo chân nàng ra và nhẹ nhàng banh hai môi dưới; những sợi tóc vờn nhẹ giữa hai đùi nàng. Nàng nghe thấy họ nói phải để nàng quỳ xuống. Và họ làm như thế. Nàng rất đau ở đầu gối, lại càng đau hơn vì bị cấm không được khép chúng lại, còn hai tay bị buộc sau lưng khiến nàng chúí người ra trước. Họ li ền cho phép nàng hơi ngả ra sau một chút, nửa quỳ nửa ng ẫ lên hai gót chân giống như các nữ tu sĩ vẫn làm. “Anh chưa từng trối nàng sao? - Chưa, chưa bao giờ. - Cũng chưa đánh roi? - Cũng chưa, nhưng chính xác thì...” Là người tình của nàng đang trả lời. “Chính là thế, giọng nói kia đáp. Nếu thỉnh thoảng anh trối nàng, nếu anh đánh roi đôi chút, và nàng thích việc đó, thì không tính. Đi ều cần thiết là phải vượt qua thời điểm nàng thích thú, để nàng phải chảy nước mắt.”

Họ liền kéo O đứng dậy và sắp sửa tháo khóa cho nàng, hẳn là để buộc nàng vào một chiếc cột hoặc một bức tường nào đó, thì một người phản đối vì muốn chiếm đoạt nàng trước đã, và ngay lập tức - thế là họ lại bắt nàng quỳ xuống, nhưng lần này thân trên của nàng được tựa vào một chiếc ghế, hai tay vẫn trói chặt sau lưng, vùng thắt lưng cao hơn phần thân trên, rồi một trong số bốn người đàn ông giữ chặt hông nàng bằng hai tay, rồi đi thẳng vào trong nàng. Rồi anh ta nhường cho người thứ hai. Người thứ ba muốn đi vào bằng đường hẹp nhất, đột ngột thúc vào, khiến nàng hét lên. Khi anh ta buông ra, nàng rên rỉ còn nước mắt thì nhòe nhoẹt bên dưới dải băng, nàng đổ thông ra đất: và thế là cảm nhận được hai đầu gối chạm mặt mình, và cảm nhận được rằng đến miệng nàng cũng không được tha. Cuối cùng, họ cũng để mặc nàng, bị bó buộc trong tư thế nằm ngửa giữa đông vãi đỏ trước ngọn lửa. Nàng nghe thấy tiếng rót rượu vào ly, nghe thấy họ uống rượu, và nhắc người khỏi ghế ngồi. Họ bỏ thêm củi vào bếp lửa. Rồi đột nhiên ai đó tháo dải băng bịt mắt. Căn phòng lớn với những chõng sách trên tường được chiếu sáng yếu ớt bởi ngọn đèn đặt trên một chiếc bàn chân quỳ và ánh sáng của ngọn lửa đang cháy đượm trở lại. Hai người đàn ông đang đứng hút thuốc. Người thứ ba đang ngồi, một cây roi ngựa đặt trên đầu gối, còn người đang cúi trên người nàng và ve vuốt vú nàng chính là người tình của nàng. Nhưng cả bốn người đều đã chiếm đoạt nàng, và nàng không phân biệt được chàng với những người khác.

Họ giải thích với nàng rằng sẽ luôn như thế chừng nào nàng còn ở trong lâu đài này, rằng nàng sẽ thấy mặt những người chiếm đoạt hoặc hành hạ nàng, nhưng không bao giờ vào ban đêm, và rằng nàng sẽ không bao giờ biết được ai là người sẽ gây ra điều tệ hại nhất. Khi họ đánh nàng cũng vậy, chỉ có điều họ muốn nàng nhìn thấy mình bị đánh, và do đó, lần đầu tiên nàng sẽ không đeo băng bịt mắt, nhưng họ sẽ đeo mặt nạ và nàng sẽ không thể nhận ra họ nữa. Người tình đỡ nàng dậy, đưa nàng, lúc này đã lại khoác chiếc áo choàng màu đỏ, ngồi lên tay vịn của một chiếc ghế bành dựa vào góc lò sưởi, để nàng lắng nghe những gì họ cần nói với nàng, và nhìn thấy những gì họ muốn cho nàng thấy. Hai tay nàng vẫn bị khóa sau lưng. Họ cho nàng xem cây roi, nó có màu đen, dài và mảnh, chuốt bằng tre và được bọc da, giống như ta thường thấy trong những tủ kính của các cửa hàng lớn bán yên cương; ngọn roi da mà nàng nhìn thấy đeo ở thắt lưng của người đàn ông đầu tiên rất dài, được tạo bởi sáu sợi dây kết lại bằng

một nút thắt; ngọn roi thứ ba gồm những sợi dây khá mảnh, kết thúc bằng nhiều nút thắt, sợi nào cũng cứng đờ, như thể vừa được ngâm vào nước, và đúng như nàng quan sát thấy, họ đã làm thế, vì họ dùng nó để vuốt ve bụng nàng rồi tách hai đùi nàng ra để nàng có thể cảm nhận được chúng ẩm ướt và lạnh đến mức nào trên làn da mịn phía trong đùi. Trên chiếc bàn thấp còn có những chiếc chìa khóa và những sợi xích bằng thép. Chạy dọc lên đến giữa một bên vách tử sách là một cái giá, được đỡ bằng hai cọc trụ. Trên một bên cọc có treo một cái móc, ở độ cao mà một người đàn ông có thể với tới nếu nhón chân và vươn tay lên. Họ nói với O, lúc này nàng đang được người tình ôm trong vòng tay, một tay vòng qua vai, tay kia nóng bỏng áp trước bụng, để buộc nàng không được lả ra, rằng họ sẽ chỉ tháo đôi tay đang bị khóa của nàng để lát nữa buộc nàng vào chiếc cọc đó, vẫn bằng hai chiếc vòng tay ấy, và một sợi xích thép. Rằng chỉ trừ đôi tay sắp bị trói cao hơn đầu một chút, còn lại O có thể cử động, và nhìn thấy những nhát roi, rằng về nguyên tắc họ sẽ chỉ đánh vào vùng thắt lưng và đùi nàng, tóm lại là từ phần eo đến đầu gối, giống như nàng đã được sửa soạn trong chiếc xe đã đưa nàng đến đây, khi nàng được bảo hãy để mộng trần ngả trên ghế xe. Nhưng họ nói chắc rằng một trong số bốn người đàn ông đang có mặt muốn đánh vào đùi nàng bằng sợi roi, tạo nên những vết bầm đẹp để dài và sâu, chúng sẽ còn hằn rất lâu. Nàng sẽ không phải chịu đựng tất cả những thứ đó cùng lúc, và sẽ được tha hồ la hét, vùng vẫy và khóc lóc. Họ sẽ để nàng hít thở, nhưng khi nàng đã lại sức, họ sẽ tiếp tục, và đánh giá kết quả không căn cứ vào những tiếng la hét hay nước mắt của nàng, mà qua những vết hằn ít hay nhiều, lâu hay chóng, mà những ngọn roi sẽ để lại trên da nàng. Họ khiến nàng nhận thấy rằng cách thức đánh giá hiệu quả của ngọn roi đó, không chỉ chính xác và giúp vô hiệu hóa những mưu mẹo của các nạn nhân khi rên la quá mức để khơi gợi lòng thương hại, còn có thể áp dụng bên ngoài các bức tường của lâu đài, ngay trong vườn hoa, như vẫn thường xảy ra, hoặc trong bất cứ căn hộ thông thường hoặc căn phòng khách sạn nào, với điều kiện là phải cẩn thận nhét một miếng giẻ vào miệng (như họ sẽ cho nàng thấy ngay sau đây), thứ chỉ cho phép nạn nhân tha hồ mà chảy nước mắt, bóp nghẹt mọi tiếng kêu la, và chỉ để thoát ra đôi lời rên rỉ.

Tối nay thì không có chuyện nhét giẻ vào miệng, mà ngược lại. Họ muốn nghe O la hét, và càng nhanh càng tốt. Lòng kiêu ngạo mà nàng dùng để

kháng cự và giữ im lặng không kéo dài được lâu: thậm chí họ còn nghe thấy nàng cầu xin họ cởi trói, xin họ dừng lại một lát, chỉ một lát thôi. Nàng điên cuồng quằn quại để thoát khỏi lưới liếm của những sợi roi, đến độ gần như xoay tròn đằng trước chiếc cọc, bởi vì sợi xích trói nàng dài và do đó hơi lỏng, mặc dù rất chắc chắn. Đến nỗi bụng và phía trước hai đùi, và cạnh sườn, cũng nhận đòn roi gần như tương đương với vùng thắt lưng. Rồi quả thực, sau khi ngừng một lát, họ bèn quyết định sẽ chỉ tiếp tục sau khi đã buộc một sợi thừng quanh eo nàng, đồng thời cũng quấn quanh cái cọc. Và bởi vì họ thắt rất chặt để buộc eo nàng sát vào cọc, phần thân trên của nàng hơi ngã sang một bên, làm nhô hẳn ra phần mông bên dưới. Từ lúc đó, những ngọn roi không còn kiêng dè gì nữa, nếu không muốn nói là không chút ngập ngừng. Qua cách thức mà người tình đã giao phó nàng, Ông có thể nghĩ rằng kêu gọi lòng thương hại của chàng sẽ là cách tốt nhất để chàng tàn bạo gấp đôi, bởi chàng rất thích thú khi giành được từ nàng, hoặc khiến nàng thể hiện ra những bằng chứng không thể chối cãi về quyền lực của chàng. Và quả thực, chính chàng là người đầu tiên nhận thấy rằng chiếc roi da, chính là chiếc roi ban đầu đã khiến nàng rên rỉ, lại in dấu lên nàng ít hơn nhiều (so với kết quả mà họ gần như đạt được với sợi dây thừng tết ẩm ướt, và ngay từ nhát roi ngựa đầu tiên) và do đó cho phép kéo dài nỗi đau và lặp lại việc đó, đôi khi là ngay khi họ có hứng thú. Chàng liền yêu cầu chỉ dùng chiếc roi đó. Trong lúc ấy, một trong số bốn người, kẻ chỉ thích phụ nữ vì những điểm chung giữa họ với đàn ông, bị quyến rũ bởi bộ mông dâng hiến căng lên dưới sợi thừng thắt trên eo và càng trốn tránh lại càng trưng ra, liền đề nghị nghỉ một lát để tận hưởng nó, vừa tách hai bên mông nóng bỏng dưới bàn tay anh ta và đi vào nàng không phải không đau đớn, vừa nghĩ rằng phải khiến lối vào của nàng dễ dàng hơn. Những người khác thừa nhận rằng việc đó là khả dĩ, và họ sẽ tìm cách.

Khi họ cởi trói cho người phụ nữ trẻ, lúc này đã loạng choạng và gần như ngất xỉu trong chiếc áo choàng đỏ, để cho nàng biết, trước khi dẫn nàng về căn phòng mà nàng sẽ ở, chi tiết những quy tắc mà nàng phải tuân thủ tại lâu đài này trong thời gian ở đây, và trong cuộc sống hằng ngày sau khi nàng đã rời khỏi đây (nhưng không vì thế mà lấy lại được sự tự do), họ để nàng ngồi trong một chiếc ghế bành lớn gần lò sưởi, và bấm chuông. Hai phụ nữ trẻ đã tiếp đón nàng mang cho nàng thứ gì đó để mặc trong khi nàng ở đây, và thứ gì đó để nàng có thể được nhận biết bởi những người từng là

chủ của lầu đài trước khi nàng đến hoặc những người sẽ là chủ của lầu đài sau khi nàng đi. Bộ trang phục giống như của họ: bên ngoài một chiếc áo nịt ngực có gọng rất căng và thít chặt quanh eo, và một chiếc váy lót bằng vải mỏng hồ bột cứng, là một chiếc váy dài có chân váy xòe rộng, phần ngực gần như để lộ hết bầu vú được nâng lên bởi chiếc áo nịt ngực, và được che đi đôi chút bằng đăng ten. Chiếc váy lót màu trắng, áo nịt ngực và váy dài bằng xa tanh màu lục thủy, lớp đăng ten màu trắng. Khi O mặc xong trang phục, và quay lại chiếc ghế bành ở góc lò sưởi, lại càng nhột nhột hơn trong chiếc váy xanh nhạt, thì hai phụ nữ trẻ, cho đến lúc đó không hề nói lời nào, lại đi ra. Một trong số bốn người đàn ông tóm lấy một cô lúc cô đi ngang qua, ra hiệu cho người còn lại đứng chờ, rồi dẫn người mình tóm lấy quay trở lại phía O, xoay người cô lại, đưa một tay nắm lấy eo cô còn tay kia vén váy của cô lên, để chỉ cho O thấy, như anh ta nói, tại sao lại phải mặc bộ trang phục này và, vì anh ta hiểu rõ, nói thêm rằng chỉ với một chiếc thắt lưng đơn giản, ta có thể kéo chiếc váy này cao đến mức nào tùy thích, đi đâu này khiến việc sắp đặt thứ mà ta phát hiện được bằng cách đó trở nên thuận tiện. Vả lại, người ta thường để những phụ nữ váy kéo lên từ đằng sau, hoặc từ đằng trước, cũng đến tận eo như thế này, đi lại trong lầu đài hoặc trong vườn. Người ta dùng người phụ nữ trẻ để chỉ cho O thấy nàng phải giữ váy như thế nào: cuốn lên nhiều vòng (giống như một lọn tóc cuốn trong một cái lò), với một chiếc thắt lưng thít chặt, ngay ở đằng trước eo, để lộ cả vùng bụng dưới, hoặc đứng giữa lưng để làm lộ vùng thắt lưng. Dù là cách này hay cách khác, chiếc váy lót và chiếc váy dài khi thả xuống sẽ tạo thành những nếp gấp chéo lớn tựa như một thác nước. Cũng như O, quanh thắt lưng người phụ nữ trẻ vẫn còn những vết roi ngựa mới đánh. Cô ta đi ra.

Và đây là bài diễn văn sau đó họ cho O nghe. “Nàng ở đây để phục vụ các ông chủ của nàng. Ban ngày, nàng sẽ đảm nhận những công việc mà mọi người giao cho để chăm sóc ngôi nhà, chẳng hạn như quét dọn, hoặc sắp xếp sách vở, hoặc cắm hoa, hoặc phục vụ ở bàn ăn. Không có việc gì vất vả hơn. Nhưng ngay khi có người nào đó yêu cầu, hoặc ngay khi có bất kỳ dấu hiệu nào, nàng sẽ bỏ ngay việc đang làm để thực hiện nhiệm vụ thực sự duy nhất của nàng, đó là dâng hiến. Tay nàng sẽ không còn là của nàng nữa, cả bầu vú của nàng, và đặc biệt là tất cả các lỗ trên cơ thể nàng, nơi mà chúng ta có thể sục sạo và đi vào tùy hứng. Như một dấu hiệu, để trong

tâm trí nàng luôn thường trực, hoặc hiện hữu ở mức thường xuyên nhất, rằng nàng đã mất quyền trốn tránh, khi ở trước mặt chúng ta nàng sẽ không bao giờ khép chặt môi, không vắt tréo chân, cũng không khép hai đầu gối lại (nàng đã thấy chúng ta cấm nàng làm thế ngay khi tới đây), đi đâu này sẽ thể hiện trong mắt nàng và trong mắt chúng ta rằng miệng nàng, bụng dưới nàng, và vùng thắt lưng nàng luôn để ngỏ cho chúng ta. Trước chúng ta, nàng sẽ không bao giờ chạm vào ngực mình: chúng được chiếc áo nịt nâng lên để thuộc về chúng ta. Vậy là ban ngày, nàng mặc đồ nhưng sẽ kéo váy lên nếu chúng ta ra lệnh, và ai muốn thì sẽ sử dụng nàng, vẫn để lộ mặt, và theo cách mà người đó muốn, tuy nhiên không được dùng roi. Roi sẽ chỉ được dùng cho nàng từ lúc mặt trời lặn đến lúc mặt trời mọc. Nhưng ngoài ngọn roi mà người nào đó muốn đánh nàng, nàng sẽ bị phạt đánh roi vào buổi tối nếu vi phạm nguyên tắc vào ban ngày: nghĩa là khi nàng không làm chúng ta vừa ý, hoặc ngược mắt nhìn người đang nói chuyện hoặc đang chiếm đoạt nàng: nàng không bao giờ được nhìn vào mặt bất cứ người nào trong số chúng ta. Trong bộ trang phục mà chúng ta mang vào ban đêm, và ta đang mang trước mặt nàng đây, dương vật của chúng ta lộ ra ngoài, không phải để cho tiện lợi, bởi vì hoàn toàn có cách khác để đảm bảo sự tiện lợi đó, mà là vì sự ngạo nghễ, để mắt nàng chỉ nhìn vào đó, và không nhìn ra chỗ khác, để nàng hiểu được rằng đó chính là ông chủ của nàng, chính là nơi đôi môi nàng phải hướng đến trước tiên. Ban ngày, khi mà chúng ta mặc trang phục như ở mọi nơi, và nàng mặc như đang mặc đây, nàng cũng sẽ tuân theo quy định như thế, và khi được yêu cầu, nàng chỉ cần mở trang phục ra, và sẽ tự khép lại sau khi chúng ta đã xong việc với nàng. Ngoài ra, vào ban đêm, nàng sẽ chỉ dùng môi để tôn kính chúng ta, và giang rộng hai đùi, bởi vì tay nàng sẽ bị trói ra sau lưng, và sẽ khóa thân như khi được dẫn đến đây lúc này; chúng ta sẽ chỉ bằng mắt nàng khi hành hạ nàng, và để đánh nàng, giờ đây nàng đã nhìn thấy chúng ta đánh nàng như thế nào rồi. Nhân nói đến chuyện này, việc nàng quen nhận đòn roi, bởi vì chừng nào còn ở đây nàng sẽ nhận đòn roi mỗi ngày, không phải là để chúng ta vui mà chính là để dạy dỗ nàng. Đi đâu đó càng đúng hơn vào những đêm không ai ham muốn nàng, trong căn phòng đơn độc của mình, nàng sẽ chờ đợi gã đầy tớ được giao việc này đến thực thi những gì nàng phải đón nhận mà chúng ta không muốn ban tặng cho nàng. Quả thật, bằng cách đó, cũng như thông qua sợi xích được gắn vào chiếc khuyên trên vòng cổ của nàng, việc giữ chặt nàng ít nhiều gắn chặt với chiếc giường nhiều

tiếng đờng hồ mỗi ngày không phải là để khiến nàng cảm nhận nỗi đau đớn, la hét hoặc tuôn trào nước mắt, mà chủ yếu là giúp nàng cảm nhận, qua nỗi đau đớn đó, rằng nàng bị cưỡng ép, và dạy cho nàng hiểu rằng nàng được dâng hiến hoàn toàn cho thứ gì đó ở bên ngoài nàng. Khi nàng ra khỏi đây, nàng sẽ đeo một chiếc nhẫn bằng sắt ở ngón áp út, nó sẽ khiến mọi người nhận ra nàng: đến lúc ấy, nàng đã học được cách vâng lời những người mang cùng dấu hiệu nhận biết đó, còn họ khi nhìn thấy nó sẽ biết rằng nàng luôn khóa thân bên trong chiếc váy, dù trang phục của nàng có chần chừ và tằm thường đến thế nào, và rằng đi đầu đó là dành cho họ. Người nào thấy nàng cứng đầu cứng cổ sẽ dẫn nàng quay lại đây. Bây giờ người ta sẽ đưa nàng về phòng nàng.”

Trong khi họ nói với O, hai phụ nữ trước đó đến mặc quần áo cho nàng đứng mỗi người một bên chiếc cọc nơi nàng vừa bị đánh nhưng không chạm vào nó, như thế nó đã khiến họ khiếp sợ, hoặc họ bị cấm chạm vào đó (có vẻ như thế thì đúng hơn); khi người đàn ông nói xong, họ tiến đến phía O, và nàng hiểu là phải đứng dậy để đi theo họ. Nàng liền đứng dậy, đưa tay túm váy để khỏi loạng choạng, vì nàng chưa quen với những chiếc váy dài, và không cảm thấy mình có thể trụ vững trên đôi giày hở gót đế rất cao và gót rất nhọn, chỉ có một dải xa tanh dày cùng màu xanh với chiếc váy giữ cho chúng khỏi tuột khỏi chân nàng. Vừa cúi xuống, nàng vừa quay đầu. Hai phụ nữ đang chờ, những người đàn ông không nhìn nàng nữa. Người tình của nàng ngẩng trên sàn nhà, dựa lưng vào chiếc ghế nơi nàng đã bị đè ngửa lúc đầu buổi tối, hai đầu gối co lên, hai khuỷu tay tựa trên đầu gối, đang nghịch cái roi da. Nàng vừa bước đi bước đầu tiên theo hai phụ nữ thì chiếc váy nàng mặc lướt qua chàng. Chàng ngẩng đầu lên và mỉm cười với nàng, gọi tên nàng, rồi cũng đứng dậy. Chàng dịu dàng vuốt tóc nàng, lấy đầu ngón tay trượt theo lông mày nàng, nhẹ nhàng hôn môi nàng. Và nói to là chàng yêu nàng. Run rẩy, O kinh hoàng nhận thấy rằng mình đáp lại “em yêu chàng” và rằng đúng là như thế. Chàng ôm lấy nàng, nói với nàng “em yêu, em yêu dấu của ta”, hôn vào cổ và rìa má nàng; nàng để đầu mình ngã vào bờ vai phủ chiếc áo dài màu tím. Chàng nhắc lại, lần này rất khẽ, rằng chàng yêu nàng và khẽ hơn nữa, chàng nói thêm: “Em sẽ quỳ gối, vuốt ve và hôn ta” rồi đẩy nàng ra, trong lúc làm hiệu cho hai người phụ nữ lùi xa, để tựa người vào chiếc bàn chân quỳ. Chàng cao lớn, nhưng chiếc bàn chân quỳ không cao lắm, và đôi chân dài

của chàng, cũng được quấn chặt bằng vải tím như chiếc áo dài, co lại. Chiếc áo dài để mở căng ra ở phía dưới giống như một tấm ga, mép bàn nâng đỡ đôi chút dương vật nặng và mớ lông màu sáng bao quanh. Ba người đàn ông tiến lại gần. O quỳ gối trên tấm thảm, chiếc áo dài màu xanh tỏa ra như một vành hoa xung quanh nàng. Chiếc áo nịt ngực bó thít lấy người nàng, đôi vú lộ cả núm ở ngang tầm với đầu gối người tình của nàng. “Thêm chút ánh sáng đi”, một người đàn ông nói. Sau khi mọi người đã đi đầu chỉnh xong ánh đèn, để ánh sáng chiếu thẳng vào dương vật của chàng và khuôn mặt của nàng, đang ở rất gần đó, và vào đôi tay chàng đang vuốt ve bên dưới khuôn mặt nàng, René bỗng ra lệnh: “Nhắc lại đi: em yêu ngài.” O nhắc lại “em yêu ngài” với niềm vui sướng hân hoan, đến độ môi nàng dám lướt nhẹ qua đầu dương vật của chàng, vẫn được bọc trong vỏ thịt mềm mại. Ba người đàn ông, đang hút thuốc, bình luận về các cử chỉ của nàng, về động tác của miệng nàng khi ngậm vào rồi thít chặt cái bộ phận đàn ông mà nàng đang nắm trong tay, và độ dài mà miệng nàng lướt lên trượt xuống, khuôn mặt mệt mỏi của nàng giàn giụa nước mắt mỗi lần bộ phận cương cứng đó thúc vào đến tận họng nàng, đẩy lưỡi nàng ra và khiến nàng nôn ọe. Và với cái miệng bị lén chặt bởi phần da thịt cứng chắc đó, nàng tiếp tục thì thầm “em yêu ngài”. Hai phụ nữ người ở bên trái, người ở bên phải René, chàng tựa hai cánh tay vào vai họ. O nghe thấy những lời bình luận của những người có mặt, nhưng qua lời họ, nàng rình chờ những tiếng rên của người tình, chú tâm vào việc vuốt ve chàng, với lòng kính trọng vô biên và sự chậm rãi mà nàng biết là sẽ khiến chàng thích thú. O cảm nhận rằng miệng nàng xinh đẹp, bởi vì người tình của nàng đã hạ cố thúc sâu vào đó, bởi vì chàng đã hạ cố cho nàng dùng nó để công khai vuốt ve chàng, bởi vì cuối cùng chàng đã hạ cố xuất vào miệng nàng. Nàng đón nhận chàng như thể đón nhận một vị thánh, nàng nghe thấy chàng kêu lên, nghe thấy những người khác cười, và sau khi đón nhận chàng, nàng sụp xuống, mặt áp xuống sàn nhà. Hai người phụ nữ đỡ nàng dậy, và lần này họ dẫn nàng đi.

Tiếng giày gõ vang trên mặt sàn lát gạch màu đỏ của các hành lang, nơi những cánh cửa nối tiếp nhau, kín đáo và sạch sẽ, với những ổ khóa bé xíu, giống như cánh cửa phòng ở các khách sạn lớn. O còn không dám hỏi các phòng đó có người ở không, và ai ở, thì một trong hai bạn đồng hành, người mà nàng chưa từng nghe thấy giọng, nói với nàng: “Nàng ở khu chái

đỏ, và gã đẩy tớ của nàng tên là Pierre. - Đẩy tớ nào? O cảm thấy giọng nói của cô gái thật dịu dàng, và các nàng tên là gì vậy? - Tôi tên là Andrée. - Còn tôi là Jeanne,” cô kia nói. Cô đầu tiên nói tiếp: “Đẩy tớ chính là người có chìa khóa, gã sẽ trói và cởi trói cho nàng, đánh nàng khi nàng bị phạt và khi người ta không có thời gian dành cho nàng. - Năm ngoái tôi ở chái đỏ, Jeanne nói, Pierre đã ở sẵn đó rồi. Gã thường đến vào ban đêm; các đẩy tớ có chìa khóa và trong các phòng thuộc khu của họ, họ có quyền sử dụng chúng ta.”

O định hỏi gã Pierre đó như thế nào. Nhưng không kịp. Sau một chỗ ngoặt, hai người giữ nàng dừng lại trước một cánh cửa chẳng có gì để phân biệt với các cánh cửa khác; trên một chiếc ghế dài kê giữa cánh cửa này và cánh cửa tiếp theo, nàng nhìn thấy một gã trông như nông dân, mặt đỏ au, béo lùn, đầu gần như cạo nhẵn, có đôi mắt nhỏ đen thẫm và những ngón thịt ở gáy. Gã ăn vận như một người hầu trong rạp hát: áo sơ mi có diềm đằng ten lộ ra bên ngoài áo gi lê đen, phủ ngoài là một chiếc vest ngắn màu đỏ. Gã mặc quần cộc màu đen, đi tất trắng và giày da đánh xi. Gã cũng đeo ở thắt lưng một cây roi da nhều tua. Bàn tay gã phủ đầy lông màu hung. Gã lấy từ trong túi áo gi lê ra một chiếc chìa khóa, mở cửa và dẫn ba người phụ nữ vào phòng, rồi nói: “Tôi khóa cửa lại, khi nào xong thì các nàng rung chuông.”

Căn phòng rất nhỏ, và thực ra là gồm hai buồng. Cánh cửa thông ra hành lang đóng lại, họ ở trong một phòng đợi, thông với một căn buồng đúng nghĩa; ngay trên cùng vách phòng có một cánh cửa khác, nhìn thẳng vào phòng tắm. Đối diện với hai cánh cửa là một cửa sổ. Bên vách trái, một chiếc giường lớn vuông vức, rất thấp và phủ chăn lông, tựa đầu vào khoảng giữa hai cánh cửa và cửa sổ. Không có đồ đạc nào khác, không có chiếc gương nào. Các bức tường màu đỏ tươi, thảm trải sàn màu đen. Andrée chỉ cho O thấy rằng chiếc giường không hẳn là giường, mà đúng hơn là một mặt sàn trải nệm, phủ một lớp vải đen có sợi rất dài giả làm lông thú. Chiếc gối phẳng và cứng giống như tấm nệm, cũng bọc cùng thứ vải đó, cả chiếc chăn hai mặt cũng thế. Đồ vật duy nhất gắn trên tường, có độ cao tính từ chiếc giường tương đương với chiếc móc treo gắn vào chiếc cọc tính từ mặt sàn thư phòng, là một chiếc vòng thép sáng loáng, có luồn một sợi xích dài bằng thép rủ thẳng xuống giường; các mắt xích chững lên

nhau tạo thành một đụn nhỏ, đầu kia treo vào một cái móc có khóa ở ngang t ầm tay với, trông giống như một tấm rèm được kéo ra và thắt lại bằng một dải vén rèm.

“Chúng tôi phải giúp cô tắm, Jeanne nói. Tôi sẽ cởi váy cho cô.”

Những nét đặc biệt duy nhất trong phòng tắm là bệ xí xôm, đặt trong góc gần sát cánh cửa, và toàn bộ các bức tường đều được ốp gương. Andrée và Jeanne chỉ để O bước vào khi nàng đã khóa thân, họ xếp váy của nàng vào chiếc tủ gần bồn rửa, trong tủ đã xếp sẵn đôi giày hở gót và chiếc áo choàng đỏ của nàng, rồi họ ở lại cùng nàng, thế nên khi phải ng ỡ xôm trên chiếc bệ bằng sứ, nàng thấy mình l ỡ giữa biết bao hình phản chiếu, chẳng khác gì ở trong thư phòng, khi những bàn tay xa lạ cưỡng bức nàng. “Cứ chờ đến khi gặp Pierre đi, Jeanne nói, rồi cô sẽ thấy. - Sao lại là Pierre? - Khi nào đến tới cô, có thể gã sẽ bắt cô ng ỡ xôm đấy.” O cảm thấy mình tái mặt. “Nhưng sao lại thế? Nàng nói. - Cô sẽ phải vâng lời thôi, Jeanne đáp lại, nhưng cô gặp may đấy. - Sao lại gặp may? - Chính người tình của cô đã dẫn cô đến đây đúng không? - Đúng, O nói. - Thế thì họ sẽ khắc nghiệt hơn với cô. - Tôi không hiểu... - Cô sẽ sớm hiểu ra thôi. Tôi nhấn chuông gọi Pierre đây. Sáng mai chúng tôi sẽ đến đón cô.”

Andrée mỉm cười đi ra, còn Jeanne, trước khi đi theo, vuốt ve nhũ hoa của O, nàng vẫn đứng ở cuối giường, thần thờ. Ngoài chiếc vòng cổ và những chiếc vòng tay bằng da, đã bị nước làm cứng lại khi nàng tắm, và lại càng thít chặt hơn vào da thịt, nàng hoàn toàn khóa thân. “Xem nào người đẹp”, gã đây t ớ vừa bước vào vừa nói. Và gã nắm lấy hai tay nàng. Gã gắn hai chiếc khuyên nhỏ trên hai chiếc vòng tay vào nhau, khiến cho hai cổ tay nàng bị gắn chặt lại, rồi lồng hai chiếc khuyên đó vào chiếc khuyên gắn trên vòng cổ. Vậy là hai tay nàng chấp lại trước cổ, giống như đang cầu nguyện. Chỉ còn phải tới nàng vào tường, bằng sợi xích đang treo trên giường và xuyên qua chiếc vòng gắn bên trên. Gã tháo chiếc móc cố định đầu kia của sợi xích, rồi kéo để rút ngắn sợi xích lại. O buộc phải dịch người về phía đầu giường, và gã bắt nàng nằm xuống đó. Sợi xích kêu leng keng trong chiếc vòng, và căng ra đến nỗi người phụ nữ trẻ chỉ có thể xô dịch theo chiều rộng của chiếc giường, hoặc đứng ở mỗi bên đầu giường. Do sợi xích kéo chiếc vòng cổ về phía tường, nghĩa là kéo ra phía

sau, còn hai bàn tay lại có xu hướng kéo chiếc vòng ra đằng trước, nó tạo nên một thế cân bằng, hai bàn tay chấp lại nằm về phía vai trái, và cả đầu nàng cũng nghiêng về hướng đó. Gã đầy tớ phủ lên người O tấm chăn màu đen, nhưng chỉ sau khi đã kéo chân nàng về phía ngực một lát, để xem xét độ mở của hai đùi nàng. Gã không chạm vào người nàng nữa, không nói lời nào, tắt đèn, vốn là một chiếc đèn vách gắn giữa hai cánh cửa, rồi ra ngoài.

Còn lại một mình trong bóng tối và im ắng, nằm nghiêng sang bên trái, nóng sực giữa hai lớp vải lông dày, và buộc phải bất động, O tự hỏi tại sao trong nàng lại có từng ấy dịu dàng đang xen lẫn với nỗi kinh hoàng, hay tại sao nỗi kinh hoàng đối với nàng lại dịu dàng đến thế. Nàng nhận thấy một trong số những nỗi thống khổ lớn nhất, đó là không được sử dụng đôi tay; không phải vì đôi tay có thể bảo vệ nàng (mà nàng có muốn tự vệ không?) nhưng nếu được tự do, hẳn chúng có thể phác ra cử chỉ, có thể tìm cách đẩy lùi những bàn tay chiếm đoạt nàng, những da thịt xuyên vào trong nàng, có thể ngăn giữa vùng thắt lưng nàng và ngọn roi. Người ta đã giải thoát nàng khỏi đôi tay nàng; thân thể nàng bên dưới tấm chăn trở thành thứ mà nàng không thể tiếp xúc; thật lạ lùng khi ta không thể chạm vào đầu gối, hay hông bụng của chính mình. Đôi môi giữa hai chân, vốn đang thiêu đốt nàng, trở thành vùng cấm kỵ với nàng, và chúng thiêu đốt nàng có lẽ vì nàng biết chúng sẽ mở ra với bất kỳ ai muốn: kể cả gã đầy tớ Pierre, nếu gã muốn đi vào trong nàng. Nàng ngạc nhiên vì ký ức về ngọn roi nàng đã phải chịu lại khiến nàng thấy êm đềm đến thế, trong khi ý nghĩ hẳn nàng sẽ không bao giờ biết được người nào trong số bốn người đàn ông kia đã cưỡng đoạt vùng mông của nàng hai lần, và phải chăng cả hai lần đều là cùng một người, và phải chăng người đó không phải người tình của nàng, lại khiến nàng xáo trộn. Nàng khẽ trườn người, nghĩ rằng người tình của nàng vẫn ưa thích cái khe ở mông nàng, và ngoại trừ tối nay (nếu đó là chàng), chàng chưa từng đi vào đó. Nàng ước đó là chàng; liệu nàng có hỏi chàng không? Ôi! Không bao giờ. Nàng lại thấy bàn tay trong xe đã cưỡi thắt lưng và quần lót cho nàng, và đưa dây nịt để nàng quấn chiếc tất trên đầu gối. Hình ảnh sống động đến nỗi nàng quên mất rằng hai tay đang bị trói, khiến sợi xích kêu lên cọt kẹt. Và tại sao trong khi ký ức về khổ hình đó đối với nàng nhẹ nhàng đến thế, thì chỉ một ý nghĩ, một lời nói, một ánh mắt nhìn chiếc roi lại khiến tim nàng đập mạnh như vậy, khiến mắt nàng phải nhắm

lại vì kinh hoàng? Nàng không dừng ở chỗ xem xét đó có phải chỉ là nỗi kinh hoàng hay không; một cơn sợ hãi xâm chiếm nàng: họ sẽ kéo sợi xích để khiến nàng phải đứng trên giường và họ sẽ đánh nàng, bụng nàng áp vào tường và họ sẽ đánh, đánh, từ đó cứ quay cuồn trong đầu nàng. Pierre sẽ đánh nàng, Jeanne đã nói thế. Nàng gặp may đấy, Jeanne đã nhắc lại, họ sẽ khắc nghiệt với nàng hơn nữa, cô ta định nói gì? Nàng chỉ còn cảm thấy chiếc vòng cổ, những chiếc vòng tay và sợi xích, thân thể nàng bắt đầu trôi giạt, nàng sắp hiểu rồi. Nàng ngủ thiếp đi.

Vào những giờ khắc cuối cùng của đêm, khi màn đêm tối hơn và lạnh hơn, ngay lúc trước bình minh, Pierre lại xuất hiện. Gã bật đèn phòng tắm trong khi vẫn để cửa mở, tạo nên một khoảng sáng vuông vức ở chính giữa giường, nơi mà thân thể O, mảnh mai và co quắp, khiến chiếc chăn phồng lên một chút, và gã lặng lẽ kéo nó ra. Bởi vì O đang nằm nghiêng sang bên trái, quay mặt ra cửa sổ, hai đầu gối khẽ co lên, bộ lông trắng lớp của nàng nổi bật trên nền vải lông đen, đập vào mắt gã. Gã lôi chiếc gối từ dưới đầu nàng ra, lịch sự nói: “Xin cô đứng dậy, làm ơn” và khi nàng đang quỳ gối, nàng buộc phải bắt đầu như thế bằng cách níu người vào sợi xích, gã giúp nàng bằng cách đỡ hai khuỷu tay nàng để nàng đứng hẳn dậy, và tựa người vào tường. Ánh sáng hắt vào giường, vốn yếu ớt, bởi vì chiếc giường vẫn tối om, chiếu lên cơ thể nàng, nhưng không chiếu sáng những cử chỉ của gã. Nàng chỉ đoán nhận, nhưng không nhìn thấy, rằng gã tháo sợi xích khỏi chiếc móc lò xo rồi móc lại vào một mắt xích khác, khiến nó căng ra, và nàng cảm thấy cơ thể nàng căng lên. Hai bàn chân trần của nàng đặt nằm trên giường. Nàng cũng không nhìn thấy rằng ở thắt lưng gã không phải là cây roi da, mà là một chiếc roi ngựa màu đen giống như chiếc mà họ đã dùng để đánh nàng chỉ hai lần, và gần như rất nhẹ, khi nàng bị buộc vào chiếc cọc. Bàn tay trái của Pierre đặt lên eo nàng, chiếc đệm hơi lún xuống, là vì gã đã giẫm chân phải lên đó để giữ thẳng bằng. Cùng lúc nàng nghe thấy một tiếng rít trong ánh tranh tối tranh sáng, O cảm thấy một vết bỏng đau đớn lướt ngang vùng thắt lưng, nàng liền hét lên. Pierre ra sức quát. Gã không chờ nàng im tiếng, và lặp lại bốn lần, mỗi lần đều cẩn thận vụt cao hơn hoặc thấp hơn lần trước, để dấu roi hằn rõ rệt hơn. Khi gã dừng, nàng vẫn còn la hét, và nước mắt chảy vào khuôn miệng nàng đang há ra. “Làm ơn xoay người lại,” gã nói, và vì nàng còn đang choáng váng chưa kịp tuân theo, gã túm lấy hông nàng, vẫn không buông chiếc roi,

cán roi lướt qua eo nàng. Khi nàng đối diện với gã, gã khẽ lùi lại, rồi dùng hết sức quất vào đùi trước của nàng. Tất cả kéo dài trong vòng năm phút. Khi gã bỏ đi, sau khi đã tắt đèn và đóng cửa phòng tắm, O vừa rên rỉ vừa quần quai đau đớn dọc chiếc giường, ở đầu sợi xích, trong bóng tối. Cuối cùng, nàng im tiếng và bất động áp người vào vách tường, lớp vải chùng bầu lúng búng xoa mát vùng da đau đớn, trong khi ngày bắt đầu rạng. Khung cửa sổ lớn, nơi nàng đang quay ra trong tư thế ngả nghiêng, quay về phía Đông, và kéo thẳng từ trần nhà xuống đến mặt sàn, không hề treo rèm, ngoại trừ cùng một thứ vải đỏ treo trên tường, được kéo xếp nếp sang hai bên, và bị những dải vén rèm xếp thành những đường xếp li gãy gập cứng nhắc, O nhìn ánh bình minh nhợt nhạt đang chậm rãi dâng lên, kéo loăng sương mù trên những khóm hoa cúc sao bên ngoài, dưới chân cửa sổ, rồi cuối cùng chiếu rạng một cây dương. Thỉnh thoảng những chiếc lá ngả vàng xoay xoay rơi xuống, dù không hề có gió. Phía trước cửa sổ, gần khóm hoa cúc sao màu tím hoa cà, có một thảm cỏ, ở cuối thảm cỏ là một lối đi. Trời đã sáng hẳn và O đã thôi nhúc nhích từ lâu. Một người làm vườn xuất hiện dọc lối đi, một chiếc xe cút kít. O nghe thấy tiếng bánh xe bằng sắt nghiêng cọt két trên nền sỏi. Nếu anh ta lại gần để quét đám lá rụng ở gốc đám hoa cúc sao, khung cửa sổ rất lớn còn căn phòng thì nhỏ và sáng đến nỗi anh ta có thể nhìn thấy O trần truồng bị trói cùng những vết roi hằn trên đùi nàng. Những vết roi rộp lên, tạo thành những ngấn mảnh sẫm hơn màu đỏ của những bức tường. Người tình của nàng đang ngủ ở đâu, vì chàng vẫn thích ngủ muộn vào buổi sáng êm đềm? Trong căn phòng nào, trên chiếc giường nào? Chàng có biết đã đưa nàng vào khổ hình nào không? Phải chăng chính chàng đã quyết định? O nghĩ đến những tù nhân, như ta thường thấy ở những bức tranh khắc in trong sách lịch sử, những người đó cũng bị xích và bị đánh roi, cách đây biết bao năm, hay biết bao thế kỷ, và họ đã chết. Nàng không muốn chết, nhưng nếu khổ hình này là cái giá phải trả để người tình của nàng tiếp tục yêu nàng, nàng chỉ mong chàng vui lòng vì nàng đã chịu đựng, và nàng chờ đợi, thật dịu dàng và câm nín, để người ta dẫn nàng quay lại với chàng.

Không người phụ nữ nào có chìa khóa, dù là khóa cửa, khóa xích hay khóa vòng tay và vòng cổ, nhưng tất cả đàn ông ở đây đều mang theo một chiếc vòng có treo cả ba loại chìa khóa, mỗi loại một kiểu, mở được tất cả các cánh cửa, hoặc các chốt, hoặc các kiểu vòng tay. Đám đầy tớ cũng có.

Nhưng vào buổi sáng, các đày tớ phải phục vụ ban đêm còn ngủ, và một trong số các ông chủ hoặc một đày tớ khác sẽ là người đến mở các ổ khóa. Người đàn ông bước vào buồng của O mặc áo blu đông bằng da với một chiếc quần cưỡi ngựa, và đi ủng. Nàng không nhận ra anh ta. Đầu tiên, anh ta cởi sợi xích gắn vào tường, và O có thể nằm xuống giường. Trước khi tháo dây trói hai cổ tay nàng, anh ta luồn tay vào giữa hai đùi nàng, giống như người đàn ông đeo mặt nạ nàng nhìn thấy trước tiên trong phòng khách nhỏ màu đỏ đã làm. Có thể chính là anh ta. Anh ta có khuôn mặt xương xẩu và hốc hác, ánh mắt cương trực thường thấy trong chân dung của những người già theo giáo phái Calvin, và tóc anh ta màu xám. O chịu đựng ánh mắt của anh ta trong một lát, cảm giác như mãi không dứt, và bỗng nhiên nàng lạnh người nhớ ra không được nhìn cao hơn thắt lưng của các ông chủ. Nàng nhắm mắt lại, nhưng đã quá muộn, nàng nghe thấy anh ta cười và nói, trong khi rút cuộc cũng giải phóng hai bàn tay nàng: “Nàng sẽ được trừng phạt sau bữa tối.” Anh ta nói với Andrée và Jeanne, hai người họ cùng vào với anh ta, mỗi người đứng chờ ở một bên giường. Sau đó anh ta bỏ đi. Andrée nhặt chiếc gối bị rơi xuống đất lên, và cả chiếc chăn mà Pierre đã dón xuống cuối giường khi gã đến đánh O, trong khi Jeanne kéo về phía đầu giường một chiếc bàn có bánh xe đã được đưa đến ngoài hành lang, chở theo cà phê, sữa, đường, bánh mì, bơ và bánh sừng bò. “Cô ăn nhanh đi, Andrée nói, chín giờ rồi, sau đó cô có thể ngủ đến tận trưa, và khi nào nghe thấy bấm chuông là lúc cô chuẩn bị ăn trưa. Cô sẽ tắm và chải tóc, tôi sẽ đến đánh phấn và thắt áo ngực cho cô. - Cô chỉ phải phục vụ vào buổi chiều, Jeanne nói, trong thư phòng: phục vụ cà phê, rượu mùi và giữ lửa. - Thế còn hai cô? O nói. - A! Chúng tôi chỉ chịu trách nhiệm về cô trong vòng hai mươi tư giờ đầu tiên cô ở đây, sau đó cô sẽ ở một mình và sẽ chỉ liên quan đến đàn ông. Chúng tôi không thể nói chuyện với cô, và cô cũng không thể nói chuyện với chúng tôi. - Ở lại đi, O nói, ở lại thêm chút nữa, và nói cho tôi biết...” nhưng cô chưa kịp nói hết câu thì cánh cửa đã mở ra: là người tình của nàng, và chàng không đi một mình. Người tình của nàng phục sức như khi chàng mới rời khỏi giường, và châm điếu thuốc đầu tiên trong ngày: pyjama kẻ sọc, áo choàng ngủ bằng len xanh lam, chiếc áo choàng ngủ mặt trong bằng lụa lót chần mà chàng và nàng đã cùng chọn năm ngoái. Và đôi dép đi trong nhà đã sờn của chàng, phải mua đôi khác thôi. Hai người phụ nữ biến mất, không phát ra tiếng động nào ngoài tiếng lụa sột soạt khi họ nhấc váy lên (chiếc váy nào cũng

dài quét đất) - trên nền thảm những đôi giày hở gót không phát ra tiếng động. O, khi đó đang cầm cốc cà phê ở tay trái và tay kia cầm bánh sừng bò, ngẩng khoan một chân trên mép giường, chân kia buông thõng, nàng bất động, chiếc tách trong tay nàng bỗng run lên, chiếc bánh sừng bò tuột khỏi tay. “Nhặt lên đi, René nói. Đó là câu nói đầu tiên của chàng. Nàng đặt tách lên bàn, nhặt chiếc bánh vừa mới cắn, và đặt nó bên cạnh cái tách. Một mẫu bánh lớn vẫn nằm trên thảm, cạnh bàn chân trần của nàng. Đến lượt René cúi xuống và nhặt nó lên. Rồi chàng ngẩng xuống gần O, đẩy nàng ngửa ra và hôn nàng. Nàng hỏi chàng có yêu nàng không. Chàng đáp: A! Ta yêu nàng, rồi đứng dậy và kéo nàng đứng theo, dịu dàng áp đôi lòng bàn tay mát rượi, rồi đến đôi môi chàng dọc theo những vết roi. O không biết nàng có được nhìn người đàn ông đi vào cùng chàng hay không, vì anh ta đi cùng người tình của nàng, tuy nhiên lúc này anh ta đang quay lưng lại phía họ, và hút thuốc ở gần cửa sổ. Chuyện xảy ra sau đó giúp O bớt lo phiền. “Lại đây xem nào,” người tình của nàng nói, rồi vừa kéo nàng về phía cuối giường, chàng vừa thừa nhận với người đi cùng rằng anh ta đã nói đúng, và cảm ơn anh ta, nói thêm rằng anh ta là người đầu tiên được chiếm hữu O nếu anh ta muốn. Người lạ kia, nàng vẫn không dám nhìn anh ta, sau khi vuốt tay lên đôi vú và dọc xuống thắt lưng nàng, liền bảo nàng giang chân ra. “Vâng lời đi,” René bảo nàng, chàng vẫn giữ nàng đứng thẳng, lưng tựa vào chàng cũng đang đứng thẳng. Và bàn tay phải của chàng vuốt ve một bên vú, tay kia giữ vai nàng. Người lạ ngẩng xuống mép giường, đưa tay tóm lấy rồi chậm rãi vén túm lông để tách đôi môi đang gìn giữ khe bụng nàng. Khi hiểu ra người kia muốn gì ở nàng, René liền đẩy người nàng lên trước, để nàng ở vào khoảng cách thuận tiện nhất, và cánh tay phải của chàng vòng quanh eo nàng để giữ nàng chặt hơn. Kiểu môn trớn nàng không bao giờ chấp thuận mà không vùng vẫy và ngập tràn xấu hổ, và thường ra sức né tránh nhanh hết mức có thể, nhanh đến nỗi nàng không kịp cảm nhận nó, và đối với nàng dường như đó là một tội lỗi, bởi vì nàng thấy tội lỗi khi người tình phải quỳ gối trước nàng, trong khi lẽ ra nàng phải ở vào tư thế đó, đột nhiên nàng cảm thấy mình không thể thoát được, và thấy mình hồng rửng. Bởi vì nàng rên lên khi đôi môi xa lạ kia, đang áp trên phần da thịt căng phồng là điểm xuất phát của đài hoa, bất chợt thiêu đốt nàng, rồi lại rời bỏ nàng để nhường chỗ cho đầu lưỡi nóng bỏng thiêu đốt nàng hơn nữa; nàng rên rỉ to hơn khi đôi môi đó lại áp vào nàng; nàng cảm thấy điểm kín của mình cứng lại và cương lên giữa hai

hàm răng và đôi môi đang cắn mút thật lâu và không rời ra nữa; khiến nàng thở h ồ ng hộc; hai chân nàng nhũn ra, nàng ngửa người, miệng René gắn vào miệng nàng; hai bàn tay chàng ghì chặt vai nàng xuống giường, nhưng hai bàn tay khác đang luôn bên dưới khoeo chân nàng mở nàng ra r ấ i nâng hai chân nàng lên. Dưới vùng thắt lưng (bởi vì khi René đẩy nàng v ề phía người lạ kia, chàng đã khóa hai cổ tay nàng vào nhau bằng cách cài hai chiếc khuyên trên hai chiếc vòng tay vào nhau), hai bàn tay nàng vuốt nhẹ dương vật của anh ta đang cạ vào khe mông nàng, dựng lên r ấ i bổng đâm sâu vào cuối đường hào bưng dưới nàng. Lần đầu tiên, nàng hét lên, như bị đánh, nàng hét lên với mỗi cú đâm, còn người tình của nàng cắn vào miệng nàng. Người đàn ông kia đột ngột giật ra khỏi nàng, ngã xuống đất như thể bị sét đánh, và anh ta cũng hét lên. René tháo khóa tay cho O, kéo nàng dậy, và đặt nàng nằm xuống bên dưới tấm chăn. Người đàn ông đứng dậy, đi cùng René ra cửa. Trong một thoáng, O thấy mình được phóng thích, bị hủy diệt, đáng nguy ề n rửa. Người tình của nàng chưa từng khiến nàng rên rỉ như nàng đã rên rỉ dưới đôi môi của người lạ, người tình của nàng chưa từng khiến nàng la hét như nàng đã la hét dưới cú đâm của dương vật người lạ. Nàng đã bị ô uế và tội lỗi. Nếu chàng có bỏ nàng thì cũng đúng thôi. Nhưng không, cánh cửa khép lại, chàng ở lại cùng nàng, quay lại nằm bên nàng, bên dưới tấm chăn, lu ồ n vào trong vùng bưng ẩm ướt và nóng bỏng của nàng, và vừa hôn nàng vừa nói: “Ta yêu nàng. Sau khi giao nàng cho đám đ ầy tớ xong, một đêm nào đó ta sẽ quay lại đánh nàng đến tóe máu.” Ánh mặt trời đã xuyên thủng lớp sương mù và tràn ngập căn phòng. Nhưng hai người chỉ bị đánh thức bởi tiếng chuông trưa.

O không biết phải làm gì. Người tình của nàng đang ở đây, g ầ n gũi, buông thả dịu dàng chẳng khác gì trên chiếc giường trong căn phòng trần thấp, nơi hầu như tối nào chàng cũng đến ngủ với nàng, từ khi họ sống cùng nhau. Đó là một chiếc giường lớn có gắn cọc màn theo kiểu Anh, bằng gỗ gụ, nhưng không có tán che, và hai chiếc cọc ở đầu giường cao hơn hai chiếc ở cuối giường. Chàng luôn nằm v ề bên trái, và khi thức dậy, dù vào nửa đêm, chàng lu ồ n vươn tay v ề phía chân nàng. Chính vì thế, bao giờ nàng cũng chỉ mặc áo ngủ, hoặc khi mặc pyjama nàng không bao giờ mặc quần. Chàng cũng đang làm thế; nàng nắm lấy bàn tay ấy và hôn, không dám hỏi chàng đi ề u gì. Nhưng chàng nói chuyện. Vừa giữ lấy nàng bằng chiếc vòng cổ, hai ngón tay lu ồ n vào khoảng giữa cổ nàng và chiếc vòng

bằng da, chàng vừa nói với nàng rằng chàng muốn từ nay về sau, nàng là của chung giữa chàng và những người mà chàng quyết định, cùng những người mà chàng không quen biết nhưng là thành viên của cộng đồng trong lâu đài này, giống như nàng đã là như thế tối qua. Rằng nàng thuộc về chàng, duy nhất một mình chàng, kể cả khi nàng nhận lệnh của những người khác chứ không phải chàng, cho dù chàng có mặt hay vắng mặt, bởi vì về nguyên tắc chàng tham dự vào bất cứ chuyện gì người ta có thể đòi hỏi ở nàng hoặc buộc nàng phải chịu đựng, và rằng chính chàng là người sở hữu nàng và tận hưởng nàng thông qua những người được trao tặng nàng, vì lý do duy nhất là chính chàng đã trao tặng nàng cho họ. Nàng phải phục tùng và chào đón họ với cùng sự kính trọng như khi nàng chào đón chàng, coi họ như những hình ảnh của chàng. Chàng sở hữu nàng theo cách đó, giống như một vị thần sở hữu những sinh vật mà vị thần đó tạo ra rồi chiếm đoạt chúng dưới mắt nạ của một con quái vật hoặc một chú chim, bằng trí tuệ vô hình hoặc bằng nhập định. Chàng không muốn xa rời nàng. Càng giao phó nàng cho người khác, chàng lại càng gắn bó với nàng hơn. Việc chàng trao tặng nàng chính là một bằng chứng đối với chàng, và cũng phải là một bằng chứng đối với nàng, về việc nàng thuộc về chàng; ta chỉ có thể trao tặng thứ thuộc về ta. Chàng trao tặng nàng để rồi lại lấy lại ngay, khi nàng đã trở nên có giá trị hơn trong mắt chàng, giống như một đồ vật bình thường đã được sử dụng cho một việc làm thần thánh và qua đó sẽ trở nên thánh hóa. Từ lâu chàng đã mong muốn cho nàng làm gái điếm, và chàng vui sướng cảm thấy rằng niềm khoái lạc mà chàng có được từ việc đó còn lớn hơn chàng từng hy vọng, và càng tủi nhục, càng bần giệp, nàng lại càng gắn bó với chàng hơn cùng giống như chàng càng gắn bó với nàng hơn. Bởi vì yêu chàng, nàng chỉ có thể yêu người mà chàng đưa đến với nàng. O lắng nghe và run rẩy vì hạnh phúc, bởi vì chàng yêu nàng, nàng run rẩy, đồng thuận. Hẳn là chàng đoán được điều đó, vì chàng nói tiếp: Đó chính là bởi nàng dễ dàng chấp thuận rằng ta muốn ở nàng cái điều mà đối với nàng sẽ là không thể chấp thuận, mặc dù nàng đã chấp nhận điều đó từ trước, mặc dù bây giờ nàng nói vâng, và nàng tưởng rằng nàng có thể phục tùng. Nàng sẽ không thể không phản ứng. Chúng ta sẽ có được sự phục tùng của nàng dù nàng không muốn, không chỉ vì niềm lạc thú không thể so sánh mà ta và những người khác có được từ đó, mà còn để nàng nhận thức được những điều chúng ta đã làm với nàng.” O đang định đáp lại rằng nàng là nô lệ của chàng, và vui sướng được thực hiện những điều chàng

buộc nàng phải làm. Chàng ngăn nàng lại: “Hôm qua chúng ta đã nói với nàng rằng chừng nào nàng còn ở trong lâu đài này, nàng sẽ không được nhìn vào mặt một người đàn ông, cũng không được nói chuyện với anh ta. Đối với ta nàng cũng không được làm gì hơn thế, mà phải im lặng, và vâng lời. Ta yêu nàng. Dậy đi. Từ nay trở đi, ở đây, khi có mặt đàn ông, nàng sẽ chỉ mở miệng để la hét hoặc mơn trớn.” O liền trở dậy. René vẫn nằm dài trên giường. Nàng tắm, chải đầu, nước ấm khiến nàng rung mình khi vùng thắt lưng bần giập chìm vào nước, và nàng phải thấm nước mà không dám kì cọ, để khỏi làm sống dậy cảm giác bỏng rát. Nàng thoa son lên môi, nhưng không đánh phấn mắt, rắc phấn phủ, và vẫn khóa thân, nhưng đôi mắt sụp xuống, nàng trở vào phòng. René đang nhìn Jeanne, cô gái đã vào phòng và đang đứng ở đầu giường, mắt cũng nhìn xuống, cả cô cũng cảm lặng. Chàng bảo cô mặc đồ cho O. Jeanne lấy chiếc áo nịt ngực bằng xa tanh màu xanh lá, váy lót trắng, váy dài, đôi giày hở gót màu xanh lá, và sau khi cài xong phía trước áo nịt ngực của O, cô bắt đầu kéo sợi dây buộc đằng sau. Chiếc áo nịt có gọng, dài và cứng, giống như thời của những chiếc eo thắt lưng ong, và có hai cánh để đỡ hai bầu vú. Càng thắt chặt, cặp vú càng nhô cao, tựa vào hai chiếc cánh đỡ, và hai núm vú càng giương lên. Đồng thời, đoạn eo thắt lại, khiến cho vùng bụng dưới nổi lên và cặp mông càng uốn cong thêm. Đầu lạ lùng là chiếc khung này rất thoải mái, thậm chí ở một mức độ nào đó còn giúp ta thư giãn. Người mặc sẽ giữ được thân hình thật thẳng, nhưng không rõ tại sao, trừ phi là do sự đối lập, nó khiến ta trở nên nhạy cảm với tự do, hay đúng hơn là tư thế sẵn sàng của những gì không bị nó gò bó. Váy lót rộng và áo nịt ngực khoét hình thang, để lộ từ chân cổ đến tận nhũ hoa và toàn bộ chiều ngang của bầu ngực, khiến cô gái cảm thấy dường như không phải nàng đang mặc trang phục mà đang mang một thứ dụng cụ khêu gợi, phô diễn. Khi Jeanne thắt sợi dây buộc thành một chiếc nơ kép, O cầm chiếc váy dài đặt trên giường lên, chỉ có một mảnh, chiếc váy lót gắn với váy dài giống như một lớp lót có thể tháo lắp, cùng áo nịt ngực có khớp nối đằng trước và thắt nơ đằng sau có thể bám theo đường cong ít nhiều mềm mại của thân trên, tùy theo cách ta thắt áo ngực chặt hay không. Jeanne đã kéo thắt rất chặt, và trong gương phòng tắm, qua cánh cửa để ngỏ, O nhìn thấy mình mảnh mai và mất hút trong lớp xa tanh dày màu xanh lá phồng lên ở hai bên hông, giống như váy có khung phồng. Hai người phụ nữ đứng gần nhau. Jeanne đưa tay chỉnh một nếp gấp ở tay chiếc váy màu xanh lá, và bầu ngực cô

đúng đưa dưới lớp裳 ten viền trên chiếc áo nít ngực, đôi vú có núm dài và quầng màu nâu. Váy của cô màu vàng rơm. René lại gần hai cô và nói với O: Nhìn này.” Rồi nói với Jeanne: “Nâng váy nàng lên.” Cô gái liền đưa hai tay nâng lớp lụa sột soạt và lớp vải ni lông lót trong, để lộ một vùng bụng óng ả, cặp đùi và hai đầu gối láng mịn, cùng vùng tam giác đen khép chặt. René lùa tay vào đó và chậm rãi lục lọi, bàn tay còn lại khiến một bên nhũ hoa của cô gái dựng lên. “Là để cho nàng nhìn đó,” chàng nói với O. O nhìn. Nàng nhìn khuôn mặt mĩa mai nhưng chăm chú của chàng, đôi mắt rình chờ khuôn miệng hé mở của Jeanne và chiếc cổ ngửa ra sau, bị thít chặt trong chiếc vòng cổ bằng da. Có niềm khoái cảm nào mà nàng, chính nàng mang lại cho chàng, mà cô gái này, hoặc một cô gái khác, không mang lại cho chàng được? “Nàng không nghĩ đến chuyện này sao?” chàng lại nói thêm. Không, nàng không nghĩ đến. Nàng tựa người vào khoảng tường giữa hai cánh cửa, thật thẳng, hai cánh tay buông thõng. Chàng không cần ra lệnh cho nàng im lặng nữa. Làm sao nàng có thể nói được chứ? Có lẽ chàng cảm động vì nỗi tuyệt vọng của nàng. Chàng rời khỏi Jeanne để ôm nàng trong vòng tay, gọi nàng là tình yêu và cuộc sống của chàng, nhắc lại rằng chàng yêu nàng. Bàn tay chàng dùng để vuốt ve cổ và họng nàng vẫn thấm đắm mùi của Jeanne. Thế rồi sao? Nỗi tuyệt vọng đã nhấn chìm nàng lại quay trở lại: chàng yêu nàng, a! chàng yêu nàng. Dù chàng có chủ động tìm kiếm lạc thú ở Jeanne, hay ở những người khác, chàng vẫn yêu nàng. “Em yêu chàng, nàng nói vào tai chàng, em yêu chàng,” khẽ đến nỗi chàng chỉ nghe loáng thoáng. “Em yêu chàng.” Chàng chỉ đi khỏi sau khi thấy nàng đã dịu lại, đôi mắt long lanh, hạnh phúc.

Jeanne cầm tay O và dẫn nàng đi dọc hành lang. Giày của họ lại khua vang trên sàn, và trên ghế dài, giữa hai khung cửa, họ lại nhìn thấy một gã đầy tớ. Gã cũng ăn mặc giống Pierre, nhưng không phải là Pierre. Gã này cao lớn, gầy đét, và có lông đen. Gã đi trước họ, dẫn họ vào trong một phòng đợi, ở đó, trước một cánh cửa bằng sắt rèn nổi bật trên những tấm rèm lớn màu xanh lá, hai gã đầy tớ khác đang chờ, dưới chân là mấy con chó trắng có đốm màu vàng như lửa. “Hàng rào đấy,” Jeanne thì thầm. Nhưng gã đầy tớ đi đằng trước đã nghe thấy và quay lại. O sững sờ thấy Jeanne tái mặt và buông tay nàng, thả rơi vật váy đang khẽ giữ bằng tay kia, cô quỳ sụp xuống mặt sàn đen - bởi vì phòng đợi lát đá cẩm thạch đen. Hai gã đầy tớ ở gần hàng rào phá lên cười. Một trong hai gã bước về phía O và mời nàng

đi theo, mở một cánh cửa đối diện với cánh cửa mà nàng vừa đi qua, rồi tránh sang một bên. Nàng nghe thấy tiếng cười và tiếng chân người đi, rồi cánh cửa đóng lại sau lưng nàng. Nhưng không bao giờ, không bao giờ nàng biết được chuyện gì đã xảy ra, liệu Jeanne có bị trừng phạt vì đã nói hay không, trừng phạt như thế nào, hay cô chỉ cần nhượng bộ một yêu cầu đồng đánh nào đó của gã đầy tớ, liệu việc cô quỳ sụp như thế có phải là tuân theo một luật lệ nào đó không, hay vì cô muốn khiến gã xiêu lòng và đã thành công. Trong lần đầu tiên lưu lại lâu dài, kéo dài hai tuần, nàng chỉ nhận thấy rằng mặc dù nguyên tắc giữ im lặng là tuyệt đối, trong lúc đi lại, hoặc trong các bữa ăn, hiếm khi có chuyện mọi người không tìm cách vi phạm nó, đặc biệt là vào ban ngày, khi chỉ có mặt đám đầy tớ, như thế trang phục cũng mang lại một sự tự tin đã bị xóa bỏ bởi việc khóa thân, những sợi xích trong đêm, và bởi sự hiện diện của các ông chủ. Nàng cũng nhận thấy rằng mặc dù chỉ một cử chỉ nhỏ nhất có thể giống một sự cầu thân với một trong số các ông chủ dường như cũng là đi đầu đương nhiên không thể dung thứ được, nhưng đi đầu này không hẳn đúng với đám đầy tớ. Những gã này không bao giờ ra lệnh, mặc dù những lời đề nghị lịch sự của họ cũng khắt khe chẳng khác gì những mệnh lệnh. Hình như họ được lệnh phải trừng phạt ngay tại chỗ những ai vi phạm nguyên tắc, khi họ là nhân chứng duy nhất. Và O đã nhìn thấy như vậy ba lần, một lần trong hành lang dẫn ra chái đồ, và hai lần khác trong phòng ăn chung nơi nàng vừa được đưa vào, những cô gái bị bắt quả tang đang nói chuyện bị dúi xuống đất và đánh. Như vậy, các cô gái có thể bị đánh giữa ban ngày, mặc cho những đi đầu người ta đã nói với nàng vào buổi tối đầu tiên, như thể những gì xảy ra với đám đầy tớ không được tính đến, và coi như chuyện riêng của họ. Ánh sáng ban ngày mang lại cho trang phục của đám đầy tớ một vẻ kỳ quặc và đe dọa. Một vài người đi tất đen, và thay cho áo vest đỏ cùng khăn cài ngực màu trắng là một chiếc áo sơ mi mềm bằng lụa đỏ có tay rộng, may dùm ở phần cổ, ống tay thít lại ở cổ tay. Chính một kẻ trong đám đầy tớ, vào ngày thứ tám, buổi trưa, tay đã lăm lăm cần roi, bắt một cô nàng phớt phất tóc vàng tên là Madeleine, có làn da trắng hồng, đứng dậy khỏi chiếc ghế đầu đang ngồi, cạnh O, vì cô này đã mỉm cười với nàng và nói vài lời nhanh đến nỗi O không hiểu gì. Trước khi gã chạm vào người, cô đã quỳ xuống, đôi bàn tay trắng nõn của cô vuốt ve bộ phận đàn ông đang nghỉ ngơi dưới làn lụa đen của gã, cô lôi nó ra và kéo lại gần khuôn miệng đang mở hé. Lần đó cô không bị đánh. Và bởi vì gã là người giám sát duy

nhất, vào lúc đó, trong phòng ăn chung, và gã nhắm mắt chấp thuận được môn trốn, nên các cô gái khác có thể nói chuyện. Vậy là có thể dứt lốt đám đày tớ. Nhưng để làm gì? Nếu có nguyên tắc nào đó mà O phải khó khăn lắm mới phục tùng được, và rốt cuộc không bao giờ phục tùng hoàn toàn, thì đó là nguyên tắc cấm nhìn vào mặt đàn ông - do nguyên tắc này cũng được áp dụng đối với đám đày tớ. O cảm thấy mình bị nguy hiểm thường trực, bởi vì sự tò mò đối với các khuôn mặt giày vò nàng, và quả thật nàng đã bị đánh bởi người này hoặc người khác, không phải do sự thật là mỗi lần họ đều nhận thấy nàng vi phạm (bởi vì họ được thoải mái với các quy định, và có lẽ cũng khá thích thú với sự quyến rũ mà họ đang thực thi nên không nỡ tước bỏ của bản thân những ánh mắt chỉ rời khỏi mắt và miệng họ để trở xuống với bộ phận đàn ông của họ, với ngọn roi, với đôi bàn tay của họ, rồi lại lặp lại, bằng việc tuân thủ nguyên tắc quá tuyệt đối và quá hiệu quả), mà hẳn là bởi mỗi lần như vậy họ đều mong muốn được sỉ nhục nàng. Mặc dù một khi đã quyết định, họ xử nàng hết sức tàn bạo, nhưng nàng vẫn chưa bao giờ đủ dũng cảm, hoặc hèn nhát, để tự mình sụp xuống chân họ, và đôi khi nàng chịu đựng, nhưng không bao giờ cầu xin. Còn về nguyên tắc giữ im lặng, ngoại trừ đối với người tình, đối với nàng lại nhẹ nhàng đến nỗi nàng chưa lần nào vi phạm, vì nàng chỉ đáp lại bằng cử chỉ khi một cô gái khác nhân lúc những kẻ canh chừng lơ đãng để nói chuyện với nàng. Thường là trong các bữa ăn, diễn ra trong căn phòng người ta đã đưa nàng vào, khi gã đày tớ cao lớn đi cùng quay lại nhìn Jeanne. Tường phòng màu đen và đá lát sàn màu đen, chiếc bàn dài cũng màu đen, bằng kính dày, và mỗi cô gái ngồi lên một chiếc ghế tròn bọc da đen. Phải nhắc váy lên để ngồi vào đó, và như thế, khi tiếp xúc với lớp da trơn và lạnh bên dưới đùi, O lại nhớ lại thời khắc đầu tiên khi người tình giúp nàng cởi bỏ tất và quần lót, và để nàng ngồi trực tiếp lên ghế xe hơi. Ngược lại, khi nàng đã rời khỏi lâu đài, và mặc dù phục sức giống mọi người, nàng phải để mông trần bên trong bộ váy áo ngớ ngẩn hoặc chiếc váy liền tần thường, và mỗi lúc phải nhắc váy và váy lót lên để ngồi xuống bên người tình, hoặc một người khác, áp da thịt vào băng ghế của một chiếc xe hơi hoặc một quán cà phê, thứ nàng như thấy lại chính là lâu đài, hai bầu vú dâng hiến trong những chiếc áo nịt ngực bằng lụa, những bàn tay và những cái miệng có quyền làm mọi thứ, và sự im lặng khủng khiếp. Thế nhưng, chẳng có gì cứu rỗi nàng nhiều hơn sự im lặng, nếu không tính đến những sợi xích. Những sợi xích và sự im lặng, lẽ ra chúng phải trói buộc nàng vào

thăm sâu chính nàng, bóp nghẹt nàng, thít cổ nàng, thì ngược lại tất cả những đi đầu đó lại giải thoát nàng khỏi chính nàng. Liệu chuyện gì đã xảy ra với nàng, nếu nàng được quyền nói, nếu nàng được lựa chọn, khi người tình của nàng để nàng làm gái điếm trước mặt chàng? Đúng là nàng có nói trong những cơn nhục hình, nhưng liệu có thể gọi là lời nói thứ chỉ là rên rỉ và la hét? Hơn nữa người ta thường khiến nàng phải câm nín bằng cách bịt miệng nàng. Dưới những ánh nhìn, dưới những bàn tay, dưới những bộ phận đàn ông cưỡng bức nàng, dưới những ngọn roi xé rách nàng, nàng lạc trong cơn điên loạn lãng quên chính mình, sự lãng quên trả lại cho nàng tình yêu, và có lẽ kéo nàng đến gần cái chết. Nàng là bất cứ ai, nàng là bất cứ người nào trong số các cô gái khác, mở rộng và bị cưỡng đoạt giống như nàng, mà nàng nhìn thấy mở rộng và bị cưỡng đoạt, bởi vì nàng nhìn thấy đi đầu đó, tuy nhiên nàng không được giúp gì cho họ. Ngày thứ hai của nàng ở lâu đài, chưa quá hai mươi tư giờ trôi qua kể từ khi nàng đến, sau bữa trưa, nàng được dẫn vào thư phòng, để phục vụ cà phê và canh lửa ở đó. Jeanne, khi đó đã được gã đầy tớ có lông đen đưa trở lại, đi cùng nàng, cùng với một cô gái khác tên là Monique, vẫn là gã đầy tớ đã dẫn họ đến, gã ở lại trong phòng, đứng gần chiếc cộc nơi O từng bị trói vào. Thư phòng vẫn vắng hoe. Những cánh cửa lừng mở về phía Tây, và mặt trời mùa thu, đang trôi chậm rãi trên nền trời rộng yên bình, chỉ gợn chút mây, chiếu sáng một bó hoa cúc to màu lưu hoàng tỏa ra mùi đất và lá rụng, đặt trên chiếc tủ com mốt. “Tối qua Pierre đã đánh dấu cô à? gã đầy tớ hỏi O. Nàng ra hiệu là đúng. “Vậy thì cô phải khoe ra, gã nói, làm ơn nâng váy lên.” Gã chờ nàng cuốn phía sau váy lên, giống như Jeanne đã làm tối qua, và Jeanne giúp nàng giữ cố định váy lại. Rồi gã bảo nàng nhóm lửa. Từ phòng O cho đến tận eo, hai đùi nàng, đôi chân thon mảnh của nàng được đóng khung trong những nếp lụa xanh xếp tầng, và lớp vải phin trắng. Năm vết roi đã đen lại. Lửa đã sẵn sàng cháy trong lò, O chỉ có một que diêm để châm vào nhúm rơm bên dưới những cành cây nhỏ, chúng bùng cháy. Những cành táo nhanh chóng bắt lửa, rồi đến những khúc gỗ sồi, cháy thành những ngọn lửa lớn kêu lách tách và nhạt màu, gần như vô hình trong ánh sáng ban ngày, nhưng tỏa mùi thơm. Một gã đầy tớ khác bước vào, đặt lên chiếc bàn chân quỳ, nơi cây đèn đã được mang đi, một chiếc khay đựng tách và cà phê, rồi đi ra. O bước lại bên bàn, Monique và Jeanne vẫn mỗi người đứng ở một bên lò sưởi. Đúng lúc đó hai người đàn ông bước vào, và đến lượt gã đầy tớ đầu tiên đi ra. Qua giọng nói, O nghĩ nàng

nhận ra một trong những người đã cưỡng bức nàng tối qua, người đã yêu cầu phải làm sao để việc đi vào nàng từ sau hông được dễ dàng hơn. Nàng vừa nhìn trộm anh ta, vừa rót cà phê vào những chiếc tách nhỏ màu đen và vàng, mà Monique đưa mời cùng với đường. Có lẽ đó chính là chàng trai mảnh dẻ, còn rất trẻ, tóc vàng, có dáng dấp một người Anh. Anh ta lại lên tiếng, và nàng không còn nghi ngờ gì nữa. Người còn lại cũng tóc vàng, béo lùn, khuôn mặt đầy đặn. Cả hai người ngồi trong những chiếc ghế bành lớn bằng da, đưa chân về phía lò sưởi, bình thần vừa hút thuốc vừa đọc báo, không mấy bận lòng đến những người phụ nữ cũng như việc họ có mặt ở đó hay không. Thỉnh thoảng, có tiếng gõ giấy sột soạt, tiếng than nổ tí tách. Thỉnh thoảng, O chêm một khúc củi vào lửa. Nàng ngồi trên một chiếc gối đặt trên sàn nhà gần giỏ củi, Monique và Jeanne cũng ngồi trên sàn nhà, trước mặt nàng. Váy họ xòe ra, lẫn vào nhau. Váy của Monique màu đỏ sậm. Nhưng chỉ khoảng một giờ sau, chàng trai tóc vàng bỗng gọi Jeanne, rồi Monique. Chàng bảo họ mang chiếc ghế tròn đến (chính là chiếc ghế trên đó họ đã đẩy O nằm sắp hôm qua). Monique không chờ những mệnh lệnh khác, cô quỳ xuống, cúi người, ngực ép vào lớp lông, hai bàn tay nắm chặt hai góc ghế. Khi chàng trai bảo Jeanne kéo chiếc váy đỏ lên, Monique không nhúc nhích. Chàng trai đưa ra mệnh lệnh bằng những từ ngữ thô bạo, và Jeanne phải cởi bỏ trang phục, rồi đưa tay càn lấy lưỡi kiếm thịt đã từng tàn bạo xuyên vào người O ít nhất là một lần. Nó phồng lên và cứng lại trong lòng bàn tay khép chặt, và O nhìn thấy cũng những bàn tay ấy, hai bàn tay bị trói của Jeanne, tách đùi Monique ra để chàng trai xuyên vào giữa khe hẹp, chậm rãi, với những rung giật nhẹ khiến cô gái rên lên. Người đàn ông còn lại, người chỉ nhìn mà không nói lời nào, ra hiệu cho O lại gần, và vẫn không rời mắt khỏi cảnh tượng đó, sau khi đẩy nàng ngã ra trước, nằm lên một bên thành ghế - và chiếc váy của nàng bị tốc lên, dâng tặng ông ta toàn bộ chiều dài cặp mông - ông ta đưa hai tay ôm trọn vùng bụng dưới của nàng. Chính trong tư thế ấy mà René bắt gặp nàng một phút sau đó, khi chàng mở cánh cửa. “Xin mọi người đừng cử động,” chàng nói rồi ngã xuống đất, trên chiếc gối mà O vừa ngồi ở góc lò sưởi, trước khi người ta gọi nàng ra. Chàng chăm chú nhìn nàng và mỉm cười mỗi khi bàn tay đang nắm giữ nàng, đang lục lọi nàng, trở lại và chiếm đoạt, mỗi lúc một sâu hơn, vùng bụng dưới và khe mông nàng lúc này đã mở rộng, khiến nàng bật lên tiếng rên rỉ không thể kìm giữ được. Monique đã đứng dậy từ lâu, Jeanne cởi lò sưởi thay cho O: cô mang cho René một

ly whisky, chàng hôn tay cô và uống rượu, mắt vẫn không rời O. Người đàn ông vẫn đang chiêm đoạt nàng liền nói: “Nàng thuộc về ông? - Vâng, René đáp. - Jacques nói đúng, ông ta nói tiếp, nàng hẹp quá, phải làm cho rộng ra. - Nhưng không nên rộng quá, Jacques nói. - Xin tùy ý các ông, René vừa nói vừa đứng dậy, các ông đánh giá đúng hơn tôi.” Và chàng rung chuông.

Từ đó trở đi, trong suốt tám ngày, từ lúc ngày tàn khi nàng hoàn tất công việc phục vụ ở thư phòng cho đến đêm, khoảng tám hoặc mười tiếng, khi người ta đưa nàng trở lại đó - những khi nàng được đưa trở lại - bị khóa và khóa thân bên trong chiếc váy dài màu đỏ, O đeo một chiếc ống cao su cứng được làm thành hình dạng một chiếc dương vật cương cứng, chiếc ống được cố định vào giữa cặp mông nàng bằng ba sợi xích nhỏ gắn chặt vào một chiếc thắt lưng da thắt quanh hông, sao cho cử động bên trong của các cơ trên người nàng không thể đẩy ống ra. Một sợi xích nhỏ chạy dọc khe mông, hai sợi còn lại bám theo kẽ đùi hai bên vùng tam giác nơi bụng nàng, như thế sẽ không gây trở ngại nếu có ai đó muốn đi vào nàng. Khi René rung chuông, chính là để người ta mang đến một cái tráp, một ngăn trong đó có đủ bộ những dây xích và thắt lưng, trong ngăn kia là đủ loại ống cao su, từ nhỏ nhất đến lớn nhất. Tất cả những cái ống đó đều có điểm chung là loe ra ở phía cuối, để chắc chắn là chúng sẽ không chui lọt vào bên trong cơ thể, như thế sẽ có nguy cơ để cho cái vòng thịt mà chúng phải ép căng và kéo dãn ra kia thít chặt trở lại. Bị banh ra như thế, và mỗi ngày lại rộng hơn, bởi vì mỗi ngày, Jacques đều bắt nàng phải quỳ xuống, hay đúng hơn là phủ phục, để giám sát việc Jeanne hoặc Monique, hoặc một cô gái khác có mặt ở đó, cố định cái ống mà anh ta chọn, và mỗi lần chiếc ống lại lớn hơn. Vào bữa tối, bữa ăn mà các cô gái cùng dùng trong phòng ăn chung, sau khi tắm xong, khóa thân và thoa phấn, O vẫn đeo ống, và vì có những sợi xích cùng chiếc thắt lưng nên mọi người có thể thấy là nàng đang đeo nó. Chiếc ống chỉ được chính gã đầy tớ Pierre tháo ra khi gã đến để khóa nàng, hoặc vào tường cả đêm nếu không người nào cho gọi nàng, hoặc hai tay vòng ra sau lưng nếu gã phải dẫn nàng trở lại thư phòng. Hiếm đêm nào không có ai sử dụng đến lối vào đã nhanh chóng trở nên dễ dàng theo cách đó, mặc dù vẫn là hẹp so với người khác. Sau tám ngày, không còn cần đến bất cứ dụng cụ nào nữa, và người tình của O nói với nàng rằng chàng sung sướng là nàng đã mở rộng gấp đôi, và chàng sẽ

chăm lo để nàng luôn như thế. Đồng thời chàng cũng cảnh báo nàng là chàng sắp đi, và rằng trong vòng bảy ngày cuối nàng phải ở lại lâu đài trước khi chàng quay lại đón nàng để cùng quay về Paris, nàng sẽ không gặp chàng. “Nhưng ta yêu nàng, chàng nói thêm, ta yêu nàng, đừng quên ta nhé.” A! Làm sao nàng có thể quên chàng? Chàng là bàn tay băng kín mắt nàng, là ngọn roi của gã đầy tớ Pierre, chàng là sợi xích phía trên giường nàng, là kẻ xa lạ cắn vào bụng dưới nàng, và tất cả những giọng nói ra lệnh cho nàng đều là giọng chàng. Nàng có thấy chán không? Không. Càng bị nhục mạ, dường như nàng đã quen với những đi ầu nhục mạ, càng được mơn trớn, dường như nàng đã quen với những mơn trớn, thậm chí càng bị đánh nhĩ ầu nàng hẳn đã quen với ngọn roi. Lẽ ra sự thừa mứa đến kinh khủng cả của nỗi đau và khoái lạc phải d ầu đẩy nàng đến những bến bờ vô cảm, gần với cơn buồn ngủ hay trạng thái mộng du. Nhưng ngược lại. Chiếc áo nịt giữ nàng thẳng người, những sợi xích giữ nàng văng lờl, sự im lặng là nơi nàng ẩn nấu, tất cả có lẽ cũng có tác dụng nào đó, cũng giống như cảnh tượng thường trực về những cô gái bị giao nộp như nàng, và kể cả khi họ không bị giao nộp, cảnh thân thể họ lúc nào cũng có thể bị chiếm đoạt. Cả cảnh tượng và ý thức về thân thể của chính nàng. Mỗi ngày, và cũng có thể nói là đầu đặn, bị vấy bẩn bởi nước bọt và tinh trùng, bởi mồ hôi trộn với mồ hôi của chính nàng, nàng tự thấy mình là cái bể chứa tạp chất theo đúng nghĩa, cái ổ ô trọc được nói đến trong văn chương. Ấy thế nhưng những phần thân thể thường xuyên bị xâm phạm nhất, trở nên nhạy cảm nhất, dường như đồng thời lại trở nên đẹp đẽ hơn với nàng, và có phẩm giá hơn: miệng nàng ngậm vào những bộ phận đàn ông không tên, đôi nhĩ hoa mà những bàn tay thường xuyên v ầy vò, và giữa cặp đùi ban rộng là những con đường dẫn vào bụng dưới nàng, những con đường chung mà mọi người đều vui sướng khi cày xới. Nàng ngạc nhiên vì trở thành gái điếm lại khiến nàng có phẩm giá, nhưng quả thật đó chính là phẩm giá. Nàng được nó chiếu sáng, như thể từ bên trong, và mọi người nhìn thấy trong cách hành xử của nàng sự bình thản, trên khuôn mặt nàng sự bình tâm, và nụ cười nội tâm khó nhận biết thường thấp thoáng trong đôi mắt của những kẻ ẩn dật.

Khi René thông báo rằng chàng sẽ bỏ nàng lại, đêm đã buông. O đang khóa thân trong phòng nàng, và chờ người đến đưa vào phòng ăn. Còn người tình của nàng thì ăn mặc như bình thường, bộ y phục mà ngày nào chàng

cũng mặc ở thành phố. Khi chàng ôm nàng trong vòng tay, bộ quần áo bằng vải tuyết của chàng cọ vào núm vú nàng. Chàng hôn nàng, đặt nàng nằm xuống giường, rồi dịu dàng, chậm rãi và nhẹ nhàng chiếm đoạt nàng, rồi vào qua hai con đường dâng tặng cho chàng, để rồi cuối cùng xuất vào miệng nàng, sau đó chàng lại hôn nàng. “Trước khi đi, ta muốn cho người đánh nàng, chàng nói, và lần này ta hỏi ý nàng. Nàng có chấp thuận không?” Nàng chấp thuận. “Ta yêu nàng, chàng nhắc lại, rung chuông gọi Pierre đi.” Nàng rung chuông. Pierre khóa hai tay nàng lên trên đầu nàng, bằng sợi xích ở cuối giường. Khi nàng đã bị khóa xong, người tình lại hôn nàng, đứng áp vào người nàng trên giường, nhắc lại lần nữa rằng chàng yêu nàng, rồi xuống khỏi giường và ra hiệu cho Pierre. Chàng nhìn nàng vùng vẫy, bất lực cùng cực, chàng nghe tiếng nàng rên rỉ và sau đó là la hét. Khi nước mắt nàng chảy ra, chàng cho Pierre đi. Nàng vẫn còn đủ sức để nhắc lại với chàng là nàng yêu chàng. Chàng liến hôn lên khuôn mặt ướt đầm của nàng, khuôn miệng hồng hễn của nàng, cởi xích cho nàng, đặt nàng nằm xuống rồi ra đi.

Nói rằng O bắt đầu chờ đợi người tình ngay từ giây chàng rời khỏi nàng vẫn còn là chưa đủ: nàng chỉ còn là đợi chờ và đêm tối. Ban ngày nàng giống như một hình nhân với làn da mềm mại và cái miệng ngoan ngoãn, và - đây là khoảng thời gian duy nhất nàng nhất nhất tuân thủ theo luật lệ - đôi mắt luôn nhìn xuống. Nàng nhóm và canh lửa, rót rồi mời cà phê và rượu, châm thuốc, nàng cắm hoa và gấp những tờ báo giống như một thiếu nữ trong phòng khách của cha mẹ mình, trong trẻo với phần cổ để trần và chiếc vòng cổ bằng da, chiếc áo nịt bó chặt và đôi vòng tay của nữ tù nhân, đến nỗi những người đàn ông nàng đang phục vụ chỉ cần yêu cầu nàng ở cùng họ khi họ chiếm đoạt một cô gái khác là muốn chiếm đoạt luôn cả nàng; chắc hẳn cũng chính vì thế mà họ đối xử tệ với nàng hơn. Nàng phạm lỗi chăng? Hay người tình của nàng đã bỏ nàng lại chỉ để những người đàn ông đã được chàng cho mượn nàng cảm thấy thoải mái hơn khi chiếm đoạt nàng? Cũng vẫn giống như hai hôm sau ngày chàng ra đi, nàng vừa cởi bỏ quần áo, vào lúc trời tối, và đang nhìn trong gương phòng tắm những vết roi của Pierre lúc đó gần như đã mờ hẳn ở phía trước đùi, thì Pierre bước vào. Còn hai tiếng nữa mới đến giờ ăn tối. Gã bảo nàng sẽ không ăn tối trong phòng ăn chung, và nàng phải nhanh lên, chỉ cho nàng chỗ ngồi kiểu bệ xí xồm trong góc phòng, quả đúng là nàng phải ngồi xồm

trên đó giống như Jeanne đã báo trước là nàng sẽ phải làm như thế khi Pierre có mặt. Suốt thời gian nàng ngủ, gã chỉ quan sát nàng, nàng nhìn thấy hắt trong những chiếc gương, và nhìn thấy chính mình, nàng không thể kìm giữ cho nước khỏi chảy ra khỏi cơ thể mình. Gã tiếp tục chờ nàng tắm rồi thoa phấn xong. Nàng định đi tìm đôi giày hở gót và chiếc váy dài đỏ thì gã ngăn nàng lại, rồi vừa khóa tay nàng ra sau lưng vừa nói thêm rằng không cần phải làm thế mà hãy chờ gã một lát. Nàng ngủ xuống một góc giường. Bên ngoài, trời đang bão, gió lạnh và mưa, và cây dương gần cửa sổ oằn mình rồi lại thẳng lên dưới những cơn cuồng phong. Những chiếc lá nhọn nhát, ướt đẫm, thỉnh thoảng lại đập vào cửa kính. Trời tối như giữa đêm, mặc dù chuông đồng hồ còn chưa điểm bảy giờ, nhưng trời đã vào thu, và ngày đang ngắn lại. Pierre quay trở lại, tay cầm dải băng mà người ta đã bịt mắt nàng vào tối đầu tiên. Gã cũng cầm theo một sợi xích dài giống như sợi xích gắn trên tường, kêu lanh canh. O thấy hình như gã phân vân không biết nên xích nàng trước hay bịt mắt nàng trước. Nàng nhìn mưa, không quan tâm xem người ta muốn gì ở nàng, chỉ nghĩ rằng René đã nói là chàng sẽ quay lại, rằng vẫn phải trải qua năm ngày và năm đêm nữa, rằng nàng không biết chàng đang ở đâu, không biết liệu chàng có đang ở một mình không, và nếu chàng không ở một mình thì đang ở với ai. Nhưng chàng sẽ quay lại. Pierre đã đặt sợi xích trên giường, và không quá suy nghĩ của O, gã quấn dải băng bằng nhung đen lên mắt nàng. Dải băng hơi phồng lên bên dưới hốc mắt, và sát vào hai bên gò má: không thể nhìn lên dù chỉ một ánh mắt, không thể nhấc mi lên. Đêm hạnh phúc như thế là đêm của riêng nàng, O chưa từng đón nhận nó với nhiều niềm vui đến thế, những sợi xích tốt lành kéo nàng ra khỏi chính nàng. Pierre gắn sợi xích vào chiếc khuyên trên vòng cổ của nàng, và mời nàng đi cùng gã. Nàng đứng dậy, cảm thấy mình bị kéo ra phía trước, liền bước đi. Đôi bàn chân trần của nàng lạnh giá trên sàn gạch vuông, nàng hiểu là mình sẽ đi dọc theo hành lang bên chái đỏ, rồi sà vào nhà, cũng vẫn lạnh lẽo như thế, trở nên thô nhám hơn: nàng đang đi trên sàn lát đá, cát kết hoặc đá granit. Gã đẩy tới bảo nàng dừng lại hai lần, nàng nghe tiếng chìa khóa xoay trong ổ, mở ra, rồi đóng lại. “Cẩn thận bậc thang đấy,” Pierre nói, và nàng bước xuống một cầu thang, nơi nàng bị vấp một lần. Pierre đỡ ngang lưng nàng. Gã mới chỉ chạm vào nàng để tránh hoặc đánh nàng, nhưng lúc đó gã liền ngã người nàng nằm xuống những bậc thang lạnh nơi đôi tay bị khóa của nàng ra sức bấu vào để khỏi bị trượt, và gã chiếm đoạt đôi vú nàng. Miệng

gã đi từ bên này sang bên kia, cùng lúc đó gã áp người lên người nàng, nàng cảm thấy gã dần dần cương cứng lên. Gã chỉ kéo nàng dậy sau khi đã thỏa thuê chiếm đoạt nàng. Xâm xấp mồ hôi và run rẩy vì lạnh, rốt cuộc nàng cũng đi hết những bậc cuối cùng và nghe thấy gã mở một cánh cửa khác, nàng đi qua, liền cảm thấy ngay dưới chân mình là một lớp thảm dày. Sợi xích lại được kéo hơi căng, rồi hai bàn tay Pierre mở khóa tay nàng, tháo bỏ dải băng: nàng đang ở trong một căn phòng tròn và có mái vòm, rất nhỏ và rất thấp; các bức tường và mái vòm bằng đá không trát, nhìn rõ những mạch vữa. Sợi xích nối vào vòng cổ của nàng được gắn lên tường, vào một cái đinh khuy ở độ cao chừng một mét, đối diện với cánh cửa và chỉ cho phép nàng xê dịch ra phía trước khoảng hai bước chân. Không có giường, cũng không có thứ gì tương tự như giường, không có chăn, và chỉ có ba hay bốn chiếc gối giống như những chiếc gối Maroc, nhưng ngoài tầm tay nàng, và không phải dành cho nàng. Ngược lại, trong tầm tay nàng, ở một cái hộc từ đó tỏa ra chút ánh sáng chiếu rọi căn phòng, là một chiếc khay bằng gỗ có để nước, trái cây và bánh mì. Hơi nóng tỏa ra từ những bộ tản nhiệt đặt bên dưới sàn và trong những bức tường, tạo nên một thứ cột nóng, nhưng vẫn không đủ để đẩy lùi thứ mùi như ở trong bình kín và mùi đất, thứ mùi của những nhà tù lâu đời, và của những vọng lâu không người ở trong những tòa lâu đài cổ. Trong ánh tranh tối tranh sáng ấm áp nơi không lọt vào âm thanh nào này, O nhanh chóng mất khái niệm về thời gian. Không còn ngày cũng không còn đêm, ánh sáng không bao giờ tắt. Pierre, hoặc một gã đầy tớ vô tình khác, đặt thêm nước, trái cây và bánh mì lên khay khi chúng hết, và dẫn nàng đi tắm trong căn hầm bên cạnh. Nàng không bao giờ nhìn thấy những người đàn ông đi vào hầm, bởi vì mỗi lần một gã đầy tớ sẽ vào trước họ để bật tắt đèn, và chỉ tháo dải băng sau khi họ đã ra đi. Nàng cũng mất nhận thức về họ, về số lượng người vào, và đôi bàn tay dịu dàng hay đôi môi mềm mơn trớn của nàng không bao giờ nhận ra nàng đang chạm vào ai. Đôi khi có nhiều người đến, thường là một người, nhưng mỗi lần, trước khi họ đến gần nàng, nàng quay mặt vào tường, chiếc khuy trên vòng cổ của nàng gắn luôn vào chiếc đinh khuy nơi sợi xích được nối vào, và bị đánh. Nàng áp lòng bàn tay vào tường, và áp mu bàn tay lên mặt, để da mặt không bị đá cào xước; nhưng nàng lại làm xước hai đầu gối và bầu ngực. Nàng cũng mất ý thức về những khổ hình và những tiếng la hét, chúng bị bóp nghẹt bên dưới mái vòm. Nàng chờ đợi. Đột nhiên thời gian không bất động nữa. Trong màn đêm mượt như

nhưng, người ta tháo bỏ sợi xích cho nàng. Đã ba tháng, ba ngày nàng chờ đợi, hay mười ngày, hay mười năm. Nàng cảm thấy người ta bọc nàng trong một lớp vải dày, và có ai đó nắm lấy nàng ở vai và khuỷu chân, rồi nhấc nàng lên và mang đi. Nàng thấy đang ở trong phòng nàng, nằm dưới tấm chăn lông màu đen, lúc đó là đầu buổi chiều, hai mắt nàng đang mở, đôi bàn tay tự do, và René ngồi cạnh đang vuốt tóc nàng. “Nàng phải mặc lại quần áo, chàng nói, chúng ta đi thôi.” Nàng tắm lần cuối, chàng chải tóc cho nàng, đưa cho nàng hộp phấn và thỏi son môi. Khi nàng quay vào trong phòng, bộ váy kèm áo vest, áo cánh và bộ áo liền quần, tất và giày đã ở cuối giường, cả túi và găng tay của nàng nữa. Thậm chí cả chiếc măng tô mà nàng khoác ra ngoài áo vest khi trời trở lạnh, và một vương lụa để quàng cổ, nhưng không có thắt lưng, không có quần lót. Nàng chậm rãi mặc quần áo, kéo tất lên trên đầu gối, và không mặc áo vest vì trong phòng đang rất nóng. Đúng lúc đó, người đàn ông đã giải thích với nàng những điều nàng phải làm vào buổi tối đầu tiên bước vào. Ông ta cởi chiếc vòng cổ và hai chiếc vòng tay đã cầm tù nàng suốt hai tuần trời. Nàng được giải thoát? Hay vẫn còn thiếu điều gì? Nàng không nói, gần như không dám lướt bàn tay lên hai cổ tay hay đưa tay lên cổ. Sau đó, ông ta đề nghị nàng lựa chọn, trong số những chiếc nhẫn giống hệt nhau mà ông ta đưa cho nàng trong một cái hộp nhỏ, một chiếc vừa với ngón nhẫn bên trái của nàng nhất. Đó là những chiếc nhẫn kỳ lạ bằng sắt, bên trong viền vàng, mặt nhẫn rộng và nặng, giống như của một chiếc nhẫn có mặt đá khắc, nhưng phình ra, những đường khảm bằng vàng tạo thành bức vẽ một kiểu bánh xe có ba nan hoa, mỗi nan hoa được kết bằng hình xoắn ống, giống như bánh xe mặt trời của người Celt. Thử mạnh tay một chút, chiếc nhẫn thứ hai vừa khít với nàng. Nó nặng đầm tay, và ánh vàng như thể lén lút sáng lên trên nền xám trơn của mặt sắt nhẫn nhụi. Tại sao lại là sắt, tại sao lại là vàng, và cả dấu hiệu mà nàng không hiểu? Không thể trò chuyện trong căn phòng treo đầy rèm đỏ này, nơi sợi xích vẫn còn gắn ở bức tường phía trên giường, nơi tấm chăn đen vẫn còn giũ tung rơi cả xuống đất, nơi gã đầy tớ Pierre có thể bước vào, sắp bước vào, lơ lửng với bộ trang phục opera trong ánh sáng êm đềm tháng Mười một. Nàng nhàn, vì Pierre không bước vào. René bảo nàng mặc áo vest, và xỏ đôi găng tay dài trùm lên gấu tay áo. Nàng lấy khăn, túi xách, và vắt áo choàng lên cánh tay. Trên nền đá trong hành lang, gót giày cao gót của nàng gây ra ít tiếng động hơn là đôi giày hở gót, các cánh cửa đóng kín, phòng chờ vắng tanh. O nắm lấy tay

người tình. Người lạ mặt đi cùng họ mở lưới sắt mà Jeanne từng nói là hang rào, nơi không còn đầy tớ hay chó canh gác nữa. Ông ta vén một tấm rèm bằng nhung xanh, và bảo cả hai người họ đi qua. Tấm rèm lại rơi xuống. Có tiếng lưới sắt đóng lại. Chỉ còn lại hai người trong một phòng chờ khác trông ra vườn hoa. Chỉ còn phải bước xuống vài bậc tam cấp, O nhận ra chiếc xe đằng trước đó. Nàng ngẩng lên nhìn người tình, chàng nắm lấy vô lăng và khởi động xe. Khi họ ra khỏi vườn hoa có cổng xe mở rộng, sau khi đi được vài trăm mét, chàng dừng lại để hôn nàng. Họ tiếp tục lên đường, đi qua ngay trước một làng nhỏ và thanh bình, O có thể đọc được cái tên trên biển chỉ dẫn: Roissy.

II

SIR STEPHEN

Căn hộ nơi O ở nằm trong đảo Saint-Louis, bên dưới phần mái của một ngôi nhà cũ quay hướng Nam và nhìn ra sông Seine. Các phòng làm theo kiểu buồng áp mái, rộng và thấp, và những phòng ở mặt tiền, gồm hai phòng, mở ra hai ban công được trổ trên phần dốc của mái nhà. Một trong hai phòng là phòng ngủ của O, phòng còn lại, chạy suốt từ sàn đến trần một bên vách là những dãy sách xếp chồng chất quanh lò sưởi, được dùng làm phòng khách, phòng làm việc, thậm chí cả phòng ngủ nếu muốn: trong phòng có một đi văng lớn kê trước hai cửa sổ, và đối diện với lò sưởi là một chiếc bàn rộng kiểu cổ. Mọi người cũng ăn tối ở đó khi phòng ăn nhỏ xíu treo rèm bằng vải xéc xanh đậm, nhìn ra sân trong, thực sự quá chật chội đối với thực khách. Một phòng khác, cũng nhìn ra sân, dành cho René làm nơi cất quần áo và thay đồ. O dùng chung với chàng phòng tắm màu vàng; căn bếp, cũng màu vàng, nhỏ xíu. Một bà giúp việc ngày nào cũng đến. Những căn phòng trông ra sân được lát gạch màu đỏ, loại gạch cổ sáu cạnh mà ta thường bắt gặp ngay từ khi lên đến tầng hai, trên các bậc thang và thềm nghỉ của các khách sạn cổ ở Paris. Gặp lại chúng, O thấy tim nàng nảy lên một cái: đây cùng chính là loại gạch trong các hành lang ở Roissy. Phòng ngủ của nàng nhỏ, những tấm rèm bằng vải sin hờng và đen đang kéo kín, ngọn lửa ánh lên đằng sau tấm chắn là sưởi bằng kim loại, giường đã dọn, chăn đã gấp.

“Ta đã mua cho nàng một chiếc áo sơ mi bằng vải ni lông, René nói, nàng vẫn chưa có loại áo đó.” Quả thật, một chiếc sơ mi bằng vải ni lông trắng, xếp li, bó sát và mỏng giống như trang phục của những bức tượng Hy Lạp, và gần như trong suốt, được giở ra bên mép giường, bên phía O nằm. Chiếc áo được thắt lại ở eo bằng một thắt lưng mảnh bên trên một dải dệt co giãn, và chiếc áo nịt bằng vải ni lông mỏng đến nỗi phần ngực nhô ra nhuộm nó thành màu hờng. Ngoài trừ những tấm rèm, bức hoành bằng vải cùng loại căng trên bức tường ở đầu giường và hai chiếc ghế bành thấp cũng bọc bằng vải sin, mọi thứ trong căn phòng này đều màu trắng: các bức

tường, khăn trải trên chiếc giường có cọc màn bằng gỗ gụ, và những tấm da gấu trên sàn. Ngồi trước lò sưởi, mặc chiếc áo sơ mi trắng, O nghe người tình nói. Trước tiên chàng nói nàng không nên nghĩ rằng từ giờ trở đi mình được tự do. Chỉ trừ việc nàng được tự do không yêu chàng nữa, và được rời bỏ chàng ngay lập tức. Nhưng nếu nàng yêu chàng, nàng không được tự do làm gì hết. Nàng vừa nghe chàng nói mà không nói lời nào, vừa nghĩ nàng thật hạnh phúc vì chàng muốn chứng tỏ, không cần biết là bằng cách nào, rằng nàng thuộc về chàng, đồng thời chàng cũng không phải là không ngây thơ, vì không nhận ra rằng sự phụ thuộc đó vượt lên mọi thử thách. Nhưng có lẽ chàng nhận ra điều đó, và chỉ muốn nhấn mạnh bởi chàng thích như thế? Nàng nhìn ngọn lửa trong khi chàng nói, nhưng không nhìn chàng, vì không dám bắt gặp ánh mắt chàng. Chàng đang đứng, và đi đi lại lại. Đột nhiên chàng bảo trước hết chàng muốn rằng khi nghe chàng nói, nàng mở hai đầu gối, và thả tay ra; bởi vì nàng đang ngồi khép hai đầu gối, hai cánh tay vòng quanh gối. Nàng liền vén áo sơ mi, và quỳ xuống, nhưng ngồi tựa lên hai gót chân, giống như các nữ tu sĩ dòng Carmel hay các cô gái Nhật, nàng chờ đợi. Chỉ có điều, bởi vì hai đầu gối đang giăng ra, nàng cảm thấy, giữa đôi đùi mở rộng, cảm giác khẽ râm ran nhoi nhói ở đám lông màu trắng; chàng vẫn nài thêm: nàng mở chân chưa đủ rộng. Từ “mở” và cụm từ “mở chân” trong miệng người tình của nàng chất chứa biết bao xáo trộn và quyên luyến, đến nỗi không bao giờ nàng nghe những lời đó mà không gắn với một kiểu quỳ phủ phục ra trước, một thứ thuần phục thiêng liêng, như thể một vị thần chứ không phải chàng đang nói. Nàng liền giữ tư thế bất động, và hai bàn tay đặt nằm, lòng bàn tay hướng lên trên, ở hai bên đầu gối, giữa hai đầu gối phần gấu của chiếc sơ mi xò ra xung quanh nàng tạo thành những nếp xếp. Điều người tình muốn ở nàng rất đơn giản: nàng luôn luôn và ngay lập tức trong tư thế tiếp cận được. Biết rằng nàng như thế đối với chàng là chưa đủ: nàng phải như vậy mà không có chương ngại nhỏ nhất nào, và trước tiên là tư thế, sau đó là trang phục của nàng phải tạo thành một biểu tượng trong đôi mắt sành sỏi của chàng, nếu có thể nói thế. Cái đó muốn thể hiện, chàng nói tiếp, hai điều. Điều thứ nhất, mà nàng đã biết, và nàng đã được báo trước vào buổi tối nàng đến lâu đài: hai đầu gối nàng không bao giờ được vắt chéo, môi dưới phải luôn hé mở. Hai nàng sẽ nghĩ điều đó chẳng là gì (quả thực là nàng nghĩ thế), ngược lại nàng sẽ nhận thấy rằng để tuân theo kỷ luật này cần phải thường xuyên nỗ lực để tâm, điều đó sẽ nhắc nhở nàng, trong bí

mật riêng giữa nàng và chàng, và có thể là một số người khác nữa, giữa những mối bận tâm hằng ngày và giữa tất cả những người không chia sẻ bí mật đó, thực tế về thân phận của nàng. Còn về trang phục, nàng phải thu xếp để lựa chọn, hoặc nếu cần là may mới, theo cách nào đó để việc bán khóa thân mà chàng đã yêu cầu nàng trong chiếc xe đưa họ đến Roissy là không còn cần thiết nữa: ngày mai nàng sẽ phân loại váy trong các tủ, đồ lót trong các ngăn kéo, nàng sẽ tuyệt đối giao lại cho chàng tất cả các loại thắt lưng và quần lót mà nàng tìm được; cùng như những chiếc áo ngực giống với chiếc áo mà chàng đã phải cắt dây để lột khỏi người nàng, những bộ áo liền quần có phần trên che ngực, những chiếc áo cánh và những chiếc váy không mở phía trước, những chiếc váy quá bó không thể tóc lên chỉ bằng một động tác. Nàng sẽ đặt may những chiếc áo nịt khác, những chiếc áo cánh khác, những chiếc váy khác. Từ giờ đến lúc đó, nàng sẽ để ngực trần bên dưới áo cánh hoặc áo săng dây để đi đến nhà bà làm áo nịt ư? Vậy thì nàng sẽ để ngực trần. Nếu có ai nhận thấy điều đó, nàng muốn giải thích thế nào cũng được, hoặc không giải thích gì, tùy nàng, chuyện đó chỉ liên quan đến nàng. Bây giờ, với những chuyện còn lại mà chàng phải dạy cho nàng, chàng muốn chờ thêm vài ngày, và muốn rằng để nghe chàng nói nàng phải ăn mặc như được yêu cầu. Nàng sẽ thấy trong ngăn kéo nhỏ ở bàn toàn bộ số tiêng cần thiết. Khi chàng nói xong, nàng thì thầm “em yêu chàng” nhưng không có bất cứ cử chỉ gì. Chính chàng bỏ thêm củi vào lò sưởi, tắt ngọn đèn đầu giường, chiếc đèn bằng thủy tinh đục màu hồng. Rồi chàng bảo O đi nằm, và chờ chàng, chàng sẽ ngủ với nàng. Khi chàng quay lại, O đưa tay ra để tắt đèn: đó là bàn tay trái, và thứ cuối cùng nàng nhìn thấy trước khi bóng tối xóa nhòa tất cả, là ánh sáng sẫm của chiếc nhẫn sắt. Nàng nằm nghiêng về một phía: cùng lúc đó người tình trườn giọng gọi nàng bằng tên riêng, và đưa tay ôm lấy bụng dưới nàng, kéo nàng lại với chàng.

Ngày hôm sau, O vừa ăn trưa xong, một mình, trong chiếc váy ngủ, trong phòng ăn màu xanh - René đã đi từ sớm và hẳn là sẽ chỉ quay lại vào buổi tối để đưa nàng đi ăn tối - thì chuông điện thoại reo. Điện thoại ở trong phòng ngủ, trên bàn đầu giường, dưới chiếc đèn. O ngồi xuống đất để nhắc máy. Là René gọi, chàng muốn biết bà giúp việc đã đi chưa. Rồi, bà vừa đi khỏi, sau khi phục vụ xong bữa trưa, và sẽ chỉ quay lại vào sáng hôm sau. “Nàng đã bắt đầu phân loại trang phục chưa? René nói. - Em sắp bắt

đầu đây, nàng trả lời, nhưng em dậy rất muộn, em tắm, và em vừa mới xong việc lúc trưa. - Nàng mặc quần áo chưa? - Chưa, em mặc áo choàng ngủ và váy ngủ. - Đặt máy xuống, cởi áo ngủ và váy ngủ ra.” O làm theo, tập trung đến nỗi chiếc điện thoại trượt từ trên giường chỗ nàng đặt nó xuống tấm thảm trắng, và nàng tưởng cuộc đàm thoại đã bị cắt. Nhưng không, nó không bị cắt. “Nàng khóa thân chưa? René nói tiếp. - R ồi, nàng nói, nhưng chàng gọi em từ đâu vậy?” Chàng không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ hỏi thêm: “Nàng vẫn đeo nhẫn chứ?” Nàng vẫn đeo nhẫn. Chàng liền bảo nàng cứ ở như thế đến khi chàng quay lại, và cứ thế bỏ vào va li những quần áo mà nàng phải bỏ. R ồi chàng gác máy. Đã hơn một giờ, và thời tiết đẹp. Một chút ánh nắng chiếu lên chiếc áo trắng và chiếc váy nhung có sọc nổi, màu xanh nhạt giống như vỏ quả hạnh xanh, mà O đã bỏ trên tấm thảm khi cởi ra. Nàng nhặt chúng lên và mang vào phòng tắm, để xếp vào một ngăn tủ. Khi nàng đi ngang qua, một trong những tấm kính gắn trên một cánh cửa, cùng với một khoảng tường và một cánh cửa khác cũng gắn kính, tạo thành một tấm gương lớn ba mặt, đột ngột phản chiếu hình ảnh nàng: nàng chỉ có trên người đôi giày hở gót bằng da có màu xanh giống màu của chiếc váy ngủ - đậm hơn một chút so với đôi giày nàng đi ở Roissy - và chiếc nhẫn. Nàng không còn đeo vòng cổ hay vòng tay bằng da, và nàng ở một mình, chỉ có khán giả là mình nàng. Thế nhưng chưa bao giờ nàng cảm thấy được phó mặc nhiều hơn thế cho một ý muốn không phải của nàng, hoàn toàn nô lệ hơn thế, và hạnh phúc được là nô lệ hơn thế. Khi cúi xuống mở một ngăn kéo, nàng nhìn thấy hai bầu vú khế đung đưa. Nàng mất gần hai tiếng để xếp lên giường những trang phục mà sau đó nàng phải xếp vào va li. Quần lót thì đương nhiên, nàng xếp chúng thành một chồng nhỏ cạnh chồng quần áo. Cả áo nịt ngực cũng thế, không chiếc nào được ở lại: tất cả xếp ộp lưng vào nhau, và được thắt chặt ở bên cạnh. Tuy nhiên, nàng thấy có cách để đặt làm cùng mẫu đó, đó là đi đầu chỉnh chiếc khóa ra chính giữa ở đằng trước, ngay dưới khe ngực. Nàng cũng không gặp khó khăn gì với đồng thắt lưng, nhưng chần chừ không muốn xếp vào đó bộ áo lót liền quần bằng xa tanh h ồng có cài hoa, có dây buộc sau lưng và rất giống với chiếc áo nịt ngực mà nàng từng mang ở Roissy. Nàng để nó sang một bên, trên chiếc tủ com mốt. René sẽ quyết định. Chàng cũng sẽ đưa ra quyết định đối với những chiếc sandal, tất cả đều là áo chui đầu, và bó sát vào cổ, nghĩa là không thể mở ra được. Nhưng ta có thể kéo chúng lên, từ dưới eo, và để lộ hai bầu vú. Ngược lại,

tất cả các bộ áo liền quần đều được chắt lên giường. Trong ngăn kéo chiếc tủ com một chỉ còn lại một chiếc váy lót bằng lụa phay đen có diềm xếp nếp và viền ren, được dùng làm lớp lót cho một chiếc váy xếp li, bằng len đen, quá nhẹ nên thành ra trong suốt. Nàng sẽ cần đến những chiếc váy lót khác, sáng màu và ngắn. Nàng nhận thấy cũng sẽ phải hoặc là từ bỏ việc mặc những chiếc váy dáng bút chì, hoặc lựa chọn những mẫu váy-áo choàng cài cúc từ trên xuống dưới, và đặt làm một lớp lót mở được cùng lúc với chiếc váy. Với những chiếc váy lót thì rất dễ, với những chiếc váy dài cũng thế, nhưng với những lớp trong của váy dài, liệu bà thợ may sẽ nói gì? Nàng sẽ giải thích rằng nàng muốn có một lớp lót có thể tháo ra được, bởi vì nàng chịu rét kém. Cũng đúng là nàng chịu, và đột nhiên nàng tự hỏi, khi mặc phong phanh thế, nàng sẽ chịu đựng cái lạnh của mùa đông như thế nào. Và khi nàng đã xong việc, chỉ giữ lại từ tủ quần áo những chiếc áo sơ mi cài cúc đằng trước, chiếc váy xếp li màu đen, những chiếc áo măng tô, đương nhiên, và bộ trang phục mặc về từ Roissy, nàng đi pha trà. Trong bếp, nàng tăng bộ ổn nhiệt của hệ thống sưởi; bà giúp việc đã không bỏ đầy giỏ củi dùng để đốt lò sưởi trong phòng khách, và O biết rằng người tình sẽ muốn gặp lại nàng vào buổi tối trong phòng khách, bên lò sưởi. Nàng liền bỏ đầy giỏ củi trong hành lang, mang nó đến gần lò sưởi trong phòng khách, và châm lửa. Cứ thế, nàng chờ chàng quay lại, cuộn mình trong chiếc ghế bành lớn, gần khay trà, nhưng lần này nàng khỏa thân chờ đợi, như chàng đã ra lệnh.

Khó khăn đầu tiên mà O gặp phải là trong công việc của nàng. Khó khăn là nói quá lên. Ngạc nhiên có lẽ sẽ chính xác hơn. O làm việc trong bộ phận thời trang của một hãng nhiếp ảnh. Có nghĩa là trong một phòng chụp nơi các người mẫu phải tạo dáng suốt nhiều giờ liền, nàng chụp ảnh của những cô gái lạ nhất và đẹp nhất, được các nhà tạo mẫu lựa chọn để tô điểm cho các mẫu trang phục của họ. Mọi người ngạc nhiên thấy O kéo dài kỳ nghỉ sang đến tận thu muộn, và vì thế đã vắng mặt đúng vào thời điểm hoạt động quan trọng nhất, khi mùa mới sắp bắt đầu. Nhưng như thế còn chưa là gì. Mọi người ngạc nhiên chủ yếu là vì nàng đã thay đổi nhiều đến thế. Thoạt nhìn, họ không rõ là thay đổi ở điểm gì, tuy nhiên họ cảm thấy điếu đó, và càng quan sát nàng, họ lại càng chắc chắn. Nàng đứng thẳng hơn, ánh mắt trong sáng hơn, nhưng điếu gây ấn tượng nhất là sự bất động đến hoàn hảo, và sự chừng mực trong các cử chỉ của nàng. Nàng vẫn luôn

ăn mặc nhã nhặn, giống như những phụ nữ đi làm, khi công việc của họ giống với công việc của đàn ông, tuy nhiên, mặc dù nàng xử sự rất khéo, và bởi vì các cô gái khác, cũng chính là đối tượng làm việc của nàng, luôn có mối bận tâm và thiên hướng về quần áo và đồ lót, họ nhanh chóng nhận thấy đi đâu có thể sẽ bị bỏ qua trong những đôi mắt khác. Những chiếc áo chui đầu mặc ngay ra ngoài da, và nhẹ nhàng khuôn theo bầu ngực - rốt cuộc René đã cho phép nàng mặc áo chui đầu -, những chiếc váy xếp li quá dễ xoay tròn, mang dáng vẻ của một bộ đồng phục kín đáo, bởi vì O mặc chúng quá thường xuyên. “Rất trẻ trung,” một hôm, một người mẫu tóc vàng mắt xanh, có đôi gò má cao và nước da nâu của người Slav đã nói với nàng với vẻ ranh mãnh. “Nhưng, cô ta nói thêm, về những sợi dây nịt thì chị lờ đi, chị sẽ làm hỏng chân mình mất thôi.” Là vì trước mặt cô ta, do không lưu tâm, O đã ngẩng xuống hơi nhanh, và ngẩng lệch, trên tay vịn của một chiếc ghế bành lớn bằng da; cử chỉ đó đã khiến chiếc váy tung lên. Cô gái kia đã nhìn thấy đôi đùi trần của nàng thoáng ánh lên bên trên chiếc tất cuốn xuống, che đầu gối, nhưng dừng lại ngay ở đó. O nhìn thấy cô ta mỉm cười, thật lạ lùng đến nỗi nàng tự hỏi lúc đó cô ta đã tưởng tượng ra, hoặc có lẽ đã hiểu ra đi đâu gì. Nàng kéo tất lên, từng chiếc một, để chúng căng thêm, đi đâu này khó hơn khi chúng lên đến nửa đùi, và được giữ lại bằng những sợi dây nịt, rồi đáp lại, như để thanh minh, với Jacqueline: “Như thế cho tiện. - Tiện làm gì? Jacqueline nói. - Tôi không thích thất lưng,” O trả lời. Nhưng Jacqueline không nghe nàng nói mà nhìn chiếc nhẫn sắt.

Trong vài ngày, O chụp khoảng năm chục bức ảnh của Jacqueline. Chúng không giống với bất cứ bức ảnh nào nàng từng chụp trước đây. Có lẽ là chưa bao giờ nàng có một người mẫu như thế. Nói đúng ra, nàng chưa bao giờ tìm được, trên một khuôn mặt hay một cơ thể nào, một biểu cảm xúc động đến thế. Tuy nhiên, sắc đẹp xuất thân của một nàng tiên nữ bị bắt gặp trước gương mà Jacqueline thể hiện dưới lớp áo cánh đơn giản nhất hay dưới lớp da lông chần lông lẩy nhất cùng chỉ là làm cho những lựa, những lông thú, những đấng ten trở nên đẹp đẽ hơn. Cô có mái tóc ngắn, dày và màu vàng, hơi lượn sóng, và cứ mỗi lần nói là cô lại khẽ nghiêng đầu sang vai trái và áp má vào chiếc cổ lông kéo cao, nếu cô đang mặc áo lông. O bắt gặp cô một lần như thế, tươi cười và dịu dàng, mái tóc hơi bay lên như thể có chút gió, và gò má căng mịn của cô áp vào lớp lông chần màu xanh

lam, xám và êm như lớp tàn tro của củi mới cháy. Cô hé mở đôi môi và lim dim mắt. Bên dưới nước ảnh bóng loáng và lạnh lẽo, trông cô như thể một người chết đuối sung sướng, nhột nhạt, rất đỗi nhột nhạt. O đã cho ra bản in thử có tông màu xám nhẹ nhất. Nàng đã thực hiện một bức ảnh khác của Jacqueline, bức ảnh càng khiến nàng xáo trộn hơn nữa: trong bối cảnh ngược sáng, đôi bờ vai trần, cái đầu thanh tú nhỏ nhắn được trùm kín, và cả khuôn mặt cũng được bao phủ bởi một tấm mạng thưa màu đen, và trên đỉnh đầu cài một ngù lông kép kỳ quặc, những sợi lông mịn màng tạo thành một vòng hào quang như khói phủ; cô mặc một chiếc váy to tướng bằng lụa dày và có diềm, màu đỏ giống như một bộ váy cô dâu thời Trung cổ, chiếc váy phủ kín đến tận bàn chân, phồng ra ở hông và ôm sát vòng eo, khung váy viền theo khuôn ngực. Đó là loại váy được các nhà thiết kế gọi là váy dạ hội, và không bao giờ còn ai mặc nữa. Đôi xăng đan có gót rất cao cũng bằng lụa đỏ. Và suốt khoảng thời gian Jacqueline ở trước mặt O trong chiếc váy đó, đôi xăng đan đó, và tấm mạng che giống như linh tính về một chiếc mặt nạ đó, O thần hồn sung, thần biến đổi hình mẫu: rất ít ỏi thôi - eo bó sát hơn, đôi bầu ngực phô bày nhiều hơn - sẽ chính là chiếc váy ở Roissy, chiếc váy mà Jeanne thường mặc, vẫn là thứ lụa dày, trơn, sột soạt, thứ lụa mà ta nắm đấm trong tay khi được bảo nhắc nó lên... Và đúng thế, Jacqueline cũng nắm đấm tay để nhắc nó lên, để bước xuống từ chiếc bục nơi cô đã tạo dáng trong suốt mười lăm phút. Cũng vẫn là tiếng sột soạt đó, tiếng lá khô gãy vỡ. Không ai còn mặc kiểu váy dạ hội này ư? A! Có đấy. Trên cổ Jacqueline cũng đeo một chiếc vòng cổ khít bằng vàng, và ở cổ tay là hai chiếc lắc vàng. O bắt gặp mình đang nghĩ rằng cô ấy sẽ đẹp hơn với một chiếc vòng cổ và những chiếc vòng tay bằng da. Và lần đó, đi đâu nàng chưa từng làm, nàng đã theo Jacqueline vào căn phòng lớn thông với phòng chụp, nơi người mẫu thay đồ và trang điểm, rồi cất quần áo và son phấn khi ra về. Nàng đứng tựa vào khung cửa, mắt đăm đăm nhìn tấm gương trên bàn trang điểm nơi Jacqueline đã ngã xuống mà không cởi bộ váy ra. Tấm gương rất lớn - nó choán hết bức tường, còn bàn trang điểm chỉ là một chiếc bàn nhỏ bằng kính đen - nên nàng nhìn thấy cả Jacqueline và hình phản chiếu của chính nàng, cùng với hình ảnh người thay trang phục, cô ta đang tháo đám ngù lông và tấm mạng ra. Jacqueline tự tháo vòng cổ, đôi cánh tay trần của cô giờ lên như hai chiếc quai; một chút mồ hôi ánh lên bên dưới nách cô, hai bên nách tẩy sạch lông (tại sao? O tự nhủ, thật đáng tiếc, tóc cô ấy rất vàng cơ mà) và O ngửi thấy tỏa ra

mùi gắt và thanh, hương thảo mộc nhẹ, và nàng tự hỏi Jacqueline dùng loại nước hoa nào - người ta có thể xúc cho Jacqueline loại nước hoa nào. Rồi Jacqueline tháo bỏ vòng tay, đặt chúng lên chiếc bàn kính, và trong một giây chúng kêu leng keng như tiếng xích. Tóc cô sáng màu đến nỗi da cô còn sẫm màu hơn tóc, xám và be giống như lớp cát mịn khi thủy triều vừa rút xuống. Trên bức ảnh, lụa đỏ sẽ thành đen. Chính vào lúc đó, đôi hàng mi dày, mà Jacqueline chỉ chuốt một cách miễn cưỡng, ngược lên, và O bắt gặp trong gương ánh mắt cô, trực diện, bất động đến nỗi nàng không thể dứt ánh mắt mình ra khỏi đó và cảm thấy mặt mình đỏ dần lên. Chỉ có thể. “Xin chị thứ lỗi cho, Jacqueline nói, tôi phải cởi đồ.” “Xin lỗi,” O thì thầm, và nàng đóng cửa lại. Ngày hôm sau nàng mang về nhà bản in thử của những bức ảnh chụp hôm trước, không biết mình muốn hay không muốn đưa chúng cho người tình xem, nàng sẽ cùng chàng ăn tối bên ngoài. Vừa thoa phấn trước gương trang điểm trong phòng ngủ, nàng vừa nhìn chúng, và dùng tay để di ngón tay theo nét lông mày, hay nét miệng cười trên ảnh. Nhưng khi nghe thấy tiếng chìa khóa xoay trong ổ khóa cửa ra vào, nàng liền bỏ chúng vào ngăn kéo.

Từ hai tuần nay, O được chu cấp hoàn toàn, và không quen với việc đó, thì một tối khi từ phòng chụp về nàng thấy lời nhắn của người tình đề nghị nàng sẵn sàng vào lúc tám giờ để đi ăn tối với chàng và một người bạn của chàng. Một chiếc xe sẽ ghé qua đón nàng, tài xế sẽ lên gọi nàng. Đoạn tái bút nhắc nàng mang chiếc áo vest lông, mặc toàn đồ đen (chữ toàn được gạch chân), thoa phấn cẩn thận và xúc nước hoa như ở Roissy. Đã sáu giờ. Mặc toàn đồ đen, và để ăn tối - đang là trung tuần tháng Mười hai, trời lạnh, đi đâu đó có nghĩa là đi tất đen bằng ni lông, găng tay đen, cùng với chân váy xếp li như xòe quạt, áo sáng dày có kim tuyến, hoặc áo chên bằng lụa phay. Nàng chọn áo chên bằng lụa phay. Chiếc áo có lót bông và chên thừa mũi, được trang trí và gắn đinh ốc từ cổ đến eo giống như những chiếc áo chên bó khít của đàn ông vào thế kỷ mười sáu, và nó ôm lấy khuôn ngực rất hoàn hảo, bởi vì chiếc áo nịt được gắn chặt vào bên trong. Nó được lót một lớp giống như thế, và đuôi áo được hạ ở ngang hông. Chiếc áo chỉ sáng lên nhờ những chiếc đinh ốc lớn lấp lánh, bề ngoài trông như những chiếc đinh ốc mà ta thường thấy ở giày trượt tuyết của trẻ con: chúng phát tiếng động khi mở ra và cài lại bằng những chiếc khuyên rộng và dẹt. Không gì khiến O, sau khi nàng đã để hết trang phục

lên giường, và dưới chân giường là đôi giày cao gót bằng da đánh màu đen, có gót nhọn hoắt, thấy lạ kỳ hơn việc nàng nhìn thấy chính mình, tự do và đơn độc trong phòng tắm, sau khi đã tắm xong, cẩn thận tự thoa phấn, xức nước hoa, giống như ở Roissy. Những loại phấn mà nàng có không phải thứ họ dùng ở đó. Nàng tìm thấy, trong ngăn kéo bàn trang điểm, loại son bóng dùng để đánh má - nàng chưa bao giờ dùng đến nó - nàng liền lấy để tô đậm thêm cho quầng nhũ hoa. Đó là loại son gần như không rõ màu lúc mới đánh, nhưng sau đó sẽ đậm hơn. Lúc đầu nàng tưởng đã bôi quá tay, liền dùng khăn xoa bớt - nó nhạt đi rất ít - rồi lại làm lại: hai đóa mầu đơn hồng thắm nở trên hai đầu vú nàng. Nàng muốn thoa son cho đôi môi hồng sau mớ lông ở bụng dưới, nhưng vô hiệu, loại son này không lên màu. Cuối cùng, vẫn trong ngăn kéo đó, nàng tìm thấy giữa những tuýp son môi một trong số các thỏi Rouge Baiser mà nàng không thích dùng vì nó quá khô, và ăn vào môi nàng quá lâu. Lần này thì được. Nàng sửa soạn đầu tóc, khuôn mặt, và cuối cùng là xức nước hoa. René đã cho nàng, trong một thứ lọ xịt phun ra dạng sương mù, một loại nước hoa mà nàng không biết tên, nhưng có mùi của gỗ khô và các loài cây ở đầm lầy, hắc và hơi hoang dã. Trên da nàng, lớp sương mù tan ra và chảy xuống, trên lớp lông ở nách và ở bụng dưới, đọng thành những giọt nhỏ xíu. O đã học được sự chậm rãi ở Roissy: nàng xức nước hoa ba lần, mỗi lần lại chờ cho nước hoa trên người khô đi. Đầu tiên nàng xỏ tất và đi đôi giày cao, rồi mặc váy lót và váy ngoài, sau đó là chiếc áo chèn. Nàng xỏ găng tay, cầm túi xách. Trong túi có một hộp phấn, một thỏi son, một cái lược, chìa khóa và một ngàn franc. Tay đã đeo găng, nàng lấy từ trong tủ ra chiếc áo lông thú, và xem giờ ở đồng hồ đặt trên bàn đầu giường. Tám giờ kém mười lăm. Nàng ngả ghé xuống mép giường, mắt nhìn đăm đăm vào đồng hồ báo thức, không nhúc nhích chờ tiếng chuông cửa. Cuối cùng, khi nghe thấy nó vang lên và đứng dậy để đi, trước khi tắt đèn, nàng nhìn thấy trong chiếc gương trên bàn trang điểm ánh mắt dạn dĩ, dịu dàng và ngoan ngoãn của chính mình.

Khi nàng đẩy cánh cửa của nhà hàng Ý nhỏ bé nơi chiếc xe đã dừng cho nàng xuống, người đầu tiên nàng nhìn thấy, ở quầy bar, là René. chàng mỉm cười dịu dàng với nàng, nắm lấy tay nàng, và quay sang phía một người có dáng dấp như vận động viên, tóc màu xám, giới thiệu Sir Stephen H với nàng, bằng tiếng Anh. Người ta cho O ngả vào chiếc ghế cao giữa

hai người đàn ông, và khi nàng sắp sửa ngã xuống, René nhỏ giọng bảo nàng cẩn thận đừng làm nhàu váy. Chàng giúp nàng vượt váy trườn ra ngoài ghế, nàng cảm thấy lớp da lạnh bên dưới da nàng và thanh ghế bằng kim loại áp vào khe đùi, bởi vì lúc đầu nàng chỉ dám ngã nửa mông, sợ rằng nếu ngã hẳn xuống ghế, nàng sẽ đầu hàng ý muốn bắt treo chân này lên chân kia. Chiếc váy xòe ra xung quanh nàng. Gót chân phải nàng móc vào một thanh ghế, mũi chân trái chạm đất. Ông người Anh không nói gì, chỉ nghiêng người trước mặt nàng, rồi không rời mắt khỏi nàng; nàng nhận thấy ông ta nhìn đầu gối nàng, đôi bàn tay nàng và cuối cùng là đôi môi nàng, nhưng vô cùng lặng lẽ, và với sự chăm chú tỉ mỉ và chắc chắn đến nỗi O cảm thấy mình đang được cân đo để làm cái công cụ mà nàng biết rõ rằng mình đang là cái công cụ đó, và chính vì bị bức bách bởi ánh mắt của ông ta nên mặc dù có thể nói là miễn cưỡng, nàng cởi găng tay ra: nàng biết ông ta sẽ nói chuyện khi nàng để tay trần - bởi vì đôi bàn tay nàng rất đặc biệt, và giống với tay một cậu bé hơn là tay một phụ nữ, và bởi vì nàng đang đeo trên ngón nhẫn bên trái chiếc nhẫn bằng sắt có ba vòng xoáy tròn ốc bằng vàng. Nhưng không, ông ta không nói gì, ông ta mỉm cười: ông ta đã nhìn thấy chiếc nhẫn. René uống một ly Martini, Sir Stephen uống whisky, ông ta chậm rãi uống hết ly whisky, rồi vừa chờ René uống xong ly Martini thứ hai và O uống xong ly nước bưởi mà René đã gọi cho nàng, vừa giải thích là nếu O muốn làm ông ta vui lòng bằng cách thuận theo ý hai người họ, cả ba có thể ăn tối trong căn phòng dưới hầm, nhỏ hơn và yên tĩnh hơn căn phòng ở tầng trệt vốn nổi tiếng với quầy bar. “Chắc chắn rồi”, O nói và đã cầm sẵn chiếc túi cùng đôi găng tay mà nàng để trên quầy. Thế là, để giúp nàng rời khỏi chiếc ghế cao, Sir Stephen đưa tay phải cho nàng, nàng đặt bàn tay mình vào bàn tay đó, và cuối cùng ông ta cũng bắt chuyện trực tiếp với nàng, là để nhận xét rằng nàng có đôi bàn tay được tạo ra để đeo sắt, bởi vì sắt rất hợp với nàng. Nhưng vì ông ta nói bằng tiếng Anh, có một chút lập lờ trong từ ngữ, và ta có thể do dự không hiểu rằng sắt phải chăng chỉ có nghĩa là kim loại, hay nó còn, thậm chí là chủ yếu, chỉ những sợi xích. Trong căn phòng ngầm dưới đất, thực ra là một căn hầm đơn giản trát vôi nhưng mát mẻ và vui tươi, quả đúng là chỉ có bốn bàn, trong đó chỉ có một bàn có khách ngồi và bữa ăn đã gần kết thúc. Trên tường, giống như kiểu tranh nê, người ta đã vẽ một tấm bản đồ ẩm thực và du lịch của nước Ý, với những gam màu dịu như màu sắc của những que kem vani, kem phúc bồn tử, kem hạt dẻ; chúng khiến O nghĩ

rằng nàng sẽ gọi một que kem vào cuối bữa, có kẹo nghiến và kem tươi. Bởi vì nàng cảm thấy hạnh phúc và nhẹ nhàng, đầu gối René chạm vào đầu gối nàng dưới găng bàn, và khi chàng nói, nàng biết rằng chàng đang nói thay cho nàng. Chàng cùng nhìn môi nàng. Hai người cho phép nàng ăn kem, nhưng cà phê thì không. Sir Stephen đề nghị O và René nhận lời dùng cà phê ở nhà ông ta. Cả ba người cùng ăn rất nhẹ nhàng, và O nhận ra rằng họ đã cẩn thận gần như không uống rượu, và cho nàng uống lại càng ít hơn: một nửa bình Chianti cho cả ba người. Họ ăn cũng nhanh: mới chưa đến chín giờ. “Tôi đã cho tài xế về, Sir Stephen nói, cậu có thể lái xe được không, René, đơn giản nhất là đến thẳng nhà tôi.” René ngần ngại, O ngẩng cạnh chàng, Sir Stephen ngẩng cạnh nàng. Xe là một chiếc Buick rộng, cả ba người ngẩng thoải mái trên băng ghế đầu.

Sau Aima, đường Cours-la-Reine quang đãng bởi vì cây cối đã trụi hết lá, rồi quảng trường Concorde lấp lánh và khô ráo, bên trên là bầu trời sẫm tối của những ngày tuyết dần thành đông nhưng không quyết định rơi. O nghe thấy một tiếng tách nhỏ, và cảm thấy khí nóng bốc lên dọc theo chân nàng: Sir Stephen đã khởi động hệ thống sưởi. René vẫn đi theo hữu ngạn sông Seine, rồi rẽ vào cầu Pont-Royal để sang tả ngạn: bị giam hãm giữa đôi bờ đá, nước dường như cũng bất động như đá, và tối đen. O nghĩ đến đá hematite, thứ đá có màu đen. Khi nàng mười lăm tuổi, người bạn gái thân nhất của nàng, người đã ba mươi tuổi, cũng chính là người mà nàng yêu, đeo một chiếc nhẫn bằng đá hematite, có khảm những viên kim cương rất nhỏ. O những muốn một chiếc vòng cổ bằng thứ đá đen đó, và không gắn kim cương, một chiếc vòng đeo chít vào cổ, ôm sát cổ. Nhưng những chiếc vòng cổ mà người ta cho nàng bây giờ - không, người ta không cho nàng - liệu nàng có đổi chúng lấy chiếc vòng bằng hematite, thứ đá hematite trong mơ không? Nàng như thấy lại căn phòng thảm hại nơi Marion đã dẫn nàng đến, sau ngã tư Turbigo, và nàng, chứ không phải Marion, đã xổ tung đôi bím tóc học trò như thế nào, khi Marion cởi quần áo nàng và đặt nàng nằm lên chiếc giường sắt. Marion thật đẹp khi được người khác vuốt ve, và đúng là đôi mắt cô có thể ánh lên như những vì sao; đôi mắt nàng thì giống với hai ngôi sao xanh run rẩy. René dừng xe. O không nhận ra con phố nhỏ, một trong những con phố nối phố Université với phố Lille.

Căn hộ của Sir Stephen nằm ở cuối một khoảng sân, ở chái của một khách sạn cũ, và các phòng xếp thành hàng. Phòng đầu tiên cũng là phòng rộng nhất, và thoải mái nhất, được trang bị nội thất theo kiểu Anh với gỗ gu sẫm màu, vải lụa vàng và xám nhạt. “Ta không yêu cầu nàng canh lửa, Sir Stephen nói với O, nhưng chiếc ghế dài này là dành cho nàng. Mời nàng ngồi xuống đi, René sẽ pha cà phê, ta chỉ muốn mời nàng nghe ta nói.” Chiếc ghế dài lớn bằng vải damas sáng màu được kê vuông góc với lò sưởi, đối diện với những ô cửa sổ nhìn ra vườn, và quay lưng ra những cửa sổ khác, nhìn ra sân. O cởi áo khoác lông và vắt lên lưng ghế xô pha. Khi quay lại, nàng nhận thấy người tình của nàng và chủ nhà đang đứng chờ nàng vâng theo lời mời của Sir Stephen. Nàng đặt túi bên cạnh chiếc áo, tháo găng tay. Khi nào, rốt cuộc thì khi nào nàng mới biết, và liệu có bao giờ nàng tìm ra được một cử chỉ đủ thoáng qua để nhắc chiếc váy lên trước khi ngồi xuống mà không ai nhận thấy, và chính nàng cũng quên đi sự lố lờ, sự phục tùng của chính mình? Dù sao, chuyện đó cũng là không thể được chừng nào René và người đàn ông xa lạ kia còn lặng lẽ nhìn nàng, như họ đang làm. Cuối cùng nàng cũng nhượng bộ, Sir Stephen châm lại lò sưởi, René đột nhiên vòng ra sau ghế xô pha, rồi nắm lấy cổ và tóc O, kéo đầu nàng ngửa ra lưng ghế và hôn vào miệng nàng, lâu và sâu đến nỗi nàng không thở nổi, và cảm thấy bụng dưới mình tan chảy, nóng bỏng. Chàng chỉ rời nàng ra để nói chàng yêu nàng, rồi lại tóm lấy nàng ngay. Đôi bàn tay O, mỗi một và bị lật ngửa, buông ngửa đặt trên chiếc váy đen xòe như đài hoa quanh nàng; Sir Stephen lại gần, và khi cuối cùng René cũng buông hẳn nàng ra, và nàng mở mắt, thứ nàng bắt gặp chính là ánh mắt xám và thẳng thắn của người Anh đó. Nàng vẫn còn choáng váng và hỗn hển vì hạnh phúc, tuy nhiên chẳng khó khăn gì để nhìn thấy trong ánh mắt đó rằng ông ta ngưỡng mộ nàng, và ham muốn nàng. Ai có thể cưỡng lại khuôn miệng ẩm ướt và hé mở, đôi môi mọng, và cằm cổ trắng ngửa ra trên phần cổ đen của chiếc áo chên, đôi mắt to hơn và sáng hơn, không chạy trốn của nàng? Nhưng cử chỉ duy nhất mà Sir Stephen tự cho phép mình là đưa ngón tay khẽ vuốt ve đôi lông mày, rồi đến đôi môi nàng. Sau đó, ông ta ngồi xuống trước mặt nàng, ở phía bên kia lò sưởi, và khi René cũng ngồi vào một chiếc phô toi, ông ta nói. “Ta tin rằng, ông ta nói, René chưa bao giờ nói chuyện với nàng về gia đình cậu ấy. Tuy nhiên, có thể nàng biết rằng mẹ cậu ấy, trước khi cưới cha cậu ấy, đã có hôn thú với một người Anh, người đó cũng có một cậu con trai trong cuộc hôn nhân đầu tiên. Ta

chính là cậu con trai đó, và ta đã được bà ấy nuôi dạy, cho đến ngày bà ấy bỏ cha ta. Vậy là ta với René không có chút quan hệ gia đình nào, ấy thế nhưng, theo một cách nào đó, chúng ta lại là anh em. René yêu nàng, ta biết là như thế. Hẳn là ta đã nhìn thấy, không cần cậu ta nói với ta, và thậm chí không cần cậu ta cử động: chỉ cần nhìn cậu ta nhìn nàng. Ta cũng biết nàng từng là một trong số những cô gái ở Roissy, và ta hình dung là nàng sẽ quay lại đó. Về nguyên tắc, chiếc nhẫn mà nàng đang đeo cho ta quyền có được nàng, giống như nó cũng mang lại quyền đó cho bất kỳ ai hiểu được ý nghĩa của nó. Nhưng việc này không phải là một thỏa thuận nhất thời, và đi đầu mà chúng ta chờ đợi ở nàng nghiêm trọng hơn thế. Ta nói là chúng ta, bởi vì nàng thấy đấy, René giữ im lặng: cậu ấy muốn ta nói chuyện với nàng thay cho cả ta và cậu ấy. Nếu chúng ta là anh em, thì ta là anh cả, lớn hơn cậu ấy mười tuổi. Giữa chúng ta cũng có một sự tự do rất cổ xưa và rất tuyệt đối, đến độ tất cả những gì thuộc về ta đã luôn thuộc về cậu ấy, và những gì thuộc về cậu ấy là của ta. Nàng có chấp thuận tham gia không? Ta xin nàng, và đề nghị nàng thú thật bởi vì đi đầu đó sẽ trói buộc nàng hơn cả sự phục tùng mà ta biết là cậu ấy đã đạt được. Hãy xem xét trước khi trả lời ta rằng ta chỉ là, và chỉ có thể là một hình thức khác của người tình của nàng: nàng sẽ luôn chỉ có một ông chủ. Đáng sợ hơn những người đàn ông đã được trao tặng nàng ở Roissy, ta rất muốn thế, bởi vì ngày nào ta cũng sẽ có mặt, và ngoài ra, ta có sở thích về thói quen và nghi thức. (And besides, I am fond of habits and rites...)"

Giọng nói điềm tĩnh và khoan thai của Sir Stephen vang lên trong im lặng tuyệt đối. Kể cả những ngọn lửa trong lò sưởi cũng chiếu sáng mà không gây tiếng động. Ông ngồi sững trên xô pha giống như một con bướm bị ghim, một chiếc ghim dài tạo bởi những lời lẽ và ánh nhìn xuyên thấu con người nàng, ấn đôi móng trăn và ân cần của nàng lên lớp lụa ấm. Nàng không biết bầu ngực nàng, gáy nàng, đôi bàn tay nàng đang ở đâu. Nhưng biết rằng những thói quen và nghi thức mà người ta đang nói với nàng nhằm đến sự chiếm hữu, trong số các phần cơ thể khác của nàng, đối với cặp đùi dài giấu dưới lằn váy đen, và lại còn hé mở nữa, nàng không nghi ngờ gì đi đầu đó. Hai người đàn ông đối diện với nàng. René hút thuốc, nhưng đã thấp bên cạnh một ngọn đèn có nắp đen hút hết khói, và không khí, đã được thanh lọc bởi củi cháy, có mùi đêm mát mẻ. "Nàng sẽ trả lời ta, hay nàng muốn biết thêm nữa? Sir Stephen nói thêm. - Nếu nàng chấp

thuận, René nói, ta sẽ tự giải thích cho nàng biết các sở thích của Sir Stephen. - Các đòi hỏi”, Sir Stephen sửa lại. Điều khó nhất, O tự nhủ, không phải là chấp thuận, và nàng ý thức được rằng cả hai người họ, cả nàng cũng thế, đều không một giây nghĩ rằng nàng có thể từ chối. Điều khó nhất chỉ là lên tiếng. Đôi môi nàng cháy bỏng và miệng nàng khô khốc, nước bọt không tiết ra nữa, nổi lo sợ và ham muốn thất lấy cổ họng nàng, và hai bàn tay nàng trở nên lạnh và ẩm ướt. Giá như nàng có thể nhắm mắt lại. Nhưng không. Hai ánh mắt truy đuổi ánh mắt nàng, và nàng không thể - cũng không muốn - chạy trốn chúng. Chúng kéo nàng về với thứ mà nàng tưởng rằng đã bỏ lại lâu dài, có lẽ là vĩnh viễn, ở Roissy. Bởi vì từ khi quay trở lại, René chỉ chiếm đoạt nàng bằng những cái vuốt ve, và biểu tượng của việc nàng thuộc về tất cả những người biết bí mật của chiếc nhẫn cũng vô dụng; hoặc nàng chưa gặp người nào biết bí mật đó, hoặc những người hiểu được bí mật đó lại im lặng - người duy nhất mà nàng ngờ có biết điều đó là Jacqueline (nhưng nếu Jacqueline đã từng ở Roissy, tại sao cô ấy lại không đeo nhẫn? với lại, nàng có quyền gì mà cho Jacqueline được tham dự vào bí mật này, mà không cho nàng bất cứ quyền nào?). Để nói chuyện, có cần phải cử động không nhỉ? Nhưng nàng không thể cử động theo ý nàng - một mệnh lệnh có lẽ sẽ khiến nàng đứng dậy ngay, nhưng lần này, điều họ muốn ở nàng không phải là tuân theo một mệnh lệnh, mà là nàng phải đón trước các mệnh lệnh, nàng tự xét mình là nô lệ, và hiến dâng với tư cách đó. Đó chính là cái mà họ gọi là sự thuận lòng. Nàng nhớ là chưa từng nói điều gì với René ngoài “em yêu chàng” và “em thuộc về chàng”. Dường như hôm nay họ muốn nàng nói, và chấp nhận một cách chi tiết và cụ thể điều mà cho đến tận bây giờ chỉ được chấp thuận bằng sự im lặng nơi nàng. Cuối cùng nàng cũng đứng dậy, và như thể bị bóp nghẹt bởi điều nàng phải nói, nàng cởi những cái nút trên cùng của chiếc áo, cho đến tận khe ngực. Rồi nàng đứng hằn dầy. Đầu gối và bàn tay nàng run rẩy. “Em thuộc về chàng, cuối cùng nàng nói với René, em sẽ là người mà chàng muốn. - Không, chàng tiếp lời, thuộc về chúng ta; nhắc lại theo ta nào: Em thuộc về hai người, em sẽ là người mà hai người muốn.” Đôi mắt xám và khô khan của Sir Stephen không rời nàng, đôi mắt René cũng vậy, nàng lạc vào trong đó, chậm chạp nhắc lại những câu chàng đọc cho nàng, nhưng chuyển sang đại từ nhân xưng ngôi thứ nhất, giống như đang làm một bài tập ngữ pháp. “Nàng thừa nhận ta và Sir Stephen có quyền...” René nói, và O cố sức nhắc lại thật rõ ràng: “Em thừa

nhận chàng và Sir Stephen có quyền...” Quyền chiếm đoạt thân thể nàng tùy ý, ở địa điểm và theo cách thức mà họ muốn, quyền được trói nàng, quyền được đánh nàng giống như một nô lệ hoặc một tội phạm chỉ vì một lỗi nhỏ hoặc vì họ thích thế, quyền không đếm xỉa đến lời van xin hoặc những tiếng la hét của nàng, nếu họ khiến nàng la hét. “Ta thấy, René nói, dường như chính ở đây Sir Stephen muốn lấy nàng từ ta, và từ chính nàng, và anh ấy muốn ta nói kỹ với nàng về các đòi hỏi của anh ấy.” O nghe người tình nói, và những lời chàng đã nói với nàng ở Roissy lại trở về trong trí nhớ: gần như vẫn là những lời đó. Nhưng khi đó nàng nghe khi đang ôm siết chàng, được bao bọc trong sự huyênh hoặc mơ màng, cảm giác như thể nàng đang tồn tại trong một cuộc sống khác, và có lẽ nàng không tồn tại. Mơng đẹp hay ác mộng, những khung cảnh của nhà tù, những chiếc váy dạ hội, những nhân vật đeo mặt nạ, tất cả đều tách nàng khỏi cuộc sống của chính nàng, và cho đến cả khoảng thời gian có độ dài không chắc chắn. Ở đó nàng cảm thấy như đang trong đêm tối, giữa một cơn mơ mà ta nhận ra, và lại tái diễn: tin chắc rằng nó có tồn tại, và tin chắc rằng nó sẽ chấm dứt, và ta muốn rằng nó chấm dứt bởi vì ta sợ không thể giữ được nó, và muốn rằng nó tiếp diễn để biết được nó kết cục ra sao. Vậy thì, kết cục ở đó, khi nàng không còn trông chờ nó nữa, và dưới hình thức cuối cùng mà nàng trông đợi (phải thừa nhận, lúc này nàng tự nhủ, rằng đó đúng là cái kết, và không có cái kết nào khác lẫn đằng sau, và có thể lại còn một cái kết khác đằng sau cái tiếp theo nữa). Cái kết này, chính là việc nàng đang bập bênh giữa quá khứ và hiện tại, cùng là việc cái đi đâu chỉ có tính hiện thực trong một vòng tròn khép kín, trong một thế giới đóng kín, sẽ đột nhiên xâm nhập vào tất cả những đi đâu ngẫu nhiên và tất cả những thói quen trong cuộc sống thường nhật của nàng, và ở trên nàng, và ở trong nàng, sẽ không chỉ hài lòng ở các dấu hiệu nữa - bộ móng trần, những chiếc áo nịt ngực có móc cài, chiếc nhẫn bằng sắt - mà còn đòi hỏi được thực hiện. Chính xác là René chưa bao giờ đánh nàng, và điểm khác biệt duy nhất giữa giai đoạn nàng biết chàng trước khi chàng đưa nàng đến Roissy, và thời gian từ khi nàng từ đó trở về, là lúc này chàng sử dụng bộ móng và miệng nàng cũng giống như chàng từng (và tiếp tục sử dụng) vùng bụng dưới của nàng. Nàng không bao giờ biết rằng ở Roissy những ngọn roi mà nàng nhận được rất thường xuyên có phải, dù chỉ một lần, là do chàng đánh hay không (khi nàng có thể tự đặt cho mình câu hỏi đó, khi chính nàng hoặc những người quan hệ với nàng đeo mặt nạ) nhưng nàng

không tin đi đâu đó. Chắc hẳn là niềm vui thú khi được chứng kiến thân thể nàng bị trói và bị phó mặc, vùng vẫy một cách vô hiệu, và những tiếng la hét của nàng, mạnh đến nỗi chàng không chịu được ý nghĩ chàng sẽ để mất nó khi trực tiếp ra tay. Đúng là chàng đang thú nhận đi đâu đó, bởi vì lúc này chàng đang nói, rất dịu dàng, rất âu yếm, không cử động trong chiếc ghế bành sâu nơi chàng đang nửa nằm nửa ngồi, chân nọ vắt lên chân kia, rằng chàng hạnh phúc đến thế nào khi được phó thác nàng, rằng chàng sung sướng đến thế nào khi nàng tự phó thác chính mình cho những mệnh lệnh và mong muốn của Sir Stephen. Khi Sir Stephen mong muốn rằng nàng qua đêm tại nhà ông, hoặc chỉ một giờ, hoặc nàng đi cùng ông ra ngoài Paris hoặc ngay trong Paris, đến một nhà hàng hoặc một buổi diễn nào đó, ông sẽ gọi điện thoại cho nàng và sẽ cử xe đến đón nàng - trừ phi chính René đến đón nàng. Hôm nay, lúc này, đến lượt nàng lên tiếng. Nàng có chấp thuận không? Nhưng nàng không thể nói. Ý muốn mà họ đột nhiên bắt nàng phải biểu lộ, chính là ý muốn khiến nàng từ bỏ chính mình, mặc nhiên nói đồng ý với tất cả những gì nàng muốn mình nói đồng ý nhưng cơ thể nàng lại nói không, ít ra là đối với ngọn roi. Bởi vì với những đi đâu còn lại, nếu phải trung thực với chính nàng, nàng cảm thấy quá mức bối rối trước nỗi ham muốn mà nàng đọc thấy trong mắt Sir Stephen để có thể tự lừa phỉnh bản thân, và dù nàng đang vô cùng run rẩy, và có thể chính vì nàng đang run rẩy, nàng biết nàng sốt ruột chờ đợi hơn ông ta cái thời khắc ông ta áp bàn tay, hoặc có thể là đôi môi, lên người nàng. Dĩ nhiên là việc kéo gần cái thời khắc ấy lại phụ thuộc vào nàng. Mặc dù dũng cảm, mặc dù ham muốn mãnh liệt đến đâu, nàng cảm thấy mình đột nhiên thật yếu đuối, vào lúc phải trả lời, đến nỗi nàng sụp xuống sàn, trong chiếc váy xòe ra xung quanh người, và Sir Stephen nhận xét, bằng giọng trầm đục trong cảnh im ắng, rằng nỗi sợ cũng rất hợp với nàng. Ông không nói với nàng, mà với René, Ông có cảm tưởng ông đang phải kiềm chế để không bước về phía nàng, và nàng tiếc nuối vì ông đã kiềm chế. Tuy nhiên nàng không nhìn ông, không rời mắt khỏi René, thất kinh sợ rằng chàng đoán được trong mắt nàng đi đâu mà chàng có thể xem như sự phản bội. Thế nhưng đó không phải là phản bội, bởi vì nếu đặt lên bàn cân lòng ham muốn của nàng được thuộc về Sir Stephen và việc nàng thuộc về René, nàng sẽ không thoáng chút ngần ngại nào; thật ra nàng để mặc mình đi theo ham muốn đó chính là vì René đã cho phép nàng, và đến một chừng mực nào đó đã thể hiện rằng chàng ra lệnh cho nàng làm đi đâu đó. Tuy nhiên nàng vẫn

còn nghi ngại không biết chàng có cáu giận vì thấy mình được vâng lời quá nhanh và quá triệt để như thế không. Chỉ một dấu hiệu nhỏ nhất của chàng cũng sẽ xóa bỏ đi điều đó ngay lập tức. Nhưng chàng chẳng tỏ dấu hiệu gì, mà chỉ yêu cầu nàng, lần thứ ba, đưa ra câu trả lời. Nàng lúng búng: “Em chấp thuận tất cả những gì khiến hai người vui lòng.” Nàng đưa mắt nhìn xuống đôi bàn tay đang chờ đợi để cách xa nhau trong khe giữa hai đầu gối, rồi thú nhận trong tiếng thầm thì: “Em muốn biết liệu em có bị đánh không...” Trong một khoảnh khắc thật dài đủ cho nàng kịp ăn năn hai chục lần về câu hỏi của mình, không ai đáp lại. Rồi giọng Sir Stephen nói chậm rãi: “Thỉnh thoảng.” Sau đó O nghe tiếng quẹt diêm, và tiếng ly thủy tinh di chuyển: hẳn là một trong hai người họ tiếp tục uống whisky. René để mặc O. René im lặng. “Mặc dù lúc này em chấp thuận, nàng nói, mặc dù lúc này em hứa, nhưng em sẽ không thể chịu nổi. - Chúng ta chỉ yêu cầu nàng chịu đựng, và nếu nàng la hét hoặc rên rỉ, thì nàng phải chấp thuận trước rằng việc đó cũng vô ích, Sir Stephen nói tiếp. - Ôi, làm ơn, O nói, chưa phải lúc này chứ”, bởi vì Sir Stephen đứng dậy. René cũng đứng dậy, cúi xuống bên nàng, nắm lấy hai vai nàng. “VẬY HÃY TRẢ LỜI ĐI, CHÀNG NÓI, NÀNG CHẤP THUẬN CHỨ?” Cuối cùng nàng nói nàng chấp thuận. Chàng dịu dàng nâng nàng dậy, và vẫn đang ngồi trên ghế xô pha, chàng để nàng quỳ sát bên chàng; đối diện với chiếc ghế xô pha nơi nàng, hai tay vươn dài, hai mắt nhắm, tựa đầu và phần thân trên vào đó. Một hình ảnh liền lướt qua tâm trí nàng, hình ảnh mà nàng đã nhìn thấy vài năm trước, một bức tranh in tay lạ lùng thể hiện một người phụ nữ đang quỳ, giống như nàng, trước một chiếc ghế bành, trong một căn phòng lát gạch vuông, một đứa trẻ và một con chó đang chơi đùa trong một góc, váy của người phụ nữ tốc lên, và một người đàn ông đứng sát gần đang giơ trên đầu cô ta một nắm roi. Tất cả các nhân vật đều mặc trang phục cuối thế kỷ mười sáu, và bức tranh in tay đó có cái tiêu đề khiến nàng cảm thấy phẫn nộ: hình phạt gia đình. Một tay René nắm lấy hai cổ tay nàng, trong khi bàn tay kia của chàng tốc váy nàng lên, cao đến nỗi nàng cảm thấy lớp vải the xếp li lướt qua má nàng. Chàng vuốt ve vùng hông nàng, nói với Sir Stephen về hai hõm Venus trên đó, và cái khe mềm mại giữa hai đùi nàng. Rồi vẫn với bàn tay đó chàng ấn vào eo nàng để vùng hông nàng nhô cao hơn nữa, và ra lệnh cho nàng mở rộng thêm đầu gối. Nàng vâng theo, không nói lời nào. Những lời khen ngợi của René dành cho thân thể nàng, những câu trả lời của Sir Stephen, sự hung bạo trong những lời lẽ của hai người đàn ông chìm

nàng trong một nỗi hồ thẹn dữ dội và bất ngờ đến nỗi niềm ham muốn được thuộc về Sir Stephen trong nàng tan biến, và nàng bắt đầu hy vọng đến ngọn roi như một sự giải thoát, nỗi đau đớn và những tiếng la hét như một lời thanh minh. Nhưng hai bàn tay Sir Stephen banh mở vùng bụng dưới nàng, cưỡng đoạt mộng nàng, rồi nàng ra, rồi lại chiếm lấy nàng, và cơn trớn nàng cho đến khi nàng rên lên, nhục nhã vì đã rên lên, và bị phá hủy. “Ta giao nàng lại cho Sir Stephen, René liền nói, hãy ở yên như thế, ngài ấy sẽ cho nàng về khi nào ngài ấy muốn.” Có biết bao nhiêu lần nàng không như thế này ở Roissy, quỳ gối và dâng hiến cho bất cứ kẻ nào? Nhưng khi đó nàng vẫn bị trói bởi hai chiếc vòng giữ chặt hai tay nàng, một nữ tù nhân sung sướng bị áp đặt tất cả mọi thứ, không được yêu cầu bất cứ điều gì. Ở đây, chính nàng tự nguyện ở trần nửa thân mình, trong khi chỉ một cử chỉ thôi, là có thể đủ để đưa nàng đứng dậy, đủ để che đậy nàng. Lời hứa của nàng cũng trói buộc nàng chẳng khác nào những chiếc vòng da và những sợi xích. Phải chăng chỉ là lời hứa của nàng? Và mặc dù rất đồi nhục nhã, hay đúng hơn là bởi vì nàng nhục nhã, chẳng phải là còn có cả nỗi ngọt ngào vì chỉ có giá trị nhờ sự nhục nhã đó, nhờ sự ngoan ngoãn khom người, nhờ sự thuận phục khi banh mở? René ra về, Sir Stephen tiến chàng đến tận cửa, vậy là nàng chờ đợi một mình không nhúc nhích, và trong nỗi cô độc, nàng cảm thấy mình bị phơi bày nhiều hơn, và trong sự chờ đợi nàng cảm thấy mình điếm nhục hơn nàng đã từng cảm thấy khi hai người họ còn ở đó. Lớp lụa xám và vàng của ghế xô pha trơn trượt bên dưới váy nàng, qua đôi tất bằng ni lông nàng cảm nhận lớp thảm dày bằng len bên dưới hai đầu gối, và dọc bên đùi trái, hơi nóng của lò sưởi, nơi Sir Stephen đã thêm ba khúc củi đang cháy tanh tách. Một chiếc đồng hồ cổ, treo trên một chiếc tủ com mốt, vang lên tiếng tích tắc khẽ khàng mà ta chỉ thoáng nghe thấy khi mọi thứ xung quanh im ắng. O chăm chú lắng nghe, nàng nghĩ có điều gì đó phi lý khi phải ở trong tư thế của nàng bây giờ, trong cái phòng khách văn minh và kín đáo này. Qua những khe cửa chớp đóng kín, ta nghe thấy tiếng ồn ã ngái ngủ của Paris lúc quá nửa đêm. Sáng mai, trong ánh sáng ban ngày, liệu nàng có nhận ra, trên chiếc gối tựa của xô pha, nơi nàng đã tựa đầu vào? Liệu có bao giờ, giữa ban ngày, nàng quay trở lại cái phòng khách này, để bị đối xử như thế này không? Sir Stephen mãi chưa vào, và O, người đã từng chờ đợi niềm khoái lạc của những người xa lạ ở Roissy một cách buông thả đến thế, lúc này cô hòng đang thất vọng với ý nghĩ rằng chỉ một phút, chỉ mười phút nữa, ông sẽ

lại đặt tay lên người nàng. Nhưng không hoàn toàn như nàng đoán trước. Nàng nghe thấy ông lại mở cánh cửa, đi qua phòng, ông đứng một lát, quay lưng về phía lò sưởi, để quan sát O, rồi bằng giọng rất trầm, ông bảo nàng đứng dậy và lại ngồi xuống. Nàng vâng theo, ngạc nhiên, và gần như ngượng ngập, ông lịch sự mang cho nàng một ly rượu whisky, cùng một điều thuốc lá, và nàng từ chối cả hai. Nàng nhìn thấy ông đang mặc áo choàng ngủ, một chiếc áo dài rất chặt bằng vải len bua màu xám - cùng màu xám với mái tóc ông. Đôi bàn tay ông dài và khô, móng tay dẹt, cắt ngắn, rất trắng, ông đón ánh nhìn của O, nàng đỏ mặt: đúng là chính đôi bàn tay đó, cứng rắn và nài ép, đã chiếm đoạt thân thể nàng, và bây giờ nàng đang e sợ, và hy vọng. Nhưng ông không lại gần. “Ta muốn nàng hãy khóa thân, ông nói. Nhưng đầu tiên hãy chỉ cởi bỏ áo vest đã, đừng đứng lên.” O cởi những chiếc đinh ốc lớn lấp lánh, và để chiếc áo chèn trượt xuống qua vai, đặt nó lên đầu kia ghế xô pha, nơi nàng đã để chiếc áo khoác lông, đôi găng tay và chiếc túi xách. “Xoa vuốt nhũ hoa nàng một chút đi”, Sir Stephen liền nói, rồi nói thêm: “Phải tô phấn đậm hơn, nhũ hoa nàng nhạt quá.” Sửng sốt, O lướt đầu ngón tay trên đôi nhũ hoa, nàng cảm thấy chúng cứng lại và dựng lên, liền che chúng dưới lòng bàn tay. “A! không”, Sir Stephen lại nói. Nàng bỏ tay ra và ngả người lên lưng ghế xô pha: đôi vú có phần nặng nề so với phần thân trên thanh mảnh của nàng, và chúng khẽ ngả về phía nách. Gáy nàng tựa vào lưng ghế, hai bàn tay để hai bên hông. Tại sao Sir Stephen không đưa miệng về phía nàng, không đưa tay về phía đôi nhũ hoa mà ông đã muốn nhìn thấy chúng dựng lên, đôi nhũ hoa mà nàng đang cảm thấy run rẩy, mà lại bất động đến nỗi nàng phải kìm nén dù chỉ là cử động thở của nàng. Nhưng ông đã lại gần, ngồi vắt ngang trên tay ghế xô pha, và không chạm vào nàng. Ông hút thuốc, và bằng một cử chỉ của bàn tay, mà O không bao giờ biết là ông có cố tình hay không, khiến chút tàn thuốc khá nóng rơi vào khe ngực nàng. Nàng có cảm giác ông muốn sỉ nhục nàng, bằng sự khinh bỉ, bằng sự im lặng, bằng sự đứng đưng trong cách để ý của ông. Tuy nhiên, lúc trước ông vừa ham muốn nàng, cả lúc này ông cũng vẫn ham muốn nàng, nàng nhìn thấy ông cương lên dưới lớp vải mềm của chiếc áo choàng. Thì ông cứ chiếm đoạt nàng đi, dù chỉ là để làm nàng tổn thương! O ghét bản thân niềm khoái lạc của chính mình, và ghét Sir Stephen vì quyền lực của ông với chính ông. Nàng muốn ông yêu nàng, sự thật chính là thế: ông cứ việc hấp tấp chạm vào môi nàng và đi vào thân thể nàng, cứ việc phá hủy nàng nếu cần,

nhưng đừng có giữ thái độ bình thản và kiêu chể khoái lạc của chính mình trước mặt nàng. Ở Roissy, nàng hoàn toàn dừng dưng với việc những kẻ lạm dụng nàng có cảm giác như thế nào: họ là những công cụ mà người tình của nàng dùng để có được lạc thú từ nàng, qua đó nàng trở thành thứ mà chàng muốn nàng trở thành, trơn tru và nhẵn nhụi và ngoan ngoãn như một viên đá. Bàn tay của họ là bàn tay của chàng, mệnh lệnh của họ là mệnh lệnh của chàng. Ở đây thì không. René đã giao phó nàng cho Sir Stephen, nhưng rõ ràng là chàng muốn chia sẻ nàng với ông, không phải để đạt được nhiều hơn nữa từ nàng, cũng không phải vì niềm vui khi giao nộp nàng mà để chia sẻ với Sir Stephen thứ mà chàng yêu thích nhất hiện nay, có lẽ là giống như trước kia, khi hai người còn trẻ hơn, họ từng cùng nhau chia sẻ một chuyến du lịch, một con tàu, một con ngựa. Chính là với Sir Stephen mà hôm nay sự chia sẻ mang một ý nghĩa nào đó, hơn là với nàng rất nhiều. Đi đâu mà mỗi người họ tìm kiếm ở nàng, có lẽ là dấu ấn của người kia, dấu vết người kia đã đi qua. Vừa mới đây là René, khi nàng ở trần một nửa quỳ tựa vào chàng, còn Sir Stephen thì banh mở đùi nàng bằng hai tay. René đã giải thích với Sir Stephen tại sao lối vào trong O từ phía sau lại dễ dàng thế, chàng lại hài lòng vì họ đã chuẩn bị việc đó: chính là vì chàng nghĩ Sir Stephen sẽ cảm thấy dễ chịu khi lúc nào cũng có sẵn lối vào mà ông thích. Thậm chí chàng còn nói thêm rằng, nếu ông muốn, chàng sẽ để ông là người sử dụng duy nhất. “A! Rất vui lòng,” Sir Stephen đã nói, nhưng ông đã nhận xét rằng dù vậy ông vẫn có nguy cơ làm O bị rách. “O thuộc về ngài, René đã trả lời.” Và chàng đã cúi xuống nàng, hôn đôi bàn tay nàng. Chỉ duy nhất ý nghĩ rằng René có thể nghĩ đến việc sẽ rời bỏ nàng đâu đó khiến O choáng váng. Nàng đã nhìn thấy dấu hiệu rằng người tình của nàng gắn bó với Sir Stephen hơn là với nàng. Và hơn nữa, mặc dù chàng rất thường xuyên nhắc với nàng rằng chàng yêu con người nàng mà chàng đã tạo ra, sự sở hữu tuyệt đối của chàng với nàng, sự tự do mà chàng có được đối với nàng, giống như người ta sở hữu một đồ đặc, mà đôi khi người ta thấy thích thú khi cho đi hơn là giữ lại cho mình, nàng nhận thức được rằng nàng không hoàn toàn tin chàng. Nàng vẫn nhìn thấy một dấu hiệu khác của thứ mà ta chỉ có thể gọi là sự tôn kính đối với Sir Stephen trong việc René, người vốn rất thích nhìn nàng ở bên dưới thân thể hoặc đôn roi của những người khác, người vẫn nhìn với sự dịu dàng thường trực, với sự biết ơn không mệt mỏi khuôn miệng nàng mở ra để rên rỉ hoặc la hét, đôi mắt nàng nhắm lại đắm lệ, đã rời bỏ nàng sau khi biết

chắc, bằng cách bắt nàng phơi bày trước chàng, và hé mở nàng như người ta hé mở miệng một con ngựa để chứng tỏ rằng nó còn khá non, rằng Sir Stephen thấy nàng khá đẹp hoặc ít ra là khá phù hợp với ông ta, và vui lòng chấp nhận nàng. Cách hành xử đó, có thể là thái quá, vẫn không làm thay đổi chút nào tình yêu của O đối với René. Nàng thấy mình hạnh phúc vì có ý nghĩa với chàng đủ để chàng vui thích được lắng nghe nàng, giống như các con chiên cảm ơn Chúa vì đã hạ thấp họ. Nhưng, ở Sir Stephen, nàng đoán nhận một sự quyết đoán cứng rắn và lạnh lùng, mà ham muốn không thể làm lung lay, và trước sự quyết đoán đó, cho đến lúc này, dù có nhu mì và khiến người khác động lòng đến đâu, nàng cũng chẳng có chút ý nghĩa nào. Nếu không đúng thì tại sao nàng lại cảm thấy sợ hãi đến thế? Ngọn roi bằng thắt lưng của những gã đày tớ ở Roissy, những sợi xích gài như lúc nào cũng phải đeo theo đối với nàng dường như còn đỡ khủng khiếp hơn sự bình thản trong ánh nhìn mà Sir Stephen dừng trên bầu ngực nàng, bầu ngực mà ông không chạm vào. Nàng biết rõ trên đôi vai nhỏ nhắn và thân người thanh mảnh của nàng, sức nặng của đôi vú, trơn nhẵn và căng tròn, khiến chúng trở nên mỏng manh đến thế nào. Nàng không thể khiến chúng dừng run rẩy, có chăng là phải ngừng thở. Hy vọng sự mỏng manh đó khiến Sir Stephen hạ vũ khí là đi đâu phù phiếm, và nàng biết rõ rằng thực tế là hoàn toàn ngược lại: nét dịu dàng dâng hiến của nàng mời gọi những vết thương cũng như những vuốt ve, những móng vuốt cũng như những đôi môi. Trong một lát, nàng chợt ảo tưởng: bàn tay phải của Sir Stephen, bàn tay đang cầm thuốc, chợt lướt qua hai núm vú nàng bằng ngón giữa, chúng vâng lời, và càng cứng lên hơn. Dù rằng đối với Sir Stephen đó chỉ là một cách để chơi đùa, không hơn, hoặc để kiểm tra, giống như người ta kiểm tra sự tuyệt hảo và vận hành tốt của một cỗ máy, O không nghi ngờ gì đi đâu đó. Không rời khỏi tay vịn của chiếc pho tô, Sir Stephen bảo nàng cởi váy. Dưới hai bàn tay ẩm ướt của O, những chiếc móc không chịu trượt ra, và nàng phải làm lại lần thứ hai mới cởi được chiếc váy lót bằng lụa phay màu đen, bên dưới chiếc váy. Khi nàng đã hoàn toàn khỏa thân, đôi xương đòn cao gót đánh xi và đôi tất ni lông cuộn xuống đến trên đầu gối, làm nổi bật đôi chân thon mảnh và cặp đùi trắng nõn, Sir Stephen, lúc này cũng đứng dậy, đưa một tay tóm lấy bụng dưới nàng và đẩy nàng về phía chiếc xô pha. Ông làm nàng quỳ xuống, lưng tựa vào ghế xô pha, và để nàng tựa sát vai hơn là eo vào đó, ông khiến nàng mở rộng đùi ra một chút. Hai tay nàng đặt trên mắt cá, như thế bụng dưới nàng hé

mở, và bên trên đôi vú vẫn đang phơi bày, cổ nàng ngửa ra. Nàng không dám nhìn vào mặt Sir Stephen, nhưng nhìn thấy đôi bàn tay ông cởi thắt lưng chiếc áo choàng. Khi đã giạng chân trước mặt O vẫn đang quỳ và nắm lấy gáy nàng, ông đi sâu vào miệng nàng. Ông không tìm kiếm sự trơn trợt của đôi môi, mà là tận sâu cổ họng nàng. Ông sục sạo nàng hồi lâu, và O cảm thấy phần da thịt đang khóa miệng nàng căng cứng lên trong nàng, khiến nàng ngạt thở, và những cú đập chậm và liên tục khiến nàng trào nước mắt. Để vào sâu trong nàng hơn nữa, Sir Stephen đã quỳ gối trên ghế xô pha, hai đầu gối ở hai bên mặt nàng, và mông ông lúc này đặt lên ngực O, nàng cảm thấy phần bụng dưới của mình, vô ích và bị coi khinh, đang thiêu đốt. Sir Stephen vui thú trong nàng rất lâu, ông không kết thúc niềm lạc thú mà lặng lẽ rút khỏi nàng, và đứng dậy mà không khép vạt áo lại. “Nàng thật dễ dãi, O ạ, ông nói. Nàng yêu René, nhưng nàng dễ dãi. René nhận ra rằng nàng có ham muốn với tất cả những người đàn ông ham muốn nàng, và bằng việc gửi nàng đến Roissy hoặc giao nàng cho những người khác, cậu ta đã tạo cho nàng bằng chứng ngoại phạm cho sự dễ dãi của chính nàng không? - Em yêu René, O trả lời. - Nàng yêu René, nhưng nàng ham muốn ta, và những người khác nữa.” Sir Stephen đáp lại. Đúng, nàng ham muốn ông, nhưng nếu biết điều đó, René có thay đổi không? Nàng chỉ có thể im lặng, và sụp mắt xuống, chỉ cần ánh mắt nàng nhìn vào mắt của Sir Stephen cũng đã là một lời thú nhận. Sir Stephen liền cúi xuống và đưa tay nắm lấy hai vai nàng, ngả người nàng xuống thảm. Nàng nằm ngửa, hai chân co lên và gập sát vào người. Sir Stephen ngồi trên ghế xô pha, chỗ lúc trước nàng đã tựa vào, nắm lấy đầu gối phải của nàng và kéo nàng về phía ông. Bởi vì nàng đối diện với lò sưởi, ánh lửa rất gần soi rõ mồn một cái khe kếp tách đôi vùng bụng dưới và mông nàng. Không buông tay, Sir Stephen đột ngột ra lệnh cho nàng tự vuốt ve mình, nhưng không được khép chân lại. Bị giữ chặt, nàng ngoan ngoãn đưa bàn tay phải về phía bụng dưới, và bắt gặp bên dưới những ngón tay mình núm thịt nơi đôi môi mỏng manh của vùng bụng dưới gặp nhau, được tách khỏi mớ lông bảo vệ, đã nóng bỏng. Nhưng bàn tay nàng thông xuống, nàng lúng búng: “Em không thể.” Và quả thật, nàng không thể. Nàng mới chỉ từng tự vuốt ve mình thoáng chốc trong chiếc giường ấm và tối, khi nàng ngủ một mình, không bao giờ tìm đến tận cùng khoái lạc. Nhưng đôi khi, sau đó, nàng tìm thấy niềm khoái lạc ấy, trong giấc mơ, và tỉnh dậy thất vọng vì nó quá mạnh mẽ và lại quá chóng tàn. Ánh mắt của Sir Stephen vẫn nhìn

nại. Nàng không thể chịu nổi nó, và vừa nhắc lại “em không thể”, nàng vừa nhắm mắt. Thứ mà nàng lại nhìn thấy, và không thể nào trốn tránh được, và khiến nàng cảm thấy chóng mặt vì khó chịu giống như mỗi lần nàng phải chứng kiến cảnh đó, là khi nàng mười lăm tuổi, Marion nằm ngửa trên chiếc ghế phôi toại bằng da trong một phòng khách sạn, Marion một chân vắt trên thành ghế, đầu khể nghiêng trên thành ghế bên kia, đang tự vuốt ve trước mặt nàng và rên rỉ. Marion đã kể cho nàng nghe rằng một lần chị tự vuốt ve mình như thế trong văn phòng, khi chị tưởng chỉ có một mình, và gã trưởng bộ phận bỗng bước vào và bắt gặp. O nhớ lại văn phòng của Marion, một căn phòng trống trơn, tường màu lục nhạt, ánh sáng ban ngày chiếu đến từ phía Bắc qua những cửa kính bụi bặm. Chỉ có duy nhất một chiếc ghế phôi toại, dành cho khách, và đặt đối diện với chiếc bàn. “Chị có bỏ chạy không? O đã hỏi thế. Không, Marion trả lời, anh ta bảo chị làm lại, nhưng anh ta đã khóa trái cửa, cởi quần lót của chị, và đẩy chiếc ghế phôi toại ra trước cửa sổ.” O đã cảm thấy trong lòng tràn ngập sự ngưỡng mộ đối với thứ mà nàng coi là lòng dũng cảm của Marion, cùng nỗi ghê tởm, và đã quyết liệt từ chối không tự vuốt ve mình trước mặt Marion, và thề rằng nàng sẽ không bao giờ tự vuốt ve, không bao giờ trước mặt bất cứ ai. Marion đã cười và nói: “Rồi em sẽ thấy khi người tình yêu cầu em làm đi đâu đó.” René chưa bao giờ yêu cầu nàng đi đâu đó. Liệu nàng có vâng theo không? A! Chắc chắn rồi, nhưng thật kinh khủng khi phải nhìn thấy dâng lên trong mắt René nỗi ghê tởm mà nàng đã cảm thấy trước Marion. Điệu này thật vô lý. Và vì đây là Sir Stephen nên lại càng vô lý hơn. Sự ghê tởm của Sir Stephen thì có quan trọng gì với nàng đâu? Nhưng không, nàng không thể. Lần thứ ba, nàng thì thầm: Em không thể.” Mặc dù nàng nói rất nhỏ, nhưng ông vẫn nghe thấy, và buông nàng ra, đứng dậy, khép vạt áo lại, ra lệnh cho O đứng dậy. “Nàng vâng lời như thế sao? ông nói. Rồi bằng bàn tay trái, ông túm lấy hai cổ tay nàng, còn bàn tay phải tát nàng thẳng cánh. Nàng loạng choạng, và có lẽ đã ngã nếu ông không giữ nàng. “Hãy quỳ xuống để nghe ta nói, ông nói, ta sợ rằng René đã dạy dỗ nàng không tốt. - Em luôn vâng lời René, nàng lúng búng. - Nàng lẫn lộn giữa tình yêu và vâng lời. Nàng sẽ phải vâng lời mà không yêu ta, và ta cũng không yêu nàng.” Nàng liền cảm thấy dâng lên một cơn phản kháng kỳ lạ nhất, bên trong con người nàng âm thầm phủ nhận những lời lẽ mà nàng nghe thấy, phủ nhận sự đồng thuận của chính nàng, niềm lạc thú của chính nàng, sự thỏa lòng của nàng, mồ hôi của nàng, đôi chân run rẩy của nàng, quàng thâm

trên mắt nàng. Nàng nghiêng rằng điên dại vùng vẫy, khi ông bắt nàng khom lưng, quỳ gối, chống hai khuỷu tay xuống sàn, đầu ép giữa hai cánh tay, còn ông nâng hông nàng, cưỡng bức nàng để xé rách khe hông nàng giống như René đã nói là ông sẽ xé rách nàng. Lần đầu tiên nàng không hét lên. Ông lặp lại dữ dội hơn, và nàng hét. Và mỗi lần ông rút ra, rồi lại quay lại, nghĩa là mỗi lần ông ra quyết định, nàng lại hét. Nàng hét vì phản kháng và vì đau đớn, và ông đã không hiểu lầm. Nàng cũng biết như vậy, đi đâu đó khiến nàng dù thế nào cũng bị khuất phục, và ông hài lòng khi buộc nàng phải la hét. Khi đã xong việc, và đã để nàng đứng dậy, đang sắp cho nàng về, ông đưa ra nhận xét rằng những gì ông đã gieo vào trong nàng, sẽ dần dần thoát ra khỏi nàng và nhuộm máu từ vết thương mà ông đã gây ra, rằng vết thương đó sẽ thiêu đốt nàng chừng nào đôi hông nàng không được sinh ra để dành cho ông, và ông sẽ tiếp tục cưỡng bức lối vào đó. Việc sử dụng nàng, mà René đã dành cho ông, tất nhiên là ông sẽ không từ bỏ, và nàng không nên hy vọng sẽ được nương nhẹ. Ông nhắc cho nàng nhớ rằng nàng đã đồng thuận làm nô lệ của René và của ông, nhưng hình như nàng chưa biết, chưa hoàn toàn hiểu rõ, nàng đã cam kết đi đâu gì. Khi nàng hiểu đi đâu đó, thì đã quá muộn để thoát khỏi nó. Vừa nghe ông nói, O vừa tự nhủ có lẽ lúc này cũng đã là quá muộn, đã quá dài để nàng có thể rút ngắn, để cuối cùng ông không khỏi say đắm với công trình của nàng, và không khỏi yêu nàng một chút. Bởi vì tất cả sự phản kháng bên trong nàng, và lời từ chối rút rè mà nàng dám thể hiện ra chỉ có một lý do duy nhất: nàng muốn được tồn tại đối với Sir Stephen, dù chỉ là một chút, giống như nàng từng tồn tại đối với René, và đi đâu ông có đối với nàng nhiều hơn là lạc thú. Không phải vì nàng phải lòng ông, mà bởi vì nàng thấy rõ là René yêu Sir Stephen với niềm say đắm của những gã trai đối với những ông anh, và nàng cảm thấy chàng sẵn sàng, để khiến Sir Stephen hài lòng, hy sinh nàng theo yêu cầu đòi hỏi của Sir Stephen; nàng biết, hẳn là nhờ tiên đoán, rằng chàng sẽ bắt chước thái độ của ông, và nếu Sir Stephen thể hiện sự khinh bỉ đối với nàng, thì dù tình yêu của chàng dành cho nàng đến đâu, René cũng sẽ bị lây sự khinh bỉ đó, mặc dù chàng chưa bao giờ bị ảnh hưởng, hoặc nghĩ rằng sẽ bị ảnh hưởng, bởi thái độ của những người đàn ông ở Roissy. Là bởi vì ở Roissy, đối với nàng, chàng là ông chủ, và thái độ của tất cả những kẻ được chàng ban tặng nàng phụ thuộc vào thái độ của chàng, ở đây, ông chủ không còn là chàng, mà ngược lại. Sir Stephen là ông chủ của René, mặc dù bản thân René hoàn toàn không ngờ đến đi đâu đó, nghĩa là

René ngưỡng mộ ông, và muốn bắt chước ông, cạnh tranh với ông, chính vì thế chàng chia sẻ mọi thứ với ông, chính vì thế chàng đã dành tặng O cho ông: lần này, hiển nhiên nàng thực sự là vật được trao tặng. René có lẽ sẽ tiếp tục yêu nàng chừng nào Sir Stephen thấy nàng còn đáng giá, và đến lượt ông cũng yêu nàng. Cho đến lúc đó, rõ ràng Sir Stephen sẽ là ông chủ của nàng, và dù René có hình dung như thế nào, ông cũng sẽ là ông chủ duy nhất của nàng, trong mối quan hệ chính xác liên kết ông chủ với nô lệ. Từ mối quan hệ đó, nàng không chờ đợi chút lòng thương nào, nhưng liệu nàng có thể hy vọng lấy được từ ông chút tình yêu không? Nửa nằm nửa ngồi trong chiếc ghế bành lớn nơi ông đã ngồi bên lò sưởi trước khi René đi, ông để mặc nàng lả lơi, đứng trước mặt ông, và bảo nàng chờ lệnh ông. Nàng im lặng chờ đợi. Rồi ông đứng dậy và bảo nàng đi theo. Vẫn khóa thân, với đôi xăng đan cao gót và đôi tất đen, nàng theo ông leo lên cầu thang dẫn từ tầng nghỉ tầng trệt, và bước vào một căn phòng nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ đủ chỗ cho một chiếc giường trong góc cùng một bàn phấn với một chiếc ghế kê giữa giường và cửa sổ. Căn phòng nhỏ này thông với một căn phòng rộng hơn là phòng ngủ của Sir Stephen và cả hai phòng cùng mở ra một phòng tắm chung. O tắm rửa và lau người - chiếc khăn tắm thoáng điểm chút hương -, cởi bỏ xăng đan và tất, rồi nằm xuống lớp ga giường lạnh lẽo. Những tấm rèm ở cửa sổ đang mở, nhưng trời tối đen. Trước khi khép cánh cửa thông giữa hai phòng, khi O đã nằm xuống giường, Sir Stephen lại gần nàng và hôn lên đầu ngón tay nàng, như ông đã làm khi nàng xuống khỏi chiếc ghế tròn ở quầy bar, và ông đã khen nàng về chiếc nhẫn sắt. Thế đấy, ông đã xuyên thấu nàng bằng cả bàn tay và dương vật, phá nát màng và miệng nàng, nhưng chỉ thềm đặt môi lên đầu ngón tay nàng. O khóc, và ngủ thiếp đi trong ánh bình minh.

Ngày hôm sau, trước mười hai giờ trưa một chút, tài xế của Sir Stephen đã chở O quay về nhà nàng. Nàng thức dậy lúc mười giờ, một bà già da màu đã mang cho nàng một tách cà phê, chuẩn bị bồn tắm và đưa quần áo cho nàng, tuy nhiên trừ chiếc áo khoác lông, đôi găng tay và chiếc túi, nàng thấy chúng trên ghế xô pha ở phòng khách khi đi xuống. Phòng khách trống không, các cửa chớp và rèm đều mở. Đối diện với ghế xô pha, thấp thoáng một khu vườn hẹp và xanh giống như một bể thủy sinh, chỉ trông thường xuân, nhựa rêu rĩ và phụ danh. Khi nàng đang mặc áo choàng, bà già da màu nói với nàng rằng Sir Stephen đã đi và đưa cho nàng một bức thư,

trên phong bì chỉ có chữ cái đầu tên nàng; tờ giấy trắng có hai dòng: “René đã gọi điện là sẽ đến đón nàng ở studio lúc sáu giờ”, ký tên bằng một chữ S, và một dòng tái bút: “Cây roi ngựa là để dành cho chuyến viếng thăm tới của nàng. ” O nhìn quanh: trên bàn, giữa hai chiếc ghế bành nơi hôm qua Sir Stephen và René đã ngồi, bên cạnh một bát hoa hồng vàng, có một cây roi da rất dài và mảnh. Bà đẩy tờ chờ nàng ở cửa. O bỏ bức thư vào túi và đi ra.

Vậy là René đã gọi điện thoại cho Sir Stephen, chứ không gọi cho nàng. Quay về nhà mình, sau khi cởi bỏ quần áo và ăn trưa, quần mình trong chiếc váy ngủ, nàng vẫn còn đủ thời gian để thông thả trang điểm và chải tóc, rồi mặc quần áo để đến studio nơi nàng phải có mặt lúc ba giờ: chuông điện thoại không reo, René không gọi cho nàng. Tại sao? Sir Stephen đã nói gì với chàng? Họ đã nói về nàng thế nào? Nàng nhớ lại những lời lẽ mà cả hai người họ, trước mặt nàng, đã dùng để tranh luận một cách rất tự nhiên về sự phù hợp của thân thể nàng so với các đòi hỏi của thân thể họ. Có thể là do nàng chưa quen với kiểu ngôn từ đó trong tiếng Anh, nhưng đối với nàng chỉ riêng những từ ngữ tiếng Pháp tương đương cũng đã là một sự thấp hèn tuyệt đối. Đúng là nàng đã qua tay nhiều người chẳng khác nào đám gái điếm trong nhà thổ, thế thì tại sao họ phải đối xử khác biệt với nàng? “Em yêu chàng, René, nàng nhắc lại, em yêu chàng, hãy cứ làm với em bất cứ đi đâu gì chàng muốn, nhưng đừng bỏ em, Chúa ơi, đừng bỏ em.”

Ai sẽ thương xót cho những kẻ phải chờ đợi? Ta rất dễ nhận ra họ: qua sự nhẹ nhàng của họ, qua ánh mắt giả vờ chăm chú - đúng thế, nhưng là chăm chú đến thứ khác chứ không phải thứ họ đang nhìn - qua sự lơ đãng của họ. Trong suốt ba tiếng đồng hồ, trong studio nơi một người mẫu nhỏ bé tóc hung và mũm mĩm mà O không quen biết đang tạo dáng với những chiếc mũ, sự lơ đãng của nàng hút vào trong chính nàng, bởi sự vội vã khi các giây phút qua đi, và bởi sự lo âu. Bên ngoài chiếc áo cánh và váy lót bằng lụa đỏ, nàng đã mặc một chiếc váy kẻ sọc và một áo vest ngắn bằng da đen. Màu đỏ của chiếc áo cánh, bên trong áo vest để mở, khiến khuôn mặt nàng đã tái lại càng thêm nhợt nhạt, và cô người mẫu nhỏ bé tóc hung nói với nàng rằng trông nàng có vẻ khiến người ta say đắm. “Khiến ai say đắm đây?” O tự nhủ. Hai năm trước, trước khi gặp René và yêu chàng, hẳn nàng sẽ thề “Khiến Sir Stephen say đắm”, và “rồi ông ta sẽ thấy”. Nhưng tình

yêu của nàng dành cho René và tình yêu của René dành cho nàng đã tước bỏ mọi vũ khí của nàng, và thay vì mang lại cho nàng những bằng chứng mới về quyền lực của nàng, chúng đã tước bỏ của nàng những bằng chứng quyền lực mà nàng có cho đến lúc đó. Trước đây, nàng đứng vững và vui nhộn, thích quyến rũ những gã trai yêu nàng bằng một lời nói hoặc một cử chỉ, nhưng không ban tặng cho họ bất cứ thứ gì, sau đó lại dâng hiến một cách thất thường, một lần, chỉ một lần duy nhất, để đền bù, nhưng cũng là để kích động nhiều hơn, và khiến một niềm say đắm mà nàng không chia sẻ trở nên dữ dội hơn. Nàng chắc chắn là họ yêu nàng. Một trong số họ đã tìm cách tự sát; khi anh ta trở về từ bệnh viện nơi người ta đưa anh ta đến, nàng đã đến nhà anh ta, cởi bỏ hết quần áo, và vừa cấm anh ta chạm vào người nàng, vừa nằm dài trên ghế đi vắng. Tái xanh vì ham muốn và đau đớn, anh ta đã chiêm ngưỡng nàng trong suốt hai giờ, lặng lẽ, hóa đá bởi lời đã trót hứa. Nàng không bao giờ muốn gặp lại anh ta. Không phải vì nàng xem nhẹ nỗi ham muốn mà nàng đã khơi dậy. Nàng hiểu anh ta, hoặc tưởng rằng nàng hiểu anh ta rất rõ, vì chính nàng cũng từng cảm thấy một nỗi ham muốn tương tự (nàng nghĩ thế) đối với các bạn gái hoặc những người phụ nữ trẻ không quen biết. Một vài người trong số họ nhượng bộ, và nàng dẫn họ vào những khách sạn rất kín đáo, có những hành lang chật hẹp và những vách ngăn trong suốt với tất cả các tiếng động, những người khác thì ghê tởm đẩy nàng ra. Nhưng đi đâu mà nàng hình dung là khoái lạc không vượt xa hơn sở thích chinh phục, và các cách hành xử như một gã trai xấu tính của nàng, hay việc nàng từng có vài nhân tình - nếu có thể gọi họ là nhân tình - hay sự cứng rắn của nàng, thậm chí cả sự dùng cảm của nàng, không có ích gì với nàng khi nàng gặp René. Trong vòng tám ngày, nàng đã học được nỗi sợ hãi, nhưng có cả sự chắc chắn, nỗi lo âu, có cả hạnh phúc. René lao vào nàng như một kẻ cướp lao vào một tù nhân, và nàng trở thành tù nhân một cách hân hoan, cảm thấy ở cổ tay, ở cổ chân, ở tất cả các chi và ở nơi bí mật nhất trên thân thể và trong trái tim nàng những sợi dây vô hình hơn cả những sợi tóc mảnh nhất, mạnh mẽ hơn những sợi thừng mà những người lùn ở đảo Lilliput đã dùng để trói Gulliver, mà người tình của nàng thít lại hoặc nói lỏng chỉ bằng một ánh nhìn. Nàng không còn tự do ư? A! Ồn Chúa, nàng không còn tự do. Nhưng nàng nhẹ bẫng, bay bổng như tiên nữ trên chín tầng mây, như cá trong nước, lạc lối trong hạnh phúc. Lạc lối bởi vì những sợi tóc mảnh mai đó, những sợi dây thừng mà René nắm giữ trong tay chính là mạng lưới duy

nhất từ đó chảy ra dòng nhựa sống trong nàng. Và mọi thứ đều rất thật khi René nói lòng sự kiêu tỏa của chàng đối với nàng - hoặc khi nàng tưởng tượng như thế - khi chàng có vẻ xa vắng, hoặc tách xa nàng với thái độ mà O cho là sự hờ hững, hoặc khi chàng không đến gặp nàng hoặc không trả lời thư của nàng, và nàng tin rằng chàng không còn muốn gặp nàng hoặc sắp không còn yêu nàng, mọi thứ trong nàng trở nên ngột ngạt, nàng ngột thở. Cỏ ngả màu đen, ngày không còn là ngày, đêm không còn là đêm, mà là những cỗ máy kinh khủng khiến sáng và tối luân phiên nhau để hành hạ nàng. Nước mát khiến nàng buồn nôn. Nàng cảm thấy mình như một bức tượng bằng tro than, hắc ám, vô ích, và bị đầy đọa, giống như những bức tượng muối ở Gomorrhe. Bởi vì nàng tội lỗi. Những người yêu Chúa, và bị Chúa bỏ mặc trong đêm đen tăm tối, đều tội lỗi, bởi vì họ bị bỏ mặc. Họ tìm kiếm những tội lỗi của mình trong ký ức. Nàng tìm kiếm tội lỗi của mình. Nàng chỉ tìm thấy những lần thỏa mãn không đáng kể, trong tâm trạng của nàng nhiều hơn là trong các hành động, đối với những ham muốn mà nàng đã khơi dậy ở những người đàn ông không phải René, những người mà nàng chỉ chú ý đến chừng nào niềm hạnh phúc mà tình yêu của René mang lại cho nàng, lòng tin chắc là nàng thuộc về René, ngập đầy trong nàng, và trong sự buông thả của nàng đối với chàng, lòng tin đó khiến nàng trở nên không thể tổn thương, vô trách nhiệm, và tất cả các hành động của nàng trở nên không có hệ lụy - nhưng là những hành động nào? Bởi vì nàng chỉ phải tự trách mình về những ý nghĩ, và những toan tính thoáng qua. Tuy nhiên, chắc chắn là nàng tội lỗi và dù không muốn René đang trừng phạt nàng vì một lỗi mà chàng không biết (bởi vì nó ẩn sâu bên trong nàng) nhưng Sir Stephen vừa mới phát giác ra: sự dễ dãi. O sung sướng vì René đã để nàng bị đánh và làm điếm bởi vì sự thuần phục say đắm của nàng sẽ mang lại cho người tình bằng chứng về việc nàng thuộc về chàng, nhưng cùng bởi vì nỗi đau đớn và sự tủi hổ của ngọn roi, và sự sỉ nhục mà những kẻ ép buộc nàng khoái lạc khi chiếm đoạt nàng đồng thời cũng vì khoái lạc của chính họ mà không đếm xỉa đến khoái lạc của nàng, đối với nàng dường như chính là một cách chuộc lại tội lỗi của mình. Có những vòng ôm mà nàng thấy như nhớp, những bàn tay trên bầu ngực nàng là một lời lăng nhục không thể dung thứ, những cái miệng đã hút trên môi và lưỡi nàng như thể những con đĩa mềm oặt và bĩ ố, và những cái lưỡi cùng dương vật, những con quái vật nhớp nháp, mơn trớn trong khuôn miệng ngậm chặt của nàng, trong khe bụng dưới và khe hông

mà nàng cố hết sức để thít chặt, đã khiến nàng cứng người để phản kháng, lâu đến nỗi đòn roi cũng không đủ để làm nàng giảm bớt, nhưng cuối cùng nàng vẫn mở ra, với sự ghê tởm và tâm thế nô lệ t ồi tệ. Thế nếu dù vậy Sir Stephen nói đúng? Nếu sự mất phẩm giá đối với nàng là nhẹ nhàng? Thế thì, nàng càng thấp hèn, René lại càng độ lượng khi chấp thuận biến O thành công cụ vui thú của chàng. Khi còn là một đứa trẻ, nàng đã từng đọc được, bằng chữ màu đỏ trên bức tường màu trắng của một căn phòng nơi nàng đã ở trong vòng hai tháng ở xứ Galles, một văn tự thánh kinh như các tín đồ Tin Lành thường ghi trong nhà mình: “Thật kinh khủng khi còn sống mà rơi vào tay Chúa.” Không, bây giờ nàng tự nhủ, đi đâu đó là không đúng. Đi đâu kinh khủng là khi còn sống bị vứt bỏ khỏi tay Chúa. Mỗi lần René lui thời điểm gặp nàng, như chàng đã làm ngày hôm đó, và đến trễ - bởi vì đã quá sáu giờ, r ưỡi sáu rưỡi - O lại bị vây bủa trong sự điên r ồ và nỗi tuyệt vọng, một cách vô vọng. Điên r ồ chẳng ích gì, tuyệt vọng cũng chẳng ích gì, không có gì là thật. René đến, chàng ở đây, chàng không thay đổi, chàng yêu nàng, nhưng một hội đồng quản trị hoặc một công việc phát sinh nào đó đã giữ chàng lại, chàng đã không kịp báo cho nàng. Ngay lập tức, O hiện ra từ căn phòng ngột ngạt, tuy nhiên mỗi cảm giác kinh hoàng đó lại để lại trong thẳm sâu tâm hồn nàng một dự cảm th ảm lạnh, một lời cảnh báo về nỗi bất hạnh: bởi rất có thể René đã quên báo trước, và một trận golf hoặc một ván bài bridge đã giữ chàng, cũng có thể là một khuôn mặt khác, bởi vì chàng yêu O, nhưng chàng tự do, chàng tin tưởng ở nàng, và nhẹ nhàng, nhẹ dạ. Một ngày chết chóc và tàn lụi, biết đâu một ngày nào đó chàng sẽ đánh đổi lý trí lấy sự điên r ồ, khi mà căn phòng hơi ngột sẽ không mở ra nữa? A! Cầu cho sự m ầu nhiệm kéo dài mãi, cho ân huệ không mất đi, René không rời xa con! O không tính, và không chịu tính đến mỗi ngày xa hơn ngày hôm sau và ngày hôm sau nữa, mỗi tuần xa hơn tuần sau đó. Và mỗi đêm ở bên René với nàng là một đêm cho mãi mãi.

Cuối cùng, René cũng đến vào lúc bảy giờ, vui sướng được gặp lại nàng đến mức chàng hôn nàng trước mặt người thợ điện đang sửa một bóng đèn, trước mặt cô người mẫu nhỏ bé tóc hung đang từ phòng trang điểm đi ra, và trước mặt Jacqueline, mặc dù không có hẹn với ai, bỗng đột ngột nện gót bước vào. “Vui thật đấy, Jacqueline nói với O, tôi đi ngang qua, ghé vào hỏi chị mấy bức ảnh mới nhất của tôi, nhưng tôi nghĩ bây giờ không đúng lúc, tôi đi đây. - Thưa cô, cảm phiền cô, René nói nhưng vẫn ôm eo O

không buông, cô đừng đi!” O giới thiệu tên René với Jacqueline và Jacqueline với René. Bực dọc, cô người mẫu tóc hung đã quay lại phòng mình, người thợ điện vờ như đang bận. O nhìn Jacqueline, và cảm thấy René đang nhìn theo ánh mắt nàng. Jacqueline đang mặc một bộ trang phục trượt tuyết, chỉ có các ngôi sao không trượt tuyết mới mặc như vậy. Chiếc áo săng đay đen làm nổi bật đôi bầu vú nhỏ nhắn và cách rất xa nhau, chiếc quần ống chít làm nổi bật đôi chân dài của cô gái băng tuyết. Mọi thứ ở cô đều toát lên dáng vẻ của tuyết: ánh xanh phản chiếu của chiếc áo vest bằng da hải cẩu màu xám, ánh băng giá phản chiếu trên tóc và lông mi: tuyết dưới mặt trời. Đôi môi cô có màu đỏ hồng cánh sen, và khi cô mỉm cười, và ngược mắt nhìn O, O tự nhủ không ai có thể cưỡng lại nổi ham muốn được uống thứ nước xanh và chuyển động bên dưới hàng mi tuyết phủ, và giật tung chiếc áo săng đay để đặt tay lên đôi nhũ hoa nhỏ xíu kia. Quả thế: René chưa hẳn đã quay trở lại, và trong sự hiện diện chắc chắn của chàng, nàng lại thấy sở thích của những người khác và của chính nàng, và thế giới. Cả ba cùng đi xuống. Phố Royale, tuyết đã rơi thành từng bông lớn trong suốt hai tiếng đồng hồ, giờ đây chỉ còn quay cuồng thành những hạt xộp nhỏ bé màu trắng chích vào mặt họ. Muối rải trên vỉa hè kêu lạo xạo dưới đế giày và làm tan tuyết, và O cảm thấy hơi thở giá lạnh mà nó phả ra chạy dọc lên chân nàng, ngấm vào đôi đùi để trần của nàng.

O có một ý tưởng khá rõ ràng về thứ nàng tìm kiếm ở những phụ nữ trẻ mà nàng theo đuổi. Không phải nàng muốn cho mình cảm giác đang cạnh tranh với đàn ông, cũng không phải để bù đắp, bằng một cách hành xử đàn ông, cho mặc cảm tự ti của nữ giới mà nàng không hề cảm thấy. Đúng là nàng đã bất ngờ, ở tuổi hai mươi, khi nàng quyến rũ người bạn gái xinh xắn nhất, nhắc mũ bê rê để chào, nép sang một bên để nhường cô đi qua, và đưa tay đỡ cô xuống khỏi taxi. Đồng thời, nàng cũng không dung thứ cho mình nếu không trả tiền khi hai người cùng dùng trà trong một tiệm bánh ngọt. Nàng hôn tay cô, và miệng, ngay giữa phố nếu cần. Nhưng đó là tất cả những cách thức mà nàng thể hiện để gây tai tiếng, trò trẻ con nhiều hơn là nghiêm túc. Ngược lại, sở thích của nàng đối với sự ngọt ngào của những đôi môi rất mềm mại được tô son khuất phục dưới môi nàng, đối với ánh lấp lánh của men sứ hoặc của ngọc trai trên những đôi mắt nhắm hờ trong ánh tranh tối tranh sáng của những chiếc ghế dài, vào lúc năm giờ chiều, khi ta kéo rèm và bật đèn trên lò sưởi, đối với những giọng nói thì

thần: nữa đi, ôi! làm ơn, nữa đi, đối với mùi biển dai dẳng bám ở đầu các ngón tay nàng, đó là một sở thích có thật và sâu sắc. Cùng sống động như niềm vui mà việc săn đuổi mang lại. Có lẽ không phải vì chính việc săn đuổi, mặc dù nó rất vui vẻ và hấp dẫn, mà là vì sự tự do hoàn hảo nàng được thưởng thức trong nó. Nàng, chỉ mình nàng, dẫn dắt cuộc chơi (đi đầu mà nàng không bao giờ thực hiện được với đàn ông, nói cách khác là phải qua trung gian). Chính nàng là người chủ động trong lời nói, trong các cuộc hẹn, trong những nụ hôn, đến độ nàng muốn rằng người ta không hôn nàng trước, và từ khi có nhân tình, nàng gần như không bao giờ dung thứ cho việc cô gái mà nàng vượt ve lại vượt ve lại nàng. Càng vội vàng lột trần bạn gái trước mắt mình, dưới tay mình, nàng lại càng cảm thấy dường như việc nàng cởi bỏ quần áo là vô ích. Thông thường, nàng tìm cách để tránh việc đó, nói rằng nàng lạnh, nàng đang trong một ngày tồi tệ. Với lại, nàng chỉ tìm thấy một vẻ đẹp nào đó ở số ít phụ nữ; nàng nhớ, khi vừa học xong trung học, nàng đã muốn quyến rũ một cô bé nhỏ nhắn xấu xí và khó chịu, lúc nào cũng cáu bẳn, chỉ bởi vì cô bé có một rừng tóc vàng với những lọn tóc không được cắt tỉa cẩn thận, khiến cho làn da xỉn màu có những mảng sáng, tối, nhưng làn da đó lại mềm mại, săn chắc, mịn màng, mượt mà tuyệt đối. Nhưng cô bé đó đã xua đuổi O, và nếu như một ngày nào đó niềm vui tỏa sáng trên khuôn mặt bạc bẽo đó, thì không phải là vì O. Bởi vì O mê thích được nhìn thấy làn tỏa trên những khuôn mặt làn sương mù khiến chúng trở nên thật mịn màng và trẻ trung ấy; sự trẻ trung bất diệt, không dẫn ta quay về tuổi thơ, nhưng làm mọng đôi môi, mở to đôi mắt như một thứ phấn, đồng thời khiến đồng tử trở nên long lanh và sáng rực. Ngưỡng mộ nhiều hơn là tự ái: ở Roissy nàng cũng cảm nhận sự bối rối đó trước khuôn mặt bị biến đổi của một cô gái bị một người xa lạ chiếm đoạt. Sự trần trụi, sự buông thả của những thân thể khiến nàng bị đảo lộn, và nàng thấy dường như những người bạn gái của nàng đang tặng nàng một món quà mà nàng không bao giờ tặng lại được thứ tương đương, khi mà họ chỉ ưng thuận để lộ thân thể mình trong một căn phòng kín. Bởi vì nàng vô cảm với sự khỏa thân trong các kỳ nghỉ, dưới ánh mặt trời và trên các bãi biển - không phải bởi vì nó công khai, mà bởi vì khi công khai và không tuyệt đối, sự trần truồng ấy đã được bảo vệ theo một cách nào đó. Vẻ đẹp của các phụ nữ khác, mà với tính hào phóng thường trực nàng thường thấy đẹp hơn sắc đẹp của nàng, lại khiến nàng vững tâm hơn về sắc đẹp của chính nàng, nơi mà nàng thấy, mỗi khi nhìn mình trong những chiếc gương

không quen thuộc, như sự phản chiếu sắc đẹp của họ. Quyên lực của các cô bạn gái đối với nàng được nàng thừa nhận đồng thời cũng là sự bảo lãnh cho quyên lực của chính nàng đối với đàn ông. Và đi đầu mà nàng đòi hỏi ở phụ nữ (nhưng không đáp lại họ, hoặc đáp lại rất ít), nàng lại thấy hạnh phúc và cho là đương nhiên khi đàn ông ra sức đòi hỏi ở nàng. Và thế là nàng cùng lúc và luôn luôn là đồng phạm của cả giới này lẫn giới kia, và chiến thắng trên cả hai bàn cờ. Có những ván cờ khó. Cứ cho là O yêu Jacqueline, không ít hơn cũng không nhiều hơn nàng đã từng yêu nhiều phụ nữ khác, đồng thời thừa nhận rằng từ yêu (ngụ ý rất nhiều đi đầu) chính là từ phù hợp nhất, chắc chắn thế. Nhưng tại sao nàng lại không thể hiện gì?

Khi những chồi non nở bung trên những cây dương ở bến cảng, và ngày tàn chậm hơn, cho phép những cặp tình nhân ngời trong các khu vườn, sau khi tan sở, nàng nghĩ cuối cùng đã có dũng khí để đối mặt với Jacqueline. Mùa đông, nàng thấy cô có vẻ quá lộng lẫy dưới lớp lông thú mềm mại, quá lấp lánh, không thể chạm vào, không thể tiếp cận. Nàng biết đi đầu đó. Mùa xuân trả cô về với những trang phục công sở, những giày đế bằng, những áo sáng day. Cuối cùng, với mái tóc ngắn cắt bằng, cô giống như những nữ sinh trung học xác lác mà O, hồi mười sáu tuổi, cũng là nữ sinh trung học, từng nắm lấy cổ tay và lặng lẽ kéo vào một phòng thay quần áo vắng vẻ, và ép vào những chiếc áo măng tô treo ở đó. Những chiếc măng tô rơi khỏi mắc áo, O cười như điên dại. Họ thường mặc áo đồng phục, bằng vải bông sống, chữ cái đầu trong tên riêng được thêu bằng chỉ đỏ trên ngực áo. Ba năm sau, cách đó ba ki lô mét, ở một trường trung học khác, Jacqueline cũng mặc những chiếc áo đồng phục giống như thế. O ngẫu nhiên biết được đi đầu đó, cái ngày mà Jacqueline tạo dáng cho những chiếc váy hàng thừa, vừa thở dài nói dù sao, giá như chúng ta có được những chiếc váy xinh xắn như thế này ở trường trung học, có lẽ chúng ta đã hạnh phúc hơn rồi. Hoặc giá như chúng ta biết cách mặc những bộ váy mà người ta bắt chúng ta phải mặc, không có gì bên trong cả. “Không có gì là thế nào? O hỏi. - Thì không có váy lót, thế thôi,” Jacqueline trả lời. Nghe thấy thế O bắt đầu đỏ mặt. Nàng không quen ở trần bên trong váy, và bất cứ câu nói lấp lửng nào dường như cũng đang ám chỉ tình cảnh của nàng. Nàng có tự nhắc đi nhắc lại với mình rằng người ta luôn trần truồng dưới lớp quần áo thì cũng vẫn vô ích. Không, nàng cảm thấy mình lỏa lợ như cô

nàng người Ý ở Verona sắp sửa hiến mình cho thủ lĩnh của đội quân vây thành, để giải phóng thành phố của nàng: trần truồng trong chiếc áo choàng, chỉ cần mở ra. Nàng cũng thấy dường như việc này là để chuộc lại điếu gì đó, giống như cô gái người Ý kia, nhưng điếu gì? Rằng Jacqueline tự tin ở chính mình, cô không có gì phải chuộc lỗi; cô không cần tìm cách để vững tin, cô chỉ cần một cái gương. O nhẩn nhục nhìn cô, và nàng nghĩ nếu mọi người không muốn phải xấu hổ, thì chỉ có thể mang tặng nàng hoa mộc lan, bởi vì những cánh hoa dày và mượt đó dần chuyển sang màu nâu xám khi chúng tàn, hoặc hoa trà, bởi đôi khi một tia nắng hồng lặn vào đầu đó trong tông màu ngả trắng. Mùa đông càng lùi xa, làn gió Tây Bắc hanh nhẹ khiến làn da Jacqueline ánh lên cũng biến mất cùng với ký ức về tuyết. Sắp chỉ còn có hoa trà thôi. Nhưng O sợ bị Jacqueline chế giễu, với những hoa hoét như trong nhạc kịch. Một hôm nàng mang đến một bó lớn lan dạ hương xanh lơ, có mùi thơm giống như hoa huệ, khiến người ta váng vất: có tinh dầu, dữ dội, dai dẳng, hoàn toàn giống như mùi thơm lẽ ra hoa trà phải có, nhưng chúng lại không có. Jacqueline vùi vào giữa những bông hoa cứng và tươi chiếc mũi của người Mông Cổ và đôi môi từ mười lăm ngày nay chỉ thoa son hồng chứ không phải son đỏ. Cô nói: “Cho tôi sao?” giống như những phụ nữ được mọi người tặng quà vào mọi lúc. Rồi cô nói cảm ơn, rồi cô hỏi René có đến đón O không. Có, chàng sẽ đến, O nói. Chàng sẽ đến, nàng thầm nhắc lại, và sẽ là vì chàng mà Jacqueline, vờ như bất động, vờ như câm nín, trong một giây sẽ ngược đôi mắt như làn nước lạnh nhưng không nhìn thẳng vào chàng. Với cô, hẳn sẽ không ai phải dạy bất cứ điếu gì: cả im lặng, cả để hai bàn tay mở dọc theo người, cả khẽ ngửa đầu ra sau. O thêm muốn đến chết được nắm tay vào đám tóc rất sáng màu sau gáy Jacqueline, ngửa hẳn khuôn mặt ngoan ngoãn kia ra, miết theo đường nét của đôi lông mày, ít nhất là bằng ngón tay. Nhưng hẳn là René cũng muốn điếu đó. Nàng biết rõ tại sao trước đây vốn là người bạo dạn mà bây giờ nàng lại trở nên rụt rè đến thế, tại sao từ hai tháng nay nàng ham muốn Jacqueline mà không cho phép mình có một lời nói hoặc một cử chỉ nào để thú nhận với cô điếu gì, và tự đưa ra cho mình những lý lẽ tẻ tẻ để giải thích sự dè dặt ấy. Jacqueline không phải là người không thể chạm đến. Chướng ngại không nằm ở Jacqueline, nó ở ngay trong tim O, và nàng chưa từng gặp chướng ngại nào giống như thế. Là vì René để nàng tự do, và nàng ghét sự tự do đó. Sự tự do của nàng còn tệ hơn bất cứ sợi xích nào. Sự tự do của nàng ngăn cách

nàng với René. Nàng có thể đã choàng vai Jacqueline đến cả chục lần, áp chặt cô vào tường bằng hai tay giống như người ta giữ chặt một con bướm bằng một chiếc ghim, không cần nói lời nào; hẳn là Jacqueline sẽ không nhúc nhích, hẳn là cô sẽ chỉ mỉm cười. Nhưng từ nay trở đi O giống như những con thú hoang, đã bị bắt về cũi tù, và được dùng làm mồi nhử của người thợ săn, hoặc đi lừa thú cho anh ta, và chỉ nhảy lên theo lệnh của anh ta. Chính nàng là người đôi khi tái nhợt và run rẩy, tựa vào tường, đóng đinh trong sự im lặng, trói chặt bởi sự im lặng, và thật sung sướng vì được im lặng. Nàng chờ thứ gì đó lớn hơn là sự cho phép, bởi vì nàng đã được phép rồi. Nàng chờ đợi một mệnh lệnh. Mệnh lệnh đến với nàng không phải từ René, mà từ Sir Stephen.

Nhiều tháng dần trôi qua từ khi René trao nàng cho Sir Stephen, O kinh hoàng nhận ra tầm quan trọng ngày càng tăng của người đàn ông này trong mắt người tình của nàng. Và lại đồng thời nàng cũng nghĩ rằng có thể nàng đã nhầm về chuyện đó, tưởng tượng rằng có sự tiến triển trong sự việc hoặc trong tình cảm khi mà chỉ có tiến triển trong việc thừa nhận sự việc hoặc thú nhận tình cảm đó. Dù sao nàng cũng nhanh chóng nhận ra rằng từ đó trở đi René lựa chọn để qua đêm với nàng những đêm sau khi Sir Stephen cho gọi nàng đến vào buổi tối, và chỉ những đêm đó thôi (Sir Stephen chỉ giữ nàng đến sáng khi René đi vắng khỏi Paris). Nàng cũng nhận thấy rằng khi chàng có mặt trong những buổi tối đó, chàng không chạm vào nàng, nếu có cũng chỉ để dâng tặng nàng cho Sir Stephen nhiều hơn và giữ nàng trong tầm tay của ông, nếu nàng chống lại. Rất hiếm khi chàng ở lại, và bao giờ cũng chỉ ở lại theo yêu cầu rõ ràng của Sir Stephen. Khi đó chàng ở lại, ăn mặc chỉnh tề, giống như lần đầu tiên, lặng lẽ, châm một điếu thuốc cho người kia, thêm củi vào lò sưởi, rót đồ uống cho Sir Stephen - nhưng bản thân chàng không uống. O cảm thấy chàng giám sát nàng giống như một người dạy thú giám sát con thú mà anh ta đã huấn luyện, chú tâm để sao cho nàng khiến chàng vinh hạnh bằng việc vâng lời hoàn toàn, nhưng còn hơn thế, giống như một vệ sĩ bên một ông hoàng, một kẻ tay chân bên cạnh một thủ lĩnh băng đảng, giám sát một ả gái điếm mà hẳn đã kiếm cho ông ta trong phố. Bằng chứng cho việc chàng khuất phục trước thiên hướng của một kẻ hầu cận, hoặc một bộ hạ, đó là chàng rình rập khuôn mặt Sir Stephen nhiều hơn khuôn mặt nàng - và dưới ánh mắt chàng, O cảm thấy mình bị tước bỏ hết khoái cảm, ngay ở nơi mà

khoái cảm lồ lộ trên nét mặt nàng: chàng bày tỏ lòng kính trọng, và sự ngưỡng mộ, thậm chí cả lòng biết ơn, đối với Sir Stephen, người đã làm nảy sinh khoái cảm đó, hạnh phúc vì ông đã chấp thuận vui vẻ với thứ mà chàng đã trao cho ông. Hẳn là mọi chuyện sẽ đơn giản hơn nếu Sir Stephen thích các gã trai, và O không nghi ngờ là René, người không thích con trai, vẫn sẽ say đắm thuận theo Sir Stephen, theo những yêu cầu dù là nhỏ nhất hay đòi hỏi cao nhất của ông. Nhưng Sir Stephen chỉ thích phụ nữ. Nàng nhận ra rằng bên dưới những thứ mà họ chia sẻ với nhau ở thân thể nàng, họ đã đạt được thứ gì đó bí ẩn hơn và có lẽ là dữ dội hơn một thỏa thuận yêu đương, đạt đến một sự hợp nhất mà chỉ khái niệm về nó đã khiến nàng thấy khó chịu, nhưng lại không thể phủ nhận cả sự tồn tại thực tế lẫn sức mạnh của nó. Tuy nhiên, tại sao sự chia sẻ ấy lại trừu tượng theo một cách nào đó? Ở Roissy, O đã từng, ở cùng một thời điểm, ở cùng một nơi, thuộc về René và những người đàn ông khác. Tại sao khi có mặt Sir Stephen, René không chỉ từ bỏ việc chiếm đoạt nàng, mà cả việc ra lệnh cho nàng? (Chàng bao giờ cũng chỉ truyền đạt lại các mệnh lệnh của Sir Stephen.) Nàng hỏi chàng đi đâu đó, tin chắc là đã biết trước câu trả lời. Vì lòng tôn trọng, René trả lời. - Nhưng em là của chàng, O nói. - *Trước hết* nàng là của Sir Stephen.” Và đúng thế, ít ra là theo nghĩa này, việc René bỏ rơi nàng cho bạn mình là tuyệt đối, và những thú vui nhỏ nhất của Sir Stephen liên quan đến nàng cũng quan trọng hơn các quyết định của René, hoặc quan trọng hơn các yêu cầu của chàng đối với nàng. René đã quyết định hai người sẽ cùng ăn tối, và đến rạp hát, nhưng nếu Sir Stephen gọi điện thoại trước một tiếng để gọi O đến, René sẽ đến studio để đón nàng như đã thống nhất, nhưng là để đưa nàng đến cửa nhà Sir Stephen, và để nàng lại đó. Một lần, duy nhất một lần, O đề nghị René xin Sir Stephen đổi ngày, vì nàng rất muốn đi cùng René đến một buổi dạ hội mà họ phải đến cùng nhau. René đã từ chối. “Em bé tội nghiệp của ta, chàng nói, nàng chưa hiểu rằng nàng không còn thuộc về ta, và ông chủ sở hữu nàng không còn là ta nữa sao?” Chàng không chỉ từ chối, mà còn báo với Sir Stephen về lời đề nghị của O, và trước mặt nàng, đã cầu xin ông trừng phạt nàng đủ tàn nhẫn để nàng không dám, dù chỉ nghĩ đến việc nàng có thể trốn tránh được nữa. “Chắc chắn rồi,” Sir Stephen trả lời. Đó là ở trong căn phòng nhỏ hình ô van, có trần bằng gỗ dát, và món đồ duy nhất là một chiếc bàn tròn màu đen có khảm xà cừ, nhìn sang phòng khách lớn màu vàng và xám. René chỉ ở lại đó ba phút cần thiết để phản bội O và nghe câu trả lời của Sir Stephen.

Rồi chàng đưa tay chào ông, mỉm cười với O và ra đi. Qua cửa sổ nàng nhìn thấy chàng đi qua sân; chàng không quay đầu lại, nàng nghe thấy tiếng sập cửa xe, động cơ kêu ro ro, và thoáng thấy, trong tấm gương nhỏ gắn trong hốc tường, hình ảnh của chính mình: nàng trắng nhợt vì tuyệt vọng và sợ hãi. Rồi một cách máy móc, khi phải đi qua trước mặt Sir Stephen, người vừa mở cửa phòng khách và tránh sang một bên để nhường lối cho nàng, nàng nhìn ông: ông cũng tái nhợt giống nàng. Như trong một ánh chớp, niềm tin chắc rằng ông yêu nàng lướt qua tâm trí nàng, nhưng biến mất ngay. Mặc dù không tin đi đâu đó, và tự chế giễu mình vì đã nghĩ đến, nhưng nàng thấy vững tâm và ngoan ngoãn cởi bỏ trang phục, ngay khi ông vừa phác một cử chỉ. Và thế là, lần đầu tiên từ khi ông cho gọi nàng hai hoặc ba lần mỗi tuần, và chiếm đoạt nàng chậm rãi, bắt nàng trần truồng chờ đợi đôi khi cả tiếng đồng hồ trước khi lại gần nàng, lắng nghe nhưng không bao giờ đáp lại những lời van xin của nàng, bởi vì đôi khi nàng van xin, lặp lại cùng các mệnh lệnh vào cùng các thời điểm, như trong một nghi lễ, đến nỗi nàng biết khi nào phải mơn trớn ông bằng miệng, và khi nào phải quỳ gối, vùi đầu trong lớp lụa của chiếc ghế xô pha, chỉ dâng hiến cho ông bộ móng, và từ đó trở đi ông chiếm đoạt mà không làm nàng bị thương, vì nàng đã rất mở rộng với ông, lần đầu tiên, mặc cho nỗi sợ hãi đang phá hủy nàng - hoặc có thể vì nỗi sợ đó, mặc cho nỗi tuyệt vọng mà sự phản bội của René đã ném nàng vào, nhưng cũng có thể vì nỗi tuyệt vọng đó - nàng buông thả hoàn toàn. Và lần đầu tiên, đôi mắt nhu thuận của nàng thật dịu dàng khi bắt gặp đôi mắt sáng chói rực của Sir Stephen, đến nỗi ông đột nhiên nói bằng tiếng Pháp và xưng hô thân mật với nàng: “O, ta sẽ bịt miệng em, bởi vì ta muốn đánh em đến bật máu, ông nói với nàng. Em có cho phép ta không? - Em thuộc về ông,” O nói. Nàng đứng giữa phòng khách, hai cánh tay giơ lên và chấp lại, những chiếc vòng tay ở Roissy từng bị buộc bởi một sợi xích gắn với chiếc khuyên ở trên trần nhà nơi trước đây có treo một chiếc đèn chùm, khiến đôi vú vươn ra trước. Sir Stephen vuốt ve chúng, rồi hôn chúng, rồi hôn vào miệng nàng, một lần, mười lần. (Ông chưa từng hôn nàng.) Và khi ông bịt miệng nàng, nhét đầy miệng nàng thứ vãi ả, khiến lưỡi nàng thụt vào đến tận họng, và rằng nàng gần như không thể cắn vào, ông khẽ nắm lấy tóc nàng. Đung đưa dưới sợi xích, nàng loạng choạng trên đôi chân trần. “O, thứ lỗi cho ta, ông thì thầm (ông chưa từng xin nàng thứ lỗi), rồi buông nàng ra, và đánh.

Khi René trở lại nhà O, vào lúc quá nửa đêm, sau khi một mình đến bữa tiệc lễ ra họ đi cùng nhau, chàng thấy nàng đang nằm, run rẩy trong lớp vải ni lông trắng của chiếc váy ngủ. Sir Stephen đã đưa nàng về và đích thân đặt nàng lên giường, và lại hôn nàng. Nàng kể với chàng. Nàng cũng nói với chàng rằng nàng không còn muốn không vâng lời Sir Stephen nữa, vì nàng hiểu rõ rằng René sẽ kết luận rằng nàng cần bị đánh, nhẹ nhàng, và đúng như thế (nhưng đó không phải là lý do duy nhất). Ngoài ra, nàng còn tin chắc một điều rằng nàng bị như thế cũng là điều cần thiết đối với René. Chàng càng sợ phải đánh nàng, đến nỗi chưa từng quyết tâm làm được điều đó, chàng lại càng thích được nhìn nàng quằn quại và nghe nàng la hét. Chỉ đúng một lần trước mặt chàng Sir Stephen đã dùng đến ngọn roi với nàng. René đã giữ O cong người dựa vào chiếc bàn, và giữ nàng bất động. Váy của nàng tuột xuống: chàng đã tước nó lên. Thậm chí có lẽ chàng còn cần nhiều hơn đến ý nghĩ rằng trong khi chàng dạo chơi, hoặc làm việc, O đang oằn người, rên rỉ và khóc lóc dưới ngọn roi, xin tha và không được tha - và biết rằng nỗi đau đớn đó, nỗi nhục nhã đó là do mong muốn của chính người tình mà nàng yêu gây ra, để chàng được vui. Ở Roissy, chàng đã cho những gã đày tớ đánh nàng. Ở Sir Stephen, chàng đã tìm thấy ông chủ khắc nghiệt mà bản thân chàng không biết cách thể hiện. Việc người đàn ông mà chàng ngưỡng mộ nhất trên đời vui thú với nàng, và bỏ công để biến nàng trở nên ngoan ngoãn, càng làm tăng thêm niềm say mê của René đối với nàng, O thấy rõ điều đó. Tất cả những cái miệng đã sục sạo trong miệng nàng, tất cả những bàn tay đã túm lấy vú và bụng nàng, tất cả những dương vật đã đi sâu vào trong nàng, và đã chứng tỏ rất hoàn hảo rằng nàng là một con điểm, đồng thời lại thừa nhận nàng theo một cách nào đó. Nhưng chuyện ấy không là gì, trong mắt René, nếu so sánh với bằng chứng mà Sir Stephen mang lại. Mỗi lần nàng ra khỏi vòng tay ông, René đều tìm kiếm trên người nàng dấu vết của một vị thần, O biết rõ rằng chàng đã phản bội nàng mấy giờ trước, chẳng qua cũng là để tạo ra những dấu vết mới, dữ dội hơn. Nàng cũng biết rằng dù những lý do gây ra chúng có thể biến mất, Sir Stephen vẫn sẽ không lùi bước. Chẳng sao cả. (Thật ra nàng nghĩ là càng tốt.) Choáng váng, René ngấm nhìn hồi lâu thân thể mảnh mai, trên đó những vết tím bầm dày hiện lên giống như những sợi thừng vắt ngang hai vai, lưng, thắt lưng, bụng và ngực nàng, đôi lúc còn chồng lên nhau. Đôi chỗ rớm máu. “Ôi! Ta yêu nàng,” chàng thì thầm.

Chàng lột trần nàng bằng đôi tay run rẩy, tắt đèn và nằm ép sát nàng. Nàng rên rỉ trong bóng tối, trong suốt thời gian chàng chiếm đoạt nàng.

Những vết bầm trên thân thể O mất gần một tháng mới tan hết. Ở những chỗ da bị bong ra, vẫn còn lại một đường trắng hơn một chút, giống một vết sẹo rất cũ. Nhưng liệu nàng có thể quên đi ký ức về chúng, khi mà chúng thường xuyên được nhắc nhở bởi thái độ của René và Sir Stephen. Đương nhiên, René có chìa khóa căn hộ của O. Chàng không nghĩ đến việc đưa một chìa cho Sir Stephen, hẳn là vì cho đến lúc này chưa bao giờ Sir Stephen tỏ rõ mong muốn đến nhà O. Nhưng việc ông đã đưa nàng về tối đó, đột nhiên khiến René hiểu ra rằng có thể cánh cửa đó, mà chỉ O và chàng mở được, sẽ bị Sir Stephen coi như một chướng ngại, một ranh giới, hoặc như một sự hạn chế theo ý René, và thật chẳng nghĩa lý gì khi trao tặng O mà không đồng thời trao cho ông quyền tự do đến nhà nàng bất cứ lúc nào. Tóm lại, chàng cho làm một chìa khóa khác, đưa cho Sir Stephen, và chỉ báo cho O khi Sir Stephen đồng ý nhận nó. Nàng không nghĩ đến việc phản đối, và ngay sau đó nhận thấy, trong việc nàng chờ đợi Sir Stephen đến, một sự bình thản không thể hiểu nổi. Nàng chờ h ồi lâu, tự hỏi liệu ông có bất ngờ xuất hiện giữa đêm, liệu ông có lợi dụng khi René vắng mặt, liệu ông có đến một mình, hay chỉ là liệu ông có đến không. Nàng không dám nói chuyện đó với René. Một buổi sáng khi ngẫu nhiên bà giúp việc không có mặt còn nàng dậy sớm hơn thường lệ, và vào lúc mười giờ, nàng đã mặc trang phục chỉnh tề, sẵn sàng để đi, nàng nghe thấy tiếng chìa khóa xoay trong ổ, và vừa lao ra vừa kêu lên: “René” (bởi vì thỉnh thoảng René cũng đến như thế, và nàng chỉ nghĩ đến chàng). Là Sir Stephen, ông mỉm cười, và nói với nàng: “Nào, gọi René đi.” Nhưng René bị vướng một cuộc hẹn ở văn phòng, chỉ có thể có mặt sau một tiếng nữa. Tim O đập thành thịch trong lồng ngực (nàng tự hỏi tại sao), nàng nhìn Sir Stephen đặt ống nghe xuống, ông bảo nàng ngồi xuống giường, đưa hai tay ôm lấy đầu nàng và hé miệng nàng để hôn. Nàng ngạt thở đến nỗi có lẽ đã sụp xuống nếu ông không giữ nàng. Nhưng ông giữ nàng, và đỡ nàng dậy. Nàng không hiểu sao nổi bối rối, nổi lo lắng ghen hết cả hòng nàng, bởi vì nói cho cùng, nàng còn có thể dè chừng Sir Stephen làm gì với nàng sau những gì nàng đã nếm trải? Ông đề nghị nàng khóa thân, và nhìn nàng vâng theo không nói lời nào. Thật ra, chẳng phải nàng đã quen l ỏa thể trước mắt ông, giống như nàng đã quen với sự im lặng của ông, giống như nàng

đã quen chờ các quyết định vui thú của ông? Nàng phải thừa nhận với chính mình rằng nàng đang ảo tưởng, và rằng nếu nàng có bị đảo lộn bởi địa điểm và giờ giấc, bởi việc nàng mới chỉ khóa thân trong căn phòng này vì René, lý do chủ yếu khiến nàng bối rối vẫn là lý do đó: việc nàng mất quyền sở hữu đối với chính nàng. Khác biệt duy nhất là việc mất quyền sở hữu đó khiến nàng trở nên nhạy cảm hơn bởi nó không xảy ra ở nơi mà nàng đến để chịu đựng nó theo một cách nào đó, cũng không vào ban đêm, từ đó tham gia vào giấc mộng, hoặc một sự tồn tại giấu giếm, trong mối quan hệ với chiêu dài ban ngày, giống như Roissy trong mối quan hệ với chiêu dài cuộc sống của nàng cùng René. Ánh sáng rực rỡ của một buổi sáng tháng Năm khiến sự giấu giếm trở nên công khai: từ nay thực tại của ban đêm và thực tại của ban ngày sẽ trở thành cùng một thực tại. Từ nay trở đi - và O nghĩ: rốt cuộc là thế. Chắc hẳn từ đó nảy sinh cảm giác an toàn kỳ lạ, pha trộn với lo sợ, nàng cảm thấy mình đang buông xuôi trong cảm giác đó, cảm giác nàng chỉ cảm thấy mà không hiểu. Từ nay trở đi, sẽ không còn khoảng trống, không còn thời gian chết, không còn thời kỳ tạm lắng. Người mà ta chờ đợi, bởi vì ta đang chờ đợi người đó, đã hiện hữu, đã làm chủ. Sir Stephen là một ông chủ đòi hỏi theo kiểu khác nhưng cũng chắc chắn theo kiểu khác so với René. Và dù O có yêu René say đắm đến đâu, và chàng cũng yêu nàng say đắm đến đâu, giữa họ từng có một thứ giống như bình đẳng (khi bình đẳng không chỉ về tuổi tác), xóa bỏ trong nàng cảm giác vâng lời, ý thức về sự phục tùng. Điêu chàng muốn ở nàng, nàng cũng muốn ngay, chỉ bởi vì chàng yêu cầu nàng như thế. Nhưng có thể nói chàng đã truyền sang nàng lòng ngưỡng mộ của chính chàng, sự kính trọng của chính chàng đối với Sir Stephen. Nàng vâng theo các mệnh lệnh của Sir Stephen như thể chúng chính là những mệnh lệnh, và biết ơn ông vì đã ra lệnh cho nàng. Dù ông nói chuyện với nàng bằng tiếng Pháp hay tiếng Anh, xưng hô thân mật hay khách sáo, nàng bao giờ cũng chỉ gọi ông là Sir Stephen, như một người xa lạ, hoặc như một người hèn. Nàng tự nhủ rằng từ “Ngài” có lẽ sẽ thích hợp hơn, nếu nàng dám phát âm ra, giống như trước mặt nàng, có lẽ ông gọi nàng bằng từ nô lệ thì sẽ hợp với nàng. Nàng cũng tự nhủ rằng mọi việc đều ổn, bởi vì René hạnh phúc được yêu người nô lệ của Sir Stephen trong con người nàng. Thế là, quần áo xếp gọn dưới cuối giường, chân đã xỏ trong đôi giày hở gót cao, nàng cụp mắt chờ đợi, trước mặt Sir Stephen, ông đang tựa người vào cửa sổ. Ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua tấm rèm bằng vải mút xơ lin chầm bi, và đã mang hơi

nóng, sưởi ấm hông nàng. O không cố tỏ ra thoải mái, nhưng chợt nghĩ lẽ ra nàng phải xúc nước hoa đậm hơn, rằng nàng đã không thoa phấn lên nhũ hoa, và thật may là nàng đã đi giày, bởi vì lớp sơn trên móng chân nàng đã bắt đầu tróc ra. Rồi đột nhiên nàng nhận ra đi ầu mà nàng thực sự chờ đợi, trong cảnh im lặng này, trong ánh sáng này, mà không tự thú nhận với mình, là Sir Stephen ra hiệu hoặc ra lệnh cho nàng quỳ xuống trước mặt ông, cởi trang phục của ông và vuốt ve ông. Nhưng không. Chỉ mình nàng nghĩ đến chuyện đó, nàng đỏ mặt, và trong lúc đỏ mặt, nàng tự thấy mình thật nực cười vì đỏ mặt: một ả điếm mà lại ngượng ngùng đến thế! Đúng lúc đó, Sir Stephen đề nghị O ng ồi xuống trước bàn trang điểm và nghe ông nói. Chiếc bàn trang điểm không còn là bàn trang điểm theo đúng nghĩa, mà bên cạnh một chiếc bàn thấp kê sát tường trên đó để lược và chai lọ, có một chiếc gương đứng kiểu Phục hưng, và ng ồi trên chiếc ghế bành thấp nhỏ, O có thể nhìn thấy toàn bộ người nàng. Vừa nói chuyện với nàng, Sir Stephen vừa đi đi lại lại phía sau nàng; thỉnh thoảng hình ảnh phản chiếu của ông lại lướt qua gương, đằng sau hình ảnh của O, nhưng dường như là một hình bóng xa vời, bởi vì nước gương màu xanh, và hơi vẩn đục. Hai bàn tay nói lỏng, hai đầu gối tách xa nhau, O những muốn nắm bắt hình bóng đó, và giữ nó lại, để đáp lời dễ dàng hơn. Bởi vì bằng một thứ tiếng Anh chính xác, Sir Stephen hỏi hết câu này đến câu khác, những câu mà O tưởng rằng ông sẽ chẳng bao giờ hỏi, giả sử là nếu ông có đặt câu hỏi. Tuy nhiên, vừa bắt đầu, ông đã ngừng lại để ng ả người O trên ghế bành, khiến nàng trượt ra phía trước; chân trái nàng ghếch lên tay vịn của ghế, chân kia hơi gấp lại, trong ánh sáng rõ ràng, qua tấm gương, O hiển d ạng bản thân cho ánh mắt của chính mình và ánh mắt của Sir Stephen, hoàn toàn để ng ả như thể một người tình vô hình vừa rút khỏi nàng, để nàng hé mở. Sir Stephen lặp lại những câu đã hỏi, với sự cứng rắn của một quan tòa, sự khéo léo của một linh mục nghe xưng tội. O không nhìn thấy ông nói, và thấy mình trả lời. Từ khi ở Roissy về, nàng có thuộc về người đàn ông nào khác ngoài René và ông không? Không. Nàng có ham muốn được thuộc về những người đàn ông khác mà nàng gặp không? Không. Nàng có tự vuốt ve mình vào ban đêm, khi nàng ở một mình không? Không. Nàng có những người bạn gái và để họ vuốt ve nàng hoặc nàng vuốt ve họ không? Không (câu không ngập ngừng hơn). Nhưng nàng có các bạn gái mà nàng ham muốn không? À thì có Jacqueline, chỉ có đi ầu gọi là bạn gái thì hơi quá. Đ ồng nghiệp có lẽ đúng hơn, hoặc cũng có thể

gọi là bạn đồng hành, giống như những cô gái được nuôi dạy tử tế trong các ký túc xá gọi nhau một cách trêu mếu. Đến đây Sir Stephen hỏi nàng có bức ảnh nào của Jacqueline không, rồi giúp nàng đứng dậy, để nàng đi lấy những bức ảnh đó. Chính trong phòng khách mà René đã bắt gặp họ, chàng bước vào và thở hổn hển vì vừa đi vừa chạy lên bốn tầng nhà: O đứng trước chiếc bàn lớn trên đó toàn bộ những bức ảnh của Jacqueline, đen và trắng, ánh lên như những vũng nước trong đêm tối. Sir Stephen ngẩng ghé một bên mép bàn, cần lấy từng bức ảnh mà O đưa, rồi lại đặt chúng xuống bàn; tay kia của ông nắm lấy bụng dưới O. Từ lúc đó, sau khi chào René mà không buông nàng ra - thậm chí nàng cảm thấy bàn tay ông còn tiến xa hơn - ông không nói chuyện với nàng nữa mà nói với René. Lý do có vẻ hiển nhiên: René có mặt, thỏa thuận giữa Sir Stephen và chàng liên quan đến nàng được thiết lập, nhưng trừ nàng ra, nàng chỉ còn là dịp hoặc đồ vật, họ không cần phải hỏi đến nàng nữa, nàng không cần phải trả lời, đi đâu nàng phải làm, và thậm chí con người mà nàng phải trở thành, được quyết định bên ngoài nàng. Đã gần trưa. Ánh mặt trời chiếu thẳng xuống bàn, làm cong mép những tấm ảnh. O muốn dịch chúng ra, và vượt phăng chúng, để chúng khỏi bị hỏng, nhưng nàng không chắc chắn về hành động của mình, gần như rên lên, trong khi bàn tay Sir Stephen thiêu đốt nàng. Nàng không làm được đi đâu đó, và rên lên thật sự, rồi thấy mình nằm ngửa ngang chiếc bàn, giữa những bức ảnh, nơi Sir Stephen sau khi buông tay đã đột ngột hất nàng lên, hai chân giăng rộng và buông thõng. Hai bàn chân không chạm đất, một chiếc giày tuột ra, lặng lẽ trượt xuống tấm thảm trắng. Khuôn mặt nàng tràn ngập ánh mặt trời: nàng khép mắt lại.

Nàng hẳn nhớ lại, nhưng là rất lâu sau đó, còn lúc này nàng không nhận thấy đi đâu ấy, rằng nàng đang tham dự câu chuyện giữa Sir Stephen và René, trong tư thế bất động đó, như thể câu chuyện không liên quan đến nàng, và đồng thời lại giống như một sự kiện đã từng trải qua. Và đúng là nàng đã từng trải qua một cảnh tương tự; bởi vì lần đầu tiên René dẫn nàng đến nhà Sir Stephen, họ đã tranh luận với nhau về nàng theo cách đó. Nhưng lần đầu tiên đó, nàng còn là kẻ xa lạ với Sir Stephen, và trong hai người họ, René nói nhiều hơn. Từ đó, Sir Stephen đã uốn nàng theo tất cả những thú vui của ông, đã nhào nặn nàng theo ý ông, đã đòi hỏi và đạt được ở nàng những khoái lạc sỉ nhục nhất một cách đương nhiên. Nàng không còn gì để trao mà ông chưa sở hữu. Ít ra là nàng tin như thế. Ông đang nói,

trong khi ông thường giữ im lặng trước mặt nàng, và những lời nói của ông, cũng như của René khi chàng trả lời, cho thấy họ đang tiếp tục một cuộc trò chuyện thường diễn ra giữa họ, trong đó nàng là chủ đề. Họ nói đến thứ tốt nhất có thể đạt được ở nàng, và thống nhất rằng việc họ sử dụng nàng đã giúp cả hai người họ học hỏi. Sir Stephen sẵn lòng thừa nhận rằng O khiến người khác xúc động hơn nhiều khi thân thể nàng mang những vết bầm, dù là vết bầm gì, có lẽ là vì những vết bầm đó khiến nàng không thể gian dối được, và cho thấy ngay khi ta nhìn thấy chúng rằng ta được phép làm mọi chuyện với nàng. Bởi vì biết điều đó là một chuyện; nhìn thấy bằng chứng, và bằng chứng thường xuyên được làm mới, lại là chuyện khác. Sir Stephen nói René đã đúng khi mong muốn nàng bị đánh. Hai người họ quyết định, thậm chí ngoài niềm vui mà họ có thể có được nhờ những tiếng la hét và nước mắt của nàng, là nếu cần thiết nàng sẽ bị đánh một cách thường xuyên để luôn có một vài vết bầm tím thường trực trên người nàng. O lắng nghe, nàng vẫn nằm ngửa, nóng bỏng và bất động, và dường như Sir Stephen, thông qua một phép thay thế kỳ lạ, đang nói vì nàng, thay cho nàng. Như thể chính ông đã từng ở trong thân thể nàng, và đã cảm nhận được nỗi lo lắng, sợ hãi, xấu hổ, nhưng cũng có cả niềm kiêu hãnh bí mật và khoái thú xé lòng mà nàng đã cảm nhận, đặc biệt là khi nàng ở một mình giữa những người qua đường, trên phố, hoặc khi nàng leo lên một chiếc xe buýt, hoặc khi nàng ở studio, với những người mẫu và các thợ máy, tự nhủ rằng bất kỳ ai trong số các sinh linh đang ở trước mặt nàng, nếu có xảy ra tai nạn gì, và được mọi người đặt nằm dài dưới đất hoặc gọi bác sĩ, kể cả khi đã ngất lịm và trằn trọc, vẫn giữ được bí mật của mình, nhưng nàng thì không: bí mật của nàng không phụ thuộc vào sự im lặng của riêng nàng, không phụ thuộc vào một mình nàng. Nàng không thể, dù có muốn, tự cho phép mình có bất cứ ý thích thất thường nhỏ nhất nào - và đó đúng là ý nghĩa một trong số những câu hỏi của Sir Stephen - mà không phải tự thú nhận ngay rằng nàng không thể cho phép mình có các hành động trong sáng nhất, như chơi tennis hoặc bơi lội. Nàng thấy thật ngọt ngào vì bị cấm đi đầu đó, một cách thực chất, giống như hàng rào ở tu viện cấm các cô gái bị giam giữ được tự chủ, và được thoát thân. Cũng vì lý do đó, làm sao để tận dụng cơ hội Jacqueline không đẩy nàng ra, mà không đồng thời chấp nhận rủi ro phải giải thích với Jacqueline, nếu không phải là sự thật, thì ít ra cũng là một phần sự thật?

Ánh mặt trời đã đổi hướng và rời khỏi mặt nàng. Hai vai nàng dán vào lớp trắng trên những bức ảnh bị nàng nằm lên, và nàng cảm thấy áp vào đầu gối nàng mép áo vest ram ráp của Sir Stephen, ông đang tiến lại gần nàng. René và ông mỗi người cần một tay nàng và kéo nàng đứng dậy. René nhặt giày cho nàng. Cần phải mặc quần áo. Sau đó, trong bữa trưa ở Saint-Cloud, bên bờ sông Seine, Sir Stephen, ở lại một mình với nàng, tiếp tục đặt câu hỏi. Dưới chân một hàng rào cây thủy lạp, ngăn cách bãi đất rạp bóng nơi tập trung các bàn của nhà hàng, phủ khăn ăn trắng, một thảm hoa mẫu đơn đỏ thắm, vừa mới nở, chạy dài. O phải mất một lúc lâu để dùng đôi đùi trần làm ấm chiếc ghế sắt nơi nàng ngoan ngoãn ngồi xuống, váy xò ra xung quanh, trước cả khi Sir Stephen ra hiệu. Người ta nghe tiếng nước vỗ vào những mạn tàu buộc vào một ván sàn, ở đầu bãi đất. Sir Stephen ngồi đối diện với O, nàng nói chậm rãi, quyết không nói lời nào không đúng. Đi đâu Sir Stephen muốn biết là tại sao nàng lại thích Jacqueline. A! Thật không dễ dàng: là vì O thấy cô quá đẹp, giống như những con búp bê, cũng to như thế, mà người ta mang cho những đứa trẻ nghèo, và chúng không bao giờ dám chạm vào. Và đồng thời nàng biết rõ rằng nàng không nói chuyện với cô, không tiếp cận cô, là vì nàng không thực sự ham muốn. Nói đến đó, nàng ngược đôi mắt đang nhìn xuống về phía những cây mẫu đơn, và nhận ra rằng Sir Stephen đang chăm chú nhìn môi nàng. Ông đang nghe, hay chỉ quan tâm đến âm thanh giọng nói của nàng, đến cử động của đôi môi nàng? Nàng chợt im bật, và ánh mắt Sir Stephen ngược lên và bắt gặp ánh mắt của chính nàng. Lần này đi đâu nàng đọc được trong đó thật rõ ràng, và nó rõ ràng với ông đến nỗi nàng đã đọc thấy hết, và đến lượt nàng tái mặt. Nếu ông yêu nàng, liệu ông có tha thứ cho nàng vì đã nhận thấy đi đâu đó? Nàng không thể hướng mắt đi nơi khác, không thể mỉm cười, không thể nói. Nếu ông yêu nàng, liệu có gì thay đổi không? Giá như có bị đe dọa giết chết, nàng cũng sẽ như thế, không thể có bất cứ cử động nào, không thể trốn chạy, hai đầu gối hẳn là không thể đỡ nổi nàng. Chắc là ông không bao giờ mong muốn đi đâu gì ở nàng ngoài việc phục tùng ham muốn của ông, chừng nào ham muốn đó còn kéo dài. Nhưng liệu rằng ham muốn đó, từ ngày René giao nàng cho ông, có đủ để giải thích việc ông cho gọi nàng và giữ nàng lại càng ngày càng thường xuyên hơn, và đôi khi chỉ vì sự hiện diện của nàng, mà không đòi hỏi nàng bất cứ đi đâu gì? Ông đang ở trước mặt nàng, im lặng và bất động như nàng; ở bên cạnh, các thương nhân đang tranh luận và uống thứ cà phê đen

và đặc đến nỗi mùi thơm tỏa sang tận bàn hai người; hai bà người Mỹ, khinh khỉnh và chải chuốt, đã châm thuốc ngay giữa bữa ăn; sỏi lạo xạo dưới bước chân của các b ả bàn - một trong số họ tiến đến để rót đầy cốc của Sir Stephen, cốc đã hết ba phần tư, nhưng tại sao lại rót rượu cho một bức tượng, một kẻ mộng du? Anh ta không nài. O hân hoan cảm thấy đôi mắt xám và thiêu đốt kia rời khỏi mắt nàng chính là để nán lại ở đôi bàn tay, đôi bầu vú, rồi quay lại mắt nàng. Rốt cuộc nàng cũng thấy nảy sinh một thoáng nụ cười, và nàng dám đáp lại nụ cười đó. Nhưng thót lên dù chỉ một lời cũng là không thể. Nàng gần như nín thở. “O...” Sir Stephen nói. “Vâng,” O nói, rất yếu ớt. “O này, đi đâu ta sắp nói với nàng, ta đã cùng René quyết định. Nhưng mà, ta cũng...” ông ngừng lại. O không bao giờ biết được đó là vì nàng đã nhắm mắt do xúc động đột ngột, hay bởi vì cả ông cũng đang hụt hơi. Ông chờ đợi, người b ả bàn thay đĩa, mang cho O thực đơn để nàng chọn món tráng miệng, O đưa thực đơn cho Sir Stephen. Bánh rán ph ồng nhé? Được, bánh rán ph ồng. Hai mươi phút đấy. Được, hai mươi phút. Người b ả bàn đi khỏi. Ta cần hơn hai mươi phút,” Sir Stephen nói. Rồi ông tiếp tục bằng giọng đều đều, và đi đâu ông nói đã nhanh chóng chứng tỏ với O rằng ít ra cũng có một đi đâu chắc chắn, đó là ông yêu nàng, không gì có thể thay đổi được, trừ phi coi thay đổi là thái độ tôn trọng kỳ lạ, sự n ồng nhiệt khi ông nói với nàng: “Ta sẽ rất vui nếu nàng muốn...” thay vì chỉ đơn giản là đề nghị nàng chấp nhận những yêu cầu của ông. Tuy nhiên đó chỉ là những mệnh lệnh mà O không thể lẩn tránh. Nàng nêu ra nhận xét đó với Sir Stephen, ông thừa nhận. “Dù sao cũng trả lời đi,” ông nói. “Em sẽ làm những đi đâu ông muốn,” O trả lời, và tiếng vọng của câu nói dội lại nàng: “Em sẽ làm những đi đâu chàng muốn,” nàng đã nói thế với René. Nàng thì thầm: “René...” Sir Stephen nghe thấy. “René biết ta muốn gì ở nàng. Nàng hãy nghe ta nói.” ông nói bằng tiếng Anh, nhưng bằng giọng trầm và đục, và các bàn bên cạnh không nghe thấy. Khi các b ả bàn đến gần, ông ngừng lại, và tiếp tục nói từ giữa câu khi họ rời xa. Đi đâu ông nói có vẻ bất thường ở nơi công cộng và bình yên này, thế nhưng bất thường nhất hẳn là ông có thể nói đi đâu đó, còn O thì nghe, với vẻ tự nhiên đến thế. Đầu tiên, ông nhắc nàng nhớ đến tối đầu tiên nàng đến nhà ông, ông đã đưa ra một mệnh lệnh và nàng đã không vâng theo, và lưu ý với nàng rằng mặc dù ông đã tát nàng, từ đó ông chưa bao giờ lặp lại mệnh lệnh đó. Từ nay trở đi nàng có chấp thuận đi đâu mà nàng đã từng từ chối? O hiểu rằng không chỉ đ ồng ý, mà ông muốn nghe từ chính miệng

nàng, bằng từ ngữ rõ ràng, rằng đồng ý, nàng sẽ vượt ve bản thân, mỗi lần được ông yêu cầu. Nàng nói đi đầu đó, và lại thấy căn phòng khách vàng và xám, René đi khỏi, sự phản kháng của nàng vào tối đầu tiên, ngọn lửa sáng lên giữa hai đầu gối mở rộng của nàng, khi nàng nằm lỏa lòi trên tấm thảm. Tối nay, cũng trong phòng khách đó... Nhưng không, Sir Stephen không nói cụ thể, mà tiếp tục. Ông nhận xét với nàng rằng trước mặt ông, nàng chưa từng bị chiếm đoạt bởi René (hoặc bất kỳ ai khác) giống như nàng từng bị ông (và vô số đàn ông khác lúc ở Roissy) chiếm đoạt trước mặt René (và vô số đàn ông khác lúc ở Roissy). Nàng không nên vì thế mà kết luận rằng chỉ vì René mà nàng thấy bị sỉ nhục khi phải hiến mình cho một người đàn ông không yêu nàng - và có thể tìm thấy niềm vui ở đó - trước mặt một người đàn ông yêu nàng. (Ông nhấn mạnh, rất dài, rất thô bạo: sắp tới nàng sẽ mở rộng bụng dưới và hông, cả miệng nàng cho các bạn bè của ông muốn nàng, khi họ gặp nàng - đến nỗi O ngờ rằng sự thô bạo đó nhằm vào ông nhiều chẳng kém nhằm vào nàng, và nàng chỉ ghi nhớ đoạn cuối của câu nói: một người đàn ông yêu nàng. Nàng còn muốn lời thú nhận nào khác nữa?) Ngoài ra, ông sẽ đích thân đưa nàng trở lại Roissy, vào khoảng mùa hè. Nàng chưa từng ngạc nhiên về việc đầu tiên là René, và sau đó là ông, giữ nàng trong cảnh cách ly sao? Nàng chỉ gặp hai người họ, hoặc cùng lúc, hoặc lần lượt. Khi Sir Stephen tiếp khách trong căn nhà ở phố Poitiers, ông không mời O. Nàng chưa bao giờ ăn trưa hoặc ăn tối ở nhà ông. René cũng chưa bao giờ giới thiệu bạn bè của chàng với nàng, ngoại trừ Sir Stephen. Hẳn là chàng sẽ tiếp tục giữ khoảng cách đó với nàng, bởi vì từ nay trở đi Sir Stephen nắm quyền ưu tiên được sở hữu nàng. Dù nàng tưởng rằng mình chỉ thuộc về chàng, nàng cũng sẽ không còn được đối đãi riêng tư nữa; mà ngược lại. (Nhưng đi đầu khiến O đau lòng nhất, chính là việc Sir Stephen đối với nàng sẽ như René trước đây, chính xác, giống hệt.) Chiếc nhẫn bằng sắt và vàng nàng đang đeo ở tay trái - và nàng có còn nhớ rằng chàng đã chọn cho nàng chiếc nhẫn nhỏ đến nỗi phải ấn mạnh mới đeo được nó vào ngón nhẫn của nàng? nàng không thể tháo nó ra - chính là dấu hiệu nàng là nô lệ, nhưng là nô lệ chung. Sự ngẫu nhiên đã muốn rằng nàng không gặp, từ hồi mùa thu, những thành viên của Roissy, họ hẳn đã nhận ra chiếc nhẫn của nàng, hoặc thể hiện rằng họ nhận ra nó. Từ “đồ sắt” dùng ở số nhiều, mà nàng thấy là một trò chơi chữ khi Sir Stephen nói với nàng rằng đồ sắt rất hợp với nàng, không hề là một trò chơi chữ, mà là một hình thức thừa nhận. Sir Stephen đã không

phải dùng đến công thức thứ hai: hỏi xem những đồ sắt mà nàng đang đeo thuộc về ai. Nhưng nếu hôm nay câu hỏi đó được đặt ra với O, nàng sẽ trả lời thế nào? O ngập ngừng. “Thuộc về René và ông, nàng nói. - Không, Sir Stephen nói, thuộc về ta. René mong muốn rằng nàng trước tiên thuộc về ta.” O biết rõ đi đâu đó, tại sao nàng phải gian lận? Một thời gian nữa, nhưng chắc chắn là trước khi nàng quay lại Roissy, nàng sẽ phải chấp nhận một dấu hiệu có tính quyết định, không giải thoát nàng khỏi tình trạng là nô lệ chung, nhưng bên cạnh đó, còn thể hiện rằng nàng là một nô lệ đặc biệt, nô lệ của ông, và bên cạnh dấu hiệu đó, những vết roi trên thân thể nàng, dù được làm mới, sẽ trở nên mờ nhạt và tằm phào. (Nhưng là dấu hiệu gì, nó là thế nào, làm sao nó lại có tính quyết định? O hoảng hốt, cuống quýt, muốn biết đến chết đi được, và phải biết ngay. Nhưng đương nhiên là Sir Stephen sẽ không giải thích thêm. Và đúng là nàng sẽ phải chấp nhận, đồng thuận theo nghĩa đen của từ đó, bởi vì vẫn chưa có gì bắt ép nàng, đi đâu mà nàng chưa chấp thuận từ đầu, nàng có thể từ chối, không có đi đâu gì giữ nàng trong tình cảnh nô lệ, cả tình yêu và sự nô lệ của nàng. Đi đâu gì ngăn cản nàng ra đi?) Tuy nhiên, trước khi dấu hiệu đó được áp vào nàng, trước cả khi Sir Stephen quen với việc đánh nàng thế nào để các dấu roi luôn luôn hiện rõ, như ông đã quyết định cùng với René, ông sẽ để cho nàng một khoảng thời gian tạm hoãn thi hành án - khoảng thời gian cần thiết để nàng dẫn dụ Jacqueline chấp thuận ông. Đến đây, O sửng sốt ngẩng đầu lên và nhìn Sir Stephen. Tại sao? Tại sao lại là Jacqueline? Và nếu Jacqueline khiến Sir Stephen quan tâm, thì tại sao việc này lại can hệ đến O? “Có hai lý do, Sir Stephen nói. Lý do đầu tiên, và ít quan trọng hơn, đó là ta muốn nhìn nàng hôn và vuốt ve một cô gái. - Nhưng cứ cho là cô ấy rất muốn em đi, O kêu lên, ông muốn em làm thế nào để khiến cô ấy chấp thuận sự có mặt của ông? - Chuyện đó không đáng kể, Sir Stephen nói, bằng cách để lộ rõ nhu cầu, và ta tin rằng nàng sẽ đạt được nhiều hơn thế, bởi vì lý do thứ hai khiến ta muốn cô ta thuộc về nàng, đó là nàng sẽ phải đưa cô ta đến Roissy.” O đặt tách cà phê đang cầm trên tay xuống, nàng run rẩy đến nỗi đánh đổ ra khăn chỗ cà phê và đường còn lại ở đáy tách. Giống như một nữ tiên tri, nàng nhìn thấy trong vệt màu nâu đang loang rộng những hình ảnh không thể chịu nổi: đôi mắt băng giá của Jacqueline trước gã đầy tớ Pierre, đôi hông của cô, hẳn là cũng căng mướt như đôi bầu vú, mà O chưa biết đến, dang hiển trong chiếc váy rộng bằng nhung đỏ bị vén lên, trên lớp lông tơ ở hai má cô là những giọt nước mắt và cái miệng thoa son của cô

mở rộng và la hét, và mái tóc thẳng như rơm cháy của cô trên trán, không, đi đâu đó là không thể, không phải cô ấy, không phải Jacqueline. “Chuyện đó là không thể, nàng nói. - Có đấy, Sir Stephen đáp lại. Thế nàng nghĩ các cô gái được tuyển vào Roissy thế nào? Một khi nàng đã đưa cô ấy đến đó, nàng sẽ không còn liên quan gì hết, vả lại nếu cô ấy muốn ra đi, cô ấy sẽ ra đi. Đi nào.” Ông đột ngột đứng dậy, để tiền thanh toán lại trên bàn. Ông theo ông đến tận xe, trèo vào, ngã xuống. Vừa vào đến khu rừng, ông đã ngoặt xe để đỗ vào một đường nhánh nhỏ, rồi ôm lấy nàng.

III

ANNE-MARIE VÀ NHỮNG CHIẾC VÒNG

Để tự bào chữa, O đã tin, hoặc muốn tin rằng Jacqueline sẽ tỏ thái độ dửng dưng. Nàng tỉnh ngộ ngay khi nàng muốn, vẻ tiết hạnh mà Jacqueline vẫn trưng ra, khi khép cửa căn phòng nhỏ có gương mà cô thường vào và cời váy, chính xác là nhằm để khêu gợi O, để khiến nàng mong muốn được phá bỏ một cánh cửa mà nếu để rộng mở nàng sẽ không quyết định bước qua. Còn lâu Jacqueline mới nghĩ được rằng quyết định của O rốt cuộc là do một quyền lực ở bên ngoài nàng, chứ không phải là kết quả của chiến lược sơ đẳng đó. Lúc đầu O thấy thích thú. Nàng cảm thấy một niềm lạc thú đáng ngạc nhiên, chẳng hạn như trong khi giúp Jacqueline gỡ tóc, khi Jacqueline đã cời bỏ trang phục mà cô vừa mặc, mặc lại chiếc áo săng đay ôm khít lấy cổ, và đeo chiếc vòng ngọc lam giống màu mắt cô, khi nghĩ rằng ngay tối nay Sir Stephen sẽ biết từng cử chỉ của Jacqueline, cô có để O nắm lấy đôi bầu vú nhỏ nhắn nằm xa nhau, qua lớp áo săng đay đen, đôi hàng mi có cụp xuống má những sợi lông mi sáng màu hơn làn da, cô có rên rỉ hay không. Khi O hôn cô, cô bỗng trở nên nặng trĩu, bất động và dường như chú tâm trong vòng tay nàng, để mặc nàng hé mở khuôn miệng và vuốt tóc cô ra sau. O vẫn phải cẩn thận giữ cô tựa vào một khung cửa, hoặc một chiếc bàn, và ôm lấy hai vai cô. Nếu không có lẽ cô đã trượt xuống sàn, hai mắt nhắm nghiền, không hề than thở. O vừa buông cô ra, cô đã trở lại bằng giá, tươi cười và xa lạ, rồi nói: “Chị bôi son vào tôi rồi” và lau miệng. Kẻ xa lạ đó chính là người mà O muốn phản bội, bằng việc ghi nhớ thật cẩn thận - để không quên chút gì khi kể lại - đôi má chằm chằm đỏ lên của cô, mùi hoa xôn trong mồ hôi của cô. Không thể nói rằng Jacqueline phòng thủ, hay nghi ngờ. Khi cô đầu hàng những nụ hôn - và cô cũng mới chỉ trao cho O những nụ hôn, để mặc nàng và không đáp lại -, cô đầu hàng một cách đột ngột, và có thể nói là hoàn toàn, bỗng nhiên trở thành một người khác, trong vòng mười giây, trong vòng năm phút. Thời gian còn lại, cô vừa khêu gợi vừa khó nắm bắt, trốn tránh khéo léo đến không tưởng, tính toán không chút sai sót để không làm phát sinh bất cứ cử chỉ hay lời nói nào, thậm chí bất cứ ánh mắt nào có thể khiến người ta xem

như cô nàng chiến thắng đó và cô nàng chịu thua này là một, hoặc khiến người ta tin rằng thật dễ dàng chiếm đoạt khuôn miệng đó. Dấu hiệu duy nhất người ta có thể lờ theo, và có thể nghi ngờ sự gần gũi bối rối bên dưới làn nước trong ánh nhìn của cô, đôi khi giống như bóng dáng vô tình của một nụ cười, trên khuôn mặt hình tam giác của cô nụ cười đó giống như nụ cười của một chú mèo, vừa lơ lửng và thoáng chốc lại vừa khiến người ta lo lắng. Tuy nhiên chẳng bao lâu O đã nhận ra rằng có hai thứ làm nảy sinh nụ cười đó, mà Jacqueline không biết. Đầu tiên là những món quà người ta tặng cho cô, thứ hai là ham muốn hiển nhiên mà cô gọi lên - tất nhiên là với điếu kiện lòng ham muốn đó phát sinh ở người nào có thể hữu dụng cho cô hoặc khiến cô vui lòng. Vậy thì O hữu dụng cho cô ở điểm gì? Hoặc nếu là một ngoại lệ mà Jacqueline chỉ đơn thuần là thích được nàng ham muốn, vừa bởi vì sự ngưỡng mộ mà O dành cho cô là một niềm an ủi, và cũng bởi ham muốn của một phụ nữ không nguy hiểm và không gây hậu quả? Tuy nhiên O tin chắc rằng nếu nàng tặng cho Jacqueline, thay vì một đôi bông tai xà cừ hoặc chiếc khăn Hermes kiểu mới nhất, trên đó những chữ “Tôi yêu nàng” được in bằng tất cả các thứ tiếng trên thế giới, từ tiếng Nhật cho đến tiếng Iroquois*, mười hoặc hai mươi nghìn franc mà hình như lúc nào cô cũng thiếu, có lẽ Jacqueline sẽ thôi nói không bao giờ có thời gian đến ăn trưa hoặc ăn tối ở nhà O, hoặc thôi né tránh những cái vuốt ve của nàng. Nhưng O chưa bao giờ có bằng chứng. Nàng vừa nói chuyện đó với Sir Stephen, ông trách nàng chậm chạp, René liền can thiệp. Năm hay sáu lần gì đó René đến đón O, và Jacqueline cũng có mặt, cả ba cùng đến hoặc Weber, hoặc một quán bar Anh nào đó gần Madeleine; René nhìn Jacqueline với một sự pha trộn giữa quan tâm, tự tin và ngạo mạn, giống hệt như chàng đã từng nhìn những cô gái thuộc về chàng ở Roissy. Trên bộ áo giáp lấp lánh và chắc chắn của Jacqueline, sự ngạo mạn trượt đi mà chẳng gây hề hấn gì, thậm chí Jacqueline còn không nhận thấy. Bởi một sự mâu thuẫn khó hiểu, O lại bị tác động, nàng thấy thái độ đó là lăng nhục đối với Jacqueline, trong khi đối với chính nàng nó lại là đúng đắn và tự nhiên. Nàng muốn đứng ra bảo vệ Jacqueline, hay nàng muốn được một mình sở hữu cô? Điếu đó thật khó nói, lại càng khó khi nàng không sở hữu cô - chưa sở hữu. Nhưng nếu nàng làm được việc ấy, phải thừa nhận rằng đó là nhờ René. Đã ba lần, sau khi ra khỏi quán bar nơi chàng cho Jacqueline uống rượu whisky hơn nhiều lượng cô nên uống - đôi gò má cô ửng hồng và căng bóng, và đôi mắt khó thấy -, chàng đã đưa cô về nhà,

trước khi cùng O đến nhà Sir Stephen. Jacqueline sống tại một trong những khu nhà trọ gia đình ẩm đạm ở Passy, nơi nêch chặch đặch người Nga da trắng vào nhữg ngày đầi tiên di cư, và họ không bao giờ di chuyển khỏi đó nữa. Phòng ngoài được sơn giả gỗ s ồi, nhữg chỗ lõm trên chấn song cầi thang phủ đầi bụi, và nhữg vết sờn trắng lớn in rõ trên thẳm lát sàn màu xanh lá. Mỗi lầi René - chàng chưa từng bước qua cánh cửa - muối vào, Jacqueline đầi hét lên là không được, cảm ơi nhiềi, và nhắi vội khỏi xe, đốg sập cánh cửa sau lưng như thể một lườì lửa nào đó sẽ đốch ngột liểm vào và thiêu chắi cô. Mà đứg thể, O tự nhủ, đứg là cô bị lửa sắi đầi. Thậch đắg ngỡg mội vì cô đối ra đầi đó, khi chưa có đầi gì giúp cô biểt được. Ít ra cô cũg biểt rằng cầi phải cắi thậi với René, dù cô tỏ vẻ rấi vô cảm với sự đứg đứg của chàng (nhưng cô có vô cảm không? và trong cuộc chơi tỏ ra vô cảm đó có hai người tham gia, bởi chàng cũg xứg đắg với cô). Sau lầi duy nhấi Jacqueline để nằg vào nhà và theo cô vào phòng ngủ, O đã hiểi tại sao cô từ chối cho phép René bước vào đó quyết liểt đểi thể. Danh giá của cô, huyềi thoạì đẹn và trắng của cô trên các trang phủ bóg của các tạp chí thời trang sang trọng sẽ ra sao, nếu có ai đó ngoài mội người phụ nữ như nằg nhìn thắi cái hang nhóph nhúa nơi mỗi ngày con thú hào nhốg kia chui ra? Chiếc giườg không bao giờ dọn, chỉ phủ ga qua loa, và ta thoắg thắi tấm ga giườg xắi xịt cáu bắi, bởi vì Jacqueline không bao giờ ngủ mà không xoa kem khắi mặt, và thiếp đi quá nhanh nên không kịp nghĩ đểi việc lau sạch. Mội tấm rèm hắi là trước đầi dùng đểi che khuấi khu vệ sinh, còn lại hai chiếc khuyềi trên thanh treo, từ đó rủ xuốg vài nhúm sọì. Không có thứ gì màu sắi hơn, từ tấm thẳm đểi thứ giấi dán tường nơi nhữg bông hoa h ồg và xắi leo lên giốg như mội loài thực vật đã trở nên điềi cu ồg và hóa đá trên mội lớp lườì mắi cáo giả màu trắng. Có lẽ phải xé bỏ hết, lột trầi nhữg bức tường, vứi bỏ nhữg tấm thẳm, cặi sạch sàn nhà. Dù thể nào, ngay sau đó cũg phải cặi sạch nhữg vết cáu bắi kéo dài trên lớp men của chậi rửa giốg như nhữg lớp địa tầg, lau chùi và sắi xếp lại ngay nhữg lọ tắi trang và nhữg hộp kem, lau sạch hộp phắi, lau sạch bàn trang điểi, vứi bỏ nhữg miếg bông bắi, mở hết cửa sổ. Nhưng ngay ngắi và tườì mát và sạch sẽ và thơm mùi sắi cùng các loại hoa dặi, không tì vết, không thể đầi bắi, Jacqueline rểi rứg cái ổ chuội của mình. Ngược lại, thứ cô không coi thờg, thứ đềi nằg lên cô, chắi là gia đầi cô. Chắi vì cái ổ chuội này, O đã từng ngắi thơ nhắi đểi nó, mà René gợi ý với O mội đềi nghị sẽ

làm cuộc sống của họ thay đổi, nhưng vì gia đình mà Jacqueline chấp nhận. Đó là Jacqueline đến ở nhà O. Một gia đình, nói như thế còn là chưa đủ, phải nói là một bộ tộc, hoặc một bè lũ. Nào bà, nào dì, nào mẹ, và thậm chí cả một người hầi, bốn bà già từ năm mươi đến bảy mươi tuổi, mặt bự phấn, lờ lợt, nghệt thờ dưới đồng lụa đen và hạt huyền, nức nở vào bốn giờ sáng giữa làn khói thuốc lá trong ánh sáng đỏ yếu ớt từ các hình thánh, bốn người đàn bà trong tiếng lanh canh của những cốc trà và những âm xuýt lung củng của thứ ngôn ngữ mà có lẽ Jacqueline bỏ cả nửa cuộc đời để quên đi, cô trở nên điên dại vì phải vâng lời họ, nghe lời họ, và chỉ nhìn thấy họ. Khi cô nhìn thấy mẹ đưa một miếng đường lên miệng để uống trà, cô đặt cốc của mình xuống, quay lại cái tổ bụi bặm và khô khan của mình, và để mặc cả ba người, bà, mẹ, em gái của mẹ, cả ba người đầu tóc đen và lông mày sát nhau, với những đôi mắt bò cái to đầy chề trách, trong phòng ngủ của mẹ cô, được dùng luôn làm phòng khách, và là nơi mà rốt cuộc người hầi cũng giống với họ. Cô trốn chạy, sập cửa lại sau lưng, và họ kêu lên sau cô: “Choura, Choura, con bồ câu nhỏ, giống như trong những tiểu thuyết của Tolstoy, bởi vì tên cô không phải là Jacqueline. Jacqueline là một cái tên cho công việc, một cái tên để quên lãng tên thật của cô, và cùng với tên thật của cô là chốn khuê phòng nhơ nhớp và dịu dàng, để tự gây dựng ở nơi đất Pháp, trong một thế giới vững chắc nơi có những người đàn ông sẽ cưới ta, và không biến mất trong những chuyến viễn chinh bí hiểm giống như người cha mà cô chưa từng biết mặt, một thủy thủ Baltic đã mất tích trong lớp băng vùng địa cực. Cô chỉ giống với mình ông, cô điên cuồng và vui thích tự nhủ, cô có đôi gò má và mái tóc của ông, cùng làn da xám nâu và đôi mắt kéo xếch sang hai bên thái dương. Sự biết ơn duy nhất mà cô cảm thấy đối với mẹ là đã tìm được con người quý quai sáng sủa đó để làm cha cô, người đã bị tuyệt lấy lại giống như đất lấy lại những người khác. Nhưng cô trách ông đã bỏ quên cô, để đến nỗi một ngày đẹp trời, sau một mối quan hệ chóng vánh, đã sinh ra một cô bé đen đúa, một cô em gái cùng mẹ khác cha, được khai không biết cha là ai, tên là Natalie, và hiện đã mười lăm tuổi. Mọi người chỉ gặp Natalie vào mùa hè. Còn người cha thì không bao giờ. Nhưng ông ta trả tiền nội trú cho Natalie ở một trường trung học gần Paris, và trả cho mẹ Natalie một khoản trợ cấp đủ để sống xoàng xĩnh, trong cảnh nhàn hạ mà đối với họ, ba người đàn bà và một người hầi - và thậm chí cả Jacqueline, là thiên đường, cho đến tận ngày nay. Khoản tiền Jacqueline kiếm được bằng nghề ma nơ canh, hay

nói theo cách của người Mỹ là người mẫu, khi cô không tiêu vào son phấn hoặc quần áo, hoặc mua giày của các thợ đóng giày nổi tiếng, hoặc quần áo của những thợ may lớn - với giá ưu đãi, nhưng vẫn còn rất đắt - gộp lẫn vào thu nhập chung của gia đình, và biến mất không biết về đâu. Chắc chắn Jacqueline có thể được bao bọc, và cô không thiếu cơ hội. Cô đã chấp thuận một hoặc hai người tình, không phải vì họ khiến cô vui lòng - họ cũng không khiến cô khó chịu - mà chủ yếu là để chứng tỏ rằng cô có khả năng khơi dậy ham muốn và tình yêu. Chỉ một trong hai người đó - người thứ hai - giàu có và đã tặng quà cho cô là một viên ngọc phốt pho rất đẹp mà cô đeo ở tay trái, nhưng cô đã từ chối sống cùng anh ta, và bởi vì anh ta từ chối cưới cô, cô đã rời bỏ anh ta, không mấy tiếc nuối, và nhẹ người vì đã không mang thai (cô đã tưởng mình mang thai, suốt vài ngày sống trong lo sợ). Không, sống cùng một người tình chính là để mất mặt, mất các cơ hội trong tương lai, chính là lặp lại đi đầu mà mẹ cô đã làm với cha của Natalie, không thể như thế được. Nhưng với O, tất cả đã thay đổi. Một viên tưởng trau chuốt sẽ cho phép tin rằng Jacqueline chỉ đơn giản là sống cùng một nữ đồng nghiệp, và chia sẻ với cô. O phục vụ cho hai mục đích cùng lúc, với Jacqueline nàng đóng vai trò người tình nuôi sống hoặc trợ giúp cho cuộc sống của cô gái mà chàng yêu, và vai trò về nguyên tắc là đối lập của người bảo lãnh tinh thần. Sự hiện diện của René không đủ chính thức để có thể ảnh hưởng đến viễn tưởng đó. Nhưng đằng sau quyết định của Jacqueline, ai có thể nói liệu sự hiện diện đó lại chẳng phải là động cơ thực sự khiến cô chấp thuận? Vẫn là O, và chỉ mình O, phải dàn xếp với mẹ của Jacqueline, O chưa từng cảm thấy rõ rệt đến thế rằng mình là kẻ phản bội, là điệp viên, là phái viên của một tổ chức tội phạm, như khi nàng ở trước mặt người đàn bà đang cảm ơn nàng vì tình bạn nàng dành cho con gái bà. Đồng thời, tự đáy lòng, nàng phủ nhận nhiệm vụ của mình, và lý do khiến nàng có mặt ở đó. Đúng, Jacqueline sẽ đến nhà nàng, nhưng không bao giờ O có thể vâng lời Sir Stephen đủ để dẫn dắt Jacqueline. Ấy thế nhưng... Bởi vì Jacqueline vừa đến ở nhà O, nơi cô được xếp - và theo yêu cầu của René - vào căn phòng mà chính chàng thỉnh thoảng đến ở lấy lệ (lấy lệ, là bởi chàng luôn ngủ trong chiếc giường lớn của O), ngược với mọi mong đợi, O ngạc nhiên thấy mình ham muốn mãnh liệt được chiếm đoạt Jacqueline bằng bất cứ giá nào, dù để làm được việc đó có thể nàng phải giải thoát cho cô. Suy cho cùng, nàng tự nhủ, sắc đẹp của Jacqueline đã đủ để bảo vệ cô, nàng có gì phải liên quan đâu, và nếu cô bị chìm xuống

nơi mình đã phải xuống, liệu có gì là tồi tệ không? - nàng gần như thừa nhận, tuy nhiên vẫn choáng váng khi hình dung ra việc thấy Jacqueline khỏa thân và không phòng vệ khi ở bên nàng, và giống như nàng, sẽ ngọt ngào đến thế nào.

Tuần Jacqueline dọn đến, sau khi mẹ cô đã hoàn toàn cho phép, René tỏ ra rất ân cần, cứ cách ngày lại mời hai cô gái trẻ đi ăn tối, rồi dẫn họ đi xem phim, và chàng lựa chọn rất kỹ càng trong số các phim hình sự, những câu chuyện về những kẻ buôn bán ma túy, hoặc những kẻ buôn người da trắng. Chàng ngồi giữa hai người, dịu dàng nắm tay mỗi người, và không nói gì. Nhưng O thấy chàng, cứ mỗi cảnh bạo lực, lại rình chờ một cảm xúc trên khuôn mặt Jacqueline. Người ta chỉ thấy trên đó đôi chút khó chịu, khiến hai khóe miệng cô trẻ xuống. Rồi chàng đưa họ về, và trong chiếc xe để mở, cửa kính hạ thấp, gió đêm và tốc độ thổi bạt mái tóc sáng màu và dày rậm lên đôi má rắn chắc và vàng trán nhỏ, và cả vào mắt của Jacqueline. Cô lắc đầu để khiến chúng vào nếp, lùa tay vào đó giống như cách những cậu con trai vẫn làm. Sau khi đã chấp thuận ở nhà O, và rằng O là nhân tình của René, dường như vì thế mà Jacqueline thấy những cử chỉ thân mật của René là tự nhiên. Cô im lặng chấp thuận, không phản đối khi René vào phòng mình, với cái có lẽ chàng đã bỏ quên tài liệu nào đó, đi đâu không hề đúng, O biết thế, chính nàng đã tự mình giải quyết các ngăn kéo của chiếc tủ lớn kiểu Hà Lan, đựng đầy những thứ tạp nhạp, đến cánh cửa sập bọc da luôn để ngỏ, và rất không hợp với René. Tại sao chàng lại có nó? Chàng nhận nó từ ai? vẻ lịch thiệp nặng nề, gỗ lát sáng màu, là thứ xa xỉ duy nhất của căn phòng hơi tối tăm, hướng Bắc, nhìn ra sân, và những bức tường màu xám như thép, cùng sàn nhà đánh xi kỹ càng và lạnh lẽo của nó tạo nên sự tương phản với những căn phòng tươi vui nhìn ra ke. Thật là tốt, Jacqueline chắc sẽ không thích ở đó. Có lẽ cô sẽ chấp thuận một cách dễ dàng hơn việc chia sẻ với O hai căn phòng phía trước, ngủ chung với O, giống như cô đã chấp thuận vào ngày đầu tiên việc dùng chung phòng tắm và phòng bếp, son phấn, nước hoa, các bữa ăn. Về điều này thì O đã nhâm. Jacqueline gắn bó một cách say sưa với những thứ thuộc về cô - viên ngọc trai hồng chẳng hạn - nhưng tuyệt đối dửng dưng với những thứ không thuộc về cô. Nếu có ở trong một tòa lâu đài, cô cũng sẽ chỉ quan tâm nếu người ta nói: lâu đài là của cô, và chứng tỏ đi đâu đó với cô, bằng văn tự có công chứng. Dù căn phòng màu xám có dễ chịu hay không đối với cô cũng

bình thường, và không phải là để thoát khỏi nó mà cô đến ngủ trong giường của O. Cũng không phải để chứng tỏ với O lòng biết ơn mà cô không cảm thấy - thế nhưng O lại gán cho cô, đồng thời hạnh phúc vì được lạm dụng đi đầu đó, theo như nàng nghĩ. Jacqueline thích khoái cảm, cô cảm thấy dễ chịu và tiện lợi được tiếp nhận nó từ một phụ nữ, trong vòng tay người đó cô không có rủi ro gì.

Năm ngày sau khi dỡ xong các va li, chính O đã giúp cô sắp xếp đồ, khi René đưa họ về lần đầu tiên, vào khoảng mười giờ, sau khi ăn tối cùng hai người, rồi ra về - bởi vì chàng ra về giống như hai lần trước -, cô xuất hiện đơn giản, khỏa thân và vẫn còn ẩm ướt sau khi tắm, ở khung cửa phòng ngủ của O, và nói với O: “Anh ta sẽ không quay lại, chị chắc chứ?” và, thậm chí không chờ câu trả lời, chui vào giường. Cô để mặc cho nàng hôn và vuốt ve, mắt nhắm, không đáp lại dù chỉ bằng một cái vuốt ve, lúc đầu chỉ khẽ rên rỉ, rồi to hơn, và cuối cùng kêu lên. Cô ngủ thiếp đi trong ánh sáng của ngọn đèn hồng, nằm vắt ngang giường, thân trên khẽ nghiêng, hai bàn tay xò ra. Mồ hôi ánh lên giữa hai nhũ hoa. O đắp chăn cho cô, tắt đèn. Hai tiếng sau, khi nàng ôm lấy cô trong bóng tối, Jacqueline để mặc nàng, nhưng thì thầm: “Đừng làm tôi quá mệt, sáng mai tôi phải dậy sớm.”

Đây là thời gian mà Jacqueline, ngoài công việc ngắt quãng của một người mẫu, bắt đầu một công việc khác cũng không kém phần không đầu đạn, nhưng thu hút hơn: cô được mời quay những vai diễn nhỏ. Khó mà biết cô có tự hào về chuyện đó hay không, cô có thấy đó là bước đi đầu tiên trong một sự nghiệp mà cô mong muốn được nổi tiếng hay không. Cô dứt khỏi giường vào buổi sáng, bức bối nhiều hơn là hăm hở, tắm rồi đánh phấn vội vàng, chỉ nhận tách to cà phê đen mà O đã kịp pha cho cô, và để mặc nàng hôn đầu ngón tay cô, với một nụ cười máy móc và một ánh mắt đầy thù hận: O dịu dàng và ấm áp trong chiếc áo choàng ngủ bằng lông lạc đà cừu trắng, tóc đã chải, mặt đã rửa, nhưng có dáng vẻ của một người sẽ đi ngủ tiếp. Tuy nhiên không phải như thế. O chưa dám giải thích tại sao với Jacqueline. Sự thật là mỗi ngày, vào giờ bọn trẻ con đi học và những viên chức nhỏ đến văn phòng, khi Jacqueline tới studio ở Boulogne nơi cô quay phim, thì O, trước đây thường ở nhà gần hết buổi sáng, cũng mặc quần áo: “Ta cho xe đến, Sir Stephen đã nói, xe sẽ đưa Jacqueline đến Boulogne, sau đó quay lại đón nàng.” Thế nên mỗi sáng O đến nhà Sir Stephen, khi mặt

trời trên đường nàng đi mới chỉ chiếu sáng mặt phía Đông của các ngôi nhà; các bức tường khác vẫn còn mát mẻ, nhưng trong các khu vườn bóng tối đang thu hẹp dưới các lùm cây. Ở phố Poitiers, việc dọn dẹp còn chưa kết thúc. Bà già người da màu Norah dẫn O vào căn phòng nơi tối đầu tiên Sir Stephen đã để nàng ngủ và khóc một mình, chờ cho O đặt xong găng tay, túi xách và quần áo trên giường, để nhặt lấy chúng và trước mặt O xếp gọn chúng vào một ngăn tủ mà bà giữ chìa khóa, rồi sau khi đưa cho O đôi giày cao gót đánh xi, kêu lộp cộp khi nàng bước đi, bà đi trước nàng, mở các cánh cửa trước mặt nàng, cho đến tận cửa văn phòng của Sir Stephen, nơi bà nép người sang một bên để nàng đi qua. O không bao giờ quen được với những chuẩn bị của bà, và việc trằn trọc trước mặt bà già kiên nhẫn không nói chuyện với nàng và hầu như không nhìn nàng này đối với nàng cũng đáng ngại hết như khi phải trằn trọc ở Roissy trước ánh mắt của đám đày tớ. Trên đôi giày nhẹ bằng vải dạ, giống như một nữ tu sĩ, bà già người da màu lướt đi lặng lẽ. Suốt thời gian đi theo bà, O không thể rời mắt khỏi hai chòm của chiếc khăn madras buộc đầu, và mỗi lần bà mở một cánh cửa, không thể rời mắt khỏi bàn tay xám nâu và gầy guộc của bà trên tay nắm cửa bằng sứ, trông nó khô cứng như gỗ cũ. Đồng thời, bởi một cảm giác hoàn toàn đối lập với nỗi khiếp sợ mà bà gây ra cho nàng - mà O không thể giải thích nỗi sự mâu thuẫn của nó -, O cảm thấy một kiểu tự hào vì bà già người hầu của Sir Stephen (bà có thuộc về Sir Stephen không, và tại sao ông lại giao cho bà vai trò của người thợ cả mà dường như bà rất không phù hợp để đảm nhận?) làm nhân chứng cho việc nàng cũng - có thể cũng giống như những cô gái khác, được bà dẫn đường theo cùng cách thức đó, ai mà biết chứ? - xứng đáng được Sir Stephen dùng đến. Bởi vì có lẽ Sir Stephen yêu nàng, hẳn là yêu nàng, và O cảm thấy không còn xa cái thời điểm mà ông không còn để nàng ngẫm nghĩ, mà sẽ nói ra đi đâu đó với nàng - nhưng với đi đâu kiện tình yêu của ông dành cho nàng, và ham muốn của ông với nàng, sẽ tăng lên, ông ở với nàng lâu hơn, chậm rãi hơn, đòi hỏi tỉ mỉ hơn. Bị giữ ở bên ông suốt các buổi sáng, và có những sáng ông hầu như không đụng đến nàng, chỉ muốn được nàng vuốt ve, nàng thuận theo những đi đâu ông yêu cầu với một tình cảm phải gọi là lòng biết ơn, tình cảm đó lại càng lớn hơn khi yêu cầu của ông có dáng dấp một mệnh lệnh. Mỗi lần buông bỏ đối với nàng là sự cam kết rằng sẽ có đòi hỏi về một lần buông bỏ khác, và mỗi lần nàng đều đáp ứng như thể trả xong một món nợ; thật lạ lùng là nàng lại được thỏa mãn vì đi đâu đó: tuy

nhân nàng thỏa mãn. Văn phòng của Sir Stephen, nằm bên trên phòng khách vàng và xám nơi ông ở vào buổi tối, hẹp hơn, và trần thấp hơn. Không có xô pha hay ghế dài, mà chỉ có hai chiếc ghế bành kiểu Nhiếp chính bọc thảm hoa. Thỉnh thoảng Ông ở đó, nhưng Sir Stephen thường thích giữ nàng ở gần ông hơn, trong tầm tay và khi ông không quan tâm đến nàng, nàng vẫn ngồi trên bàn ông, bên trái. Bàn làm việc được kê vuông góc với tường, Ông có thể dựa lưng vào các kệ giá nơi có vài cuốn từ điển và những cuốn danh bạ được đóng đai. Chiếc điện thoại nằm sát đùi trái nàng, và nàng rung mình mỗi lần chuông reo. Nàng là người nhấc máy, và trả lời, nàng nói: “Xin hỏi ai đang ở đầu dây?”, nhắc to tên người gọi rồi hoặc chuyển cuộc trò chuyện cho Sir Stephen, hoặc xin lỗi, tùy theo dấu hiệu mà ông đưa ra. Khi ông phải tiếp đón ai đó, bà già Norah thông báo, Sir Stephen bảo người đó chờ, đủ thời gian để Norah dẫn Ông về phòng ngủ nơi nàng đã cởi quần áo, và cũng là nơi Norah sẽ đến đón nàng khi Sir Stephen rung chuông, sau khi người khách đã ra về. Bởi vì Norah vào ra văn phòng nhiều lần tất cả các buổi sáng, hoặc để mang cà phê hoặc báo cho Sir Stephen, hoặc để mở hoặc đóng cửa chớp, hoặc để dọn gạt tàn, nên chỉ mình bà được quyền bước vào, mà còn được lệnh không bao giờ gõ cửa, và rốt cuộc bà luôn lặng lẽ chờ đợi, khi bà có chuyện cần nói, đến khi Sir Stephen lên tiếng, đã có một lần Ông đang cong người trên bàn, đầu và cánh tay tựa vào lớp da, cặp mông dầy hiển, chờ đợi Sir Stephen đi vào nàng, thì Norah bước vào. Nàng ngừng đầu lên. Norah không nhìn nàng, như bà vẫn thường làm, bà cũng không nhúc nhích. Nhưng lần này, rõ ràng là Norah muốn bắt gặp ánh mắt Ông. Đôi mắt đen sáng và cứng rắn nhìn xoáy vào mắt nàng, và không thể biết chúng có hờ hững hay không, trên khuôn mặt nhăn nheo và bất động, khiến Ông bối rối đến mức nàng cử động để thoát khỏi Sir Stephen, ông hiểu ra; liền một tay ấn eo nàng xuống bàn để nàng không trượt ra được, tay kia banh mở nàng. Nàng, người vẫn thường dầy hiển hết mình, bỗng co rút, khít lại mặc dù nàng không muốn, và Sir Stephen phải cưỡng đoạt nàng. Mặc dù khi ông đã vào được, nàng cảm thấy vòng cơ ở bụng dưới nàng siết lại quanh ông, và ông phải khó khăn mới vào được hoàn toàn trong nàng. Ông chỉ rút ra khỏi nàng sau khi đã ra vào được dễ dàng. Và thế là đến lúc tiếp tục với nàng, ông bảo Norah chờ, và bà có thể mặc lại quần áo cho Ông khi ông đã xong. Tuy nhiên, trước khi để nàng đi, ông dịu dàng hôn vào miệng Ông. Chính trong nụ hôn đó mà nàng có đủ dũng khí để vài ngày sau đó nói với ông rằng Norah khiến nàng sợ.

“Ta hy vọng thế, ông nói với nàng. Và khi nàng đã mang, bởi vì nàng sắp mang - nếu nàng đồng ý - dấu hiệu và đồ sắt của ta, nàng sẽ càng có lý do để sợ bà ấy. - Tại sao? O nói, và dấu hiệu nào, đồ sắt nào? Em đã đeo chiếc nhẫn này rồi... - Chuyện đó liên quan đến Anne-Marie, ta đã hứa sẽ giới thiệu nàng với bà ấy. Chúng ta sẽ đến nhà bà ấy sau bữa trưa. Nàng có muốn không? Bà ấy là một trong số các bạn của ta, và nàng sẽ nhận thấy rằng cho đến giờ ta chưa từng để nàng gặp bạn bè ta. Khi nàng ra khỏi tay bà ấy, ta sẽ cho nàng những lý do thực sự để sợ hãi Norah.” O không dám hỏi thêm. Cái bà Anne-Marie mà người ta đưa ra đe dọa nàng khiến nàng lo lắng nhiều hơn Norah. Đó là người mà Sir Stephen đã nói với nàng khi họ ăn trưa ở Saint-Cloud. Và đúng là O không quen biết người bạn nào, không biết mối quan hệ nào của Sir Stephen. Nàng sống chủ yếu ở Paris, giam mình trong bí mật của riêng nàng, như thể bị giam trong một căn nhà kín; những người duy nhất có quyền biết bí mật của nàng, René và Sir Stephen, đồng thời cũng có quyền đối với thân thể nàng. Nàng nghĩ rằng từ cởi mở với người nào đó, ý muốn nói là tâm sự, đối với nàng chỉ có một nghĩa duy nhất, nghĩa đen, thuộc về thể xác, và cũng là tuyệt đối, bởi vì quả thực nàng cởi mở bằng tất cả các bộ phận có thể mở trên thân thể nàng. Dường như đó cũng là ý nghĩa sự tòn tại của nàng, và dường như Sir Stephen, cũng như René, cũng ngầm hiểu như thế, bởi vì khi ông nói về bạn bè của ông, như ông từng làm ở Saint-Cloud, chính là để nói với nàng rằng đương nhiên nàng sẽ thuộc quyền sở hữu của những người mà ông sẽ cho nàng làm quen, nếu họ ham muốn nàng. Nhưng để hình dung về Anne-Marie, và đi đâu mà Sir Stephen đang trông chờ ở Anne-Marie có liên quan đến nàng, thì O không có gì để tìm hiểu, kể cả trải nghiệm của nàng ở Roissy. Sir Stephen cũng đã nói với nàng rằng ông muốn xem nàng vượt ve một phụ nữ, có phải là chuyện đó không? (Nhưng ông đã nói rõ rằng đó là Jacqueline...) Không, không phải chuyện đó. “Giới thiệu nàng”, ông vừa nói thế. Quả thật là thế. Nhưng khi nàng rời khỏi Anne-Marie, O cũng không biết thêm nhiều hơn.

Anne-Marie sống gần Đài thiên văn, trong một căn hộ sát bên hông một thứ giống như xưởng thợ lớn, ở tầng trên cùng một tòa chung cư mới tinh, cao hơn ngọn cây. Đó là một phụ nữ mảnh dẻ, trạc tuổi Sir Stephen, mái tóc đen có xen lẫn vài lọn màu xám. Đôi mắt xanh của bà sâu đến nỗi ta tưởng chúng màu đen. Bà mang đồ uống cho Sir Stephen và O, một thứ cà phê

đen đặc trong những chiếc tách rất nhỏ, nóng bỏng và đắng, giúp O vững dạ. Khi nàng uống xong, và đứng dậy khỏi ghế bành để đặt chiếc cốc không trên một chiếc bàn thấp, Anne-Marie nắm lấy cổ tay nàng, và quay sang nói với Sir Stephen: “Ông cho phép chứ? - Xin mời bà”, Sir Stephen nói. Thế là Anne-Marie, người cho đến lúc này, cả khi chào nàng, cả khi Sir Stephen giới thiệu nàng với bà, vẫn chưa nói với nàng lời nào, cũng không mỉm cười, nhẹ nhàng bảo O, kèm theo một nụ cười dịu dàng như thể bà đang tặng cho nàng một món quà: “Lại đây để tôi xem bụng em nào, em bé, và cả mông em nữa. Nhưng hãy khóa thân hoàn toàn đi, như thế tốt hơn.” Trong khi O vâng theo, bà châm một điếu thuốc. Sir Stephen không rời mắt khỏi O. Cả hai người để nàng đứng đó, có lẽ đến năm phút. Trong phòng không có gương, nhưng O thoáng thấy hình ảnh phản chiếu mờ hờ của chính nàng trong lớp sơn mài đen của một tấm bình phong. “Em cởi cả tất ra đi”, Anne-Marie đột ngột nói. “Em xem này, bà nói tiếp, em không nên đeo dây nịt, em sẽ làm biến dạng đùi mình mất.” Và bằng đầu ngón tay, bà chỉ cho O thấy những đường hằn rất nhẹ ở phía trên đầu gối, nơi O cuộn tất xung quanh sợi dây nịt rộng bản bằng chun. “Ai đã bảo em làm thế này?” Và trước khi O kịp đáp: “Chính là anh chàng đã tặng nàng cho tôi, bà cũng biết cậu ta đấy, Sir Stephen nói, René.” Và ông nói thêm: “Nhưng chắc là cậu ta sẽ theo ý bà thôi. - Tốt rồi, Anne-Marie nói. Tôi sẽ đặt cho em những đôi tất rất dài và sẫm màu, O ạ, và một dây lưng treo tất để giữ chúng, nhưng là một dây lưng treo tất có gọng căng, để nhấn thêm vòng eo của em.” Khi Anne-Marie rung chuông rồi một cô gái trẻ tóc vàng và cầm lặng mang đến những đôi tất rất mịn thẫm đen cùng một bộ áo lót liền quần bằng lụa trơn và ni lông đen, thứ trang phục được giữ cố định bằng những cái gọng rộng rất ôm, cong vào trong ở phần bụng và phía trên hông, O, khi đó vẫn đứng và giữ thẳng bằng bằng cách đổi trụ từ chân này sang chân khác, xỏ tất vào, chúng lên đến tận trên đùi. Cô gái trẻ tóc vàng giúp nàng mặc bộ áo lót liền quần, có một cái móc bấm ở sườn sau để gắn vào và cởi ra. Cũng ở phía sau, giống như ở Roissy, có dây buộc để thắt chặt hoặc nói lỏng tùy ý. O treo tất, ở phía trước và ở hai bên, vào bốn sợi dây nịt, rồi cô gái trẻ thực hiện nhiệm vụ thắt sợi dây chặt hết mức. O cảm thấy eo và bụng nàng thắt lại dưới sức ép của những chiếc gọng, chúng chạy xuống đến tận gần mu rồi mới tỏa ra, và ở hông cũng vậy. Bộ áo lót liền quần ngắn hơn ở phía sau, và để lộ toàn bộ vùng mông. “Cô ấy sẽ ổn hơn nhiều, Anne-Marie nói với Sir Stephen, khi nào vòng eo cô ấy giảm

hết cỡ; mặt khác, nếu ông không có thời gian để chờ cô ấy cởi đồ, ông sẽ thấy bộ áo lót liền quần này không bị vướng. Bây giờ thì lại gần đây nào, O.” Cô gái trẻ đi ra, O lại gần Anne-Marie, bà ngồi trong một chiếc ghế bành thấp có phủ nhung màu anh đào. Anne-Marie khẽ lướt tay trên hông nàng, rồi đẩy nàng ngã xuống một chiếc ghế tròn ngang với ghế bành, kéo nàng và banh mở chân nàng, rồi ra lệnh cho nàng không được cử động, nắm lấy hai môi bụng dưới của nàng. Ở chợ người ta cũng làm như vậy, O tự nhủ, khi banh mang cá, hoặc banh môi lũ ngựa ở các hội chợ. Nàng cũng nhớ lại rằng gã đày tớ Pierre, vào buổi tối đầu tiên ở Roissy, sau khi trói nàng, cũng đã làm như vậy. Nói cho cùng, nàng không còn thuộc về nàng, và thứ trên người nàng thuộc về nàng ít nhất chắc chắn là nửa này trên thân thể nàng, phần có thể sử dụng ở bên ngoài nàng, có thể nói như vậy. Tại sao, mỗi lần nhận thấy đi đầu đó, nàng không ngạc nhiên, mà như thể lại được thuyết phục một lần nữa, và mỗi lần lại vẫn thấy nổi bối rồi mạnh mẽ khiến nàng bất động, và khiến nàng dâng hiến cho kẻ mà nàng đang thuộc về ít hơn nhiều so với kẻ đã trao nàng vào những bàn tay xa lạ, nổi bối rồi ở Roissy đã dâng hiến nàng cho René khi những người khác chiếm đoạt nàng, còn ở đây thì cho ai? René hay Sir Stephen? Ôi! Nàng không biết nữa. Nhưng chính là nàng không còn muốn biết, bởi vì nàng đã thuộc về Sir Stephen kể từ đó, kể từ khi nào nhỉ?... Anne-Marie cho nàng đứng dậy, mặc lại quần áo. “Ông có thể dẫn cô ấy đến với tôi khi nào ông muốn, bà nói với Sir Stephen, hai ngày nữa tôi sẽ ở Sannois (Sannois... O đã chuẩn bị tinh thần để nghe thấy: Roissy, thế nhưng không, không phải Roissy, vậy thì là nơi nào?) Sẽ rất ổn thôi.” (Chuyện gì sẽ rất ổn?) “Trong mười ngày nữa nếu bà muốn, Sir Stephen đáp, đầu tháng Bảy.”

Trong chiếc xe đưa O trở về nhà nàng, vì Sir Stephen ở lại nhà Anne-Marie, nàng nhớ đến bức tượng mà khi còn là một đứa trẻ nàng đã nhìn thấy ở vườn Luxembourg: một phụ nữ có vòng eo bị bóp nghẹt, và có vẻ thật mảnh mai giữa đôi bầu vú nặng nề và vùng hông màu mỡ - cô cúi người về phía trước để soi mình trong một dòng nước, cũng bằng đá cẩm thạch, được tạo hình kỹ lưỡng dưới chân cô - đến nỗi ta sợ rằng đá sẽ vỡ ra. Nếu Sir Stephen muốn đi đầu đó... Đối với những gì liên quan đến Jacqueline, thật dễ dàng để nói rằng đây là một ý thích thất thường của René. Đến đây O lại quay về với một mối bận tâm mà nàng thường cố gắng lẩn tránh mỗi lần nghĩ đến nó, thế nhưng nàng lại ngạc nhiên vì

không thấy mình day dứt hơn: tại sao từ khi Jacqueline ở đó, René không chỉ hết sức cẩn thận để nàng một mình với Jacqueline, đi đâu đó thì có thể hiểu được, nhưng cũng không ở lại một mình với O nữa? Tháng Bảy sắp tới, chàng sẽ ra đi, sẽ không đến thăm nàng ở nhà bà Anne-Marie nơi Sir Stephen sẽ gửi nàng đến, vậy nên nàng phải cam tâm với việc chỉ còn được gặp chàng vào buổi tối khi chàng vui vẻ mời cả nàng và Jacqueline, hoặc - nàng không biết từ nay trở đi đi đâu gì sẽ khiến nàng hoang mang hơn cả (bởi vì giữa họ chỉ còn lại những mối quan hệ về cơ bản là sai lầm, do chúng bị hạn chế) - hoặc đôi khi là vào buổi sáng, khi nàng ở nhà Sir Stephen, và Norah dẫn nàng vào sau khi đã thông báo với ông? Sir Stephen vẫn luôn đón nàng, René vẫn luôn hôn nàng, vuốt ve đầu vú nàng, cùng Sir Stephen đưa ra những dự định cho tương lai, những dự định không có liên quan gì đến nàng, rồi đi khỏi. Phải chăng chàng đã trao tặng nàng hoàn toàn cho Sir Stephen, nên không còn yêu nàng nữa? Vì không còn yêu nàng nữa nên chàng không cần sửa? O chìm đắm trong hoảng sợ, nàng bước như một cái máy xuống bờ kè trước nhà thay vì giữ xe, và lập tức lao chạy để bắt một chiếc taxi. Có ít taxi trên kè Béthune, O chạy đến tận đại lộ Saint-Germain, và vẫn phải chờ. Người nàng đầm mồ hôi, thở hổn hển, bởi vì bộ áo lót liền quần khiến nàng ghệt thở, thì đột nhiên một chiếc taxi đi chậm lại ở góc phố Cardinal-Lemoine. Nàng ra hiệu bắt xe, đưa địa chỉ văn phòng nơi René làm việc, và lên xe, không biết liệu René có ở đó không, liệu chàng có đón nàng nếu chàng có ở đó hay không. Nàng chưa bao giờ đến đó. Nàng không thấy ngạc nhiên trước tòa nhà lớn trong một con phố vuông góc với Champs-Élysées, hay trước các văn phòng theo kiểu Mỹ, nhưng thái độ của René, mặc dù chàng đón nàng ngay, đã khiến nàng hoang mang. Chàng không gây gổ, cũng không ra sức trách móc. Nàng những muốn chàng trách móc, bởi vì nói cho cùng chàng không cho phép nàng đến quấy rầy chàng, và có lẽ nàng đang làm phiền chàng rất nhiều. Chàng cho thư ký lui ra, đề nghị cô không cho bất cứ ai vào phòng chàng, và không chuyển bất cứ cuộc điện thoại nào cho chàng. Rồi chàng hỏi O đang xảy ra chuyện gì. “Em sợ rằng chàng không còn yêu em nữa”, O nói. Chàng cười: “Đột ngột như thế này sao? - Vâng, khi ngồi trong xe từ nhà... - Từ nhà ai?” O im lặng, René lại cười: “Nhưng ta biết mà, nàng thật ngốc. Từ nhà Anne-Marie về. Và mười ngày nữa nàng sẽ đến Sannois. Sir Stephen vừa gọi điện cho ta.” René ngồi trong chiếc ghế bành bọc vải duy nhất trong văn phòng, đối diện với bàn, và O nép mình trong vòng tay

chàng. “Họ làm gì với em, em cũng không quan tâm, nàng thì thầnn, nhưng hãy nói với em là chàng vẫn yêu em. - Trái tim nhỏ của ta, ta yêu nàng, René nói, nhưng ta muốn nàng vâng lời ta, mà nàng chẳng chịu vâng lời gì cả. Nàng đã nói với Jacqueline là nàng thuộc về Sir Stephen, nàng đã kể với cô ấy về Roissy chưa?” O cả quyết là chưa. Jacqueline chấp nhận những cái vuốt ve của nàng, nhưng ngày mà cô sẽ biết rằng O... René không để nàng nói hết câu, kéo nàng dậy, ép nàng vào chiếc ghế bành mà chàng vừa rời khỏi, và cuốn váy nàng lên. “A! hóa ra đây là bộ áo lót liềnn quầnn, chàng nói. Đúng là nàng sẽ dễ chịu hơn nhiều khi có vòng eo thật mảnh.” Rồi chàng chiếm lấy nàng, và O thấy dường như đã lâu lắm chàng không làm việc đó, đến nỗi tự đáy lòng nàng nghi ngờ chàng có ham muốn nàng thật không, và nàng ngây thơ thấy đó là một bằng chứng của tình yêu. “Nàng biết đấy, sau đó chàng nói, nàng thật ngốc vì không kể với Jacqueline. Chúng ta cần đưa cô ấy đến Roissy, sẽ tiện hơn nếu nàng là người đưa cô ấy đến đó. Với lại, khi từ nhà Anne-Marie về, nàng sẽ không thể che giấu thân phận thật của mình với cô ấy nữa.” O hỏi tại sao. “Rồi nàng sẽ biết, René nói tiếp. Nàng còn năm ngày, chỉ năm ngày thôi, bởi vì Sir Stephen dự định là năm ngày trước khi gửi nàng đến nhà Anne-Marie, ông ấy sẽ tiếp tục đánh nàng hằng ngày, và chắc chắn là nàng sẽ có vết roi trên người, nàng sẽ giải thích thế nào với Jacqueline?” O không trả lời. Điều René không biết, đó là Jacqueline chỉ quan tâm đến O bởi niềm say mê mà O chứng tỏ với cô, và không bao giờ nhìn nàng. Dù cả người nàng có phủ kín vết roi, nàng cũng chỉ cần cẩn thận không tắm trước mặt Jacqueline, và mặc một chiếc áo ngủ là xong. Jacqueline sẽ không nhìn thấy gì. Cô đã không nhận thấy là O không bao giờ mặc quầnn lót, cô chẳng nhận thấy gì hết: cô không quan tâm đến O. “Nghe này, René nói tiếp, có một chuyện dù thế nào nàng cũng phải nói với cô ấy, và nói với cô ấy ngay lập tức: đó là ta yêu cô ấy. - Có đúng thế không? O nói. - Ta muốn có cô ấy, René nói, và bởi vì nàng không thể hoặc không muốn làm gì hết, chính ta sẽ làm việc cần làm. - Cô ấy không bao giờ muốn đến Roissy đâu, O nói. - Không à? Thế thì, René nói tiếp, chúng ta sẽ buộc cô ấy muốn.”

Buổi tối, trong bóng đêm, khi Jacqueline đã nằm ngủ, và O nhắc tấm chăn để ngắm nhìn cô trong ánh sáng của ngọn đèn, sau khi đã nói với cô “René đem lòng yêu cô”, bởi vì nàng nói với cô điều đó, và nói ngay lập tức, O, người mới một tháng trước thấy choáng váng khi nghĩ đến việc nhìn thấy

thân thể thật mong manh và mảnh dẻ này bị giày xéo dưới ngọn roi, chiếc bụng hẹp này bị banh ra, khuôn miệng trong trắng này la hét, và lớp lông tơ trên hai má dính bết nước mắt, nhắc lại những lời cuối cùng của René, và cảm thấy sung sướng.

Jacqueline đã đi, và chắc là sẽ chỉ quay lại vào đầu tháng Tám, nếu bộ phim cô đang quay kết thúc, nên chẳng còn gì giữ O ở lại Paris. Tháng Bảy đang đến gần, tất cả các khu vườn đầu bung nở những bông hoa mỏ hạc đỏ thắm, tất cả các bức màn buổi trưa đầu hạ, René thở dài nói rằng chàng phải đi Scotland. Trong một lát, O hy vọng chàng sẽ đưa nàng theo. Nhưng ngoài việc chàng không bao giờ đưa nàng về gia đình, nàng còn biết chàng sẽ nhường nàng cho Sir Stephen, nếu ông yêu cầu nàng. Sir Stephen tuyên bố rằng ngày René lên máy bay đi Luân Đôn, ông sẽ đến đón O. Nàng đang nghỉ hè. “Chúng ta sẽ đến nhà Anne-Marie, ông nói, bà ấy đang chờ nàng. Đừng mang theo va li gì cả, nàng sẽ không cần bất cứ thứ gì. Không phải là đến căn hộ gần Đài thiên văn nơi lần đầu tiên O gặp Anne-Marie, mà là một căn nhà thấp ở sâu trong một khu vườn lớn, bên bờ rừng Fontainebleau. Từ hôm đó O vẫn mặc bộ áo lót liền quần có gọng mà Anne-Marie thấy là cần thiết: mỗi ngày nó lại thít vào người nàng thêm một chút, bây giờ gần như có thể ôm trọn eo nàng giữa hai bàn tay, Anne-Marie chắc là sẽ hài lòng. Khi họ đến nơi là hai giờ chiều, cả nhà đang ngủ, và chú chó sữa yếu ớt khi tiếng chuông vang lên: một chú chó chăn bò giống Flandre có bộ lông thô nhám, người hít hai đầu gối O bên trong lớp váy. Anne-Marie ở dưới một cây sồi rừng đỏ tía, ở đầu một thảm cỏ đối diện với các cửa sổ phòng ngủ của bà, trong một góc vườn. Bà không đứng dậy. “O đây rồi, Sir Stephen nói, bà biết phải làm gì với nàng ấy rồi, khi nào thì nàng ấy sẵn sàng?” Anne-Marie nhìn O. “Ông chưa báo trước cho cô ấy sao? Thế này, tôi sẽ bắt đầu ngay. Chắc là phải tính mười ngày tiếp theo. Tôi cho là ông muốn tự mình đặt những chiếc vòng và con số đúng không? Thế thì mười lăm ngày nữa ông quay lại. Sau đó, có lẽ mọi chuyện sẽ hoàn tất trong vòng mười lăm ngày tiếp theo đó.” O muốn nói, đặt câu hỏi. “Để lát nữa, O, Anne-Marie nói, vào căn phòng trước mặt, cởi bỏ quần áo, chỉ đi xăng đan thôi, rồi trở ra đây.” Căn phòng trống không, một căn phòng lớn màu trắng có những tấm rèm bằng tranh vải màu tím. O để túi xách, găng tay, quần áo trên một chiếc ghế nhỏ bên cạnh một cánh cửa tủ. Không có gương. Nàng chậm rãi quay trở ra, bị lóa mắt bởi ánh mặt trời,

rồi đến dưới bóng cây sồi. Sir Stephen vẫn đứng trước mặt Anne-Marie, con chó nằm dưới chân bà. Mái tóc đen và xám của Anne-Marie ánh lên như có bôi dầu, đôi mắt xanh của bà dường như màu đen. Bà mặc đồ trắng, một chiếc thắt lưng sơn bóng ở eo, và đi đôi xăng đan đánh bóng để lộ lớp sơn đỏ trên móng chân, trên đôi chân trần của bà, giống như lớp sơn đỏ trên móng tay. “O này, bà nói, em hãy quỳ xuống trước mặt Sir Stephen.” O quỳ xuống, hai tay bắt ra sau lưng, đầu vú run rẩy. Con chó tỏ vẻ định lao về phía nàng. “Lại đây, Turc, Anne-Marie bảo. O, em có chấp thuận mang những chiếc vòng và con số mà Sir Stephen muốn em được đánh dấu, mà không biết chúng sẽ được đeo vào người em như thế nào không? - Vâng, O nói. - Thế thì tôi sẽ tiến Sir Stephen, em cứ ở đó.” Sir Stephen cúi xuống, nắm lấy hai bầu ngực của O, trong khi Anne-Marie đứng dậy khỏi chiếc ghế dài. Ông hôn lên miệng nàng, thì thầm: “Em là của ta, O, có thật em là của ta không?” rồi rời khỏi nàng để đi theo Anne-Marie. Cánh cổng đóng, Anne-Marie quay trở lại. Hai đầu gối quỳ gập, O ngẩng lên hai gót chân và để hai tay lên hai đầu gối, giống như một bức tượng Hy Lạp.

Trong nhà có ba cô gái khác, mỗi người có một phòng ngủ ở tầng hai; họ dành cho O một căn phòng nhỏ ở tầng trệt, bên cạnh phòng của Anne-Marie. Anne-Marie gọi họ, hét lên bảo họ xuống vườn. Cả ba cô, giống như O, đều khỏa thân. Ở nơi khuê phòng này, được che chắn cẩn thận bởi những bức tường cao của hoa viên và những cửa chớp đóng kín quay ra một con phố nhỏ bụi bặm, chỉ có Anne-Marie và các gia nhân là mặc quần áo; họ gồm một bà đầu bếp và hai bà dọn phòng, cao tuổi hơn Anne-Marie, nghiêm nghị trong những chiếc váy rộng bằng vải paca đen và những chiếc tạp dề hồ bột cứng đờ. Cô ấy tên là O, Anne-Marie nói, bà đã lại ngã xuống. Dẫn cô ấy lại chỗ tôi, để tôi xem lại thật gần nào. Hai cô gái kéo O đứng dậy, cả hai đều có làn da nâu, tóc cũng đen như vùng lông ở bụng dưới, nhũ hoa dài và gần như màu tím. Người còn lại nhỏ nhắn, tròn trịa và tóc hung, và trên làn da trắng phấn ở ngực cô có một mạng lưới đáng sợ của những mạch máu màu xanh. Hai cô gái đẩy O đến sát Anne-Marie, bà đưa ngón tay chỉ vào ba vết đen chạy dọc trước đùi nàng, và lặp lại trên hông nàng. “Ai đã đánh em, bà nói, Sir Stephen à? - Vâng, O nói. - Bằng gì thế, và khi nào? - Cách đây ba hôm, bằng roi ngựa. - Trong vòng một tháng kể từ ngày mai, em sẽ không bị đánh, nhưng hôm nay thì có, để chào đón em đến đây, sau khi ta đã xem xét em xong xuôi. Sir Stephen chưa từng

đánh em ở bên trong đùi, khi em giạng rộng hai chân đứng không? Không à? Không, đàn ông không biết đâu. Để lát nữa, chúng ta sẽ xem. Cho xem eo nào. A! Tốt hơn rồi!” Anne-Marie kéo vòng eo trơn nhẵn của O, khiến nó càng mảnh hơn. Rồi bà bảo cô gái nhỏ bé tóc hung đi lấy một chiếc áo lót liền quần khác rồi mặc vào cho nàng. Nó cũng bằng ni lông đen, có gọng cứng và chật đến nỗi ta tưởng đó là một chiếc thắt lưng rất cao bằng da, và không có dây đeo tất. Một trong hai cô gái da nâu thít dây giúp nàng, trong khi Anne-Marie ra lệnh cô phải thít chặt hết sức. “Thật kinh khủng, O nói. - Đúng là thế, Anne-Marie nói, chính vì thế mà em sẽ đẹp hơn, nhưng bởi vì em chưa đủ đẹp, nên ngày nào em cũng sẽ phải mang nó. Bây giờ hãy cho ta biết Sir Stephen thích sử dụng em như thế nào. Ta cần biết đi đâu đó.” Bà đưa tay nắm lấy bụng O, và O không thể trả lời. Hai trong số ba cô gái ngã xuống đất, người thứ ba, cô gái da nâu, ngã trên chân chiếc ghế dài của Anne-Marie. “Lật người cô ấy xuống, các cô, Anne-Marie nói, để ta xem hông cô ấy.” O bị xoay lại và đè xuống, và tay của hai cô gái trẻ banh mở nàng. “Tất nhiên, Anne-Marie nói tiếp, em không cần phải trả lời, sẽ phải đánh dấu vào hông em. Đứng dậy đi. Chúng ta sẽ đeo vòng cho em. Colette sẽ đi lấy cái hộp, chúng ta sẽ bóc thăm xem ai đánh em, Colette mang thẻ bóc thăm lại đây, rồi chúng ta sẽ vào phòng nhạc. ” Colette là người cao hơn trong số hai cô gái da nâu, người kia tên là Claire, cô gái nhỏ bé tóc hung là Yvonne. Trước đó O không để ý thấy cả ba người họ đầu đeo, giống như ở Roissy, một chiếc vòng cổ bằng da và những chiếc vòng ở cổ tay. Ngoài ra, họ còn đeo những chiếc vòng như thế ở mắt cá chân. Khi Yvonne đã chọn xong và đeo vào người O những chiếc vòng vừa với nàng, Anne-Marie đưa cho O bốn chiếc thẻ bóc thăm, và đề nghị nàng đưa cho mỗi người một thẻ, không nhìn con số viết trên đó. O phân phát thẻ bóc thăm. Ba cô gái nhìn vào thẻ của mình và không nói gì, chờ Anne-Marie lên tiếng. “Tôi số hai, Anne-Marie nói, ai số một?” Đó là Colette. “Dẫn O đi, cô ấy là của cô.” Colette nắm lấy cánh tay O, và túm hai tay nàng ra sau lưng, bằng cách gấn hai chiếc vòng lại, đẩy nàng đi trước cô. Đến ngưỡng một ô cửa lửng, mở ra một chái nhỏ vuông góc với mặt tiền chính, Yvonne đang đi theo họ liền tháo dép xăng đan cho O. Ô cửa lửng chiếu sáng một căn phòng có mái tạo thành một thứ đỉnh tròn cao vút lên; trần nhà hình vòm không mấy phù hợp được nâng đỡ từ phần chân của đường cong bằng hai chiếc cột mảnh cách nhau chừng hai mét. Chiếc bục cao gần bốn bậc tam cấp được nối dài giữa hai chiếc cột bằng một lối đi

vòng tròn. Mặt đất bên dưới đỉnh tròn cũng giống như phần còn lại của căn phòng được phủ bằng thảm dạ đỏ. Các bức tường màu trắng, rèm ở các ô cửa sổ màu đỏ, những chiếc ghế dài xếp vòng quanh đỉnh vòm cũng phủ dạ đỏ giống như tấm thảm. Có một chiếc lò sưởi trong phần vuông góc của căn phòng, có bề rộng lớn hơn chiều sâu, và đối diện với lò sưởi là một chiếc máy hát lớn có thiết bị thu biến kèm với những giá đựng đĩa. Chính vì thế mà mọi người gọi đây là phòng nhạc. Qua một khung cửa ở gần lò sưởi, phòng này thông thẳng với phòng của Anne-Marie. Đối diện với khung cửa là cánh cửa tủ tường. Ngoài những chiếc ghế dài và hệ thống máy hát, không còn đồ đạc gì khác. Trong khi Colette để O ng ồi xuống bên mép bọc được kê thẳng đứng ở chính giữa, các bậc lên xuống ở bên phải và bên trái của các cột, hai cô gái kia đóng cánh cửa lửng, sau khi khê kéo các cửa chớp. O ngạc nhiên nhận thấy đó là một cửa sổ hai lớp và Anne-Marie cười nói: “Đây là để người ta không nghe thấy em la hét, các bức tường có bọc thêm một lớp gỗ s ồi, bên ngoài sẽ không nghe thấy gì về những chuyện diễn ra ở đây. Em nằm xuống đi.” Bà nắm lấy hai vai nàng, đặt nàng xuống lớp dạ đỏ, r ồi khê kéo nàng ra trước một chút; hai bàn tay O búi lấy mép bọc, nơi Yvonne đã gắn hai tay nàng vào một chiếc vòng, còn hông nàng phoir ra giữa khoảng trống. Anne-Marie bảo nàng co đầu gối lên ngực, r ồi O cảm thấy hai chân nàng, trong tư thế lật ngược đó, bỗng bị kéo căng vẫn theo hướng đó: những sợi dây đai lu ền qua những chiếc vòng ở mắt cá chân nàng buộc chúng vào những chiếc cột ở vị trí cao quá đầu, và ở giữa những chiếc cột đó, được đưa lên chiếc bọc cao, thân thể nàng phoir bày theo cách mà thứ duy nhất nàng có thể nhìn thấy là vùng khe ở bụng dưới và đôi mông bị banh rộng của chính nàng. Anne-Marie vuốt ve phía trong đùi nàng. “Đây là phần thân thể có làn da mềm mại nhất, bà nói, không nên làm hỏng nó. Nhẹ nhàng thôi Colette nhé.” Colette đứng phía trên nàng, một chân bên này và một chân bên kia eo nàng, và O nhìn thấy, giữa cây c ầu tạo bởi đôi chân màu nâu của cô, những sợi dây mảnh trên ngọn roi mà cô đang c ần. Khi những nhát roi đầu tiên khiến bụng nàng bỗng r ất, O rên lên. Colette chuyển từ bên phải sang bên trái, dừng lại, r ồi tiếp tục. O ra sức vùng vẫy, tưởng như những sợi dây đai sẽ xé rách nàng. Nàng không muốn c ầu xin, nàng không muốn đề nghị được tha. Nhưng Anne-Marie muốn đẩy nàng đến cảnh phải c ầu xin. “Nhanh nữa lên, bà nói với Colette, và mạnh hơn.” O cứng người, nhưng vô ích. Một phút sau, nàng đầu hàng những tiếng la hét và nước mắt, trong khi

Anne-Marie vuốt ve khuôn mặt nàng. “Một lát nữa thôi, bà nói, rồi sẽ xong. Chỉ năm phút. Em hoàn toàn có thể la hét trong năm phút. Đã hai mươi lăm. Colette, đến ba mươi thì em dừng nhé, khi nào ta bảo em.” Nhưng O hét lên không, không, làm ơn đi, nàng không thể chịu nổi nữa, không, nàng không thể chịu đựng khổ hình này thêm một giây nào nữa. Tuy nhiên nàng vẫn chịu đựng nó đến hết, và Anne-Marie mỉm cười với nàng khi Colette rời khỏi bụi. Cảm ơn ta đi, Anne-Marie bảo O, và O cảm ơn bà. Nàng biết rõ tại sao Anne-Marie đã chủ tâm cho đánh nàng, trước khi làm bất cứ việc gì khác. Một phụ nữ có thể tàn bạo ngang bằng, và khát khe hơn đàn ông, nàng chưa từng nghi ngờ điều đó. Nhưng O nghĩ rằng Anne-Marie đang tìm cách tạo dựng giữa bà và O một sự đồng cảm hơn là thể hiện quyền lực của bà. O chưa bao giờ hiểu, nhưng cuối cùng cũng thừa nhận, bởi một thực tế không thể phủ nhận và quan trọng, sự chùng chéo mâu thuẫn và thường trực trong tình cảm của nàng: nàng thích ý tưởng về khổ hình, khi phải chịu đựng nó nàng có thể phản bội cả thế giới để thoát khỏi nó, nhưng khi nó kết thúc nàng lại sung sướng vì đã chịu đựng, lại càng sung sướng nếu nó tàn bạo hơn và kéo dài hơn. Anne-Marie đã không nhầm về sự chấp thuận hay sự phản kháng của O, và biết rõ rằng lời cảm ơn của nàng không phải là không nghĩa lý gì. Tuy nhiên trong cử chỉ của nàng còn có một lý do thứ ba, lý do mà bà sẽ giải thích với nàng. Bà thiết tha với việc khiến mọi cô gái vào nhà bà, và ở đó họ phải sống trong một thế giới chỉ có phụ nữ, nghiệm thấy rằng vai trò phụ nữ của họ không bị mất đi tầm quan trọng do việc họ sẽ chỉ có mối quan hệ với những phụ nữ khác, mà ngược lại nó sẽ vì thế mà trở nên hiện hữu và sắc nét hơn. Chính vì lý do đó mà bà đòi hỏi các cô gái phải thường trực khỏa thân; cách thức O bị đánh cũng như tư thế mà nàng bị trói cũng không nhằm mục đích nào khác. Hôm nay, trong suốt thời gian còn lại của buổi chiều - ba tiếng đồng hồ -, chính O sẽ phải giữ tư thế hai chân giăng rộng và giờ cao, phơi người trên bụi, quay mặt ra phía vườn. Nàng sẽ không thể ngừng mong ước được khép chân lại. Ngày mai, sẽ là Claire hoặc Colette, hoặc Yvonne, và đến lượt O sẽ nhìn thấy họ. Đó là một quy trình quá mức chậm chạp và quá mức tỉ mỉ (chẳng hạn như cách sử dụng ngọn roi) nên không thể sử dụng ở Roissy. Nhưng O sẽ thấy nó hiệu quả đến thế nào. Ngoài những chiếc vòng và con số mà nàng sẽ mang theo khi rời khỏi đây, đối với Sir Stephen trở nên nô lệ một cách rộng mở và sâu sắc hơn nàng có thể tưởng tượng.

Sáng hôm sau, sau bữa sáng, Anne-Marie bảo O và Yvonne theo bà vào phòng mình. Bà lấy từ tủ bàn giấy ra một cái tráp nhỏ bằng da màu xanh, đặt nó lên giường và mở ra. Hai cô gái ngó xuống phía chân bà. “Yvonne chưa nói gì với em sao?” Anne-Marie hỏi O. O lắc đầu. Yvonne có chuyện gì để nói với nàng? “Sir Stephen cũng không, ta biết thế. Vậy thì đây là những chiếc vòng mà ông ấy muốn cho em đeo.” Đó là những chiếc vòng bằng sắt không gỉ, giống như loại sắt của chiếc nhẫn có nạm vàng. Thân vòng tròn, dày giống như một chiếc bút chì màu to, và thuận dài: các mắt xích trên những sợi xích lớn cũng giống như vậy. Anne-Marie chỉ cho O thấy mỗi vòng được tạo bởi hai hình chữ U lồng vào nhau. “Đây chỉ là vòng mẫu, bà nói. Ta có thể tháo nó ra. Còn chiếc vòng chính thức, em biết đấy, có một cái lò xo bên trong, và ta phải ấn mạnh để nó khớp vào rãnh, và nó sẽ khóa chặt lại. Một khi đã đặt vào, sẽ không thể tháo nó ra, mà phải giũa.” Mỗi chiếc vòng dài chừng hai đốt ngón tay út, có thể xuyên qua được. Trên mỗi chiếc vòng có treo, như một mắt xích mới, hoặc như một cái khuyên muốn đỡ được hoa tai thì phải ở trong cùng một mặt phẳng với tai và kéo dài nó ra, một cái đĩa cũng bằng thứ kim loại đó, có chiều rộng bằng với chiều dài của chiếc vòng. Trên một mặt đĩa có một hình xoắn ốc ba cạnh mạ vàng, mặt còn lại không có gì. “Trên mặt còn lại, Anne-Marie nói, sẽ có họ của em, tước hiệu, họ và tên riêng của Sir Stephen, còn trên cùng là một ngọn roi và một sợi roi ngựa bắt chéo nhau. Yvonne đang đeo một chiếc đĩa giống như thế trên vòng cổ của cô ấy. Nhưng còn em, em sẽ đeo nó ở bụng dưới. - Nhưng..., O nói. - Ta biết, Anne-Marie trả lời, chính vì thế mà ta đã dẫn Yvonne đến. Cho xem bụng em nào, Yvonne.” Cô gái tóc hung đứng dậy, và nằm ngửa ra giường. Anne-Marie banh đùi cô ra và chỉ cho O thấy một trong số các môi ở bụng dưới của cô, ở chính giữa, sát dưới chân mu, có lỗ giống như bị đột. Chiếc vòng sắt sẽ xuyên vừa vào đó. “Một lát nữa ta sẽ đột cho em, O ạ, Anne-Marie nói, không sao đâu, lâu nhất là đặt kẹp để khâu lớp da bên trên với lớp niêm mạc bên dưới. Còn đỡ đau hơn bị đánh rất nhiều. - Nhưng mọi người không đánh thuốc cho em ngủ sao? O run rẩy kêu lên. - Không bao giờ, Anne-Marie đáp, em sẽ chỉ bị trói chặt hơn hôm qua một chút thôi, thế là đủ lắm rồi. Lại đây.”

Tám ngày sau, Anne-Marie tháo kẹp cho O và cho nàng đeo chiếc vòng mẫu. Mặc dù nó rất nhẹ - nhẹ hơn về bên ngoài của nó, vì nó rỗng - nó vẫn đè nặng. Thứ kim loại cứng, mà ta thấy rõ là nó ăn vào thịt, dường như là

một công cụ nhục hình. Sẽ như thế nào khi đeo thêm chiếc vòng thứ hai, còn nặng hơn nữa? Thứ công cụ tàn bạo đó lộ ra ngay từ cái nhìn đầu tiên. “Đương nhiên, Aline-Marie nói, khi O thổ lộ cảm nghĩ đó với bà. Chắc hẳn là em đã hiểu Sir Stephen muốn gì rồi chứ? Bất kỳ ai, ở Roissy, hay ở nơi khác, ông ấy hay bất kỳ người nào khác, kể cả chính em khi ở trước gương, bất kỳ người nào tốc váy em lên sẽ nhìn thấy ngay những chiếc vòng ở bụng dưới của em, và nếu lật mặt kia, sẽ nhìn thấy số hiệu của ông ấy trên mông em. Một ngày nào đó em có thể giũ bỏ những chiếc vòng, nhưng còn số hiệu thì em không bao giờ xóa được. - Em tưởng là, Colette nói, ta vẫn xóa được những hình xăm.” (Chính cô là người đã xăm lên làn da trắng của Yvonne, bên trên vùng tam giác ở bụng dưới, những chữ cái màu xanh văn hoa như chữ thêu, những chữ cái đầu trong tên ông chủ của Yvonne.) “O sẽ không được xăm,” Anne-Marie đáp, O nhìn Anne-Marie. Colette và Yvonne im lặng, sững sờ. Anne-Marie ngập ngừng không muốn nói. “Thôi nào, bà nói đi, O nói. - Em bé tội nghiệp, trước đây ta không dám nói: em sẽ bị đóng dấu sắt. Sir Stephen đã gửi chúng cho ta hai ngày trước. - Sắt ư? Yvonne kêu lên. - Sắt nung.”

Từ ngày đầu tiên, O đã chia sẻ cuộc sống trong nhà. Ở đây tuyệt đối nhàn rỗi, cảnh nhàn rỗi cố ý, những trò tiêu khiển đơn điệu. Các cô gái tự do đi dạo trong vườn, đọc sách, vẽ tranh, chơi bài, đánh cờ. Các cô cũng có thể ngủ trong phòng, hoặc nằm dài trong ánh mặt trời để có làn da rám nắng. Đôi khi các cô trò chuyện cùng nhau, hoặc theo từng cặp, suốt nhiều giờ liền, đôi khi các cô ngẩng yên lặng bên chân Anne-Marie. Những giờ ăn trưa lúc nào cũng giống nhau, bữa tối diễn ra trong ánh nến, bữa uống trà được tổ chức trong vườn, và có đi đâu gì đó phi lý trong vẻ tự nhiên của hai người đây tở phục vụ các cô gái khỏa thân, ngẩng bên bàn ăn. Buổi tối, Anne-Marie gọi tên một trong số các cô để ngủ cùng bà, đôi khi một cô ngủ nhiều tối liên tiếp. Bà vuốt ve cô và để cô vuốt ve mình thường là vào lúc bình minh, rồi sau đó ngủ lại, sau khi đã cho cô trở về phòng mình. Những tấm rèm màu tím, chỉ kéo lên một nửa, nhuộm ánh sáng ngày mới thành màu hoa cà, và Yvonne nói rằng Anne-Marie đẹp và cao ngạo khi đón nhận niềm lạc thú cũng giống như bà không mệt mỏi khi đưa ra các đòi hỏi. Không ai trong số các cô từng thấy bà khỏa thân hoàn toàn. Bà hé mở hoặc kéo cao chiếc váy ngủ trắng bằng vải ni lông, nhưng không cởi nó ra. Cả niềm lạc thú mà bà đã được hưởng trong đêm hay sự lựa chọn mà bà đưa

ra hôm trước đâu không ảnh hưởng đến quyết định của chiều ngày hôm sau, quyết định đó luôn được thực hiện bằng việc bốc thăm. Cứ ba giờ, dưới gốc cây sồi rừng màu tím nơi những chiếc ghế dài để nằm chơi trong vườn được kê xung quanh một chiếc bàn tròn bằng đá trắng, Anne-Marie lại mang chiếc cốc đựng thẻ bốc thăm đến. Các cô mỗi người bốc một thẻ. Người nào bốc được thẻ có số thấp nhất sẽ được dẫn vào phòng nhạc và đặt lên bục trong tư thế của O hôm trước. Và cô gái đó (trừ O là ngoại lệ cho đến khi nàng rời khỏi đây) sẽ chỉ vào bàn tay phải hoặc bàn tay trái của Anne-Marie, đang nắm ngẫu nhiên một viên tròn màu trắng hoặc màu đen. Màu đen, cô sẽ bị đánh, màu trắng thì không. Anne-Marie không bao giờ gian lận, dù số phận bắt tội hay tha bổng cho một cô gái trong nhiều ngày. Và thế là cực hình của Yvonne bé nhỏ, cô vừa khóc nức nở vừa gọi tên người tình, lặp lại suốt bốn ngày liền. Cặp đùi nổi gân xanh cũng như bụng dưới cô mở ra để lộ phần thịt màu hồng bị chiếc vòng sắt dày, rớt cuộc nó cũng được đặt vào đó, xuyên thủng, trông càng đáng thương hơn vì Yvonne đã được cạo sạch lông. “Nhưng tại sao, O hỏi Yvonne, tại sao lại phải đeo vòng, khi chị đã đeo chiếc đĩa ở vòng cổ? - Anh ấy nói trông tôi sẽ trần trụi hơn khi cạo sạch lông. Còn chiếc vòng thì tôi nghĩ dùng để trói tôi.” Đôi mắt xanh của Yvonne và khuôn mặt nhỏ nhắn hình tam giác của cô khiến O nghĩ đến Jacqueline mỗi lúc nàng nhìn cô. Giả như Jacqueline đến Roissy thì sao? Jacqueline, một ngày nào đó, có thể sẽ qua đây, ở đây, nằm ngửa trên chiếc bục này. “Mình không muốn, O nói, mình không muốn, mình sẽ không làm gì để đưa cô ấy đến đây, mình đã quá lời với cô ấy. Jacqueline không sinh ra để bị đánh và bị đánh dấu.” Nhưng đòn roi và đồ sắt lại hợp với Yvonne biết mấy, mồn hôi và những tiếng rên rỉ của cô mới êm dịu làm sao, và thật êm dịu được tước đoạt những thứ đó từ cô. Bởi vì Anne-Marie, đã hai lần, và cho đến giờ chỉ với Yvonne thôi, đưa chiếc roi thùng cho O, và bảo nàng đánh. Lần đầu tiên, phút đầu tiên, nàng đã ngập ngừng, khi nghe tiếng hét đầu tiên của Yvonne nàng đã lùi lại, nhưng ngay khi nàng tiếp tục và Yvonne lại hét lên, mạnh hơn, nàng đã bị xâm chiếm bởi một khoái cảm kinh khủng, sắc bén đến độ nàng cảm thấy mình cười sung sướng dù không muốn, và bản thân phải cố gắng để kìm cho những nhát roi chậm lại, để khỏi vệt cho trắng tay. Sau đó, nàng ở lại bên Yvonne trong suốt thời gian Yvonne còn bị trói, thỉnh thoảng lại hôn cô. Hẳn là nàng cũng giống cô theo một cách nào đó. Ít ra thì cảm giác của Anne-Marie dường như cũng chứng tỏ điều đó. Phải chăng sự im lặng của O, sự ngoan

ngoãn của nàng đã cảm dỗ bà? Những vết thương của O vừa mới liền sẹo: “Ta rất tiếc, Anne-Marie nói, vì không cho đánh em được. Khi nào em trở lại... Nhưng dù sao, ngày nào ta cũng sẽ mở rộng em.” Và ngày nào cũng thế, khi cô gái trong phòng nhạc được cởi trói, O thay thế cô ta, cho đến giờ chuông báo ăn tối vang lên. Và Anne-Marie nói đúng: đúng là nàng không thể nghĩ đến bất cứ điều gì khác, trong suốt hai tiếng đồng hồ đó, ngoài việc nàng đang banh mở, chiếc vòng nặng trĩu ở bụng dưới nàng, ngay từ khi người ta đặt nó vào nàng, và lại càng nặng hơn khi chiếc vòng thứ hai được thêm vào. Không gì khác ngoài cảnh nô lệ của nàng và những dấu ấn của cảnh nô lệ đó. Một tối Claire bước vào cùng với Colette, vừa ở vườn về, cô lại gần O và lật những chiếc vòng. Chúng còn chưa được chạm khắc. “Khi chị vào Roissy, cô nói, là Anne-Marie đưa chị vào à? - Không, O nói. - Em thì là Anne-Marie, cách đây hai năm. Ngày kia em sẽ quay lại đó. - Nhưng em không thuộc về ai sao?” O nói. “Claire thuộc về ta, Anne-Marie bỗng hiện ra và nói. Sáng mai ông chủ của em sẽ đến, O ạ. Em sẽ ngủ với ta đêm nay.” Đêm mùa hạ ngắn ngủi chầm chậm rạng dần, và khoảng bốn giờ sáng, ánh ngày đã nhấn chìm những ánh sao cuối cùng. O đang ngủ, hai đầu gối khép chặt, thì bị kéo khỏi giấc ngủ bởi bàn tay của Anne-Marie len giữa hai đùi. Nhưng Anne-Marie chỉ muốn đánh thức nàng, để O vuốt ve bà. Đôi mắt bà sáng lên trong ánh tranh tối tranh sáng, và mái tóc màu xám, có xen những sợi đen, cắt ngắn và bị chiếc gối làm vểnh lên, hơi loăn xoăn, khiến bà trông giống như một vị lãnh chúa bị đầy ải, một kẻ trụy lạc dửng dưng. O lướt đôi môi nàng trên đôi nhũ hoa cứng đanh, lướt nhẹ bàn tay trên khe bụng dưới. Anne-Marie đã sẵn sàng dâng hiến - nhưng không phải cho O. Niềm khoái cảm khiến bà mở to mắt trước ánh bình minh là niềm khoái cảm với một người vô danh, không liên quan đến bất kỳ ai, và O chỉ là một công cụ của nó. Anne-Marie dừng dừng với việc O ngấm nghĩa khuôn mặt lảng mịn và trẻ lại của bà, khuôn miệng xinh đẹp hớn hển, dừng dừng với việc O nghe bà rên rỉ khi nàng ngậm giữa hai hàm răng và đôi môi phần da thịt bị che giấu trong khe bụng dưới của bà. Bà chỉ nắm lấy tóc O để ấn nàng ép mạnh vào bà hơn nữa, và chỉ buông nàng ra để nói “Lại đi.” O đã từng yêu Jacqueline như thế. Nàng đã ôm thân hình buông thả của cô trong vòng tay. Nàng đã chiếm đoạt cô, ít ra là nàng nghĩ thế. Nhưng việc định danh cho các hành động chẳng có ý nghĩa gì. O không chiếm đoạt Anne-Marie. Không ai chiếm đoạt được Anne-Marie. Anne-Marie đòi hỏi được vuốt ve, không bận tâm đến việc người

đang vuốt ve bà cảm thấy gì, và bà dâng hiến với sự tự do ngạo mạn. Tuy nhiên, bà nhẹ nhàng và dịu dàng với O, hôn vào miệng và vú nàng, và ôm chặt nàng suốt một tiếng đồng hồ nữa trước khi cho nàng về phòng. Bà đã tháo những đồ sắt cho nàng. “Đây là những tiếng đồng hồ cuối cùng, bà đã nói với nàng, em sẽ ngủ mà không đeo sắt. Những đồ sắt sắp được đeo cho em sẽ không thể tháo ra được nữa.” Bà đưa bàn tay nhẹ nhàng và chậm rãi lướt trên mông của O, rồi dẫn nàng vào căn phòng nơi nàng mặc đồ, căn phòng duy nhất trong nhà có một chiếc gương ba mặt, lúc nào cũng đóng kín. Bà đã mở chiếc gương, để O nhìn được chính mình. “Đây là lần cuối cùng em nhìn thấy mình nguyên vẹn, bà nói với nàng. Chính chỗ này, nơi em rất tròn trịa và láng mịn, chúng ta sẽ in lên em những chữ cái đầu trong tên của Sir Stephen, ở hai bên khe mông em. Hôm trước ngày em đi, ta sẽ dẫn em đến trước gương, em sẽ không nhận ra chính mình nữa. Nhưng Sir Stephen nói đúng. Đi ngủ đi, O.” Nhưng nỗi lo lắng khiến O không ngủ được, và khi Colette đến đón nàng, lúc mười giờ, cô phải giúp nàng tắm, chải tóc, và thoa son lên môi nàng, O run rẩy cả tay chân; nàng đã nghe tiếng cánh cửa lớn mở ra: Sir Stephen đang ở đó. “Nào, đi thôi O, Yvonne nói, ông ấy đang chờ chị.”

Mặt trời đã lên cao, không một ngọn gió nào khiến lá của cây sồi rung rinh: cứ như thể đó là một cái cây bằng đồng. Con chó mệt mỏi bởi cái nóng nằm im dưới gốc cây, và bởi vì mặt trời còn chưa khuất sau phần rộng nhất của cây sồi, ánh nắng xuyên qua phần đầu cành duy nhất tỏa bóng xuống bàn vào giờ này: trên mặt đá rải rác những đốm sáng màu và ấm áp. Sir Stephen đang đứng, bất động, bên cạnh bàn, Anne-Marie ngồi cạnh ông. “Đây rồi, Anne-Marie nói khi Yvonne đã dẫn O đến trước bà, có thể đặt vòng khi nào ông muốn, cô ấy đã được đực lỗ.” Không trả lời, Sir Stephen kéo O vào trong vòng tay, hôn lên miệng nàng, rồi nhắc bổng nàng lên, đặt nàng nằm trên bàn, và ông vẫn cúi người bên trên nàng. Rồi ông lại hôn nàng, vuốt ve lông mày và tóc nàng, rồi đứng thẳng dậy, và nói với Anne-Marie: “Ngay lập tức, nếu bà muốn thế.” Anne-Marie liền cầm chiếc tráp bằng da mà bà đã mang đến rồi đặt trên một chiếc ghế bành, và đưa cho Sir Stephen những chiếc vòng rời có tên O và tên ông. “Làm đi”, Sir Stephen nói. Yvonne nhắc đầu gối O lên, và O cảm thấy cái lạnh từ thứ kim loại mà Anne-Marie lồng vào da thịt nàng. Khi lồng phần thứ hai của chiếc vòng vào phần thứ nhất, Anne-Marie cẩn thận để mặt có viền chỉ

vàng quay ra phía đùi, mặt có chạm khắc quay vào trong. Nhưng chiếc lò xo quá cứng nên thân vòng không vào hết được. Họ liền kéo O dậy, và ngã người nài để hai chân giạng rộng, trên mếp phiến đá được dùng như một cái đe, trên đó đầu của hai mắt xích được lần lượt đặt lên, và bằng cách đập vào đầu kia, người ta có thể tán chặt chúng vào nhau. Sir Stephen chỉ nhìn mà không nói gì. Khi mọi việc đã xong, ông cảm ơn Anne-Marie, và đỡ O đứng dậy. Nàng nhận thấy ngay rằng những chiếc vòng sắt này nặng hơn nhiều so với những chiếc vòng mà nàng mang tạm những ngày trước. Nhưng đây là những chiếc vòng chính thức. “Giờ đến số của ông, đúng không?” Anne-Marie nói với Sir Stephen. Sir Stephen gật đầu đồng ý, và vòng tay qua eo để đỡ O đang loạng choạng; nàng không mặc bộ áo lót đen, nhưng trước đó nó đã bó chặt người nàng đến nỗi dường như nàng sắp gãy đôi, vì eo nàng mảnh quá. Phần hông nàng vì thế mà như tròn trịa hơn, và đôi bầu vú trĩu nặng hơn. Trong phòng nhạc nơi ông đi theo Anne-Marie và Yvonne, Sir Stephen kéo thì đúng hơn là đưa O vào, Colette và Claire đã ngồi ở chân bực. Hai cô đứng dậy khi họ vào. Trên bực, có một cái bếp tròn một cửa. Anne-Marie lấy trong một ngăn tủ ra những sợi dây đai và bảo trói chặt O ở phần eo và phần đùi, bụng áp chặt vào một cây cột. Họ cũng trói chặt tay và chân nàng. Thất thần vì sợ hãi, nàng cảm thấy bàn tay Anne-Marie trên hông mình, chỉ chỗ áp sát nung, nghe thấy tiếng rít của ngọn lửa, và trong cảnh tĩnh mịch tuyệt đối, tiếng ai đó đóng cửa sổ. Nàng có thể quay đầu lại và nhìn. Nhưng nàng không đủ sức. Chỉ có nỗi đau đớn khủng khiếp xuyên thấu nàng, khiến nàng la hét và cứng người lại giữa đông dây trói, và không bao giờ nàng biết được ai đã ấn lên vùng da thịt ở cặp mông nàng cùng lúc hai chiếc khuôn sắt nung đỏ, giọng người nào chậm rãi đếm đến năm, và ai đã phác cử chỉ để nhắc chúng ra. Khi người ta cởi trói cho nàng, nàng ngã vào vòng tay Anne-Marie, và trước khi tất cả xoay tròn và tối lại xung quanh, rồi rồi cuộc mọi cảm giác rời khỏi nàng, nàng chỉ kịp thoáng nhìn thấy, giữa hai đợt sóng của đêm, khuôn mặt tái mét của Sir Stephen.

Sir Stephen đưa O trở lại Paris mười ngày trước khi hết tháng Bảy. Những chiếc vòng xuyên thấu môi trái bụng dưới nàng và ghi rõ rằng nàng thuộc quyền sở hữu của Sir Stephen dài xuống đến tận một phần ba đùi, và mỗi bước nàng đi chúng lại rung rinh giữa hai chân giống như một quả chuông, bởi vì chiếc đĩa chạm khắc nặng và dài hơn so với chiếc vòng đeo nó.

Những dấu ấn được in bằng sắt nung, cao chừng ba đốt ngón tay và rộng bằng nửa chiềi cao, hằn sâu vào da thịt như thể chúng khắc bằng đục, sâu đến gần một centimet. Chỉ khẽ lướt tay qua, ta có thể cảm nhận được chúng dưới đầu ngón tay. Đối với những đồ sắt và những dấu ấn đó, O cảm nhận một niềm tự hào điên rồ. Jacqueline mà có ở đây, thì thay vì tìm cách giấu cô rằng nàng đang mang chúng, như nàng đã từng làm với những vết roi mà Sir Stephen đã bắt nàng phải chịu vào những ngày cuối trước khi đi, hẳn là nàng sẽ chạy đi tìm để cho cô xem. Nhưng Jacqueline phải tám ngày nữa mới quay lại. René không có ở đây. Trong tám ngày đó, theo yêu cầu của Sir Stephen, O đặt may vài chiếc váy dài cho những ngày trời nắng to và vài chiếc váy mặc buổi tối rất nhẹ. Nàng chỉ được phép đặt những kiểu biến tấu của hai mẫu, một mẫu có khóa để mở hoặc khóa từ trên xuống dưới (O đã có những chiếc váy giống như thế), mẫu kia bao gồm một chiếc chân váy xòe rộng, có thể tót lên được chỉ bằng một động tác, nhưng vẫn kèm với áo nịt cao đến tận chân ngực, mặc cùng một chiếc áo chên kín cổ. Chỉ cần cởi bỏ chiếc áo chên là cả phần vai và đôi bầu vú đã lộ ra, và thậm chí không cần cởi chiếc áo, mà chỉ cần phanh nó ra, nếu ta muốn ngắm nhìn cặp vú. Còn áo tắm thì đương nhiên là không, O không thể mặc được: những chiếc vòng sắt ở bụng dưới nàng sẽ thò ra bên ngoài áo tắm. Sir Stephen nói với nàng rằng mùa hè này, nàng sẽ tạm khóa thân, khi nào nàng đi biển, O nhận thấy rằng bất cứ lúc nào, khi nàng ở gần ông, dù không ham muốn nàng, và cũng có thể nói là một cách máy móc, ông đầu nắm lấy bụng dưới nàng, túm lấy tay vào đám lông của nàng và kéo, banh mở nàng và đưa bàn tay vào lục lọi nàng h ỉ lâu. Niềm khoái cảm của chính nàng, O, khi giữ Jacqueline ẩm ướt và nóng bỏng khẹp chặt trên tay nàng như thế, chính là bằng chứng và cái đảm bảo với nàng về niềm khoái cảm của Sir Stephen. Nàng hiểu rằng ông không muốn trở nên bớt dễ dãi hơn với nàng.

Với thứ vải twill kẻ sọc hoặc chấm bi, xám và trắng, xanh biển và trắng mà O đã chọn, váy xếp li xòe rộng và áo chên vừa in và cài kín, hoặc váy dài nghiêm trang hơn bằng vải ni lông s ần màu đen, thoa nhẹ chút phấn, không đội mũ, và thả tóc, nàng có dáng dấp của một cô gái trẻ ngoan ngoãn, ở bất cứ nơi nào Sir Stephen đưa nàng đến, mọi người đều cho nàng là con gái, hoặc cháu gái của ông, nhất là vì bây giờ ông đã xưng hô thân mật với nàng, còn nàng thì vẫn gọi ông theo lối trang trọng. Chỉ có hai người ở

Paris và đi dạo trên các con phố để ngắm nhìn những cửa hàng, hoặc dọc theo các bờ kè nơi những viên đá lát phủ đầy bụi vì trời khô, họ nhìn những người qua đường mỉm cười với mình mà không ngạc nhiên, người ta vẫn làm thế với những người đang hạnh phúc. Đã có lần Sir Stephen đẩy nàng vào bên dưới một cổng vòm, hoặc dưới mái vòm của một tòa nhà, bao giờ cũng hơi tối, từ đó bốc lên mùi cống, rồi hôn nàng và nói ông yêu nàng. Ông mắc gót giày vào chân cổng vòm nơi cánh cửa nhỏ thông thường được chia nan. Thấp thoáng một mảng cuối sân nơi quần áo được phơi ở cửa sổ. Từ tay trên ban công, một cô gái tóc vàng chăm chú nhìn họ, một con mèo luồn qua chân họ. Hai người cứ thế dạo chơi ở Gobelins, ở Saint-Marcel, phố Mouffetard, ở Đền thờ, ở Bastille. Một lần Sir Stephen đột ngột đưa O vào một khách sạn tồi tàn ngang đường, nơi người chủ muốn họ trước tiên phải đi ăn đủ các loại phiếu, rồi lại nói rằng việc đó không cần thiết, nếu chỉ là một tiếng đồng hồ. Giấy dán tường trong phòng có màu xanh lơ với những bông mẫu đơn to tướng vàng rực, cửa sổ nhìn ra một cái giếng từ đó bốc lên mùi thùng rác. Trong ánh sáng yếu ớt từ chiếc đèn đầu giường, họ nhìn thấy trên mặt đá cẩm thạch của lò sưởi đầy bột gạo bị đổ và những chiếc kẹp tóc trắng như tuyết. Trên trần, phía bên trên giường, có một tấm gương lớn.

Một lần duy nhất, Sir Stephen mời ăn tối, cùng với O, hai người đồng bào của ông đi công chuyện ngang qua. Ông đến đón nàng một tiếng trước khi nàng chuẩn bị xong, ở kè Béthune, thay vì cho người đón nàng đến nhà ông. Ông đã tắm xong, nhưng chưa làm tóc, chưa trang điểm, chưa mặc quần áo. Nàng ngạc nhiên nhìn thấy Sir Stephen cầm ở tay một chiếc túi xách dùng cho các câu lạc bộ golf. Nhưng nỗi ngạc nhiên của nàng qua nhanh: Sir Stephen bảo nàng mở túi ra. Nó đựng nhiều loại roi bò bằng da, hai sợi bằng da màu đỏ hơi dày, hai sợi rất mảnh và dài bằng da màu đen, một cây roi có rất nhiều sợi dài bằng da màu xanh, từng sợi được gấp lại và tạo thành một cục nhỏ ở đầu mút, một cây roi khác gồm những sợi thừng mảnh có nút, một cây roi đánh chó tạo bởi duy nhất một sợi da dày, có cán bằng da tết, cuối cùng là những chiếc vòng tay bằng da giống như ở Roissy, và những sợi thừng, O xếp tất cả, từng thứ một, lên chiếc giường không phủ ga. Một thói quen hay một ý định nào đó; nàng run lên; Sir Stephen choàng tay ôm lấy nàng. “Em thích thứ gì hơn, hả O?” ông nói với nàng. Nhưng nàng hầu như không thể nói nên lời, và chưa gì đã thấy mồ

hôi chảy ra từ nách. “Em thích thứ gì hơn?” ông nhắc lại. “Thôi được, ông nói khi thấy nàng im lặng, trước hết em giúp ta đã.” Ông bảo nàng đưa đinh, và sau khi tìm ra cách sắp đặt, để tạo thành một kiểu trang trí, roi sợi và roi cây xếp chéo nhau, ông chỉ cho O thấy, ở bên phải chiếc gương đứng, và đối diện giường, một tấm vách bằng gỗ giữa tấm gương và lò sưởi đã sẵn sàng để tiếp nhận chúng. Ông đóng đinh. Ở đầu mút của những cán roi da và roi cây, có những cái vòng để có thể treo chúng vào đầu móc của những cái đinh, cho phép nhấc ra rồi đặt lại từng chiếc roi một cách dễ dàng; với những chiếc vòng tay và những sợi thừng cuộn lại, O đã có một bộ sưu tập đầy đủ những công cụ nhấc hình nằm đối diện với chiếc giường. Đó là một bộ sưu tập xinh xắn, hài hòa hết như cực hình bánh xe và những chiếc kim trong những bức tranh thể hiện nữ thánh Catherine tử vì đạo, hết như chiếc búa và những chiếc đinh, vương miện bằng gai, lưới giáo và những cây gậy trong những bức tranh về Khổ hình của Chúa Giêsu. Khi Jacqueline quay trở lại... nhưng đúng là Jacqueline. Phải trả lời câu hỏi của Sir Stephen: O không thể trả lời, ông liền tự chọn cây roi đánh chó.

Ở La Pérouse, trong một căn buồng nhỏ xíu đặc biệt trên tầng ba, nơi những nhân vật theo kiểu của Watteau, với những màu sắc sáng sủa đã hơi nhòa đi, trên những bức tường tối tăm họ giống như những diễn viên trong các nhà hát búp bê, O được để ngẩng một mình trên ghế dài, một trong số các bạn của Sir Stephen ngồi bên phải nàng, người kia ngồi bên trái, mỗi người ngồi trong một chiếc ghế bành, còn Sir Stephen ngồi trước mặt nàng. Nàng đã gặp một trong hai người đó ở Roissy, nhưng không nhớ đã từng thuộc về ông ta hay chưa. Người kia là một gã trai cao lớn tóc hung có đôi mắt xám, chắc chắn là chưa đến hai mươi lăm tuổi. Sir Stephen nói vắn tắt với họ tại sao ông lại mời O, và nàng là thứ gì. Thêm một lần O ngạc nhiên, khi nghe ông nói, trước sự thô lỗ trong ngôn ngữ của ông. Nhưng nàng còn muốn được giới thiệu với tư cách nào, nếu không là một ả điếm, một cô gái chấp thuận, trước mặt ba người đàn ông, không kể đến đám phục vụ trong nhà hàng đang đi ra đi vào, vì việc phục vụ vẫn chưa chấm dứt, mở áo để phô bày đôi bầu vú, mà người ta nhìn thấy phần núm được thoa phấn, và người ta cũng thấy, qua hai vết tím lần ngang trên làn da trắng, là chúng đã bị đánh bằng roi? Bữa ăn kéo dài rất lâu, hai gã người Anh uống rất nhiều. Đến lúc dùng cà phê, khi rượu mùi được mang ra, Sir Stephen đẩy chiếc bàn về phía bức vách đối diện, và sau khi đã tốc váy

nàng lên để cho các bạn của ông thấy O được đánh số và đóng dấu sắt nung như thế nào, ông để nàng lại cho họ. Người đàn ông nàng đã gặp ở Roissy nhanh chóng làm việc với nàng, đòi hỏi ngay lập tức mà không rời khỏi chiếc ghế bành cũng không chạm vào nàng dù chỉ bằng đầu ngón tay, rằng nàng quỳ xuống trước mặt ông ta, ôm lấy ông ta và vuốt ve dương vật, cho đến khi ông ta xuất vào miệng nàng. Sau đó, ông ta bảo nàng chỉnh đốn lại trang phục cho mình, rồi ra đi. Nhưng gã trai tóc hung, choáng váng trước sự phục tùng của O, những thứ đồ sắt nàng đeo, và những gì anh ta nhận thấy từ những vết rách trên thân thể nàng, thay vì lao vào nàng như O chờ đợi, lại nắm lấy bàn tay nàng, cùng nàng đi xuống cầu thang mà không nhìn những nụ cười ranh mãnh của đám bầy đàn, và sau khi cho gọi một chiếc taxi, anh ta dẫn nàng về phòng mình ở khách sạn. Anh ta chỉ để nàng ra đi khi đêm xuống, sau khi đã điên cuồng giày vò bụng dưới và hông nàng, khiến nàng đau đớn vì anh ta quá to và cứng, lại như phát điên khi đột nhiên được tự do xâm nhập vào một người phụ nữ từ hai đường, cũng như được nàng hôn, theo đúng cách mà anh ta vừa thấy người khác bắt nàng làm (điều anh ta chưa bao giờ dám yêu cầu bất cứ ai). Ngày hôm sau, khi O đến nhà Sir Stephen lúc hai giờ sau khi được ông gọi đến, nàng thấy vẻ mặt ông nghiêm nghị, hình như già đi. “Eric yêu em đến điên dại rồi, O ạ, ông nói với nàng. Sáng nay cậu ta đã đến cầu xin ta trả lại tự do cho em và nói rằng cậu ta muốn cưới em. Cậu ta muốn cứu vớt em. Em biết điều ta sẽ làm với em nếu em thuộc về ta, O ạ, và nếu em thuộc về ta, em sẽ không được quyền từ chối, nhưng em biết đấy, em vẫn luôn được tự do để từ chối việc thuộc về ta. Ta đã nói với cậu ta như vậy. Cậu ta sẽ quay lại lúc ba giờ.” O bật cười. “Liệu như thế có là hơi muộn màng không? nàng nói. Cả hai người đều điên rồi. Nếu sáng nay Eric không đến đây, ông sẽ làm gì với em vào chiều nay? Chúng ta sẽ đi dạo, và chỉ có thế? Vậy thì chúng ta đi dạo thôi; hoặc có lẽ ông sẽ không cho gọi em chăng? Vậy thì em đi thôi... - Không, Sir Stephen nói tiếp, ta sẽ gọi em, O ạ, nhưng không phải để đi dạo. Ta muốn... - ông nói đi. - Lại đây, sẽ đơn giản thôi mà.” ông đứng dậy và mở một cánh cửa trên vách tường đối diện với lò sưởi, đối xứng với cánh cửa dẫn vào văn phòng của ông. O vẫn tưởng đó là một cánh cửa tủ tường đã bị bít lại. Nàng nhìn thấy một phòng khách rất nhỏ, tường vừa mới sơn và được phủ vải lụa đỏ thẫm, nửa phòng bị án ngữ bởi một chiếc bục bo tròn, kẹp giữa hai chiếc cột, giống hệt với chiếc bục trong phòng nhạc ở Samois. “Tường và trần phòng được bọc thêm một lớp gỗ

bần, đúng không? O nói, cánh cửa thì được chần nh ấ, và ông đã cho lắp thêm một cửa sổ kép?” Sir Stephen gật đầu. “Nhưng từ khi nào? O nói. - Từ khi em quay lại. - Thế thì tại sao?... - Tại sao ta lại chờ đến tận hôm nay ư? bởi vì ta chờ cho em qua tay những người khác ngoài ta. Bây giờ, ta sẽ trừng phạt em. Ta chưa từng trừng phạt em, O ạ. - Nhưng em thuộc về ông, O nói, hãy trừng phạt em đi. Khi nào Eric đến...”

Một tiếng sau, chứng kiến cảnh O bị banh mở một cách lố bịch giữa hai chiếc cột, gã trai tái mặt, lúng búng mấy lời r ấ biến mất. O tưởng sẽ không bao giờ còn nhìn thấy anh ta nữa. Nhưng nàng gặp lại anh ta ở Roissy, vào cuối tháng Chín, nơi anh ta dành cho nàng ba ngày liên tục và ngược đãi nàng một cách dã man.

IV CHIM CÚ

Tại sao O lại có thể ngần ngại nói chuyện với Jacqueline về thứ mà René gọi chính xác là thân phận thật sự của nàng, chính nàng cũng còn không hiểu nổi. Anne-Marie đã nói với nàng rằng nàng sẽ thay đổi sau khi rời khỏi nhà bà. Nhưng chưa bao giờ nàng nghĩ lại có thể thay đổi đến mức đó. Khi Jacqueline quay về, rạng rỡ và tươi trẻ hơn bao giờ hết, nàng cảm thấy rất tự nhiên khi từ giờ trở đi không còn phải che giấu khi đi tắm hoặc khi mặc quần áo, việc trước đây nàng chỉ làm khi ở một mình. Tuy nhiên Jacqueline rất ít quan tâm đến những thứ khác ngoài chính bản thân cô, đến nỗi mãi hai ngày sau khi trở về, khi cô ngẫu nhiên vào phòng tắm đúng lúc O ra khỏi bồn nước và bước qua thành bồn, khiến những chiếc đĩa sắt treo ở bụng dưới của nàng va vào lớp sứ kêu lanh canh, thì âm thanh khác thường đó mới khiến cô chú ý. Cô quay lại và cùng lúc nhìn thấy chiếc đĩa sắt lơ lửng giữa hai chân O, và những vết lằn trên đùi và trên ngực nàng. “Chị làm sao vậy? cô hỏi. - Là Sir Stephen”, O trả lời. Và nàng nói thêm, như một điếu đương nhiên: “René đã tặng tôi cho ông ấy, và ông ấy đã cho tôi đeo vòng sắt có tên ông ấy. Xem này.” Rồi vừa lau người bằng khăn tắm, nàng vừa lại gần Jacqueline, cô gái bị xúc động đột ngột vừa ngẩng xuống chiếc ghế đầu sơn màu, đủ gần để có thể đưa tay cằm lấy chiếc đĩa và đọc những chữ khắc trên đó; rồi vừa thả rơi khăn tắm, nàng vừa xoay người lại, đưa tay chỉ vào chữ S và chữ H hằn sâu trên móng, và nói: “Ông ấy còn cho khắc số của ông ấy lên tôi nữa. Những chỗ khác là vết roi. Thông thường ông ấy tự đánh tôi, nhưng cũng có khi để bà người hầu da màu đánh.” Jacqueline nhìn O mà không thể thốt ra lời nào. O bật cười, rồi muốn hôn cô. Jacqueline hoảng hốt đẩy nàng ra và trốn vào phòng ngủ. O ung dung tiếp tục lau khô người, xức nước hoa, chải tóc. Nàng mặc bộ đồ lót có khung, đi tất, xỏ đôi giày hở gót, và khi đến lượt nàng đẩy cánh cửa, nàng bắt gặp trong gương ánh mắt Jacqueline, cô đang chải đầu trước gương mà không ý thức được việc mình làm. “Thất giúp tôi bộ đồ lót, nàng nói. Cô có vẻ rất ngạc nhiên. René yêu cô, vậy chàng không nói gì với cô sao? - Tôi không hiểu,” Jacqueline nói. Và thú nhận luôn đi đầu khiến cô

ngạc nhiên nhất: “Chị có vẻ tự hào, tôi không hiểu. - Khi nào René đưa cô đến Roissy, cô sẽ hiểu. Cô đã bắt đầu ngủ với chàng chưa?” Một đợt máu dồn lên mặt Jacqueline, cô lắc đầu tỏ ý chưa với vẻ khó chịu đến nỗi O lại phá lên cười. “Cô nói dối, cô em ạ, cô thật ngốc. Cô hoàn toàn có quyền ngủ với chàng. Và đó không phải là lý do để xua đuổi tôi. Hãy để tôi vuốt ve cô, tôi sẽ kể cho cô nghe về Roissy.” Jacqueline sợ cảnh O ghen tuông kinh hoàng, và nhượng bộ một cách nhẹ nhõm, hay bởi tò mò, để nhận được từ O những lời giải thích, hay chỉ bởi cô ưa thích sự kiên nhẫn, sự chậm rãi, niềm say mê ở O khi nàng vuốt ve cô? Cô nhượng bộ. “Chị kể đi,” sau đó cô nói với O. “Được, O nói. Nhưng trước hết hãy hôn nhũ hoa của tôi đã. Đã đến lúc cô phải quen, nếu cô muốn có tác dụng gì đó với René.” Jacqueline làm theo, và làm tốt đến nỗi khiến O phải rên rỉ. “Kể đi,” cô lại nói.

Câu chuyện của O, vừa trung thực vừa rõ ràng, lại còn có cả bằng chứng thực tế, chính là nàng, đối với Jacqueline lại thật điên rồ. “Chị sẽ quay lại đó vào tháng Chín à? cô hỏi. - Sau khi chúng ta từ miền Nam quay về, O nói. Tôi sẽ dẫn cô, hoặc René sẽ dẫn cô. - Đến xem, tôi rất muốn, Jacqueline nói tiếp, nhưng chỉ xem thôi. - Chắc chắn là có thể được,” O nói, mặc dù nàng tin chắc đi đầu ngược lại, nhưng tự nhủ nếu như nàng, chính nàng, có thể thuyết phục Jacqueline vượt qua ngưỡng cửa của Roissy, hẳn Sir Stephen sẽ rất vui - và sau đó sẽ có đủ đầy tớ, dây xích và roi để dạy cho Jacqueline biết chiều lòng người. Nàng biết rằng trong ngôi biệt thự mà Sir Stephen đã thuê ở gần Cannes, nơi nàng sẽ trải qua cả tháng Tám cùng với René, Jacqueline và ông, thêm em gái của Jacqueline, cô đã xin phép được dẫn cô bé theo - không phải vì cô muốn thế, mà bởi vì bà mẹ đã quấy rối để cô khiến O chấp thuận -, căn phòng mà nàng sẽ ở, và nơi Jacqueline sẽ không thể từ chối ít nhất là giấc ngủ trưa cùng nàng, khi René không có ở đó, được ngăn cách với phòng của Sir Stephen bằng một vách ngăn trông thì kín đáo nhưng lại không phải thế, với phần trang trí đánh lừa mắt người nhìn, một hàng chấn song bên trên đoạn lưới mắt cáo, chỉ cần kéo một bức màn lên là ta có thể nhìn và nghe rõ mồn một như đang đứng sát bên giường. Jacqueline sẽ được phô bày trước mắt Sir Stephen, khi O vuốt ve cô, và cô sẽ hiểu ra đi đầu đó quá muộn để có thể tự bảo vệ mình. O cảm thấy thật êm dịu khi tự nhủ bằng cách phản bội nàng

sẽ dâng hiến Jacqueline, bởi nàng cảm thấy bị sỉ nhục khi thấy Jacqueline khinh bỉ thân phận của một nô lệ bị đánh dấu và đánh roi mà O vẫn tự hào.

O chưa từng đến miền Nam. Bầu trời xanh và lặng như tờ, biển chỉ hơi chuyển động, những cây thông bất động dưới ánh mặt trời cao vợi, đối với nàng mọi thứ đều vô hồn và thù địch. “Chẳng ra hồn cây”, nàng buồn rầu nói, trước những khu rừng thơm đầy những cây bán nhật và dương mai, nơi toàn bộ sỏi đá, thậm chí cả địa y, sờ vào cũng ấm tay. “Biển không có vị biển”, nàng lại nói thêm. Nàng trách móc biển vì chỉ nhả ra toàn những thứ rong tảo hiếm dữ tợn và vàng vọt như phân, vì quá xanh, vì lúc nào cũng chỉ liếm vào đúng chỗ cũ trên bãi biển. Nhưng trong khu vườn của biệt thự, vốn là một trang trại vừa mới được quy hoạch lại, ta ở xa biển. Những bức tường lớn ở bên phải và bên trái bảo vệ họ khỏi các nhà lân cận; phần chái dành cho người làm trông ra khoảng sân dẫn vào nhà, quay ra một mặt tiền, và mặt tiền kia trông ra vườn, nơi phòng của O mở thẳng ra một cái sân hiên, ở tầng hai, lại phori tron về hướng Đông. Những ngọn nguyệt quế đen cao lớn khẽ chạm đến mái ngói lượn sóng vắt ngang được dùng làm lan can cho sân hiên; một hàng rào bằng sậy che nắng cho phần hiên khỏi ánh mặt trời buổi trưa, gạch đỏ lát hiên cũng cùng một loại với gạch lát trong phòng. Ngoại trừ bức vách ngăn phòng ngủ của O với phòng của Sir Stephen - và chính là bức vách của một khuê phòng lớn giới hạn bởi một mái vòm và ngăn cách với phần còn lại của căn phòng bởi một kiểu rào chắn giống như lan can của một chiếc cầu thang, với những chấn song bằng gỗ tiện - các bức tường khác đều được quét vôi trắng. Những tấm thảm dày màu trắng trên sàn gạch được làm bằng bông, những tấm rèm làm bằng vải vàng và trắng. Có hai chiếc ghế bành cùng bọc bằng cùng thứ vải đó, và những chiếc đệm kiểu Campuchia màu xanh lơ, được gập làm ba. Toàn bộ nội thất chỉ bao gồm một chiếc tủ com mốt rất đẹp, bằng gỗ hồ đào, theo phong cách thời Nhiếp chính, và một chiếc bàn rất dài và hẹp kiểu nông thôn, màu vàng, đánh xi bóng như một tấm gương, O xếp váy vào trong một chiếc tủ treo quần áo. Mặt tủ com mốt được nàng dùng làm bàn trang điểm. Cô bé Natalie được xếp ở ngay cạnh phòng O, và buổi sáng, khi biết rằng O đang tắm nắng ngoài hiên, cô bé sẽ đến rồi nằm cạnh nàng. Đó là một cô bé rất trắng, tròn trĩnh nhưng lại thanh tú, đôi mắt kéo dài sang hai bên thái dương giống như mắt chị gái, nhưng đen và lấp lánh, khiến cô bé có dáng dấp như người Trung Hoa. Mái tóc đen được cắt thẳng

bên trên lông mày, tạo thành một chiếc bờm dày, và cắt cao ngang gáy. Cô bé có bầu ngực nhỏ rắn chắc và rung rinh, đôi hông thon trẻ vừa chớm đầy lên. Cô bé cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy O, khi chạy vào hiên nơi cô bé tưởng tìm thấy chị gái, và là nơi O đang ở một mình, nàng nằm ngửa trên một chiếc đệm Campuchia. Nhưng thứ mà Jacqueline phản đối lại khiến cô bé choáng váng vì thích thú và ao ước; cô bé liền hỏi chị. Những câu trả lời mà Jacqueline tưởng cũng sẽ khiến cô bé phản kháng, bằng cách kể lại những gì chính O đã kể với cô, lại không làm thay đổi chút nào cảm xúc của Natalie, mà ngược lại. Cô bé đem lòng yêu O. Cô bé cố gắng giữ im lặng được hơn một tuần, rồi đến cuối buổi chiều Chủ nhật, cô bé đã tìm cách để được ở một mình với O.

Trời đỡ nóng hơn thường lệ. René, sau khi bơi một phần buổi sáng, nằm ngủ trên chiếc ghế dài trong một căn phòng mát mẻ ở tầng trệt. Jacqueline, hồn dỗi vì thấy chàng thích ngủ hơn, đã sang khuê phòng cùng O. Biển và mặt trời đã khiến cô óng ả hơn: tóc, lông mày, lông mi, chòm lông ở bụng dưới, nách cô dường như được rắc bạc, và bởi vì cô không hề thoa son, miệng cô cũng hồng hết như màu hồng của phần da thịt ở khe bụng dưới. Để Sir Stephen - O tự nhủ nếu ở vào vị trí của Jacqueline, hẳn nàng đã cảm giác, đã đoán biết, đã nhận thấy sự hiện diện vô hình của ông - có thể nhìn rõ cô, O đã cẩn thận kéo ngược chân cô lên nhiều lần và giữ cho hai chân cô rộng mở trong vùng ánh sáng: nàng đã bật đèn đầu giường. Cửa chớp được kéo xuống, căn phòng gần như tối, mặc dù có những khe sáng lọt qua những thanh gỗ không khít. Jacqueline rên rỉ hơn một tiếng đồng hồ trước những cái vuốt ve của O, và cuối cùng, hai núm vú dựng lên, hai cánh tay vươn ra phía sau, hai bàn tay nắm chặt những chấn song bằng gỗ 'tạo thành phần đầu của chiếc giường kiểu Ý, cô bắt đầu kêu lên khi O, vừa tách đôi môi có viền những sợi lông nhạt màu, vừa bắt đầu nhấm nháp mồm da thịt giữa hai đùi, nơi giao nhau của đôi môi nhỏ thanh tú và mền mại. O cảm thấy cô nóng bỏng và cứng lại dưới lưỡi nàng, và khiến cô kêu lên không ngừng, cho đến khi đột nhiên cô thả lỏng người, như thể những chiếc lò xo bỗng bị đứt, ẩm ướt vì khoái cảm. Rồi nàng bảo cô về phòng mình, nơi cô ngủ thiếp đi; rồi thức dậy và chuẩn bị sẵn sàng khi René đến tìm cô vào lúc năm giờ để ra biển, cùng với Natalie, trên một chiếc thuyền buồm nhỏ, như họ vẫn quen làm; vào cuối chiều thường có chút gió nhẹ thổi. "Natalie đâu?" René hỏi. Natalie không ở trong phòng, cũng không có trong nhà. Họ

ra vườn gọi cô bé. René đến tận khu rừng sồi bần nhỏ giáp với khu vườn, vẫn không có ai trả lời. “Có lẽ nó đã ra ngoài vũng, René nói, hoặc ở trong thuyền.” Họ cùng đi mà không gọi thêm nữa. Và thế là, đang nằm dài trên một chiếc đệm kiểu Campuchia, ở ngoài hiên, qua những lớp ngói ống ở lan can, O nhìn thấy Natalie chạy về phía ngôi nhà. Nàng đứng dậy, khoác chiếc váy ngủ - nàng đang khóa thân, vì trời vẫn còn rất nóng - và buột thắt lưng đúng lúc Natalie bước vào như một kẻ cuồng nộ và lao thẳng vào nàng. “Chị ấy đi rồi, rốt cuộc chị ấy đã đi rồi, cô bé kêu lên. Em đã nghe thấy chị ấy, O ạ, em đã nghe thấy hai người, em đã nghe qua cửa. Chị đã hôn chị ấy, chị vuốt ve chị ấy. Còn em, tại sao chị lại không vuốt ve em, tại sao chị lại không hôn em? Là vì em đen đúa, và không xinh đẹp sao? Chị ấy không yêu chị, O ạ, còn em lại yêu chị.” Và cô bé òa lên nước mắt. “Hay rồi đây”, O tự nhủ. Nàng đẩy cô bé ngã vào một chiếc ghế bành, lấy một chiếc khăn mùi soa lớn trong tủ com mốt (đó là một chiếc khăn mùi soa của Sir Stephen) và khi những cơn nước mắt của Natalie đã dịu đi đôi chút, nàng lau mặt cho cô bé. Natalie vừa hôn tay nàng vừa xin nàng thứ lỗi. “O ơi, cho dù chị không muốn hôn em, hãy giữ em bên cạnh chị. Hãy luôn luôn giữ em bên cạnh chị. Nếu chị có một con chó, chị sẽ giữ nó như thế. Nếu chị không muốn hôn em, nhưng lại thấy vui khi đánh em, thì chị có thể đánh em, nhưng đừng đuổi em. - Im nào, Natalie, em không biết mình đang nói gì đâu,” O khẽ thì thầm. Rúc vào giữa hai đầu gối O và siết chặt lấy nàng, cô bé cũng đáp lại thật khẽ: “Ồ! có, em biết chứ. Sáng hôm trước em đã nhìn thấy chị ngoài hiên. Em đã nhìn thấy những chữ cái, và thấy chị có những vết bầm lớn. Và Jacqueline đã kể với em. - Kể gì với em? - Về chuyện chị đã ở đâu, O ạ, và những gì họ đã làm với chị. - Cô ấy kể với em về Roissy à? - Chị ấy còn kể với em là chị đã, là chị bị... - Chị bị gì? - Là chị đeo những chiếc vòng bằng sắt. - Đúng thế, O nói, rồi sao? - Rồi cả chuyện Sir Stephen ngày nào cũng đánh chị. - Đúng thế, O lại nói, và ông ấy sắp đến đây đây. Em đi đi, Natalie.” Natalie không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn O, và O bắt gặp ánh mắt đầy ngưỡng mộ của cô bé. “Dạy cho em đi, O, em xin chị đấy, cô bé nói tiếp, em muốn được như chị. Em sẽ làm tất cả những gì chị bảo. Hãy hứa là sẽ đưa em theo khi chị quay trở lại nơi mà Jacqueline đã kể với em. - Em còn bé quá, O nói. - Không, em không còn bé quá nữa, em đã hơn mười lăm tuổi rồi, cô bé giận dữ kêu lên, em không còn quá bé nữa, hãy hỏi Sir Stephen đi,” cô bé nhắc lại - bởi vì ông đang đi vào.

Natalie được chấp thuận cho ở lại bên O và nhận được lời hứa sẽ được dẫn đến Roissy. Nhưng Sir Stephen cấm O dạy cho cô bé bất cứ cái vuốt ve nào, không được hôn cô bé dù là vào miệng, hoặc để cô bé hôn nàng. Ông muốn khi đến Roissy cô bé chưa từng bị động chạm bởi bàn tay hoặc đôi môi của bất cứ ai. Ngược lại, bởi vì cô bé không muốn rời O, ông yêu cầu nàng không được rời cô bé bất cứ lúc nào, và cô bé được thấy O vuốt ve Jacqueline, cũng như vuốt ve ông và dâng hiến cho ông, thấy nàng bị ông đánh hoặc bị giao cho bà già Norah hành hạ. Những nụ hôn mà O phủ lên người chị gái cô bé, miệng O gắn vào miệng chị gái, khiến Natalie run rẩy vì ghen tị và căm thù. Thế nhưng, nép mình trên tấm thảm trong khuê phòng ở cuối giường O, giống như cô bé Dinarzade nép dưới chân giường của nàng Scheherazade, mỗi lần nhìn O bị trói vào lan can gỗ oằn mình dưới chiếc roi, O quỳ gối kính cẩn đón nhận dương vật to dày dựng đứng của Sir Stephen, O phủ phục và tự banh hai bên hông mình bằng hai tay để dâng tặng lối vào khe bụng dưới, cô bé không có cảm giác nào khác ngoài lòng ngưỡng mộ, sự sốt ruột và thèm muốn.

Có thể O đã quá quan tâm đến việc Jacqueline vừa hững hờ lại vừa đầy nhục dục, có thể Jacqueline ngây thơ cho rằng, trong mối quan hệ với René, sẽ là nguy hiểm cho mình nếu cô dâng hiến đến thế cho O, nên cô thường chấm dứt một cách đột ngột. Cùng khoảng thời gian đó, dường như cô bắt đầu giữ khoảng cách với René, người mà cô ở cùng gần như tất cả các đêm và tất cả các ngày. Chưa bao giờ cô có thái độ như một người tình đối với chàng. Cô nhìn chàng lạnh lùng, và khi mỉm cười với chàng, nụ cười của cô cũng không ánh lên trong mắt. Cứ cho là với chàng cô cũng buông thả như khi ở với O, đi đâu đó hẳn là có thể, O không thể ngăn mình tin rằng sự buông thả đó cũng không khiến Jacqueline cam kết đi đâu gì đáng kể. Trong khi mọi người cảm thấy René ham muốn đến mất hồn trước mặt cô, và tê liệt bởi một tình yêu mà cho đến lúc này chàng chưa từng biết đến, một tình yêu đầy lo lắng, không chắc được đáp trả, và luôn sợ khiến người kia phật lòng. Chàng sống, chàng ngủ trong cùng một nhà với Sir Stephen, trong cùng một nhà với O, chàng ăn trưa, ăn tối, chàng ra ngoài và đi dạo với Sir Stephen, với O, chàng trò chuyện với họ: nhưng chàng không nhìn thấy họ, chàng cũng không nghe thấy họ. Chàng nhìn, chàng nghe, chàng nói xuyên qua họ, bên trên họ, và không ngừng cố gắng, trong một nỗ lực câm lặng và mệt mỏi, giống với những nỗ lực mà ta thường bỏ

ra trong mơ để nhảy lên một chiếc tàu điện đang khởi hành, để níu lấy lan can của một cây cầu đang đổ sụp, cố gắng tóm bắt được lẽ sống, sự thật về Jacqueline, chúng hẳn phải tồn tại đâu đó bên trong làn da óng mượt của cô, giống như bên dưới lớp vỏ sứ là cỗ máy khiến những con búp bê biết kêu. “Vậy là đã đến cái ngày, O tự nhủ, đã đến cái ngày mà mình xiết bao sợ hãi, ngày mà đối với René mình chỉ là một cái bóng trong cuộc đời đã qua. Và thậm chí mình còn không buồn, mà chàng khiến mình thương hại, và mình có thể hằng ngày nhìn chàng mà không cảm thấy bị xúc phạm vì chàng không còn ham muốn mình nữa, không cay đắng, không tiếc nuối. Thế nhưng, mới vài tuần trước thôi, mình đã chạy đến cầu xin chàng nói với mình rằng chàng yêu mình. Tình yêu của mình đó sao? Hời hợt đến thế, dễ dàng khuây khỏa đến thế sao? Khuây khỏa ư, thậm chí còn chẳng phải: mình hạnh phúc. Vậy là chỉ cần trao tặng mình cho Sir Stephen là mình đã lìa bỏ chàng, và trong vòng tay mới mình lại nảy sinh một tình yêu mới dễ dàng đến thế sao?” Nhưng mà René là gì bên cạnh Sir Stephen? Cọng cỏ, sợi rơm, mẫu bản chính là biểu tượng cho những gì tạo nên những sợi dây thực sự mà chàng đã dùng để trói buộc nàng, để rồi nhanh chóng từ bỏ. Nhưng thật thur thái, thật vui sướng làm sao, chiếc vòng sắt xuyên thủng da thịt và trĩu nặng mãi mãi, dấu vết không bao giờ xóa nhòa được, bàn tay của một ông chủ đặt ta nằm lên chiếc giường bằng đá, tình yêu của một ông chủ biết nhấn tâm chiếm lấy thứ mình yêu mến. Và O tự nhủ rằng rốt cuộc nàng chỉ yêu René để học biết yêu và biết cách dâng hiến nhiều hơn, nô lệ và trọn vẹn, cho Sir Stephen. Nhưng khi nhìn thấy René, người đã từng tự tại đến thế bên nàng - và nàng yêu chàng ở sự tự tại đó - bước đi như bị gông cùm, như thể hai chân chàng bị mắc trong nước và sây ở một cái ao dường như bất động, nhưng dòng chảy lại nằm dưới những lớp nước sâu, O vẫn thấy dâng lên sự căm thù với Jacqueline. René có đoán được không, O có bất cần để chàng nhận thấy không? Nàng đã phạm một sai lầm. Một buổi chiều, hai người họ, chỉ nàng và Jacqueline, đến hiệu làm tóc ở Cannes, sau đó cùng ăn kem ở hiên của khách sạn Réserve. Mặc chiếc quần lửng ống bó và áo săng đay bằng lanh đen, Jacqueline khiến mọi thứ xung quanh lịm tắt, đến cả nét rực rỡ của trẻ em, cô thật mịn màng, thật óng ả, thật rắn rỏi, và thật trong sáng dưới ánh mặt trời, thật hồn xược, thật khép kín. Cô bảo O là mình có hẹn gặp một đạo diễn từng cho cô quay phim ở Paris, để quay các cảnh ngoài trời, hẳn là ở vùng núi phía sau Saint-Paul-de-Vence. Gã trai đã ở đó, bộc trực và kiên định. Anh ta không

cần phải nói ra. Không cần nói rằng anh ta yêu Jacqueline. Chỉ cần nhìn cách anh ta nhìn cô. Có gì đáng ngạc nhiên đâu? Điều đáng ngạc nhiên hơn, chính là Jacqueline. Ngồi ngả người trong chiếc ghế bành lớn bập bênh được, Jacqueline lắng nghe anh ta nói về những thời điểm cần chốt, những lần gặp mặt, và về nỗi khó khăn phải tìm đủ tiền để kết thúc bộ phim đang làm. Anh ta xưng hô thân mật với Jacqueline, cô đáp lại bằng cách gật và lắc đầu, đôi mắt khẽ lim dim. Ông ngồi đối diện, gã trai ngồi giữa hai người. Nàng chẳng khó khăn gì để nhận ra rằng, bằng đôi mắt sụp xuống, và ẩn dưới mí mắt bất động, Jacqueline đang dò xét nỗi ham muốn của gã trai, như cô vẫn thường làm khi nghĩ rằng không ai nhận thấy việc đó. Nhưng điều lạ lùng nhất là thấy cô bối rối vì ham muốn đó, hai bàn tay xò ra dọc thân mình, không có bóng dáng của nụ cười, mà nghiêm trang, và O chưa từng nhìn thấy cô như thế trước mặt René. Một nụ cười chưa đầy một giây trên khóe môi, khi O cúi xuống để đặt cốc nước lạnh lên bàn, và ánh mắt họ gặp nhau, O liền hiểu ra rằng Jacqueline nhận thấy cô đã bị đoán biết. Cô không vì thế mà bối rối, chính O lại đỏ bừng mặt. “Chị nóng quá chẳng? Jacqueline nói. Năm phút nữa chúng ta sẽ đi. Với lại trông chị như thế rất hợp.” Rồi cô lại mỉm cười, nhưng lần này với sự buông thả thật dịu dàng, cô ngược mắt nhìn người đối thoại, và có vẻ như anh ta không thể không nhảy bổ đến để hôn cô. Nhưng không. Anh ta còn quá trẻ để biết được sự sỗ sàng ẩn trong sự bất động và im lặng. Anh ta để Jacqueline đứng dậy, chìa tay cho cô, nói lời chào tạm biệt. Cô sẽ gọi điện thoại. Anh ta cũng nói chào tạm biệt với O, người đối với anh ta chỉ là cái bóng, và đứng trên vỉa hè, nhìn theo chiếc Buick đen lướt đi trên đại lộ, giữa những ngôi nhà bị mặt trời thiêu đốt và biển quá xanh. Những cây cọ như thể được cắt ra từ tôn, những người đi dạo giống như những ma nơ canh bằng sáp đang tan chảy, được điều khiển bởi một cỗ máy kỳ quặc. “Cô thích anh ta đến thế sao?” O nói với Jacqueline, khi chiếc xe ra khỏi thành phố và đi vào con đường cao ven biển. “Có liên quan đến chị à?” Jacqueline trả lời. “Có liên quan đến René,” O đáp lại. “Chuyện có liên quan đến René, và cả Sir Stephen, và nếu tôi không nhầm thì cả một số người khác nữa, Jacqueline nói tiếp, đây là chị đã ngồi rất sai cách. Chị sẽ làm nhàu váy đấy.” O không nhúc nhích. “Và tôi tưởng, Jacqueline tiếp tục, là chị cũng không bao giờ được bắt treo hai chân chứ?” Nhưng O không còn nghe nữa. Những lời đe dọa của Jacqueline với nàng có gì quan trọng? Nếu Jacqueline dọa tố giác O, vì cái lỗi nhỏ nhoi đó, cô ta tưởng làm thế có thể

ngăn O tố giác cô ta với René sao? Không phải O không muốn làm việc đó. Nhưng René hẳn sẽ không chịu đựng nổi khi biết rằng Jacqueline lừa dối chàng, cũng như cô ta muốn dâng tặng mình cho người khác ngoài chàng. Làm thế nào để khiến Jacqueline tin rằng sở dĩ O im lặng, chính là để không phải nhìn thấy René mất thể diện, tái mặt bởi một người con gái khác ngoài nàng, và có thể sẽ yếu đuối mà không trừng phạt cô ta? Rằng hơn nữa, còn là vì nàng sợ nhìn thấy cơn giận dữ của René xoay sang nàng, kể đưa những thông tin tởm tưởi, kể tố giác. Làm sao để nói với Jacqueline rằng nàng sẽ im lặng, nhưng không tỏ ra là đang cam kết với cô ta một thỏa thuận đôi bên cùng có lợi? Bởi vì Jacqueline tưởng rằng O sợ chết khiếp, nỗi sợ khiến nàng lạnh cả người, trước những điều sẽ xảy đến với nàng nếu Jacqueline nói ra.

Khi hai người xuống xe, trong sân của ngôi nhà cũ, họ không còn nói chuyện với nhau nữa. Không nhìn O, Jacqueline ngắt một nhánh mào hạc trắng ở hàng rào xung quanh mặt tiền, O đi sau cô, đủ gần để ngửi thấy mùi thơm thanh nhã và ngào ngạt tỏa ra từ chiếc lá bị vò nát trong tay cô. Cô ta nghĩ làm thế có thể che giấu được mùi mồ hôi của chính cô ta, thứ mồ hôi đang khiến cho lớp vải lanh của chiếc áo sáng day dấp chặt hơn và thấm hơn ở vùng dưới nách? Trong căn phòng lớn lát gạch đỏ và quét vôi trắng, René đang ở một mình. “Hai người về muộn,” chàng nói khi họ bước vào. “Sir Stephen chờ em ở phòng bên, chàng nói thêm với O, ông ấy cần em, và không được hài lòng lắm đâu.” Jacqueline phá lên cười, còn O nhìn cô ta và đỏ mặt. “Hai người nên tìm lúc khác thì hơn,” René nói, chàng hiểu sai tiếng cười của Jacqueline và sự bối rối của O. “Không phải thế, Jacqueline nói, nhưng anh không biết đâu, René ạ, người đẹp ngoan ngoãn của anh, cô ấy không ngoan đến thế đâu, khi hai người không có ở đó. Nhìn váy của cô ấy xem, nó nhàu nát chưa kìa.” O đang đứng, giữa phòng, đối diện với René. Chàng bảo nàng quay người lại, nàng không thể nhúc nhích. “Cô ấy còn bắt tréo chân nữa, Jacqueline lại nói, nhưng chuyện đó thì hai người chẳng thể nhìn thấy được, tất nhiên. Cũng như chuyện cô ấy chèo kéo đám con trai. - Không phải thế, O kêu lên, chính là cô,” và nàng lao vào Jacqueline. René túm lấy nàng khi nàng sắp đánh Jacqueline, và nàng đang vùng vẫy trong tay chàng vì vui thích được cảm thấy mình yếu đuối hơn, và được phó mặc cho chàng, thì vừa ngẩng đầu lên, nàng nhìn thấy Sir Stephen, ở ngưỡng cửa, đang nhìn nàng. Jacqueline thả mình

về phía chiếc ghế dài, khuôn mặt bé nhỏ của cô đành lại vì sợ hãi và vì giận dữ, và O cảm thấy rằng René, mặc dù đang rất bận rộn với việc giữ chặt nàng, chỉ chú ý đến Jacqueline. Nàng thôi không gồng người lên nữa, và tuyệt vọng vì bị bắt lỗi ngay trước mắt Sir Stephen, nàng nhắc lại, lần này thấp giọng: “Không phải thế, em thề với chàng là không phải thế.” Không nói một lời, không hề nhìn Jacqueline, Sir Stephen ra hiệu cho René buông O ra, còn O thì lại gần ông. Nhưng đến bên kia cánh cửa, O lập tức bị ép vào tường, bụng và ngực bị túm chặt, khuôn miệng bị tách ra bởi lưỡi của Sir Stephen, nàng rên rỉ vì sung sướng và được giải thoát. Đầu vú nàng cứng lên dưới bàn tay Sir Stephen. Bằng bàn tay còn lại, ông sục sạo bụng dưới nàng, dữ dội đến mức nàng tưởng chừng sẽ ngất đi. Có bao giờ nàng dám nói với ông rằng không có niềm lạc thú nào, không niềm vui nào, không tưởng tượng nào có thể giống với niềm hạnh phúc mà nàng cảm nhận trước sự phóng túng mà ông lạm dụng nàng, với ý nghĩ ông biết rằng với nàng ông không cần phải e dè, không có giới hạn nào trong cách thức ông tìm kiếm lạc thú trên thân thể nàng. Niềm tin trong nàng rằng khi ông chạm vào nàng, dù để vuốt ve hay để đánh đập nàng, khi ông ra lệnh cho nàng bất cứ điều gì, thì chỉ là bởi ông muốn đi đầu đó, niềm tin rằng ông chỉ quan tâm đến lạc thú của chính mình khiến O thỏa mãn đến độ mỗi lần nàng có bằng chứng về việc đó, và thường là khi nàng chỉ nghĩ đến đi đầu đó, một quầng lửa liền đổ xuống nàng, một chiếc áo giáp nóng bỏng chạy từ vai xuống đến đầu gối. Khi nàng đứng đó, người áp vào tường, hai mắt nhắm, thì thần em yêu ông mỗi khi không bị hụt hơi, hai bàn tay Sir Stephen, mát mẻ như nước nguồn trên ngọn lửa đó, vuốt lên rồi vuốt xuống dọc người nàng, khiến nàng bùng cháy hơn nữa. Ông nhẹ nhàng rời khỏi nàng, kéo chiếc váy phủ xuống cặp đùi ẩm ướt của nàng, khép vạt áo chèn trên đôi vú dựng đứng của nàng. “Lại đây, O, ông nói, ta cần em. Thế là, mở mắt ra, O đột nhiên nhận thấy còn có người khác đang ở đó. Căn phòng lớn trần trụi và quét vôi, giống hệt với căn phòng đầu tiên khi ta bước vào nhà, trông ra vườn bằng một cánh cửa lớn, và trên hàng hiên trước vườn, ngả trong một chiếc ghế bành bằng liễu, môi ngậm điếu thuốc lá, một người giống như gã khổng lồ đầu trọc, cái bụng to tướng chật căng trong chiếc áo sơ mi mở phanh và chiếc quần bằng vải thô, đang nhìn O. Ông ta đứng dậy và bước đến trước mặt Sir Stephen, ông đẩy O lên trước. Và thế là O nhìn thấy trên người ông ta, treo lủng lẳng ở đầu một sợi xích bỏ túi nơi mọi người treo đồng hồ, là chiếc đĩa của Roissy. Tuy

nhân Sir Stephen giới thiệu ông ta với O một cách lịch sự, chỉ nói là “Tur lệnh” mà không nói tên, và lần đầu tiên từ khi nàng làm việc với các thành viên của Roissy (trừ Sir Stephen), nàng ngạc nhiên thấy mình được hôn tay. Cả ba người bước vào trong phòng, để cửa sổ mở; Sir Stephen đi đến phía lò sưởi ở góc phòng và bấm chuông. O nhìn thấy trên mặt bàn kiểu Trung Hoa, bên cạnh ghế dài, chai rượu whisky, chiếc xi phong và mấy chiếc cốc. Thế có nghĩa là không phải gọi đồ uống. Cùng lúc đó, nàng nhìn thấy, đặt trên sàn nhà gần lò sưởi, một hộp giấy lớn màu trắng. Người đàn ông đến từ Roissy ngồi trên ghế bành bằng rơm, Sir Stephen ngồi nửa người trên bàn tròn, một chân buông thõng. Được chỉ cho chiếc ghế dài, O ngoan ngoãn nhắc váy, và cảm thấy dưới đùi nàng lớp vải pikê mềm mại bọc chiếc ghế kiểu xứ Provence. Bà Norah bước vào. Sir Stephen bảo bà cởi quần áo O và mang đi. O để bà cởi áo chèn, váy, chiếc thắt lưng có gọng căng thít chặt lấy eo nàng, đôi dép xăng đan. Ngay sau khi nàng bị lột hết đồ, bà Norah đi rồi, còn O, tự động quay lại với luật lệ của Roissy, tin chắc rằng Sir Stephen chỉ mong muốn sự ngoan ngoãn ở nàng, nàng đứng giữa phòng, hai mắt nhìn xuống, nàng đoán biết thì đúng hơn là nhìn thấy Natalie lách vào qua cửa sổ để mở, mặc toàn đồ đen giống như chị gái, chân trần và câm lặng. Hẳn là Sir Stephen đã giải thích về Natalie; ông chỉ giới thiệu tên cô bé với người khách, ông này không hỏi câu nào, và yêu cầu cô bé rót đồ uống. Cô bé vừa rót xong whisky, nước Seitz cùng đá (và trong tĩnh lặng chỉ có tiếng lanh canh của những viên đá va vào cốc, tạo nên một âm thanh xé lòng), viên Tur lệnh, tay cầm cốc, đứng dậy khỏi ghế bành rơm nơi ông ta vẫn ngồi trong khi O bị cởi quần áo, và lại gần nàng. O tưởng rằng bằng bàn tay còn rảnh rỗi, ông sẽ nắm lấy một bên vú hoặc túm lấy bụng dưới nàng. Nhưng ông ta không chạm vào nàng, chỉ nhìn nàng từ khoảng cách sát gần, từ khuôn miệng hé mở đến hai đầu gối ban rộng. Ông ta đi quanh nàng, chú ý đến vú nàng, đùi nàng, mông nàng, và sự chú tâm không kèm lời nói nào đó, sự hiện diện của thân hình khổng lồ sát gần đó khiến O choáng váng đến độ nàng không biết mình muốn trốn chạy hay ngược lại muốn ông ta đè ngửa nàng ra và nghiền nát nàng. Nàng quá bối rối nên đâm ra lúng túng, và ngược mắt nhìn về phía Sir Stephen để cầu cứu. Ông thấu hiểu, mỉm cười và lại gần nàng, nắm lấy hai bàn tay nàng và túm cả hai ra sau lưng trong một bàn tay của ông. Nàng để mặc thân thể mình tựa vào ông, hai mắt nhắm, và như trong một giấc mơ, hoặc ít ra là trong ánh tranh tối tranh sáng của một giấc ngủ chập chờn vì một

mỗi, giống như khi còn trẻ con, chỉ mới nửa mê nửa tỉnh sau một lần bị gây mê, nàng từng nghe các y tá, tường nàng vẫn còn ngủ, nói về nàng, về mái tóc nàng, về làn da xanh xao của nàng, về phần bụng phẳng nơi lớp lông tơ chỉ vừa mới nhú, nàng nghe người lạ đó khen ngợi nàng với Sir Stephen, nhấn mạnh sự thú vị của đôi bầu vú hơi nặng và vòng eo nhỏ, những chiếc vòng sắt dày hơn, dài hơn và nhìn rõ hơn thường lệ. Đồng thời nàng cũng nhận ra rằng hẳn Sir Stephen đã hứa sẽ cho mượn nàng vào tuần sau, bởi vì người kia cảm ơn ông. Thế rồi Sir Stephen, nắm lấy gáy nàng, nhẹ nhàng bảo nàng trở dậy, và đi lên chờ trong phòng nàng cùng với Natalie.

Phải chăng đó là hình phạt vì đã bối rối đến thế, còn Natalie, say sưa trong niềm vui khi nghĩ đến việc được nhìn thấy O bị ban mở bởi một người khác ngoài Sir Stephen, nhảy nhót quanh nàng với một vũ điệu của người Da Đỏ và hét lên: “Chị có nghĩ là ông ấy cũng sẽ cho vào miệng chị không, O? Chị không thấy ông ấy nhìn miệng chị thế nào sao? A! Chị thật sung sướng vì người ta ham muốn chị. Chắc chắn ông ấy sẽ đánh chị: ông ấy đã quay lại ba lần để xem những dấu vết cho thấy là chị đã bị đánh. Ít nhất là trong thời gian đó, chị sẽ không nghĩ đến Jacqueline. - Nhưng đâu phải lúc nào chị cũng nghĩ đến Jacqueline, O đáp lại, em thật ngốc. - Không, em không ngốc, cô bé nói, em biết rõ là chị nhớ chị ấy.” Đúng thế, nhưng không hoàn toàn. Nói một cách chính xác, thứ O nhớ không phải là Jacqueline, mà là việc được sử dụng một thân thể con gái, nơi nàng có thể làm điều gì nàng thích. Nếu không bị cấm với Natalie, hẳn nàng đã dùng cô bé, và lý do duy nhất ngăn nàng vi phạm điều cấm kỵ đó chính là vì nàng tin chắc họ sẽ mang Natalie đến Roissy trong vài tuần nữa, và trước đó cô bé sẽ được dâng hiến trước mặt nàng, bởi nàng, và nhờ vào nàng. Bức tường thành bằng không khí, bằng không gian, nói chung là bằng khoảng trống, tồn tại giữa Natalie và nàng, nàng nóng ruột muốn phá hủy nó, và đồng thời nàng nhăm nháp sự chờ đợi mà mình buộc phải thực hiện. Nàng nói điều đó với Natalie, cô bé lắc đầu, và không tin nàng. “Nếu Jacqueline ở đó, cô bé nói, và chị ấy muốn, chị sẽ vượt ve chị ấy... - Tất nhiên, O vừa nói vừa cười. - Chị thấy đấy...” cô bé nói tiếp. Làm thế nào để khiến cô bé hiểu rằng, và liệu có đáng phải khó nhọc giải thích, rằng không, O không yêu Jacqueline đến thế, kể cả Natalie, hay bất kỳ một cô gái đặc biệt nào, mà chỉ yêu họ như là các cô gái, và giống như ta có thể yêu hình ảnh của chính mình - luôn thấy những cô gái khác khiến người ta

xúc động và xinh đẹp hơn chính mình. Niềm lạc thú của nàng khi nhìn thấy một cô gái thờ hờn hển dưới những cái vuốt ve của nàng, đôi mắt nhắm lại, và khiến nhũ hoa cô dựng lên bên dưới đôi môi và hàm răng nàng, khi luồn sâu vào cô và sục sạo bụng dưới và mông cô bằng tay nàng - và cảm thấy cô thất lại xung quanh các ngón tay nàng trong lúc nghe cô rên rỉ khiến nàng quay cuồng đầu óc -, lạc thú đó chỉ mãnh liệt đến thế bởi nó khiến nàng luôn hiện hữu và chắc chắn về niềm lạc thú mà đến lượt mình nàng sẽ mang lại, khi đến lượt mình nàng sẽ thất lại trên người nào nắm giữ nàng, và rên rỉ, với sự khác biệt mà nàng nghĩ chỉ có thể đem lại cho một cô gái, giống như sự khác biệt mà nàng được trao tặng nhưng chỉ với một người đàn ông. Ngoài ra, dường như những cô gái mà nàng vuốt ve thường thuộc chủ quyền của người đàn ông mà chính nàng cũng đang thuộc về, và nàng chỉ ở đó theo ủy quyền. Sir Stephen đã bước vào khi nàng đang vuốt ve Jacqueline, những ngày trước khi Jacqueline đến với nàng vào giờ ngủ trưa, nàng đã cưỡng ép, và không chút cản dứt, ngược lại còn cảm thấy niềm lạc thú trọn vẹn, dùng hai bàn tay giữ cho đùi của Jacqueline banh mở giúp ông, nếu ông thích chiếm đoạt cô, thay vì chỉ nhìn cô qua vách ngăn bằng chấn song, như ông đã từng làm. Người khác có thể thả nàng đi sẵn, nàng là một con chim mồi được dạy dỗ theo cách tự nhiên, sẽ sẵn lòng và mang con thú săn về không chút sai sót. Và đúng thế... Ở đây, khi nàng, tìm đập thành thịch, nhớ lại đôi môi nhạy cảm và thật hồng của Jacqueline bên dưới lớp lông vàng ở bụng cô, đến chiếc vòng còn nhạy cảm và hồng hào hơn giữa hai mông cô, nơi nàng chỉ dám xâm phạm có ba lần, nàng nghe thấy Sir Stephen cử động trong phòng ông. Nàng biết ông có thể nhìn thấy nàng, thế nhưng nàng không nhìn thấy ông, và thêm một lần nữa nàng cảm thấy hạnh phúc về sự phơi bày triền miên đó, về cái nhà tù thường trực dưới ánh mắt ông nơi nàng bị giam cầm. Cô bé Natalie ngẩng trên tấm thảm trắng ở giữa phòng, giống như một con ruồi trong bát sữa, nhưng O đứng trước chiếc tủ com một bụng tròn mà nàng dùng làm bàn trang điểm, và trên đó nàng nhìn thấy nửa thân thể mình, trong một tấm gương cũ, hơi tái mặt và run rẩy như trong một ao nước, khiến người ta nghĩ đến những bức tranh khắc vào cuối thế kỷ trước, nơi các cô gái trần truồng dạo chơi trong ánh tranh tối tranh sáng của những căn phòng, vào giữa mùa hè. Khi Sir Stephen đẩy cánh cửa, nàng quay lại, tựa lưng vào tủ com một, đột ngột đến nỗi những vòng sắt giữa hai chân nàng va vào một trong số những chiếc tay nắm bằng đồng, và kêu leng keng. “Natalie, Sir Stephen nói, đi

lấy cái hộp giấy màu trắng vẫn để ở dưới nhà, trong căn phòng thứ hai.” Natalie quay lại đặt hộp lên giường, mở ra, rồi nhặt từng thứ đựng trong hộp, tháo bỏ lớp giấy lụa bọc bên ngoài, lần lượt đưa cho Sir Stephen. Đó là những chiếc mặt nạ. Vừa là tóc giả vừa là mặt nạ, họ thấy rằng chúng được chế tạo để che phủ toàn bộ đầu, và ngoài khe mắt, chỉ để hở miệng và cằm. Chim ưng, chim diều hâu, chim cú, cáo, sư tử, bò mộng, chỉ toàn mặt nạ các con vật, theo kích thước của con người, nhưng được làm bằng lông thú hoặc lông vũ của những con vật thật, đường viền quanh mắt được che rợp bằng lông mi nếu con vật đó có lông mi (chẳng hạn như sư tử) và bộ lông tơ hoặc lông vũ rủ xuống khá thấp để phủ vai người đeo mặt nạ. Chỉ cần thắt một sợi đai khá rộng, giấu dưới lớp vỏ bọc rủ ra đằng sau đó, là chiếc mặt nạ sẽ vừa khít vào bên trên môi trên (mỗi bên cánh mũi được đục một cái lỗ) và dọc theo gò má. Một chiếc khung bằng bìa được tạo hình và làm cứng giữ cho chiếc mặt nạ có hình dáng bất động, nằm giữa lớp bọc bên ngoài và phần lót bằng da. Trước tấm gương lớn nơi nàng đứng soi, O thử từng chiếc mặt nạ. Chiếc đặc biệt nhất, và chiếc vừa được chế tác nhiều nhất lại vừa có vẻ tự nhiên nhất với nàng, là một trong số những chiếc mặt nạ chim cú xám (có hai chiếc), hẳn là bởi vì nó được làm bằng lông vũ vàng hung và màu be, màu sắc đó hòa lẫn với làn da rám của nàng; lớp vỏ bọc bằng lông che kín gần như toàn bộ vai nàng, rủ xuống tận giữa lưng, còn đằng trước thì đến trên ngực nàng. Sir Stephen bảo nàng lau sạch son ở môi, rồi khi nàng tháo mặt nạ ra, ông bảo nàng: “Vậy em sẽ là chim cú xám của Tư lệnh. Nhưng O này, ta xin em thứ lỗi, em sẽ bị buộc dây dắt đi. Natalie, đi tìm trong ngăn kéo đầu tiên ở tủ bàn giấy của ta, em sẽ thấy một sợi xích, và những chiếc kẹp.” Natalie mang đến một sợi xích và những chiếc kẹp, Sir Stephen dùng chúng để mở mắt xích cuối cùng, và ông luồn nó vào chiếc vòng thứ hai mà O đeo ở bụng, rồi đóng lại. Sợi xích, giống với những sợi xích mà người ta dùng để buộc chó - mà đây đúng là một sợi xích chó - dài một mét rưỡi, và có một đầu mút bằng lò xo. Sau khi O đã đeo lại chiếc mặt nạ, Sir Stephen bảo Natalie cần lấy một đầu, và đi trong phòng, đằng trước O. Natalie đi ba vòng quanh phòng, kéo theo phía sau, từ bụng dưới, O trườn truồng và đeo mặt nạ. “Thế đấy, Sir Stephen nói, Tư lệnh nói đúng, còn phải tẩy hết lông cho em nữa. Việc đó để mai. Còn bây giờ, em giữ lấy sợi xích.”

Tối đó, và lần đầu tiên cùng với Jacqueline, Natalie, René và Sir Stephen, O trằn truồng ăn tối, sợi xích luồn giữa hai chân, vắt lên thắt lưng, và quấn quanh eo nàng. Bà Norah phục vụ một mình, và O lẩn tránh ánh mắt bà: hai tiếng trước, Sir Stephen đã cho gọi bà.

Chính những vết rách mới nguyên, còn hơn cả những chiếc vòng sắt và vết bầm trên mông nàng, đã khiến cô gái trẻ ở Viện Thăm mỹ choáng váng nhiều nhất vào hôm sau, khi O đến để được tẩy lông. Mặc dù O đã ra sức nói với cô rằng cách nhổ lông bằng sáp, nghĩa là người ta giật mạnh lớp xi đã khô cứng nơi những sợi lông bám vào, cũng không đau hơn một chút roi, và nhắc lại với cô ta, và thậm chí đã cố gắng giải thích cho cô ta hiểu, rằng nếu không làm thế thì số phận nàng sẽ ra sao, rằng ít nhất nàng cũng hạnh phúc vì việc đó, nhưng vẫn không có cách nào để xoa dịu cơn khủng hoảng, cũng như nỗi hoảng sợ của cô ta. Tác dụng duy nhất của những lời xoa dịu của O là thay vì bị người khác nhìn một cách thương hại, nàng bị nhìn một cách kinh hoàng. Dù nàng đã cảm ơn cô ta rất dịu dàng, sau khi xong việc, và khi sắp rời khỏi căn buồng nơi nàng bị banh rộng chân như để làm tình, dù khoản tiền nàng để lại rất nhiều, nàng cảm thấy người ta xua đuổi nàng thì đúng hơn là nàng rời đi. Với nàng thì có quan trọng gì đâu? Nàng thấy rõ ràng là có điều gì đó gây sốc trong sự đối lập giữa đám lông ở bụng nàng và những chiếc lông vũ trên mặt nạ của nàng, nhưng cũng rõ ràng là dáng vẻ của một bức tượng Ai Cập mà chiếc mặt nạ đó mang lại cho nàng, được nhấn mạnh bởi đôi vai rộng, vòng hông mảnh mai với đôi chân dài của nàng, đòi hỏi rằng làn da nàng phải trơn nhẵn hoàn toàn. Nhưng chỉ có những tranh khắc các nữ thần hoang dã mới phơi bày cao và rõ ràng đến thế vùng khe bụng, nơi giữa đôi môi hiển hiện da thịt của những đôi môi xinh xắn nhất. Có bao giờ ta nhìn thấy các nữ thân đó bị xuyên thủng bằng vòng không? O nhớ đến cô gái tóc hung tròn trĩnh ở nhà Anne-Marie, người từng nói rằng ông chủ chỉ dùng đến chiếc vòng ở bụng dưới của cô để xích cô vào chân giường, cũng như ông ấy muốn cô tẩy lông bởi vì chỉ như thế cô mới trằn trụi hoàn toàn. O sợ làm phật lòng Sir Stephen, ông vẫn rất thích kéo cô lại sát ông bằng cách tóm lấy túm lông, nhưng nàng đã nhăm: Sir Stephen càng thấy cảm động hơn, và khi nàng đã đeo mặt nạ vào, đôi môi cả ở mặt lẫn ở bụng dưới đều không thoa son và thật nhợt nhạt, ông vuốt ve nàng gần như rứt rứt, giống như người ta vuốt ve một con thú đang cần thuần hóa. Về nơi mà ông muốn đưa nàng

đến, ông không nói gì, cũng không nói giờ nào họ phải xuất phát hay khách mời của Tư lệnh sẽ là những ai. Nhưng suốt thời gian còn lại của buổi chiều, ông đến ngủ bên cạnh nàng, và buổi tối ông cho mang đồ ăn để ông và nàng ăn tối trong phòng. Một giờ trước nửa đêm, họ xuất phát trong chiếc Buick, O trùm kín người bằng một chiếc áo choàng rộng màu nâu kiểu miền núi, nàng đi một đôi guốc gỗ; Natalie, mặc quần dài và áo sáng màu, dắt nàng đi bằng sợi xích, chiếc móc lò xo của sợi xích được móc vào chiếc vòng mà cô bé đeo ở cổ tay phải. Sir Stephen lái xe. Mặt trăng, gần như tròn vạnh, đã lên cao, và chiếu sáng con đường, cây cối và nhà cửa trong những ngôi làng mà con đường chạy qua bằng những vũng lớn trắng như tuyết, để lại những thứ không được nó chiếu sáng trong màu đen như mực tàu. Vẫn có vài nhóm người ở các ngưỡng cửa, từ đó ta cảm thấy như có một chuyển động tò mò khi chiếc xe đóng kín đi qua (Sir Stephen không mở mui xe). Vài con chó cất tiếng sủa. Ở phía ánh sáng chiếu vào, những cây ô liu giống như những đám mây bằng bạc lơ lửng cách mặt đất hai mét, những cây bách giống như những chiếc lông vũ màu đen. Không có gì là thật ở nơi này, nơi màn đêm biến mọi thứ thành tưởng tượng, ngoại trừ mùi thơm của những cây hoa xôn và hoa oải hương. Con đường cứ dốc lên mãi, tuy nhiên đất đai vẫn được bao phủ bởi cùng làn gió ấm áp đó. O thả cho chiếc áo choàng rơi xuống khỏi vai. Người ta sẽ không nhìn thấy nàng, vì không còn người nào. Mười phút sau, sau khi đi men theo một khu rừng sẫm xanh, trên đỉnh một con dốc, Sir Stephen đi chậm lại trước một bức tường dài bị chọc thủng bởi một cánh cổng xe, nó mở ra khi chiếc xe đến gần. Ông đỗ xe trong sân trước, tuy nhiên người ta vẫn đóng cửa lại sau lưng ông, rồi ông xuống xe, rồi bảo Natalie và O xuống, theo lệnh ông nàng đã bỏ lại chiếc áo choàng và đôi guốc trên xe. Ông đẩy một cánh cửa mở ra một tu viện có dãy cổng vòm theo lối Phục hưng, nơi chỉ còn ba phía tồn tại, phía thứ tư là một khoảng sân lát đá kéo dài bởi một cái hiên cũng được lát đá. Khoảng chục cặp đôi đang khiêu vũ ở hiên và trong sân, vài phụ nữ cổ áo khoét rất sâu và những người đàn ông mặc áo vest ngắn màu trắng ngà bên những chiếc bàn nhỏ thấp nền, máy quay đĩa ở bên dưới mái che bên trái, bàn đồ ăn tự chọn ở dưới mái che bên phải. Nhưng trăng cũng sáng như những ngọn nến, và khi ánh trăng rơi thẳng vào O, được Natalie giống như một chấm đen nhỏ dắt theo, những người phát hiện ra nàng liền ngừng khiêu vũ, và những người đàn ông đang ngẩn ngơ đứng dậy. Cảm thấy có chuyện đang xảy ra, gã bồi bàn

đứng gần máy quay đĩa quay lại và sững sờ, dừng đĩa hát lại. O không đi thêm nữa, Sir Stephen đứng bất động cách nàng hai bước cũng chờ đợi. Viên Tư lệnh rẽ đám người đang quay quanh O, họ đã mang đuốc lại để nhìn sát vào nàng. “Ai đây, nàng thuộc về ai? - Thuộc về các vị nếu các vị muốn,” ông ta trả lời, và dẫn Natalie cùng với O về phía một góc hiên, nơi một chiếc ghế bằng đá phủ nệm kiểu Campuchia được kê tựa lưng vào một bức tường nhỏ. Khi O ngã xuống, tựa lưng vào tường, hai tay đặt trên đầu gối, Natalie ngã xuống đất ở bên trái chân nàng, tay vẫn giữ sợi xích, Tư lệnh quay đi. O đưa mắt tìm Sir Stephen, và thoát đầu nàng không nhìn thấy ông. Rồi nàng đoán ông đang nằm trên một chiếc ghế dài ở góc hiên đằng kia. Ông có thể nhìn thấy nàng, và nàng thấy yên tâm. Nhạc lại nổi lên, các vũ công lại khiêu vũ. Lúc đầu, một hoặc hai cặp đôi lại gần nàng như thể ngẫu nhiên, vẫn tiếp tục nhảy, rồi một trong số các cặp công khai tiến lại, người phụ nữ kéo người đàn ông. O chăm chú nhìn họ bằng đôi mắt quàng thâm bên dưới chiếc lông vũ, mở to như mắt của loài chim đêm mà nàng đang hóa thân, và ảo tưởng mạnh mẽ đến nỗi đi đâu có vẻ như là tự nhiên nhất, là họ hỏi chuyện nàng, thì lại không ai nghĩ đến, cứ như thể nàng là một con cú xám thực sự, khác biệt với ngôn ngữ của loài người, và câm lặng. Từ nửa đêm đến khi bình minh bắt đầu tẩy trắng bầu trời đằng Đông vào khoảng năm giờ, trong khi mặt trăng nhạt đi và lặn dần về phía Tây, người ta lại gần nàng nhiều lần, thậm chí chạm vào nàng, xoay vòng quanh nàng nhiều lần, banh mở hai đầu gối nàng và nhấc sợi xích của nàng lên, rồi mang một trong những chiếc giá nến hai nhánh bằng sứ kiểu Provence lại gần nàng - và nàng cảm thấy ngọn lửa từ những ngọn nến đốt nóng phía trong hai đùi - để xem sợi xích được gắn vào nàng như thế nào; còn có cả một gã người Mỹ say rượu vừa ôm nàng vừa cười, nhưng khi gã nhận ra là mình đang nắm tay vào chỗ da thịt và chiếc vòng sắt xuyên qua đó, gã đột ngột tỉnh rượu, và O thấy hiện lên trên mặt gã nỗi kinh hoàng và sự khinh bỉ mà nàng đã đọc được trên mặt cô gái trẻ tẩy lông cho nàng; gã bỏ đi; còn có một cô gái rất trẻ, đôi vai trần với một chiếc vòng ngọc trai nhỏ xíu đeo quanh cổ, trong một chiếc váy trắng dành cho đêm vũ hội đầu tiên của thiếu nữ, hai bông hồng trà dính ở eo, và đôi xăng đan nhỏ óng ánh dưới chân, được một gã trai đặt ngồi sát cạnh O, ở bên phải nàng; rồi gã nắm lấy tay cô, bắt cô vượt ve bầu vú O, nàng run rẩy dưới bàn tay nhẹ nhàng mát lạnh, rồi chạm vào bụng O, và chiếc vòng, và cái lỗ nơi chiếc vòng xuyên qua; cô bé lặng lẽ vâng theo, rồi khi gã trai nói với cô rằng gã

cũng sẽ làm như thế với cô, cô không hề có cử động lùi lại. Nhưng mặc dù động chạm vào O như thế, và mặc dù lấy nàng ra làm hình mẫu, hoặc như một vật minh họa như thế, không lần nào có ai nói chuyện với nàng. Vậy phải chăng nàng là đá hoặc sáp, hay là một sinh vật từ một thế giới khác và họ nghĩ rằng có nói chuyện với nàng cũng vô ích, hay phải chăng họ không dám làm đi đâu đó? Chỉ đến khi ngày rạng hửng, tất cả những người khiêu vũ đã rời đi, Sir Stephen và Tư lệnh mới đánh thức Natalie đang ngủ bên chân O, bảo O đứng dậy, đưa nàng đến giữa sân, tháo bỏ dây xích và mặt nạ cho nàng, rồi để nàng trên một cái bàn, lần lượt chiếm đoạt nàng.

Trong chương cuối cùng, đã bị xóa bởi O quay trở lại Roissy, và bị Sir Stephen bỏ rơi ở đó.

Cũng có một kết thúc thứ hai cho chuyện của O. Đó là, thấy mình sắp bị Sir Stephen bỏ rơi, nàng đã muốn được chết. Ông chấp thuận.

MỘT CÔ GÁI ĐANG YÊU

Một cô gái đang yêu một hôm đã nói với người đàn ông mà nàng yêu: em cũng thế, em có thể viết ra những câu chuyện khiến chàng vừa ý như thế... Em nghĩ thế à? chàng đáp lời. Họ gặp nhau hai hoặc ba lần mỗi tuần, và không bao giờ vào kỳ nghỉ, cũng như không bao giờ vào cuối tuần. Khoảng thời gian họ ở cùng nhau, là thời gian mà mỗi người đánh cắp khỏi gia đình và công việc. Các buổi chiều tháng Một hoặc tháng Hai, khi ngày dài hơn và mặt trời chiếu từ phía Tây những ảnh phản chiếu màu đỏ xuống sông Seine, họ dạo chơi trên bờ sông, kè Grands-Augustins, kè Tournelle, hôn nhau dưới bóng những cây cầu. Một lần một kẻ vô gia cư đã hét lên với họ: Các người muốn chúng tôi trả tiền phòng cho không? Nơi ẩn náu của họ thay đổi thường xuyên. Chiếc xe hơi cũ, mà cô gái cầm lái, dẫn họ đến Vườn thú để xem hươu cao cổ, đến Bagatelle để ngắm hoa diên vĩ và cây ông lão vào mùa xuân, hoặc hoa cúc sao vào mùa thu. Nàng ghi tên của các loài cúc sao, xanh mờ, tím, hồng nhạt, mà để làm gì? bởi vì nàng chẳng bao giờ trồng được chúng (tuy nhiên chúng ta sẽ gặp lại những cây hoa cúc sao). Nhưng Vincennes, hay còn gọi là Rừng, ở xa. ở Rừng, ta gặp những người có thể nhận ra ta. Quả thực là chỉ còn lại cách thuê phòng. Một phòng nhiều lần liên tiếp. Hoặc các phòng khác, tùy theo ngẫu nhiên. Có những nét dịu dàng kỳ lạ trong ánh sáng yếu ớt của những căn phòng cho thuê trong những khách sạn gần ga; sự sang trọng khiêm tốn của chiếc giường lớn, nơi họ rời đi bỏ lại những tấm ga nhăn nhúm, cũng có sự quyến rũ riêng. Và đã đến lúc người ta không thể tách bạch âm thanh của những tiếng nói và những tiếng thở dài với tiếng âm ào liên tục của các động cơ và tiếng rìn rít của những bánh xe ngược lên phố. Suốt nhiều năm, những lần trú chân thoáng chốc và dịu dàng đó, trong khoảng thời gian nghỉ ngơi tiếp nối sau cuộc yêu, khi chân lông vào nhau còn tay thì đã rời, được ru vỗ bởi những chuyện kể, ta cũng có thể nói là bởi những câu chuyện này, nơi những cuốn sách giữ vị trí đầu tiên. Những cuốn sách là sự tự do toàn vẹn duy nhất của họ, tổ quốc chung của họ, những chuyến du lịch thực sự của họ; họ sống cùng với những cuốn sách mà họ yêu giống như những người khác yêu căn nhà của gia đình; họ có trong sách những người đồng bào và các anh em; các nhà thơ đã viết cho họ, những bức thư của các tình nhân xưa tìm đến họ xuyên qua bóng tối của các ngôn ngữ cổ, các phong tục và lối sống đã mất đi - và tất cả những thứ đó được đọc lên

bằng giọng trầm trong căn phòng không ai biết đến, căn gác bần tiện và huyền diệu, nơi mà trong vài giờ, những làn sóng lừng bên ngoài không thể phá vỡ được. Họ không có đêm chung. Đột nhiên, đến một giờ định trước nào đó - chiếc đồng hồ không rời khỏi cổ tay - họ phải ra về. Mỗi người phải gặp lại đường phố, căn nhà, căn phòng ngủ, chiếc giường hằn ngày của riêng mình, gặp lại những người mà họ gắn bó bởi cách thức khác của một tình yêu không thể cứu chuộc, những người mà sự ngẫu nhiên, tuổi trẻ hoặc chính họ đã từng trao tặng cho họ một lần cho mãi mãi, và ta không thể rời bỏ hay làm tổn thương bởi ta chính là trái tim trong cuộc sống của họ. Chàng, trong phòng ngủ của mình, chàng không ở một mình. Còn nàng thì chỉ có một mình trong phòng ngủ của nàng. Một tối, sau câu “Em nghĩ thế sao?” ở trang đầu, và không hề nghĩ rằng một ngày nào đó nàng sẽ thấy trên một cuốn địa bạ cái tên Réage và tự cho phép mình mượn tên riêng của hai kẻ phóng đảng nổi tiếng, Pauline Borghèse và Pauline Roland, một tối, cô gái mà tôi nói đến tôi nay, ở một nơi thích hợp, bởi vì tôi không biết gì về nàng, còn nàng lại biết hết về tôi, và trước hết là giọng nói, một tối cô gái này, thay vì cầm lấy một cuốn sách trước khi đi ngủ, người cong hình chữ S nằm nghiêng sang bên trái, đã đưa tay phải cầm lấy một cây bút chì thật đen, bắt đầu viết câu chuyện mà nàng đã hứa.

Mùa xuân sắp biến mất. Những cây anh đào Nhật Bản trong các công viên lớn ở Paris, những cây tử kinh, những cây mộc lan bên các hồ nước, những cây côm cháy viên quanh các đường kè của đường xe lửa vành đai, đều đã tàn hoa. Ngày dài như không dứt, và ánh sáng buổi sáng, vào những giờ khác thường, chiếu rọi đến tận những tấm rèm đen bụi bặm dùng để phòng thủ bị động, những tàn tích cuối cùng của chiến tranh. Nhưng dưới ánh sáng của cây đèn nhỏ trên bàn đầu giường, bàn tay cầm bút chì chạy trên giấy không bận tâm đến giờ giấc hay độ sáng. Cô gái viết như thể ta đang nói trong bóng tối với người ta yêu, khi những lời lẽ yêu đương đã bị kìm giữ quá lâu và cuối cùng trào ra. Lần đầu tiên trong đời nàng viết không ngại ngần, không ngại nghĩ, tẩy xóa, không vứt bỏ, viết như ta thở, viết như ta mơ. Tiếng ồn ã liên tục của xe cộ chìm đi, không còn nghe những tiếng lạch cạch của các cánh cửa xe, Paris bước vào trong yên lặng. Tận khi trời tảng sáng, khi bắt đầu bình minh, nàng vẫn còn viết. Trọn vẹn cả đêm đầu tiên, hẳn là giống như những người bị bệnh mất ngủ

trải qua đêm dài của họ, nàng rút khỏi chính nàng, hoặc ai mà biết được? được trả lại cho chính nàng. Buổi sáng, nàng gấp cuốn sổ, chứa đựng hai phần mở đầu mà quý vị đã biết, bởi quý vị đã đọc đến tận đây, có nghĩa là quý vị đã nhọc công đọc toàn bộ câu chuyện, và hôm nay quý vị đã biết nhiều hơn những gì nàng biết vào lúc đó. Đã đến lúc nàng phải đứng dậy, tắm rửa, mặc quần áo, chải đầu, lấy lại điệu bộ cứng nhắc, nụ cười thường nhật, vẻ dịu dàng cam lạng quen thuộc. Ngày mai, không, ngày kia, nàng sẽ đưa cuốn sổ.

Nàng trao nó ngay khi chàng vào xe, nơi nàng đang chờ chàng cách một ngã tư vài mét, trong một con phố nhỏ gần một ga tàu điện ngầm và một siêu thị. (Đừng tìm kiếm, có nhiều nơi giống như thế, và không quan trọng là nơi nào). Đọc ngay thôi, đừng hỏi. Với lại cuộc hẹn đó dường như là một trong những cuộc hẹn mà ta đến để nói là ta không đến, khi ta biết rằng phải từ bỏ thì đã quá muộn màng, và ta không thể tính trước được. Chàng có thể thoát được đã là tốt rồi. Nếu không, nàng có thể phải chờ đợi hàng giờ, và sẽ quay lại vào ngày hôm sau, cùng thời điểm đó, cùng nơi đó, theo những nguyên tắc cổ xưa của những người hoạt động bí mật. Chàng nói là mình thoát được, bởi vì cả hai cùng dùng thứ ngôn từ của các tù nhân mà nhà tù của họ không phản đối, và có thể họ ý thức được rằng mặc dù phải đau khổ khi chịu đựng nó, nhưng có lẽ họ cũng đau khổ không kém, bởi vì cảm thấy mình tội lỗi, khi được rời khỏi nó. Ý nghĩ phải quay về mang lại toàn bộ giá trị cho khoảng thời gian bị đánh cắp, khoảng thời gian đó được thiết lập bên ngoài thời gian thực tế, trong một thứ hiện tại kỳ quặc và vĩnh viễn. Lẽ ra họ phải cảm thấy mình bị truy đuổi bởi năm tháng đang thu hẹp lại phía trước, bởi chúng trôi qua mà không mang lại cho họ nhiều tự do hơn. Nhưng không. Các chương ngại gặp phải mỗi ngày, mỗi tuần - những Chủ nhật kinh khủng không thư từ, không điện thoại, một lời nói hay một ánh nhìn đều không thể, những kỳ nghỉ khủng khiếp ở nơi xa tít mù khơi, và lúc nào cũng có ai đó hỏi: Anh/ Cô đang nghĩ gì thế? - đủ để khiến họ tự dần vặt mình, và luôn lo sợ người kia thay đổi. Họ không đòi hỏi được hạnh phúc, nhưng một khi đã nhận ra nhau, run rẩy đề nghị để chuyện này được lâu dài, Chúa ơi, giá mà chuyện này được lâu dài... giá mà người này với người kia sẽ không trở nên xa lạ, giá mà tình thân thiết vô vọng đó, hiếm hoi hơn niềm khoái lạc, quý giả hơn tình yêu - hoặc rốt cuộc có thể đó chính là tình yêu - được tồn tại mãi mãi.

Đến nỗi tất cả đều là rủi ro: một cuộc gặp, một chiếc váy mới, một chuyến đi, một bài thơ lạ. Nhưng không gì ngăn cản họ chấp nhận rủi ro. Thế nhưng, ngày hôm đó, rủi ro lớn nhất chính là cuốn sổ. Thế nếu như những ảo tưởng mà cuốn sổ tiết lộ khiến người tình của nàng bức tức, hoặc tệ hơn, khiến chàng chán ngán, hoặc tệ hơn nữa, khiến chàng cảm thấy nhục cười? Không phải vì chính những ảo tưởng đó, đương nhiên, mà bởi vì chúng xuất phát từ nàng, và hiếm khi người ta tha thứ cho những người mà họ yêu vì những ý tưởng tự do mà người ta chấp nhận ở tất cả những người khác. Nhưng nàng đã nhâm khi lo sợ: A, em viết tiếp đi, chàng nói. Chuyện gì xảy ra sau đó? Em có biết không? Nàng biết. Nàng sẽ dần dần phát hiện ra. Suốt cuối mùa hè, suốt cả mùa thu, từ bãi biển nóng như thiêu ở thành phố ven biển buồn thảm, rồi trở về trong một Paris đỏ hung và cháy nắng, nàng viết những điều nàng biết. Từng mười trang một, năm trang một, các chương hoặc các phần của chương, nàng bỏ vào phong bì ghi địa chỉ một hòm thư lưu ký những trang giấy có cùng khổ với cuốn sổ ban đầu, đôi khi viết bằng bút chì, đôi khi viết bằng mực bút bi hoặc một chiếc bút máy sắc nét. Không bản sao, không bản nháp, nàng không giữ lại gì. Nhưng bưu điện rất trung thành. Câu chuyện còn chưa kết thúc thì trong những lần gặp nhau ở Paris vào mùa thu, người đàn ông đòi nàng đọc to từng phần; và trong chiếc xe màu đen, giữa buổi chiều trong một con phố đông người qua lại và buồn tẻ ở quận mười ba, hướng Butte-aux-Cailles, nơi người ta tưởng vẫn đang sống vào những năm cuối của thế kỷ trước, hoặc bên bờ kênh Saint-Martin, nơi những cây cầu gần như theo kiểu Trung Hoa, cô gái đang đọc phải ngừng lại, lần này hoặc lần khác, bởi vì trong im lặng thì có thể tưởng tượng những chi tiết tồi tệ nhất và nóng bỏng nhất, tưởng tượng và viết ra, nhưng không thể đọc to những điều được mơ thấy trong những đêm dài bất tận.

Tuy nhiên, một ngày, câu chuyện dừng lại. Trước mặt O, không còn gì khác ngoài cái chết mà nàng đang mịt mù lao tới bằng tất cả sức lực, và đã được chấp thuận cho nàng một cách ngắn gọn. Còn việc làm thế nào bản thảo về câu chuyện của nàng đến được tay Jean Paulhan, tôi đã hứa là sẽ không nói, cũng như không nói tên thật của Pauline Réage, tôi trông cậy vào sự lịch lãm của những người biết chuyện để cái tên đó không bị phổ biến, lâu đến chừng nào tôi còn cảm thấy không thể phá vỡ lời hứa này. Với lại, không gì dôi trả và hay thay đổi bằng một danh tính. Nếu ta có thể

tin tưởng, giống như hàng trăm triệu người đang tin tưởng, rằng chúng ta sống nhiều cuộc đời, thì tại sao cũng không tin rằng trong mỗi cuộc đời của mình, chúng ta chính là điểm hẹn của nhiều tâm hồn? Rốt cuộc thì tôi là ai, Pauline Réage nói, nếu không phải là một phần lâu nay câm lặng của ai đó, một phần tâm tôi và bí mật, không bao giờ bị công khai tiết lộ bởi một hành vi, một cử chỉ, thậm chí bởi một lời nói, nhưng lại giao tiếp với những mạch ngầm của trí tưởng tượng bằng những giấc mơ xưa như thế giới này? Từ đó mà tôi có những cơn mơ màng lặp lại và rất chậm rãi, ngay trước giấc ngủ, lúc nào cũng giống nhau, nơi tình yêu thanh khiết và điên cuồng nhất luôn cho phép, hoặc đúng ra là luôn đòi hỏi sự buông bỏ khốc liệt nhất, nơi những hình ảnh ngây thơ về xích và roi bổ sung vào sự ràng buộc những biểu tượng của ràng buộc, tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ biết rằng đối với tôi chúng rất hữu ích, và bảo vệ tôi một cách bí ẩn - ngược với những cơn mơ màng hợp lẽ quay quanh cuộc sống ban ngày, tìm cách sắp xếp nó, thuần hóa nó. Tôi chưa từng biết thuần hóa cuộc đời mình. Tuy nhiên mọi chuyện diễn ra như thể những ý nghĩ lạ lùng đó có tác dụng giúp đỡ, như thể một khoản tiền chuộc nào đó đã được trả bằng những điên loạn và thú vị của điều bất khả: những ngày tiếp theo trở nên nhẹ nhàng một cách kỳ lạ, trong khi việc sắp đặt khôn khéo cho tương lai và những dự đoán thiện chí lại luôn bị sự kiện diễn ra phủ định. Cứ như thế, tôi đã học được từ rất sớm rằng không nên chiếm dụng những thời khắc trống vắng ban đêm để bày biện đồ đạc cho những cơ ngơi lý tưởng, không tồn tại nhưng khả dĩ, nhưng có thể thực hiện được, nơi cha mẹ và bạn bè sẽ cùng sống hạnh phúc (ôi ảo tưởng) - nhưng chúng ta có thể không sợ gì mà không xây nên những lâu đài bí mật, với điều kiện phải đưa vào đó những cô gái đang yêu, làm điểm vì tình yêu, và đắc thắng trong những sợi xích của họ. Thế nên những lâu đài của Sade, được phát hiện rất lâu sau khi những lâu đài của tôi được xây dựng trong im lặng, chưa từng khiến tôi ngạc nhiên, cả Những người Bạn của Tội ác của ông cũng vậy: tôi đã có hội kín của mình, không thể xâm phạm và nhỏ bé theo một cách khác. Nhưng nó đã khiến tôi hiểu rằng tất cả chúng ta đều là cai ngục, và tất cả đều ở trong tù, theo nghĩa trong chúng ta luôn có ai đó mà chính chúng ta xích lại; mà chúng ta giam cầm, mà chúng ta khiến phải câm lặng. Thông qua một cú dội lại kỳ quặc, có lúc chính nhà tù đó lại mở ra với tự do. Các bức tường đá của một xà lim, nổi cô độc, nhưng cả đêm tôi, vẫn là nỗi cô độc, sự ấm áp của những tấm ga, sự tĩnh lặng, giải thoát

kẻ xa lạ mà chúng ta từ chối vào ban ngày. Hắn không ngừng thoát khỏi chúng ta và thoát khỏi chính hắn, vượt qua những bức tường, vượt qua tuổi tác và những điều cấm kỵ. Hắn chuyển từ người này sang người khác, từ thời đại này, đất nước này sang một thời đại khác, đất nước khác, hắn lấy tên này hoặc tên khác. Những người lên tiếng cho hắn chỉ là những phiên dịch, và với những người này, dù ta không hiểu tại sao (tại sao là những người đó, tại sao vào ngày đó), họ đã có thể, trong một thời khắc, nắm bắt được vài sợi dây trong mạng lưới bất tử của những ý nghĩ cấm kỵ. Cứ thế, đã mười lăm năm nay, tại sao không phải là tôi?

Điều khiến ông, vì ông mà tôi viết câu chuyện này, thích thú, cô lại nói, chính là mối quan hệ giữa câu chuyện với cuộc đời của chính tôi. Liệu đó có thể là hình ảnh bị biến dạng, bị đảo ngược của nó? Liệu đó có phải là cái bóng được kéo theo, không thể nhận ra, bị thu hẹp lại giống như cái bóng của một người đi dạo dưới ánh mặt trời buổi trưa, hoặc vẫn không thể nhận ra, bị kéo dài một cách quỷ quái giống như cái bóng trước mặt người đi về từ bờ biển Đại Tây Dương, trên bãi biển trống vắng, khi mặt trời lặn xuống thành những ngọn lửa phía sau anh ta? Tôi so sánh giữa thứ mà tôi tưởng là mình với thứ tôi kể, và tưởng rằng đang sáng tạo ra cùng lúc một khoảng cách thật triệt để và một sự gần gũi thật sâu sắc mà chính tôi cũng không thể nhận ra. Hắn là tôi sẽ chấp nhận cuộc sống của mình với chừng ấy kiên nhẫn (hoặc thụ động, hoặc yếu đuối) bởi vì tôi biết mặc lòng tìm thấy một cách trung thành cuộc sống khác tôi tắm làm khuây khỏa cuộc sống, thứ không được thú nhận, không được chia sẻ - và thế là nhờ nó mà tôi yêu, tôi thú nhận điều đó, và từ nay trở đi sẽ chia sẻ với người nào muốn chia sẻ, đồng thời cũng làm điểm một cách hoàn hảo trong cảnh nặc danh của một cuốn sách giống như trong cuốn sách về cô gái không khuôn mặt, không tuổi tác, không họ, thậm chí là không tên đó. Về nàng, không bao giờ ông đặt câu hỏi. Ông biết rằng nàng là một ý nghĩ, một làn khói, một nỗi đau, sự phủ nhận của một số phận. Nhưng còn những người khác? René, Jacqueline, Sir Stephen, Anne-Marie? Nhưng còn những địa điểm, những con phố, những khu vườn, những ngôi nhà, Paris, Roissy? Nhưng còn những bối cảnh? Những cái đó thì vâng, tôi nghĩ tôi có biết. René chẳng hạn (cái tên gợi nhớ cố hương), chính là kỷ niệm, không, là dấu vết của một tình yêu thời niên thiếu, đúng hơn là hy vọng về một tình yêu chưa từng tồn tại, và René chưa bao giờ ngờ rằng tôi có thể yêu

chàng. Nhưng Jacqueline đã yêu chàng. Và trước chàng, là tôi. Thế nhưng cô từng là nỗi buồn phiền đầu tiên của tôi vì tình yêu. Cô cũng giống tôi, mười lăm tuổi, và trong suốt năm học cô đã theo đuổi tôi, than thở vì sự lạnh nhạt của tôi. Những kỳ nghỉ vừa khiến cô biến mất thì tôi đã thức tỉnh khỏi sự lạnh nhạt đó. Tôi viết thư. Tháng Bảy, tháng Tám, tháng Chín, ba tháng ròng tôi đã trông chờ người đưa thư vô ích. Thế nhưng tôi vẫn viết. Những lá thư đó đã làm hỏng tất cả. Bố mẹ Jacqueline cấm cô gặp tôi, và chính từ cô, được ghi tên học tại một ngành khác, mà tôi biết rằng “đó là một tội lỗi”. Tại sao đó lại là một tội lỗi? Người ta chê trách tôi điều gì? Ngày đầu có thanh tịnh hơn... Tôi đã tái tạo Rosalinde và Célia, hoàn toàn không có thật - hai nhân vật không tồn tại lâu. Chỉ có điều Jacqueline, Jacqueline thật sự, chỉ xuất hiện trong truyện với cái tên riêng và mái tóc màu sáng của cô. Nhân vật trong truyện đúng ra là một nữ diễn viên khinh khỉnh và nhợt nhạt, tôi đã từng ăn trưa với cô một hôm ở phố Eperon. Ông già, người tặng cho cô đồ trang sức, quần áo, xe hơi, hỏi ý kiến tôi: “Cô ấy xinh đẹp, đúng không?” Vâng, cô ấy đẹp. Tôi không bao giờ gặp lại cô nữa. René liệu có thể là người mà tôi sẽ trở thành, nếu tôi là đàn ông? Tận tụy với một người đàn ông khác, đến độ nhường cho ông ta mọi thứ, thậm chí không cảm thấy cái cách thức hành xử của chư hầu với bá chủ đó đã lỗi thời? Tôi thấy sợ điều đó. Trong khi nàng Jacqueline tưởng tượng kia là người hoàn toàn xa lạ. Thế nhưng phải mất một thời gian dài tôi mới nhận thức được rằng trong một cuộc sống khác, một cô gái như cô - mà tôi ngưỡng mộ trong tuyệt vọng - đã lấy mất người tình của tôi. Và tôi trả thù bằng cách đưa cô đến Roissy, tôi vốn vẫn khoe khoang rằng mình khinh bỉ mọi kiểu trả thù, ấy thế mà tôi lại trả thù, và thậm chí còn không đủ khả năng nhận ra điều đó. Sáng tác một câu chuyện là một cái bẫy thú vị. Còn Sir Stephen, thì tôi đã nhìn thấy, tận mắt. Người tình của tôi lúc đó, chính là người tôi vừa nói đến, đã chỉ ông ấy cho tôi, một buổi chiều, trong một quán rượu gần Champs-Élysées: ngồi ghé trên một chiếc ghế tròn kê sát quầy rượu bằng gỗ gụ, lặng lẽ, trầm tĩnh, với dáng vẻ của một hoàng tử có đôi mắt xám khiến đám thanh niên và phụ nữ say mê - chàng đã chỉ cho tôi thấy ông ấy và nói: “Anh không hiểu tại sao phụ nữ không thích những người đàn ông như thế hơn lũ trai ba mươi tuổi.” Người tình của tôi không phải ba mươi tuổi. Tôi đã không đáp: “Nhưng họ thích hơn mà.” Tôi đã nhìn người đàn ông lạ đó hồi lâu, ông ấy không nhìn tôi. Trạc ngũ tuần, có lẽ thế, người Anh thì chắc chắn. Và còn gì nữa? Chẳng còn gì.

Nhưng mối quan hệ âm lặng, đơn phương, giữa ông ấy và bạn tình của tôi, giữa ông ấy và tôi, mười năm sau lại hiện ra trong chớp mắt, ngay giữa màn đêm bị xuyên thủng bởi ánh sáng từ ngọn đèn ở đầu giường tôi, và bàn tay trên tờ giấy đã khiến ông ấy tái sinh với một ý nghĩa mới mẻ còn nhanh chóng hơn cả một hồi tưởng Anne-Marie thì tôi không hề biết. Một trong số bạn bè của tôi (những người mà tôi tôn trọng, và tôi không phải là người dễ tôn trọng người khác) rất có thể là Anne-Marie, nếu không phải bà chính là sự thanh sạch và danh dự: tôi muốn nói rằng Anne-Marie có thể đã lấy từ bà tính quyết đoán và nghiêm khắc, và đáng điệu thư thái, cũng như cách thức rõ ràng và thẳng thắn khi làm việc của bà. Nói thật ra, những nghề nghiệp được nói đến ở đây (nghề của O, nghề của Anne-Marie, làm diễn viên hay người đại diện, nếu phải rõ ràng), tôi không hề biết. Một nhà văn lớn phần nộ nếu có thấy trong câu chuyện của tôi những hồi ức của một Người Đẹp thì cũng vô ích - đó là lời thú nhận để thanh minh cho việc ông không đọc nó - ông ta đã bị nhầm hai lần: đây không phải là những hồi ức và tôi không phải là một Người Đẹp, cho dù đó chỉ là một cách diễn đạt lịch sự. Để ông ta vui lòng, cứ cho rằng đó hẳn là một thiên hướng bất thành. Sau danh sách vắn tắt về các nhân vật, giống như ở nhà hát, liệu có cần thiết phải giải thích về các địa điểm? Chúng thuộc về tất cả mọi người. Con phố Poitiers và văn phòng khách riêng ở Lapérouse, căn phòng khách sạn nhà thờ ở gần ngục Bastille, với tấm gương gắn trên trần, những con phố trong khu Saint-Germain, những bờ kè đầy nắng trên đảo Saint-Louis, đồng đá vụn khô và trắng ở vùng nông thôn Provence, và cái địa điểm Roissy-en-France thấp thoáng trong một buổi dạo chơi ngắn ngủi mùa xuân, gần như không là gì khác ngoài một cái tên trên bản đồ, tất nhiên không có gì là bịa, cũng như những cây hoa cúc sao, mà tôi đã nói là chúng ta sẽ gặp lại chúng. Cũng không phải là bịa 'đúng hơn là đánh cắp, tôi xin được thứ lỗi một cách muộn màng, nhưng đó là hành vi đánh cắp vì ngưỡng mộ - những chiếc mặt nạ của Léonor Fini. Hình như tôi cũng đã đánh cắp phòng khách của một quý bà, để dùng nó vào một mục đích bất ổn: phòng khách của Sir Stephen, quý vị tưởng tượng xem! Bà đã nói chuyện với chính tôi, nhưng không biết bà đang nói chuyện với ai (ta không bao giờ biết mình đang nói chuyện với ai). Tôi chưa từng bước vào nhà quý bà này, chưa từng nhìn thấy phòng khách đó. Tôi chưa từng nhìn thấy (và không biết rằng nó tồn tại) căn nhà giấu mình trong một cái hẻm, căn nhà mà nhiều năm trước một cô gái mà rốt cuộc sự ngẫu nhiên đã khiến tôi gặp

gỗ đã tặng cho người đàn ông cô yêu - và người đó đã theo dõi cô bằng một chiếc gương giả ẩn trong tường, và một chiếc micro - những cảnh tượng mà Sir Stephen yêu cầu O phải làm: buông thả với những người xa lạ, do ông ta tuyển mộ, do ông ta áp đặt. Không, tôi không sao chép câu chuyện của bà, và không, bà cũng không lấy cảm hứng từ câu chuyện tôi kể. Nhưng một khi đã đến lượt của tưởng tượng và nhắc lại mà thông qua đó các ám ảnh được thỏa mãn (việc nhắc đi nhắc lại không ngừng những khoái lạc và lạm dụng cũng cần thiết giống như nó là vô lý và không thể thực hiện), mọi thứ ăn khớp với nhau một cách trung thành, dù là chuyện đã diễn ra hay chỉ trong mơ, mọi thứ được khám phá cùng nhau và được chia sẻ trong vũ trụ của cùng một sự điên loạn - và nếu ta có thể nhìn trực diện nó, thì mọi điều kinh hoàng, tuyệt diệu, giấc mộng và dối trá, đều là trù tà và giải thoát.

Pauline RÉAGE

Những trang sau đây là phần của Chuyện nàng O. Những trang này cố ý đưa ra sự hủy hoại câu chuyện, và không bao giờ có thể được ghép vào tác phẩm.

P.R.

TRỞ LẠI ROISSY

Vậy là mọi chuyện dường như đã được thu xếp: tháng Chín đang sắp đến. Vào giữa tháng Chín, O phải quay lại Roissy, dẫn theo Natalie, và René, trở về từ một chuyến du lịch ở Bắc Phi, sẽ đưa Jacqueline đến đó - ít ra là chàng để mọi người hiểu thế. Natalie sẽ được giữ lại đó bao lâu, O sẽ ở lại bao lâu, việc đó với O hẳn là phụ thuộc vào quyết định của Sir Stephen, còn với Natalie thì phụ thuộc vào các ông chủ hoặc ông chủ mà số phận sẽ đem lại cho cô bé ở Roissy. Nhưng trong sự êm đềm của các kế hoạch đã được ấn định và chắc chắn, O lo lắng, như thể về một đi ền báo nguy hiểm, như thể về một khiêu khích của số phận, về chính sự chắc chắn mà mọi thứ quanh nàng sẽ được thực hiện như đã quyết định. Niềm vui của Natalie cũng ngang bằng với nỗi sốt ruột của cô bé, và trong niềm vui ấy có đi ều gì đó ngây thơ và tin tưởng của những đứa trẻ đối với lời hứa của người lớn. Không phải quy ền lực mà O thừa nhận ở Sir Stephen là thứ có thể khơi dậy ở Natalie chút nghi ngờ nhỏ nhất nào: sự thu ần phục ở O tuyệt đối và thường trực tức thì đến nỗi Natalie không thể tưởng tượng nổi, lại càng khó tưởng tượng bởi cô bé ngưỡng mộ O, rằng có người nào đó có thể trở thành chướng ngại với Sir Stephen, bởi O đang quỳ trước mặt ông. Mặc dù O vô cùng hạnh phúc, và chính xác là bởi nàng hạnh phúc, nàng không dám tin vào đi ều đó, và lại càng không dám tiết chế nỗi sốt ruột của Natalie, cũng như niềm vui của cô bé. Tuy nhiên, thỉnh thoảng, khi Natalie khe khẽ hát, nàng bảo cô bé im miệng, để xua đuổi vận xui. Nàng cẩn thận không bao giờ đặt chân lên các đường nối giữa các viên đá lát, không bao giờ làm đổ muối, không gác treó dao, cũng không đặt ngược bánh mì. Và đi ều Natalie không biết, mà nàng không dám nói với cô bé, đó là sở dĩ nàng thích được đánh roi đến thế, ngoài niềm khoái lạc mà nàng cảm nhận được ở một mức độ nào đó, chính là bởi niềm hạnh phúc mà nàng cảm thấy khi được buông thả vượt trên cả mong muốn của chính nàng, vượt qua mức độ đó nàng phải trả giá, theo một cách nào đó, bằng nỗi đau đớn và sự nhục nhã - nhục nhã bởi vì nàng không thể không cầu xin, không la hét trong khi cảm nhận niềm hạnh phúc đó, và có lẽ bằng cách đó còn đảm bảo việc đó kéo dài một cách đầy mê tín. A! Bất động để thời gian ngừng

lại! O ghét bình minh và hoàng hôn, khi mà mọi thứ đều chuyển màu, rồi bỏ hình dạng của mình để đổi sang hình dạng khác, đầy phản trắc, đầy buồn bã. Việc René tặng nàng cho Sir Stephen, đồng thời với sự dễ dãi khi chính nàng rút cuộc đã thay đổi, chẳng phải cũng có thể giống như việc đến lượt Sir Stephen cùng thay đổi hay sao? Đứng và khỏa thân trước chiếc tủ com một bụng phình, với những họa tiết bằng đồng giả kiểu Trung Hoa, với những nhân vật đội mũ chóp nhọn giống như những chiếc mũ đi biển mà Natalie vẫn đội, O nghĩ một ngày kia sẽ có đi đâu gì đó mới mẻ trong cách thức hành xử của Sir Stephen đối với nàng. Trước hết, ông đòi hỏi từ nay trở đi nàng phải luôn khỏa thân trong phòng ngủ. Thậm chí nàng không được phép đi guốc, đeo vòng hay mang bất cứ đồ trang sức nào. Có gì đâu. Nếu như Sir Stephen, đang ở xa Roissy, lại ưa thích một luật lệ nhắc cho ông nhớ đến Roissy, thì liệu O có cần phải ngạc nhiên? Còn có những đi đâu nghiêm trọng hơn. Chắc chắn rồi, đêm vũ hội đó, O đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc Sir Stephen sẽ giao nàng cho người chủ nhà. Chắc chắn rồi, chính ông - khi René có mặt, chẳng hạn, hoặc khi có Anne-Marie, và chắc chắn là từ một thời gian trở lại đây, khi có Natalie - ông đã chiếm đoạt nàng ngay giữa ban ngày. Nhưng trước đêm đó, ông chưa từng, trước sự hiện diện của chính ông, để nàng bị chiếm đoạt bởi một người nào khác, cũng không chia sẻ nàng với người đã được ông giao nàng cho. Cũng chưa bao giờ nàng bị giao cho người khác mà sau đó ông không hành phạt nàng, như thể mục đích chính của việc ông tìm cách biến nàng thành gái điếm là có cớ để trừng phạt nàng. Nhưng ngày hôm sau đêm vũ hội thì không. Nỗi xấu hổ nơi O tự nhấn chìm mình vì đã thuộc về một người khác ngoài ông, trước mắt ông, đối với ông có phải đã đủ để chuộc tội? Đi đâu nàng từng nhất mực chấp thuận, khi đó là René, chứ không phải Sir Stephen. Đi đâu nàng từng chấp thuận, khi Sir Stephen không ở đó, đối với O dường như thật bỉ ổi, khi ông có mặt. Sau đó, hai ngày trôi qua mà ông không lại gần nàng. O muốn trả Natalie về phòng, Sir Stephen cấm nàng làm thế. O liền chờ đến khi Natalie ngủ để khóc mà không bị ai nhìn thấy, trong lặng lẽ. Chỉ đến ngày thứ tư Sir Stephen mới vào phòng O vào cuối buổi chiều như ông vẫn quen làm thế, ôm lấy nàng và để nàng vuốt ve. Khi ông rên lên, và trong nỗi khoái lạc ông gọi tên nàng, nàng thấy mình được cứu rồi. Nhưng khi nàng nhỏ giọng hỏi ông, lúc nàng đang nằm dài, hai mắt nhắm, vàng óng và mặt phờ trên tấm thảm trắng, là ông có yêu nàng không, ông không nói: “Ta yêu em, O ạ” mà chỉ nói: “Tất nhiên”, rồi cười. Có chắc chắn đến

thế không? “Em sẽ đến Roissy ngày 15 tháng Chín,” ông nói thêm. “Không có ông ư?” O nói. “A! Ta sẽ đến,” ông đáp. Đang là những ngày cuối tháng Tám; những quả vả, những quả nho tím trong những chiếc giỏ thu hút lũ ong vò vẽ, mặt trời bớt trắng sáng và những chiếc bóng đổ dài hơn vào cuối chiều, O chỉ có một mình trong căn nhà lớn khô khốc cùng với Natalie và Sir Stephen. René đã đưa Jacqueline đi.

Liệu O có cần phải đếm những ngày ngắn cách nàng với ngày 15 tháng Chín, như Natalie đang làm: còn mười bốn ngày, còn mười hai ngày, hay nàng nên lo lắng khi đến thời hạn đó? Những ngày được đếm như thế trôi đi trong lặng lẽ. Natalie và O như thể bị giam tù trước trong một buồng loan mà hai người không muốn thoát ra, nơi âm thanh duy nhất, bởi những bức tường bóp nghẹt tiếng cười và tiếng nói, và sàn nhà bóp nghẹt tiếng bước chân, là những tiếng la hét của O khi nàng bị đánh. Một tối Chủ nhật khi trời tối đen bão tố, Sir Stephen cho người bảo nàng mặc đồ và đi xuống. Nàng đã nghe tiếng một cánh cửa xe hơi đóng lại, và qua cửa sổ phòng tắm trông ra sân, nàng nghe tiếng nói ồn ào. Rồi không có gì nữa. Natalie vừa đi vừa chạy lên bảo nàng rằng cô bé đã thoáng thấy những vị khách: họ có ba người, và một trong số họ hẳn là người Mã Lai, có nước da sẫm, mắt rất đen, cao lớn, mảnh dẻ, và đẹp trai. Họ không nói tiếng Pháp, cũng không nói tiếng Anh, Natalie nghĩ đó là tiếng Đức. Dù có phải là tiếng Đức hay không, O cũng không hiểu lời nào trong ngôn ngữ của họ, mà hiểu làm gì khi Sir Stephen hững hờ đến thế? Không phải là ông vờ như không nhìn nàng, ngược lại; ông cười và hẳn là vui đùa với đám khách trong khi họ lam dụng nàng, nhưng hoàn toàn thoải mái, với thái độ dừng dừng thật rõ rệt, đến nỗi O ngờ rằng có lẽ nàng thích sự thù hằn hoặc khinh bỉ, hơn là sự lãng quên đột ngột đến thế của ông đối với nàng, ngay trước mặt nàng. Chính sự khinh bỉ, và nỗi thương hại lạ lùng mà nàng không thể dung thứ hơn, là thứ nàng đọc thấy trong ánh mắt của người đàn ông Mã Lai, người không chạm vào nàng, khi nàng đứng dậy giữa những bàn tay của hai người kia, rũ rượi và hỗn hển, vấy vấy bẩn. Phải nghĩ rằng hai người đó thích nàng, bởi họ quay trở lại hai người với nhau, ngày hôm sau vào khoảng mười một giờ. Lần này Sir Stephen để họ lên tầng phòng nàng, nơi nàng đang khóa thân. Khi họ đi rồi, nàng khóc nức nở. “Tại sao, O?” Sir Stephen nói, nhưng ông biết rõ là tại sao, và làm thế nào để xóa bỏ nỗi tuyệt vọng của O khi thấy mình, trong phòng ngủ của chính mình, và

trước mặt ông, bị đối xử theo cách mà hiếm khi người ta dám đối xử với một gái nhà thổ, và như thế chính ông cũng coi nàng như thế. Ông nói rằng nàng không được lựa chọn mình sẽ phục vụ ở nơi nào, như thế nào và phục vụ ai, cũng không được phán xét các cảm giác của ông. Rồi ông cho đánh nàng, tàn nhẫn đến mức trong một lúc nàng cảm thấy được an ủi. Nhưng đi đâu đó cũng không ngăn được, khi nước mắt và nỗi đau rất đã qua, nàng nhớ lại cảm giác đã khiến nàng choáng váng: phải chăng còn một nguyên nhân khác ngoài sự vui thích mà ông có thể cảm thấy - liệu ông có còn cảm thấy? - khi để nàng làm gái điếm như thế, nàng chính là thứ ông dùng để trao đổi, nhưng đổi lấy đi đâu gì? cứ cho là ông dùng thân thể nàng để trả giá, ông mua thứ gì đó, nhưng là thứ gì? Một hình ảnh khủng khiếp và lở bịch lướt qua tâm trí nàng: đoàn kỵ binh Saint-Georges. Đúng, có lẽ nàng đang là hình ảnh thấp hèn nhất của đoàn ngựa đó mà không biết, quỳ gối và tựa người lên hai khuỷu tay, bị những kẻ xa lạ cười lên. Và nếu ông có cho đánh nàng, thì cũng không còn là để dạy dỗ nàng tốt hơn. Thế thì, nàng còn gì để than thở, nàng còn gì phải ngạc nhiên? Vẫn còn bị trói vào chấn song gần chiếc giường nơi hình như Sir Stephen đã quyết định bỏ nàng lại đó, và nơi đúng là ông đã để mặc nàng suốt gần ba tiếng đồng hồ, O nghe từ trong ký ức giọng nói của chính ông, giọng nói đã khiến nàng bối rối biết bao, khi ông nói với nàng rất chậm rãi, vào tối đầu tiên khi ông chiếm đoạt nàng, tát nàng, xé rách mông nàng, khi ông nói với nàng rằng ông muốn đạt được và sẽ đạt được từ nàng, bởi sự thuần phục và vâng lời đơn thuần, đi đâu mà nàng tưởng sẽ chỉ đạt được bởi tình yêu. Là lỗi của ai nếu không phải là của chính nàng, nếu chỉ cần ông đánh nàng là nàng đã thuộc về ông? Nếu nàng phải ghê sợ ai đó, thì chẳng phải đó chính là nàng sao? Và nếu ông lạm dụng nàng cho những mục đích khác ngoài khoái cảm của chính ông, thì đi đâu đó có liên quan gì đến ông? “A, đúng thế, ta ghê sợ chính mình, O tự nhủ. Liệu ta có đủ tro tráo để than thở vì đã bị lừa, vì đã không được cảnh báo, trăm lần, nghìn lần, ta còn không biết ta được sinh ra để làm gì sao?” Nhưng nàng không còn biết nàng ghê sợ chính mình vì phải làm nô lệ - hay vì nàng làm nô lệ chưa đủ độ. Không phải cái này cũng không phải cái kia; nàng ghê sợ chính mình vì không còn được yêu. Nàng đã làm gì, nàng đã bỏ sót không làm gì để đáng bị không được yêu nữa? Người thật điên rồ, O ạ, cứ làm như có chuyện xứng đáng ở đây, cứ làm như người có thể làm được đi đâu gì đó. Những chiếc vòng sắt trĩu nặng nơi bụng nàng, dấu vết hằn sâu trên mông nàng, nàng đang và đã từng tự hào

bởi chúng tuyên bố rằng người đã bắt nàng phải mang chúng yêu nàng đủ độ để biến nàng thành của mình. Bây giờ, liệu nàng có phải xấu hổ khi mà, nếu ông không còn yêu nàng nữa, chúng vẫn đánh dấu rõ ràng rằng nàng thuộc về ông? Bởi vì, rốt cuộc, ông vẫn rất muốn nàng thuộc về ông.

Ngày 15 tháng Chín đã đến: O, Natalie và Sir Stephen đều có mặt. Nhưng đến lượt Natalie nhòe nước mắt: bà mẹ cho gọi cô bé, và cô bé phải quay về ký túc xá vào cuối tháng. Nếu O phải đến Roissy, nàng sẽ đi một mình. Sir Stephen thấy O ngồi trong chiếc ghế bành, cô bé khóc trên đầu gối nàng. O đưa cho ông bức thư nàng đã nhận được: hai ngày nữa Natalie sẽ phải đi: “Ông đã hứa rồi, cô bé nói, ông đã hứa rồi mà...” “Chuyện đó là không thể, cô bé ạ,” Sir Stephen nói. “Nếu ông muốn, thì sẽ có thể,” Natalie đáp lại. Ông không trả lời. O vuốt ve mái tóc mượt mà như lụa của cô bé, chúng vờn trên đôi đầu gối trần của nàng. Quả thực, nếu Sir Stephen thực sự muốn, hẳn là O có thể được mẹ của Natalie cho phép giữ cô bé ở cùng nàng thêm mười lăm ngày nữa, viện cớ là nàng dẫn cô bé về vùng nông thôn gần Paris. Chỉ cần một lần tiếp cận, một chuyến viếng thăm. Và trong mười lăm ngày, Natalie... Vậy là Sir Stephen đã đổi ý. Ông đứng trước cửa sổ, quay mặt ra vườn, O cúi xuống cô bé, nâng đầu cô bé lên, hôn vào đôi mắt nhắm lẹ. Nàng liếc mắt nhìn nhanh: Sir Stephen vẫn không nhúc nhích. Chính tiếng rên rỉ của Natalie đã khiến Sir Stephen quay lại, nhưng O không vì thế mà buông cô bé, nàng nằm dài xuống bên cạnh, và để cô bé ngả người trên thảm. Chỉ hai bước chân, Sir Stephen đã ở bên cạnh họ. O nghe thấy ông bật một que diêm, và ngửi thấy mùi thuốc lá của ông: ông hút thuốc xanh, giống như một người Pháp. Natalie nhắm mắt. “Cởi quần áo cô bé ra, O, và vuốt ve cô bé đi, đột nhiên ông nói. Sau đó em sẽ trao cô bé cho ta. Nhưng trước hết hãy mở rộng cô bé ra một chút; ta không muốn khiến cô bé quá đau.” Có phải thế không? A! Giá như chỉ cần trao Natalie cho ông! Ông yêu cô bé chẳng? Dường như ông muốn, vào lúc cô bé sắp biến mất, chấm dứt đi đâu gì đó, hay đúng hơn là phá bỏ một ảo tưởng. Tròn trĩnh và mềm mại, tuy nhiên Natalie lại mảnh dẻ, và nhỏ hơn O. Sir Stephen trông như to gấp đôi cô bé. Không hề cử động, cô bé để mặc cho O cởi bỏ quần áo, và nằm dài trên giường, nơi O đã tháo bỏ tấm ga, không một cử động vuốt ve, rên rỉ khi O lướt tay vuốt nhẹ, nghiêng chặt rằng khi nàng khiến cô bé đau. Chẳng mấy chốc mà bàn tay O nhuộm đầy máu. Nhưng Natalie chỉ hét lên dưới sức nặng của Sir Stephen. Đây là lần

đầu tiên O chứng kiến Sir Stephen vui thú với một người khác không phải nàng, và chỉ đơn giản là nàng nhìn thấy khuôn mặt của ông trong cơn khoái lạc. Như thế ông đang trốn chạy! Đúng thế, ông áp đầu Natalie vào bụng mình, túm lấy tóc cô bé giống như ông thường làm với tóc O; O tin chắc rằng làm thế chỉ là để cảm nhận rõ hơn sự ve vuốt của khuôn miệng đang thít chặt lấy ông, cho đến khi trút mình vào trong đó, nhưng bất cứ khuôn miệng nào, miễn là đủ dễ bảo và đủ nóng bỏng, cũng có thể giải thoát ông như thế. Không cứ phải là Natalie, O có chắc chắn cứ phải là nàng không? “Em yêu ông, nàng nhắc lại thật khế, quá khế để ông có thể nghe thấy, em yêu ông” và không dám gọi ông là anh, kể cả trong ý nghĩ. Trên khuôn mặt ngửa ra sau, đôi mắt xám của Sir Stephen ánh lên giữa hai hàng mi gập ghềnh như khép chặt giống như hai lưỡi ánh sáng. Giữa đôi môi hé mở của ông, hai hàm răng cũng ánh lên. Ông như bị tước hết vũ khí trong một lát, khoảng thời gian đủ để cảm thấy O đang nhìn ông, và rời khỏi dòng sông nơi ông đang bị cuốn đi, nơi O tưởng nàng thường xuyên bị cuốn đi cùng ông, nằm dài bên ông trong chiếc xuồng chở các cặp tình nhân. Nhưng hẳn là không đúng như thế. Hẳn là họ đã từng cô độc, mỗi người một phía, và phải chăng có lẽ là ngẫu nhiên mà lúc nào cũng vậy, khi ông đi sâu vào nàng, mặt ông luôn bị che lấp; có lẽ ông muốn được một mình, và sự ngẫu nhiên, chính là hôm nay. O nhìn thấy ở đó một dấu hiệu bi thảm; dấu hiệu cho thấy với nàng ông đã trở nên hồ hững đến nỗi thậm chí ông còn không nhọc công quay mặt đi. Dù thế nào, dù có diễn giải theo cách nào, cũng không thể không nhìn thấy ở đó một sự đảm bảo, một sự tự do mà nếu O không nghi ngờ về việc nàng có được yêu hay không, hẳn đã khiến nàng cảm thấy nhẹ nhõm, tự hào, dịu dàng, hạnh phúc. Nàng tự nhủ đi đầu đó. Khi Sir Stephen rời nàng, để lại trong vòng tay nàng cô bé Natalie, cuộn người trong lòng nàng, nóng bỏng và thì thầm những lời kiêu ngạo, nàng nhìn cô bé ngủ thiếp đi, rồi kéo tấm ga và chiếc chăn nhẹ đắp cho cả hai. Không, ông không yêu Natalie. Nhưng ông đang ở đâu đó, xa vắng với chính ông có lẽ cũng giống như ông xa vắng với nàng. về công việc của Sir Stephen, O chưa bao giờ bận tâm, René chưa từng nói đến. Rõ ràng là ông giàu có, theo cách bí ẩn mà các quý tộc Anh giàu lên, khi họ còn giàu có; thu nhập của ông ở đâu ra? René làm việc cho một hãng xuất nhập khẩu, René thường nói: anh phải đi Alger mua đay, đi Luân Đôn mua len, mua đồ sành sứ, anh phải đi mua đồ ở Tây Ban Nha, René có một văn phòng, các cộng sự, các nhân viên. Hoàn cảnh của chàng có tầm quan trọng cụ thể như

thế nào thì không rõ, nhưng nói cho cùng hoàn cảnh đó có tồn tại, cùng các nghĩa vụ hiển nhiên mà hoàn cảnh đó mang lại. Có lẽ Sir Stephen cũng có các nghĩa vụ, có thể các nghĩa vụ đó là lý do khiến ông ở lại Paris, ông đi du lịch, và O nghĩ mà không thể không kinh hoàng, việc ông là thành viên của Roissy (trong khi đối với nàng việc René là thành viên dường như chỉ đơn giản là kết quả của một sự ngẫu nhiên - một người bạn mà ta từng gặp đã dẫn ta đến, chàng nói - và O tin chàng). Nàng biết gì về Sir Stephen? Việc ông thuộc tộc Campbell, có loại vải ta-tăng tối màu, đen, xanh đen và xanh lá cây, là loại ta-tăng đẹp nhất vùng Scotland, cũng là tộc có thanh danh tột nhất (tộc Campbell đã phản bội tộc Stuarts, ở thời của Người kế vị trẻ*); việc ông sở hữu, trong vùng núi Tây Bắc, đối diện với biển Ireland, một lâu đài bằng đá granit, nhỏ và chắc chắn, do một tổ tiên xây theo kiểu Pháp từ hồi thế kỷ XVIII, và giống hệt như một pháo đài. Nhưng có bao giờ một pháo đài lại được bao bọc bởi những thảm cỏ đầm nước, được che phủ bởi một giàn dây leo trắng lệt đến thế? “Năm sau ta sẽ đưa em đến đó, cùng với Anne-Marie,” Sir Stephen đã nói thế, một hôm khi ông đang cho O xem những bức ảnh. Nhưng ai đang sống trong tòa lâu đài đó? Gia đình Sir Stephen thế nào? O ngờ rằng ông từng là, và có lẽ vẫn đang là, sĩ quan chuyên nghiệp. Một số đồng bào của ông, trẻ hơn, gọi ông là *Sir*, chỉ thế thôi, giống như cấp dưới xưng hô với cấp trên. O khá hiểu rằng ở Quần đảo Anh, vẫn tồn tại một định kiến, hoặc một phong tục đặc biệt: người đàn ông không có nghĩa vụ phải nói chuyện với vợ mình về việc làm ăn, nghề nghiệp hay tiền bạc. Vì tôn trọng, vì khinh thường? Không ai biết. Nhưng không thể phàn nàn. Mà O cũng không muốn nói đến chuyện đó. Nàng chỉ muốn chắc chắn rằng sự im lặng của Sir Stephen đối với nàng không vì nguyên nhân nào khác. Và đồng thời những mong ông phá vỡ sự im lặng đó, để có thể đảm bảo với ông rằng, nếu ông có bất kỳ điều gì phải lo lắng, nàng sẵn sàng phục vụ ông, nếu nàng không có khả năng làm điều gì khác.

Hôm sau ngày Natalie đi, họ đã đặt cho cô bé một vé nằm trên Tàu Xanh, và hai ngày trước khi O và Sir Stephen khởi hành, họ cũng sẽ đi chuyến tàu đó, nhưng Sir Stephen đã nhấn mạnh rằng phải chính xác là ngày đó, chứ không phải ngày Natalie đi, cũng như ông đã nhấn mạnh phải quay về bằng tàu hỏa, và bằng chuyến tàu đó, chứ không phải bằng xe hơi, cuối cùng O đã bảo ông, trong khi bữa trưa chỉ có hai người họ đang dùng sắp kết thúc,

và bà già Norah đang mang cà phê lên, nàng bỗng bạo dạn bởi khi nàng đứng lên và đi sát qua người ông, thì, có lẽ là theo thói quen, giống như người ta thường làm với con mèo hay con chó, ông đã vuốt ve hông nàng, rồi cuộc O đã bảo ông, giọng rất nhỏ, rằng nàng sợ làm ông phật ý, nhưng muốn bảo đảm với ông rằng nàng sẽ chiều ông mọi đi đâu ông muốn. Lúc đầu ông nhìn nàng dịu dàng, để nàng quỳ xuống, và hôn bầu ngực nàng; rồi khi nàng đứng dậy; và nàng đã đứng trước mặt ông, ánh mắt ông đổi khác. “Ta biết, ông nói. Hai người đàn ông hôm trước... - Những người Đức đó ư? O cắt lời ông. “Họ không phải người Đức, Sir Stephen nói, nhưng không quan trọng đâu. Ta chỉ muốn báo trước với em rằng một trong số họ sẽ đi cùng chuyến tàu với chúng ta. Chúng ta sẽ cùng ăn tối trong toa nhà hàng. Em hãy thu xếp để ông ta thêm muốn em, và tìm đến khoang của em. - Được”, O nói, và không hỏi vì lý do gì, mặc dù nàng tin chắc rằng lần này là có lý do - nàng cũng tuyệt vọng vì không thể xua đuổi ý nghĩ rằng sở dĩ những lần trước Sir Stephen để nàng làm điểm mà không hề có lý do, và như thế có nghĩa là miễn phí, không phải là để nàng làm quen mà chủ yếu là để làm mờ dấu vết, và biến nàng thành công cụ, nhưng là một công cụ mù quáng, phục vụ cho thứ khác chứ không phải khoái lạc của ông.

Đến đây xen vào một cảnh tượng ngắn ngủi, giống như một cảnh phim: Giữa đêm, trong hành lang các toa hạng nhất của đoàn Tàu Xanh. Một người đàn ông cao lớn, nặng nề và đỏ au, mà ta chỉ nhìn thấy phần lưng, đi dọc các khoang tàu, gõ cửa khoang số 11. Ai đó hé mở cánh cửa, một khuôn mặt rất dịu dàng hiện ra, và trong khe của cánh cửa trượt là một thân hình trần truồng trong chiếc áo choàng để mở, thế nhưng cô gái trẻ lại nói: “Là chàng sao, tình yêu của em?” và ngay sau đó, khi đã hiểu rằng mình nhầm lẫn: “Ô, xin lỗi.” Nhưng người đàn ông xòe bàn tay đưa ra một chiếc huy hiệu: được chạm bằng thép trên nền vàng, là biểu trưng ba xoắn ốc của Roissy; O nhìn nó và không nói thêm lời nào, nàng mở hẳn cánh cửa ra. Trong cảnh rung lắc của đoàn tàu, tiếng rít của hơi nước và tiếng càn cạch của các giá chuyển hướng, O và Carl, đứng đối diện nhau trong ánh sáng của ngọn đèn ngủ. Carl khẽ nói: “Thật dễ thương, nàng nói nữa đi. - Tôi không có nghĩa vụ,” O trả lời. “Nàng nghĩ thế sao?” O lắc đầu, đưa mắt nhìn xuống. “Bật đèn lên,” Carl nói, và O vươn tay để bật ngọn đèn nhỏ bên trên chiếc giường. Tấm rèm trên cửa sổ khoang tàu không được kéo

xuống, có thể thấy thấp thoáng dưới ánh trăng tròn một vùng nông thôn đen và trắng nơi gió khiến những cây dương uốn mình dọc theo một con sông nhỏ, và mặt trăng chạy trong những đám mây. Carl mặc áo choàng ngủ màu tối, dày và dài màu tối, đi giày da nhẹ đánh xi. Ông ta cúi thắt lưng và ta có cảm giác như O phải cố gắng để không nhìn. Ông ta cũng cảm thấy thế, và trong không gian chật hẹp của khoang tàu, thả rơi chiếc áo choàng của O, bắt nàng xoay người từ phải qua trái, nhìn thẳng, nhìn nghiêng, sau lưng, rồi đẩy nàng ngã xuống chiếc giường. Ta vẫn kịp nhìn thấy cặp vú nàng dựng lên, đầu nàng ngửa ra, hai chân giăng rộng, một chân đặt trên giường, chân còn lại đặt trên sàn, cũng kịp nhìn thấy vùng mu phồng lên, trơn nhẵn, và chiếc vòng xuyên qua một bên môi, giống như một chiếc khuyên vàng xỏ ở dái tai ngày xưa. Carl cúi xuống, bàn tay trái của ông ta đưa lại gần hông O, bàn tay phải mà ta không nhìn thấy mở rộng thêm chút nữa chiếc áo choàng ngủ. Có cần phải miêu tả thêm nữa không?

Đoàn Tàu Xanh đến Paris vào quãng chín giờ. Lúc tám giờ, O, khi tâm trạng thờ ơ mà nàng không thể hiểu nổi tạo thành một chiếc áo giáp bọc quanh tim nàng, cứng nhắc trên đôi giày cao gót, đi theo những hành lang chia cách khoang của nàng với toa nhà hàng, nơi nàng đã uống thứ cà phê quá đắng, và ăn trứng thịt nguội trong bữa sáng. Sir Stephen ngồi đối diện nàng. Trứng bị loãng nhạt; mùi thuốc lá, chuyển động của đoàn tàu, khiến O cảm thấy hơi buồn nôn. Nhưng khi người đàn ông bị nhầm là người Đức đó đến ngồi cạnh Sir Stephen, cả ánh mắt ông ta dán vào môi O, cả ký ức về sự ngoan ngoãn của nàng khi vượt ve ông ta suốt đêm đầu không khiến nàng bối rối. Nàng không biết điều gì đã bảo vệ nàng, để nàng tự tại nhìn ngắm những khu rừng và đồng cỏ lướt qua, để rình chờ tên của các ga dừng. Cây cối và sương mù che lấp những ngôi nhà không nằm sát đường tàu; những bộ khung sắt lớn cắm vào những bệ xi măng đặt mốc mới cho vùng nông thôn; ta chỉ thấy thấp thoáng những sợi dây điện chằng giữa những bộ khung đó, cứ ba trăm mét một, cho đến tận chân trời. Đến Villeneuve-Saint-Georges, Sir Stephen đề nghị O quay lại khoang. Người ngồi cạnh ông, nhảy bật lên, đập gót và gập người làm đôi để chào O. Một cú nhẩy lắt đột ngột của đoàn tàu khiến ông ta loạng choạng và ngồi phịch xuống, còn O thì phá lên cười. Nàng có ngạc nhiên không khi Sir Stephen - lúc nàng vừa mới vào đến buồng, và trong khi ông suốt từ lúc khởi hành không có lúc nào quan tâm đến nàng - đã đề nàng cong người trên những

chiếc va li choán cả băng ghế dài, rồi tước chiếc váy xếp li của nàng lên? Nàng vui thích ngất ngây, và đầy lòng biết ơn. Bất kỳ ai nhìn thấy nàng như thế, quỳ gối trên chiếc ghế dài, thân trên bị chèn ép trên đồng hành lý, vẫn mặc nguyên áo, và ở khoảng giữa chiếc áo vest trong bộ đồ và đôi tất, và những chiếc nịt màu đen giữ tất, phơi bày đôi mông trần bị đánh dấu giống như lớp da của một chiếc va li, hẳn không thể không thấy nàng nực cười, và nàng biết thế. Không bao giờ nàng quên được, khi người khác đề nàng ra như vậy, đi đâu khiến nàng bối rối, nhưng cũng khiến nàng vừa nhục nhã vừa thấy tức cười, trong cách diễn đạt “bị tước váy” lại càng nhục nhã hơn trong cách diễn đạt khác của Sir Stephen, giống như trước đây René từng dùng, ít nhất là mỗi khi ông trao nàng cho người khác. Sự nhục nhã mà những lời nói của Sir Stephen bắt nàng phải chịu, mỗi khi ông thốt ra, nàng lại thấy nó thật ngọt ngào. Nhưng sự ngọt ngào đó không là gì bên cạnh niềm hạnh phúc, thậm chí là niềm tự hào, gần như có thể gọi là niềm vinh quang, mà nàng cảm thấy tràn ngập trong nàng khi ông chiếm đoạt nàng, khi ông muốn thấy, đủ đầy theo ý ông và sở thích của ông, thân thể nàng để có thể đi vào trong nàng và ở lại đó một lát, với O dường như không có sự thấp hèn nào, không có sự sỉ nhục nào là cái giá quá đắt nàng phải trả. Toàn bộ thời gian ông giữ chặt nàng, xuyên thủng và va đập vào ông bởi chuyển động của đoàn tàu, nàng rên rỉ. Chỉ đến cú nhẩy lắc cuối cùng và trong tiếng ồn ào cuối cùng của các toa tàu va vào nhau khi tàu đến ga Lyon và chậm chậm dừng lại, ông mới rút ra khỏi nàng, và bảo nàng đứng dậy.

Ở cổng ra, trên nền đất nơi bắt đầu các cầu thang lớn, cũng là nơi những chiếc xe riêng sắp hàng, một gã trai mặc đồng phục của hạ sĩ quan không quân tách ra khỏi một chiếc tắc-xô màu đen, đóng kín, ngay khi gã nhìn thấy Sir Stephen. Gã chào ông, mở cửa xe, nép người sang một bên. Khi O đã ngó vào ghế sau, và hành lý của nàng được xếp ở đằng trước, Sir Stephen cúi xuống vừa kịp để hôn tay nàng và mỉm cười với nàng một lần, rồi đóng cánh cửa lại. Ông không nói gì với nàng, không tạm biệt, không hẹn gặp lại, không vĩnh biệt, O những tưởng ông sẽ lên xe cùng nàng. Chiếc xe khởi động nhanh đến nỗi nàng còn chưa kịp tỉnh ra để gọi ông, và mặc dù nàng đã lao người vào cửa kính để ra hiệu cho ông, nhưng vẫn quá muộn: ông đã nói chuyện xong với người xách hành lý, và quay lưng. Đột ngột, như thể người ta vừa rút một dải băng khỏi một vết thương của nàng,

sự hững hờ đã bảo vệ O suốt cả chuyến đi dài bỗng bị rút khỏi nàng, và một câu nói duy nhất bắt đầu xoay vòng, xoay vòng, xoay vòng trong đầu nàng: ông ấy không nói tạm biệt mình, ông ấy không nhìn mình. Chiếc tắc-xông lao về phía Tây, ra khỏi Paris, O không nhìn thấy gì. Nàng khóc. Mặt nàng vẫn nhòe nhoẹt nước khi nửa giờ sau chiếc xe đi vào khu rừng nằm bên lề đường, dừng lại trong một con đường rừng phủ rợp bóng những cây sồi cao lớn. Trời mưa, một màn hơi nước đọng lại bên trong các cửa kính đóng kín, gã tài xế ngả lưng ghế xuống, bước qua nó, rồi đẩy O nằm ra băng ghế sau. Chiếc xe thấp đến nỗi bàn chân O đập vào trần xe khi gã nhấc chân nàng lên để đi vào nàng. Gã mất gần một tiếng đồng hồ để lăm dụng nàng, nhưng không một giây nào nàng tìm cách thoát ra, vì tin chắc là gã có quyền làm thế, và đi đâu an ủi duy nhất mà nàng tìm thấy, trong nỗi lo lắng mà việc Sir Stephen bỏ đi đột ngột đã chìm nàng vào, chính là sự im lặng tuyệt đối của gã trai đó khi chiếm đoạt nàng một lần rồi lần nữa, gã chỉ buột miệng khẽ rên một tiếng khô khốc khi đạt cực khoái, cho đến khi cạn kiệt sức lực. Có lẽ gã chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt gầy guộc, cứng rắn và nhạy cảm, đôi mắt đen. Gã đã hai lần đưa ngón tay lau gò má ướt đầm của O, nhưng không lúc nào ghé miệng lại sát miệng nàng. Rõ ràng là gã không dám, nhưng lại cả gan nhét vào tận họng nàng một cái dương vật to và dựng đứng dài đến nỗi mỗi động tác của gã để cái thứ như máy phá thành đá va vào vòm họng nàng lại khiến O một lần trào nước mắt. Khi rốt cuộc gã cũng xong việc, O kéo váy xuống, cài lại chiếc áo săng đay và áo vest mà nàng đã cởi cúc để gã có thể nắm lấy cặp vú nàng; nàng còn đủ thời gian để lia chiếc lược trên mái tóc rối bù, và thoa lại phấn, tô son môi, trong khi gã biến vào tầng rừng thấp. Mưa đã tạnh, những thân sồi rừng ánh lên trong ánh xám ban ngày. Ngay sát bên trái chiếc xe, và trườn lên một sườn dốc, những cây hoa mao địa hoàng đỏ gần đến nỗi O tưởng chỉ cần thò tay ra ngoài cửa kính hạ xuống là có thể hái được chúng. Gã trai quay lại, đóng cánh cửa mà gã đã để mở, khởi động xe, và, ra đến đường lớn, không cần quá mười lăm phút để đến và đi qua một ngôi làng mà O không nhận ra, nhưng khi chiếc tắc-xông đi chậm lại sau khi men theo bức tường dài bất tận của một hoa viên rộng rồi dừng lại trước một ngôi nhà phủ đầy dây lông chim, thì rốt cuộc nàng cũng hiểu ra: đây chỉ có thể là lối nhỏ dẫn vào Roissy. Nàng xuống xe; gã trai mặc đồng phục lấy va li ra. Cánh cửa bằng gỗ nguyên khối, sơn màu xanh lục đậm và có đánh véc ni mở ra ngay khi nàng chưa kịp gõ vào hay bấm chuông:

người ta đã nhìn thấy nàng từ bên trong. Nàng bước qua ngưỡng cửa; phòng ngoài lát gạch, treo rèm bằng vải chàm màu hồng đỏ và trắng, vắng ngắt. Chỉ có ngay trước mặt nàng, một tấm gương choán hết chiều rộng mảng tường phản chiếu cả người nàng, mảnh dẻ và ngay ngắn trong bộ đồ màu xám, áo măng tô vắt trên tay, những chiếc va li đặt dưới chân, cánh cửa khép lại sau lưng nàng, và trên tay là nhành thạch thảo mà nàng đã máy móc nhận lấy khi gã trai đưa cho nàng, thứ *đồ kỷ niệm* trẻ nít và nực cười, nàng không dám vứt xuống sàn nhà được đánh bóng kỹ lưỡng, khiến nàng thấy khó xử dù không biết tại sao. Nhưng không, nàng có biết: ai đã nói với nàng rằng hái thạch thảo trong các khu rừng gần Paris sẽ mang đến đi đâu bất hạnh? Chẳng thà là hái hoa mao địa hoàng, loài hoa mà bà ngoại vẫn cấm nàng chạm vào, khi nàng còn bé, bởi vì chúng bị tẩm độc. Nàng đặt nhành thạch thảo trong khung cửa sổ chiếu sáng phòng ngoài. Cùng lúc đó, Anne-Marie, sau lưng là một người đàn ông mặc đồ màu xanh lơ của người làm vườn, bước vào. Người làm vườn nhắc những chiếc va li của O lên. “A! Thế là em đã đến rồi đây, Anne-Marie nói. Gần hai giờ trước Sir Stephen gọi điện thoại cho ta, lẽ ra chiếc xe phải đưa em đến đây ngay chứ. Đã xảy ra chuyện gì? - Là gã tài xế, O nói. Em tưởng là...” Anne-Marie phá lên cười. “A! tốt đấy, bà nói. Gã hiếp em và em để mặc gã? Không, chuyện đó không có trong dự kiến, gã hoàn toàn không có quyền. Nhưng không sao đâu, em ở đây vì chuyện đó mà.” Rồi bà nói thêm: “Em bắt đầu tốt đấy, ta sẽ kể chuyện này với Sir Stephen, ông ấy sẽ thấy vui. - Ông ấy sẽ đến ư?” O hỏi. “Ông ấy không nói khi nào, Anne-Marie nói, nhưng ta nghĩ là sẽ đến.” Nỗi lo lắng đang khiến O ghen hờn liền được gỡ bỏ, nàng nhìn Anne-Marie với vẻ biết ơn; bà thật đẹp và rực rỡ với mái tóc điểm những sợi màu xám. Bên ngoài quần và áo sơ mi đen, bà mặc vest bằng vải đỏ rực. Đương nhiên, đi đâu luật mà tất cả phụ nữ ở Roissy phải tuân theo không được áp dụng cho bà. “Hôm nay, em sẽ ăn trưa ở phòng ta, bà nói với O, rồi em sẽ được sửa soạn chuẩn bị. Ta sẽ dẫn em đến chỗ cổng nhỏ khi có tiếng cồng báo ba giờ.” O lặng lẽ đi theo Anne-Marie, nàng như đang khiêu vũ trong không trung; Sir Stephen sẽ đến.

Chỗ của Anne-Marie chiếm một phần cánh chái tiếp nối với các nhà chung nói đúng ra là nối dài về phía đường các tòa nhà của lâu đài. Ở đây, bà có một phòng khách án ngữ trước một kiểu phòng khách nhỏ của nữ giới, một phòng ngủ và một phòng tắm; cánh cửa nơi O bước vào cho phép Anne-

Marie thoải mái đi lại giữa các nhà. Giống như trong căn nhà trông ra vườn của bà ở Sannois, ở đây phòng khách và phòng ngủ của Anne-Marie trông thẳng ra hoa viên. Hoa viên mát và vắng vẻ, với những cái cây rất lớn dường như không bị tác động gì bởi mùa thu đang đến, trong khi đám dây lông chim trên tường bắt đầu ngả sang màu đỏ. Đứng giữa phòng khách, O nhìn những mảnh gỗ lát tường màu trắng, những đồ đạc bằng gỗ hồ đào màu sáng theo phong cách Nhiếp chính quê kệch, và chiếc xô pha lớn trong một hốc tường, được phủ vải kẻ sọc vàng và xanh giống như những chiếc ghế bành. Sàn nhà trải thảm xanh lơ. Ở các cửa sổ sát đất chằng những tấm rèm lớn bằng vải tafta xanh lơ.

“Em đang mơ sao, O, Anne-Marie bỗng bảo nàng, em còn chờ gì mà không cởi đồ? Sẽ có người đến lấy đồ của em và mang cho em những thứ cần thiết. Và khi nào khâu thân xong, hãy đến đây.” O đặt mọi thứ: túi xách, găng tay, áo vest, áo săng dây, chân váy, bộ đồ lót có khung, đôi tất trên cùng một chiếc ghế gần cửa ra vào, và để giày dưới gầm ghế. Rồi nàng lại gần Anne-Marie, bà đang ngồi trên ghế xô pha sau khi ấn hai lần vào một chiếc chuông nhỏ ở gần lò sưởi. “Nhưng bây giờ khi em đã tẩy lông, ta nhìn rõ đôi môi nhỏ của em, Anne-Marie kêu lên và khê kéo đôi môi của nàng. Ta không biết là em mong đến thế, và xẻ cao đến thế. - Nhưng, O nói, tất cả mọi người... - Không, em yêu quý của ta, Anne-Marie nói, không phải tất cả mọi người.

Không rời tay khỏi O, bà quay sang phía một cô gái cao lớn tóc hung vừa bước vào, hẳn là đáp lại tiếng chuông: “Nhìn xem, Monique, bà nói thêm, đây là cô gái mà hè này ta đã in số cho Sir Stephen, có phải là không thành công không?” O cảm thấy bàn tay của Monique, nhẹ nhàng và mát mẻ, chạm vào những cái rãnh hẳn thành những chữ cái trên móng nàng. Rồi bàn tay luồn vào giữa hai đùi nàng, và nắm lấy chiếc đĩa rử xuống từ bụng nàng. “Vậy là cô ấy cũng bị xỏ khuyên?” Monique nói. “A! ông ấy đã bảo ta áp sát nung cho cô ấy, đương nhiên,” Anne-Marie trả lời, và O bỗng tự hỏi phải chăng đương nhiên có nghĩa là Anne-Marie thấy làm thế là đương nhiên, hay đó là một thói quen của Sir Stephen; nếu đúng thế, hóa ra ông đã cho làm thế với nhiều người khác trước nàng? Nàng nghe thấy chính mình hỏi Anne-Marie câu đó, sững sờ trước sự bạo gan của bản thân, và lại càng sững sờ hơn khi nghe Anne-Marie trả lời: “Chuyện đó không liên quan đến

em, O ả, nhưng bởi vì em đã yêu và ghen tuông đến thế, ta có thể nói với em là không. Ta thường mở rộng và đánh roi các cô gái cho ông ấy, nhưng em là người đầu tiên ta đánh dấu. Lần này thì ta tin là ông ấy yêu em.” Rồi bà cho đưa O vào phòng tắm, bảo nàng tắm trong khi Monique đi lấy cho nàng một chiếc vòng cổ và những chiếc vòng tay. O vắn cho nước chảy, tẩy trang, gội đầu, rồi bước vào bồn tắm, chậm rãi xoa xà phòng. Nàng không để tâm đến việc đang làm, mà đan xen giữa tò mò và vui sướng, nàng nghĩ đến những cô gái đã từng được Sir Stephen thích trước nàng. Tò mò: nàng những muốn biết họ. Nàng không ngạc nhiên là ông đã cho mở rộng và đánh roi tất cả bọn họ, nhưng lại ghen tị vì chính nàng lại không được như thế, lần đầu tiên với ông. Đứng trong bồn tắm, khom người, quay lưng về phía tấm gương bao bọc bức tường, nàng lấy ngón tay xoa xà phòng vào bên trong bụng dưới và mông, rồi xả nước để rửa sạch bọt, banh rộng hai bên mông để nhìn mình trong gương: đây chính là đi đầu mà nàng những muốn nhìn ở một trong các cô gái đó. Ông đã giữ họ bao lâu? Vậy là nàng đã không nhần khi có cảm giác là những người khác trước nàng đã từng đi theo bà Norah, cũng giống như nàng, lỏa lồ và thuần phục đồng thời cũng thấy bà già thật đáng sợ. Nhưng việc nàng là người duy nhất được đeo đồ sắt và mang dấu ấn của ông khiến nàng tràn ngập hạnh phúc. Nàng bước ra khỏi bồn nước và lau người: Anne-Marie gọi nàng.

Trên giường của Anne-Marie, được phủ một tấm chăn chần chần bông có đột những mảnh vải chúc bầu trắng và tím, giống như những tấm rèm kép ở cửa sổ, là một đồng váy dài, áo nịt, giày cao hở gót, và một cái tráp đựng vòng tay. Anne-Marie ngồi ở chân giường, để O quỳ trước mặt bà, lấy từ trong túi quần ra chiếc chìa khóa dẹt để mở ổ khóa của những vòng cổ và vòng tay, chiếc chìa khóa được gắn vào thắt lưng bà bằng một sợi xích dài, và cho O đeo thử nhiều chiếc vòng cổ cho đến khi bà tìm được một chiếc không thít quá chặt mà vừa vắn vào giữa cổ nàng, đủ để khó có thể xoay tròn, lại càng khó luồn một ngón tay vào giữa da nàng và lớp kim loại. Tương tự, ở các cổ tay nàng, ngay phía trên mạch máu được để tự do, là những chiếc vòng tay. Vòng cổ và vòng tay mà O từng đeo và nhìn thấy các cô gái khác đeo năm ngoái được làm bằng da, và hẹp hơn rất nhiều: những chiếc vòng năm nay được làm bằng sắt không gỉ, có khớp nối, một nửa gắn cố định giống như một số kiểu đồng hồ lắc tay bằng vàng. Chúng rộng khoảng hai đốt ngón tay và chiếc nào cũng gắn thêm một chiếc

khuyên làm bằng cùng thứ kim loại đó. Những bộ đồ da năm ngoái chưa bao giờ khiến O cảm thấy lạnh giống như thế này, cũng không gây cho nàng cảm giác thật sống động là nàng bị gắn chặt vào sợi xích này vĩnh viễn. Loại sắt này có cùng màu sắc và bề mặt mờ giống như những đồ sắt đeo ở bụng dưới nàng. Anne-Marie bảo nàng, khi tiếng tách cuối cùng vang lên khóa chặt chiếc vòng, rằng dù ban ngày hay ban đêm nàng cũng không bao giờ tháo chúng ra, kể cả khi đi tắm, chừng nào nàng còn ở Roissy, O đứng dậy, và Monique nắm tay nàng để dẫn nàng đến trước tấm gương lớn có ba mặt, tô môi cho nàng bằng một loại son đỏ rực, hơi lỏng, phải quét bằng cọ, và màu sắc sẽ sẫm hơn khi khô lại. Cô cũng dùng thứ son đó để tô quầng và nhũ hoa nàng, rồi đến đôi môi nhỏ giữa hai đùi nàng, đậm hơn ở đoạn khe. O không bao giờ biết thứ chất nào giúp cố định màu sắc, nhưng đây là một loại sơn thì đúng hơn là son: nó không trôi khi bị lau, và chất tẩy trang, thậm chí cả rượu, cũng khó khăn lắm mới tẩy nổi. Họ để nàng tự thoa phấn khuôn mặt, sau khi đã được tô son xong, và chọn đôi giày vừa với cỡ của nàng; nhưng khi nàng muốn lấy một lọ xịt trên bàn trang điểm, Anne-Marie thốt lên: “O, em có điên không? Em nghĩ Monique đã trang điểm cho em để làm gì? Em biết rõ là không được quỳên chạm vào chính mình, bây giờ khi mà em đã đeo đủ các thứ đồ sắt.” Bà đích thân cầm lấy lọ xịt, và trong tấm gương, O nhìn thấy đôi bầu vú và hai bên nách nàng ánh lên dưới những giọt nước ngưng thành đám, như thể chúng bị mồ hôi che phủ. Rồi Anne-Marie vừa đưa nàng ngã xuống chiếc ghế dài trước bàn trang điểm vừa bảo nàng nhấc chân và mở rộng đùi, còn Monique thì túm lấy những sợi dây giữ tất để giữ hai đùi nàng giăng ra. Và làn hơi nước hoa, lan tỏa trong khe bụng dưới và giữa hai bên hông nàng, thiêu đốt nàng mạnh đến nỗi nàng rên lên và giãy giụa. “Giữ chặt cô ấy đến khi khô hẳn, Anne-Marie nói, rồi em tìm cho cô ấy một chiếc áo nịt.” O ngạc nhiên trước niềm vui của nàng khi thấy mình được thít chặt trong chiếc áo nịt đen. Nàng đã vâng lời và hít thật sâu để bóp eo và bụng lại khi Anne-Marie bảo nàng làm thế, trong khi Monique siết chặt dây buộc. Chiếc áo nịt lên đến tận chân ngực nàng, hai bên ngực được giữ cho tách ra bởi một cái khung nhẹ, và phần rìa hẹp giữ chặt đến nỗi chúng được đẩy ra phía trước, và có vẻ càng tự do và mỏng manh hơn. “Vú em đúng là được tạo ra cho những chiếc roi, O ạ, Anne-Marie nói, em cũng biết thế, đúng không? - Em biết, O nói, nhưng em xin bà...” Anne-Marie phá lên cười: A! ta không phải là người quyết định, bà nói, nhưng nếu các khách hàng có

nhu cầu, em vẫn có thể cầu xin. Dù nàng không thực sự ý thức hết, từ khách hàng đó khiến nàng choáng váng hơn cả nỗi kinh hoàng đột ngột đối với ngọn roi. Tại sao lại là khách hàng? Nhưng nàng còn chưa kịp tự hỏi mình đi đâu đó, bởi nàng quá đỗi choáng váng trước đi đâu mà Anne-Marie không để ý đã tiết lộ với nàng một phút sau đó. Thế là nàng đứng trước chiếc tủ, chân xỏ trong đôi giày hở gót, và vòng eo bị thắt chặt trong áo nịt. Monique bước về phía nàng, trên tay cầm một chân váy và một chiếc áo ngắn bằng lụa phay màu vàng có in cành lá màu xám. “Không, không, Anne-Marie kêu lên, đưa đồng phục cho cô ấy trước. - Nhưng đồng phục nào thế?” O hỏi. “Đồng phục mà Monique đang mặc, em thấy đấy,” Anne-Marie nói. Monique mặc một chiếc váy dài cắt may theo kiểu gần như giống hệt với những chiếc váy dài mà O đã biết, nhưng có vẻ nghiêm trang hơn, hẳn là do chất liệu vải len màu xanh xám rất đậm, và một chiếc khăn choàng trùm hết cả vai, ngực và đầu. Khi O đã mặc xong bộ đồ giống hệt, và nàng nhìn thấy mình trong gương bên cạnh Monique, nàng hiểu ra đi đâu đã khiến nàng ngạc nhiên khi nhìn thấy Monique: đây là một bộ đồng phục khiến người ta nghĩ đến những người bị kết án trong các nhà tù nữ, hoặc những nàng hầu trong các tu viện. Nhưng sẽ không phải thế nếu ta nhìn gần. Chiếc váy rộng phồng phình, được lót bằng một lớp vải tafia cùng màu, tạo bởi những đường xếp nếp không được là phẳng trên một dải vải cắt may cả hai chi đầu, cài cúc vào chiếc áo nịt, giống hệt những chiếc váy dành cho các buổi lễ. Nhưng mặc dù trông có vẻ kín đáo, chiếc váy lại được mở ngay phần giữa lưng, từ eo cho đến chân. Trừ phi cố tình kéo bên này hoặc bên kia chiếc váy, ta sẽ không nhận ra đi đâu đó, O chỉ nhận ra khi nó được mặc cho nàng, chứ không nhìn thấy trên váy của Monique. Chiếc áo ngắn, được cài cúc phía sau và mặc bên trên váy, có những dải đuôi ngắn được cắt rỗ và phủ lên trên nơi bắt đầu xếp li khoảng một bàn tay. Nó được đi đầu chỉnh bằng những đường chiết và hai vạt can bằng nhựa. Ống tay áo được tạo kiểu, không gập lên, bên trên có một đường may kéo dài từ đường may trên vai, và kết thúc ở khuỷu tay bằng một băng vải chéo rộng loe miệng. Một băng vải chéo tương tự nơi dưới phần cổ xẻ sâu, theo đúng chỗ khoét của chiếc áo nịt. Nhưng một vòng đăng ten đen rộng, với một chòm che phủ đầu và rủ xuống giữa trán giống như chòm của một chiếc khăn mỏ quạ, chòm kia rủ xuống giữa hai bên xương vai, được cố định bằng bốn cái khuy bấm, hai cái ở đường may trên vai, và hai cái ở đường chéo xẻ cổ, ngang tằm với thềm ngực, và được nối lại với nhau bởi

một chiếc kẹp dài bằng thép giữ cho mồm khăn căng ra trên ngực trước. Phần đằng ten được ghim vào tóc bằng một chiếc lược, bao quanh khuôn mặt và che phủ toàn bộ bầu ngực, nhưng lại khá mềm mại và trong suốt để người khác có thể hình dung ra quầng vú, và có thể hiểu được rằng chúng đang được thả tự do bên dưới chiếc khăn choàng. Ngoài ra, chỉ cần tháo chiếc kẹp là cả cặp vú được đỡ trăn toàn bộ, cũng giống như ở phía sau chỉ cần kéo hai bên của chiếc váy là phần mông lộ ra. Trước khi cởi bộ đồ phục của nàng, Monique chỉ cho O thấy rằng với hai sợi dây buộc giữ hai bên vạt váy và thắt lại với nhau ở phía trên eo, rất dễ dàng để giữ chúng mở ra. Đến lúc này Anne-Marie mới trả lời thấu đáo cho câu hỏi mà O đã đặt ra: “Đây là đồ phục của cộng đồng, bà nói. Em chưa bao giờ phải biết đến nó bởi vì em đã được người tình đưa đến đây theo ý muốn riêng của anh ta. Em không phải là thành viên của cộng đồng. - Nhưng, O nói, em không hiểu. Em cũng giống như những cô gái khác, tất cả mọi người đều có thể... - Tất cả mọi người đều có thể ngủ với em? Đương nhiên. Nhưng đây là để người tình của em vui và chỉ liên quan đến anh ta. Bây giờ thì khác. Sir Stephen đã giao em cho cộng đồng; tất cả mọi người đều có thể ngủ với em, đúng thế, nhưng chuyện đó sẽ liên quan đến nhà này. Em sẽ được trả tiền. - Trả tiền! O cắt ngang. Nhưng Sir Stephen...” Anne-Marie không để nàng nói hết. “Nghe này, O, đủ rồi đấy. Nếu Sir Stephen muốn em ngủ với khách để lấy tiền, ta nghĩ ông ấy hoàn toàn tự do để làm thế. Chuyện đó không liên quan đến em. Hãy ngủ với khách và im miệng. Còn những việc khác mà em phải làm, em sẽ cùng nhóm với Noelle, cô ấy sẽ giải thích cho em.”

Bữa trưa, trong phòng khách của Anne-Marie, thật lạ lùng. Một gã đầy tớ mang đồ ăn đến cho họ trên một chiếc bàn giữ nóng. Trong bộ váy đồ phục, Monique phục vụ bữa ăn, sau khi bày lên bàn bốn bộ đồ ăn: một của Anne-Marie, một của O, một của Noelle và một của cô. Trước đó, O đã thử nhiều bộ váy khác. Anne-Marie đã bảo để riêng cho nàng chiếc váy vàng và xám, mà nàng mặc ngay hôm đó, một chiếc khác màu xanh lơ, một chiếc khác màu xanh lơ đậm hơn pha xanh lá cây, và cuối cùng là một chiếc váy jersey bó sát có xếp li, để mở đằng trước từ eo trở xuống. Chiếc váy này màu tím sẫm, và khuôn bụng xanh xao của O, trĩu nặng bởi những chiếc vòng, thật trăn trụi, lộ ra ngay cả khi nàng không cử động, hai bên mông nàng cũng vậy. Gã đầy tớ đã mang vào căn phòng mà O sẽ ở, thông

với phòng của Noelle, tất cả những bộ váy được để riêng ra, trừ chiếc màu vàng. Monique sẽ mang những chiếc còn lại về cửa hàng. O nhìn Noelle cười trước mặt nàng, cô cười bởi vì sợi lông đuôi ngựa màu đen trên chiếc ghế khiến cô bị nhột, nàng nhìn Anne-Marie đang sắp sửa bức mình, Monique chăm chú phục vụ; hai lần, khi Monique đứng dậy và đi qua bên phải Anne-Marie, O nhìn thấy bà luồn tay vào khe hở trên váy cô. Monique đứng bất động và O đoán biết, khi nhìn thấy cơ thể cô khẽ run rẩy, là cô đang dâng hiến cho bàn tay lục lọi của bà. “Tại sao ông ấy không nói gì với mình, O thần nhắc lại, tại sao?” Và lúc thì nàng tưởng mình đơn thuần là bị bỏ rơi, và Sir Stephen đã gửi nàng đến Roissy, giao nàng cho Roissy như Anne-Marie đã nói, để thoát khỏi nàng, lúc nàng lại nghĩ ngược lại, rằng ông muốn có nàng nhiều hơn; thế nên Anne-Marie nói đúng, ông muốn đi đâu gì không liên quan đến nàng, cũng như các lý do khiến ông muốn thế; chỉ cần đó là mong muốn của ông. Và đến đoạn đó, mọi thứ lại lặp lại: “Tại sao ông ấy lại không nói với mình, tại sao?” Và làm thế nào để ngăn những dòng nước mắt lại bắt đầu chảy, hay ít ra là làm thế nào để họ không nhìn thấy? Noelle nhìn thấy. Cô nở với O một nụ cười rất dối dịu dàng và giơ đầu ngón tay ra hiệu dừng, O mỉm cười đáp lại và đưa hai nắm tay lên lau mắt, giống như những đứa trẻ bị mắng: nàng không có khăn tay, và nàng đang khóa thân. Thật may là Anne-Marie vừa tháo chiếc kim gài của Monique khỏi tấm khăn choàng và đang lướt ngón tay trên đôi nhũ hoa màu nâu của cô, bà không nhìn O: bà rình xem khoái cảm nảy sinh trên mặt Monique, và vừa vuốt ve, vừa hỏi cô: bao nhiêu người đàn ông đã đi vào trong thân thể cô từ hôm qua, họ là những ai, cô có mở rộng với họ như đang mở rộng với bà lúc này không? Nói xong câu này, Anne-Marie gọi Noelle và O, vẫn không buông Monique, bảo họ nhắc và buộc vạt váy của nàng lên. Monique có bộ mông rộng óng ả và cặp đùi mềm mại nguyên sơ. Bằng giọng không âm sắc, cô trả lời từng câu hỏi một: năm người đàn ông đã sở hữu cô, trong đó có ba người cô không quen; cô nói tên hai người còn lại. Có, cô đã mở rộng hết mức. Anne-Marie làm cô khom người xuống, cho hai cô gái còn lại xem bà cho vào sâu trong cô dễ dàng thế nào, cả ở bụng dưới lẫn ở mông của Monique, hai ngón tay dài nhất của bà. Mỗi lần, Monique lại thít chặt chúng và rên rỉ: họ nhìn thấy mông cô thất lại. Cuối cùng cô hét lên thật sự, hai bàn tay co quắp lại trên đôi bầu vú, đầu ngật sang một bên vai, hai mắt nhắm lại dưới tấm mạng che bằng đăng ten. Anne-Marie để cô đi.

Chỉ đến quá nửa đêm của ngày đầu tiên đó O mới được dẫn về phòng nàng và gắn vào sợi xích. Buổi chiều, nàng ở trong thư phòng, mặc chiếc váy màu vàng và xám đẹp để có lót lụa tafta vàng cùng màu, mà nàng phải dùng cả cánh tay để giữ khi họ bảo nàng kéo váy lên; Noelle mặc một chiếc váy tương tự màu đỏ, ở cùng nàng, với hai cô gái tóc vàng khác, Noelle nói tên họ với nàng khi chỉ còn lại riêng họ với nhau tối đó: nguyên tắc giữ im lặng, khi có mặt bất kỳ người đàn ông nào, dù là ông chủ hay đầy tớ, vẫn phải áp dụng tuyệt đối. Đúng ba giờ, bốn cô bước vào căn phòng vắng vẻ, các cửa sổ mở toang. Trời mát mẻ, mặt trời rơi vào bức tường vuông góc với tòa nhà chính, ánh nắng phản chiếu làm rạng lên một bức vách phủ đầy dây thường xuân. Và O nhâm, căn phòng không vắng vẻ: có một gã đầy tớ đứng canh ngay trước một cánh cửa. O biết nàng không được nhìn gã: nhưng nàng không thể tự ngăn mình, và trong khi cẩn thận để không ngược mắt lên cao quá thắt lưng gã, nàng lại bị xâm chiếm bởi nỗi kinh hoàng và niềm say mê mà nàng từng chìm vào một năm trước đây: không, nàng chưa quên gì hết, ấy thế nhưng hiện tại còn tệ hơn trong ký ức của nàng, cái dương vật tự do đến thế giữa phần bùi, và hiển hiện đến thế giữa cặp đùi mặc quần cụt đen bó sát, giống như ta vẫn thấy trong các bức tranh tư liệu thế kỷ XVI - và những sợi của ngọn roi giắt ở thắt lưng. Bên chân những chiếc ghế bành, có vài chiếc ghế đầu, O ngẩng lên một chiếc, bắt chước ba cô gái kia, váy nàng xò ra xung quanh. Và trong tư thế thấp hơn đó, nàng nhìn thấy, ngay trước mặt nàng, một người đàn ông đứng bất động. Im lặng nặng nề đến nỗi O thậm chí không dám kéo váy: tiếng lụa sột soạt quá rõ. Nàng thốt kêu lên một tiếng khi nghe tiếng động đột ngột: một gã trai tóc nâu và béo lùn, mặc đồ cưỡi ngựa, tay cầm một cây roi, những chiếc đinh thúc ngựa lấp lánh trên đôi giày cao cổ, bước qua bộ cửa sổ vào phòng. “Bức tranh đẹp đấy, anh ta nói, các nàng ngoan quá, vậy là các nàng không có người nào thích sao? Ta nhìn các nàng qua cửa sổ từ mười lăm phút trước. Nhưng, người đẹp mặc váy vàng kia, anh ta nói thêm, vừa lướt đầu ngọn roi trên hai bầu vú của O, khiến nàng run rẩy, nàng không ngoan lắm đâu.” O đứng dậy. Đúng lúc đó Monique bước vào, chiếc váy bằng xa tanh màu tím sẫm vén lên trên bụng, nơi một chòm lông đen hình tam giác đánh dấu điểm xuất phát của cặp đùi dài mà O mới chỉ nhìn thấy từ phía sau. Đi sau cô là hai người đàn ông. O nhận ra người đi trước: chính ông ta là người năm ngoái đã thông báo cho nàng biết các luật lệ của Roissy. Ông ta cũng nhận ra nàng và mỉm cười với nàng. “Ông biết nàng ấy à? gã trai

hỏi. “Đúng thế, người đàn ông trả lời, nàng ấy tên là O. Nàng ấy được đánh dấu cho Sir Stephen, ông ấy lấy lại nàng từ René R. Năm ngoái nàng ấy ở lại đây vài tuần, lúc đó anh còn chưa đến. Nếu anh muốn nàng ấy, Franck... - Thú thực là tôi cũng không biết, Franck nói. Nhưng ông không biết nàng ta làm gì sao, nàng O của ông ấy? Đã mười lăm phút tôi nhìn nàng ấy và nàng ấy không nhìn thấy tôi, nàng ấy không ngừng nhìn José, nhưng không cao hơn thất lưng.” Ba người đàn ông cùng cười. Franck tóm lấy núm vú O và kéo nàng về phía anh ta. “Trả lời đi, nàng điếm nhỏ, đi đâu khiến nàng ham muốn thế? Ngọn roi của José, hay dương vật của gã?” O đỏ lựng và nóng bừng vì xấu hổ, mất đi mọi khái niệm về những đi đâu được phép hay cấm kỵ, nhảy lùi lại và vừa giằng khỏi tay gã trai, vừa hét lên: “Buông tôi ra, buông tôi ra.” Nàng vấp phải một chiếc ghế bành nên anh ta tóm được nàng, và kéo nàng ra. “Nàng đã sai lầm khi chạy trốn, gã nói, ngọn roi đó, José sẽ cho nàng ngay lập tức.” A! đừng rên rỉ, đừng cầu xin, đừng xin tha và xin lỗi! Nhưng nàng rên rỉ và khóc lóc, và xin tha, quần quai để thoát khỏi những nhát roi, cố gắng hôn tay Franck khi anh ta giữ nàng trong khi gã đây tới đánh nàng. Một trong số hai cô gái tóc vàng và Noelle đỡ nàng dậy rồi chỉnh lại váy cho nàng. “Bây giờ tôi sẽ dẫn nàng ấy đi, Franck nói, lát nữa tôi sẽ cho ông biết ý kiến của tôi.” Nhưng khi nàng đã theo anh ta vào trong phòng, và đã khóa thân trên giường, anh ta nhìn nàng hồi lâu, và trước khi nằm xuống cạnh nàng anh ta nói: “Tha lỗi cho ta, O, nhưng người tình của nàng cũng cho đánh nàng, đúng không? - Vâng, O nói, rồi nàng ngáp ngừng. “Được rồi, nói đi”, anh ta nói. “Ông ấy không lăng mạ em,” O nói. “Nàng chắc chứ? gã trai đáp. Ông ta không bao giờ coi nàng là điếm sao?” O lắc đầu thay cho câu trả lời, và cùng lúc đó nàng biết mình nói dối: gái điếm chính là từ mà Sir Stephen đã gọi nàng trong phòng khách riêng ở Lapérouse, khi ông tặng nàng cho hai người Anh, và đã để người ta lột trần, trong bữa ăn, cặp vú đầy se của nàng. Nàng ngước mắt lên, và bắt gặp ánh mắt Franck chăm chăm nhìn nàng, đôi mắt màu xanh thẫm, dịu dàng, gần như thương cảm; anh ta đã hiểu rằng nàng nói dối. Nàng thì thầm, đáp lại đi đâu mà anh ta không nói: “Nếu ông ấy làm thế, thì là vì ông ấy có lý do.” Anh ta hôn lên miệng nàng. “Nàng yêu ông ta đến thế sao? anh ta nói. “Vâng,” O nói. Thế là gã trai không nói nữa. Anh ta vuốt ve hồi lâu đôi môi ở bụng dưới của nàng, đến khi nàng hôn hển và không thở nổi. Sau khi đã đi vào trong nàng, anh ta rời khỏi bụng nàng để chuyển sang hông, và gọi nàng thật khẽ: “O.” O cảm thấy

nàng thắt lại quanh cây cọc bằng da thịt đang lấp đầy và thiêu đốt nàng. Anh ta tan biến vào nàng, và đột ngột ngủ thiếp đi khi đang ôm nàng trong tay, hai bàn tay đặt trên ngực nàng, hai đầu gối khóp vào khoeo chân nàng. Trời mát. O kéo chăn lên rồi cũng thiếp ngủ. Chiều đã buông khi họ thức dậy. Từ bao nhiêu tháng nay đây là lần đầu tiên O ngủ lâu đến thế trong vòng tay một người đàn ông? Tất cả mọi người, và trước tiên là Sir Stephen, đầu ngủ với nàng, rồi bỏ mặc, hoặc bảo nàng đi. Thế mà người mới lúc trước đối xử với nàng thật tàn nhẫn, bây giờ lại đang ngủ ở bên đầu gối nàng, vừa vui đùa vừa hỏi nàng, giống như Hamlet hỏi Ophelia (Ophelia là vì chữ O, anh ta nói thế), liệu anh ta có thể ngủ trong lòng nàng không? Áp đầu vào bụng O, anh ta lật đi lật lại những chiếc vòng sắt, chúng rủ xuống vai anh ta. Anh ta bật ngọn đèn đầu giường để nhìn chúng rõ hơn, đọc to tên của Sir Stephen khắc trên đĩa, và khi nhận thấy sợi roi cùng cây roi bắt chéo nhau khắc trên phần tên, hỏi O Sir Stephen thích dùng cái nào hơn, cái này hay cái kia. O không trả lời. “Trả lời đi, cô bé,” anh ta nói dịu dàng. “Em không biết, O nói, cả hai. Nhưng Norah thì luôn dùng sợi roi. - Norah là ai?” Anh ta nói bằng giọng thật buông thả, thật đáng tin cậy, tạo ấn tượng đến nỗi việc trả lời dường như là đương nhiên, và như thế đáp lại chính mình, như thế nói với chính mình, O đáp mà không hề nghĩ ngợi: “Người hầu của ông ấy,” nàng nói. “Vậy là ta đã làm đúng khi bảo José đánh nàng. - Vâng,” O lại nói. “Thế còn ở nàng, gã trai lại hỏi tiếp, ông ta thích gì nhất?” Anh ta chờ đợi, O không trả lời nữa. “Ta biết, anh ta nói. Nàng cùng hãy vuốt ve ta bằng miệng đi, O, xin nàng.” Và anh ta nhô dậy ngay bên trên nàng, nàng vuốt ve anh ta. Rồi anh ta ôm lấy eo nàng bằng hai tay để đỡ nàng đứng dậy, trong lúc nói với nàng: “Tuyệt, tuyệt, tuyệt”, hôn lên hai vú nàng, rồi cởi áo nịt cho nàng. O để mặc anh ta, thậm chí không nói lời cảm ơn, lòng nàng tràn ngập nỗi dịu dàng, thuần phục: anh ta nói chuyện với nàng về Sir Stephen. Khi cuối cùng anh ta nói với nàng, trước khi bấm chuông gọi một gã đầy tớ để dẫn nàng ra, sau khi nàng đã mặc lại váy: “Ngày mai ta sẽ lại cho đưa nàng tới, O ạ, nhưng ta sẽ tự tay đánh nàng, nàng mỉm cười bởi vì anh ta nói thêm: “Ta sẽ đánh nàng như ông ta.”

Tối đó, O phải tìm hiểu qua Noelle, rằng mặc dù các đầy tớ không thể chạm vào các cô gái trong các căn phòng chung, ngoại trừ ở phòng ăn, nơi họ nắm luật lệ, các cô vẫn thuộc quyền khu xử của họ ở bất cứ nơi nào

nghĩa vụ yêu cầu các cô đến (nhưng cũng chỉ ở những chỗ đó): trong phòng ngủ khi chỉ có mình các cô ở đó, trong các phòng thay đồ, nếu cần thì trong cả các hành lang và các phòng ngoài. Thật ngẫu nhiên khi người đến sau tiếng chuông của Franck là José. Gã trẻ trung, cao lớn và rất nhanh nhẹn; dáng vẻ cao ngạo vốn là bản chất của những người Tây Ban Nha rất hợp với khuôn mặt kiêu Mauritania của gã. Nổi hồ then tũn tũn lại xâm chiếm O, trong khi nàng đi theo gã, khua vang đôi giày hở gót, dọc theo hành lang lớn; không phải vì gã đã đánh nàng, mà bởi nàng chắc chắn gã đã tin vào những điều Franck nói, và không nghi ngờ là nàng ham muốn gã. Và nàng không thể xua đuổi đi đâu mà một sĩ quan thuộc địa trong quân đội Mauritania của Tây Ban Nha một hôm từng nói với nàng: bất cứ khi nào có đi đâu kiện, họ có thể dành cả ngày để cưới đàn bà. Quả thực, José đi chưa đầy mười bước thì đã quay lại, và vừa gặp chiếc ghế dài đầu tiên, gã đã kéo nó sát vào tường cho thuận tiện hơn, rồi túm lấy O và đè ngửa nàng ra. Gã chiếm đoạt O một cách vui thích, còn O, điên giận chính mình, nhưng, giống như bị cày nát bằng một thanh sắt, nàng không thể ngừng rên rỉ. “Nàng hài lòng chứ, gã nói với nàng, nàng thích nó chứ?” Hàm răng trắng của gã sáng lóa trên khuôn mặt hắc ám. O nhắm mắt để khỏi phải nhìn nụ cười của gã. Nhưng gã cúi xuống và tóm lấy lười nàng. Tại sao O lại run lên khi nghĩ rằng cánh cửa của Franck sắp mở ra?

Trong phòng thay quần áo ở tầng trệt, nơi sau đó José đưa nàng đến, O gặp lại Noelle, cô để váy vén lên trong khi một cô gái mặc đồng phục, còn chiếc khăn choàng lại được nói ra, tắm cho cô. O ngửi xôm giống cô trên một bệ xí xôm bên cạnh chỗ của cô. Khi cuối cùng nước thoát khỏi nàng, vẫn cô gái đó xoa xà phòng cho nàng một lát, rồi xả nước bằng vòi xịt, chiếc vòi này có một lò xo tuân theo áp lực của ngón tay, nối với một cái ống bằng kim loại có đốt; kết thúc bằng một đoạn ống bằng cao su cứng. Dòng xịt êm, nhưng nước rất lạnh, và nàng thấy dường như còn lạnh hơn khi nước tràn xuống sâu trong mông, rồi xuống khe bụng dưới. Vậy là sau đó, phải rửa rất lâu thêm nữa hai bên mông và phía bên trong đùi, và vùng khe ở bụng dưới? Lần đầu tiên ở Roissy, nàng không biết có sự tẽn toét tại của các phòng thay quần áo. Cũng đúng là nàng chưa từng ở trong phòng ngủ nào ngoài phòng ngủ của nàng. “A! O, mỗi lần ta lên trên, Noelle nói với nàng, khi nàng có thể hỏi chuyện cô, ta sẽ được tắm rửa khi quay xuống. - Nhưng sao lại lâu thế, O hỏi, và lạnh thế? - Tôi thì rất thích thế, Noelle nói.

Sau đó ta sẽ vô cùng tươi mới, và khít chặt.” Sau đó, cô gái trực lại xúc nước hoa và tô son cho cả hai người. Rồi họ trang điểm và chải lại tóc. Nước hoa khiến O ấm lên đôi chút. Noelle nắm tay nàng. Cô có vẻ đẹp của những cô gái Ireland, hoặc La Rochelle, với mái tóc rất đen, làn da trắng, đôi mắt xanh lơ. Cô không cao hơn O, nhưng vai cô hẹp hơn và đầu rất nhỏ, cặp vú nhỏ và nhọn, cặp hông rộng và tròn. Mũi ngắn và môi cong, lúc nào cũng hé mở, khiến cô có vẻ tươi cười. Nhưng đúng là cô luôn vui vẻ: khi cô bước vào đâu đó, ai cũng bảo là cô đi dự hội. Trong sự hoan hỉ của cô có điều gì đó khiến người khác không thể tức giận. Cô dâng hiến với nụ cười thật vui vẻ, cô thật hấp tấp vén váy lên khỏi cặp mông đẹp đẽ trắng trẻo, nên rất hiếm khi cô bị đánh thật sự: “Chỉ là cần phải thế thôi, cô nói với O, nhưng với tôi thì có vết là không được.” Khi hai người quay vào phòng khách, nơi những ngọn đèn được thắp sáng, O có thể chiêm ngưỡng sự duyên dáng của Noelle, và thành công mà sự duyên dáng đó mang lại. Ba người đàn ông ngồi trong những chiếc ghế bành lớn bằng da, hai người với hai cô gái tóc vàng ở bên chân, còn người thứ ba ngồi cùng Monique, nhưng họ không hề nhìn các cô - một trong số các cô gái da trắng là Madeleine năm ngoái - cả ba đều quay đầu lại và nhận ra Noelle. Một trong số họ lập tức gọi cô, và bảo: “Mang cặp vú xinh của em lại đây.” Cô cúi người trên chiếc ghế bành, hai tay vịn trên thành ghế, cặp vú đúng vào tầm miệng của người đàn ông, không chút ngại ngùng, rõ ràng là vui sướng được khiến ông ta hài lòng. Đó là một người đàn ông trạc tứ tuần, hói đầu, da đỏ au, O nhìn thấy cái gáy màu đỏ của ông ta tạo thành những ngấn thịt bên trên cổ áo vest, và nghĩ đến gã mà nàng tưởng là người Đức được Sir Stephen trao tặng nàng vừa mới hôm qua; ông ta giống gã đó. Người ngồi với Monique vòng ra sau Noelle và luồn tay vào giữa hai mông cô. “Ông cho phép chứ Pierre?” ông ta nói với người đầu tiên. “Ông phải xin phép Noelle chứ,” ông ta trả lời, và nói thêm: “Nhưng chắc là không cần, phải không Noelle? - Không,” Noelle nói. O nhìn cô: cô thật rạng rỡ, ngửa đầu và cổ ra sau để uốn hằn cặp vú về phía trước, thót bụng vào để dâng hiến bộ mông nhiều hơn. Phải chăng chính vì cô vui vẻ đến thế khi tự phô bày và vượt ve nên mới rất dễ dàng khơi dậy niềm ham muốn của người khác? Người ngồi cùng Monique đã ra hiệu bảo cô cởi cúc cho ông ta, và O nhìn thấy ông ta dựng lên giữa hai đùi của Noelle. Cuối cùng ba người đàn ông lần lượt sở hữu cô, hồng và đen ở khe đùi, hơn hớn và trắng như sữa trong chiếc váy đỏ xoay tròn. Và chính cô, ngay lập tức, cùng với O - “cô bé đó,

bởi vì nàng đi cùng cô bé đó, người có tên là Pierre nói - là người mà cả ba người họ cùng chỉ định khi một gã đầy tớ đến hỏi liệu có thể lấy hai cô gái để đưa ra quây bar. “Không nên để nàng ấy thất nghiệp”, Pierre bảo.

Ở Roissy có ba cánh cổng. Phần có tòa nhà, nơi mọi người chỉ có thể vào được sau khi đi qua một trong ba cánh cổng này, tạo thành nơi mà người ta gọi, không phải không có chút trẻ con, là tu viện lớn. Chỉ có những người tham gia, hoặc nói một cách đơn giản hơn là các thành viên của câu lạc bộ, mới có quyền vào đó. Ở tầng trệt tu viện, bên phải một đại sảnh rộng (một trong ba cánh cổng, cái lớn nhất, mở vào đại sảnh này) bao gồm thư phòng, một phòng khách, một phòng hút thuốc, một phòng gửi quần áo, và ở bên trái, là phòng ngủ của các cô gái còn sát bên là phòng dành cho đám đầy tớ. Một số phòng ở tầng trệt là nơi ở của các cô gái được các thành viên của câu lạc bộ đưa đến, giống như René từng làm với O trước đây. Các phòng khác ở các tầng trên là nơi ở của các thành viên nghỉ lại Roissy. Bên trong tu viện, các cô gái chỉ được đi lại khi có người đi cùng; các cô tuyệt nhiên phải giữ im lặng, kể cả giữa các cô với nhau, và luôn nhìn xuống; các cô luôn để ngực trần, còn váy thì thường xuyên vén lên ở phía trước hoặc phía sau. Người nào muốn đâu có thể chiếm đoạt các cô. Dù có lạm dụng đến mức nào, dù có đòi hỏi đi đâu gì, chi phí phải trả cũng không đắt hơn. Mọi người có thể đến đây ba lần một năm hoặc ba lần một tuần, ở lại một giờ hay mười lăm ngày, chỉ cho lột trần một cô gái hay đánh nàng đến bật máu, khoản phí đóng góp hằng năm vẫn như nhau. Mức phí lưu trú được tính như trong khách sạn. Cánh cổng thứ hai ngăn cách phần chính này của tòa nhà với một phần chái mà mọi người gọi là tu viện nhỏ. Phần kéo dài này chính là các nhà phụ nơi Anne-Marie ở. Tu viện nhỏ là nơi ở của các cô gái thuộc về cộng đồng đúng nghĩa, các cô ở trong các phòng đôi, theo nghĩa mỗi phòng được ngăn làm đôi bằng một bức vách lưng, hai bên vách kê hai chiếc giường đối đầu vào nhau, giường thông thường chứ không phải đi vắng phủ lông thú như trong căn phòng O đã ở lần đầu. Các cô có một phòng tắm, và một tủ treo quần áo chung. Cánh cửa của các phòng không bao giờ được khóa bằng chìa, và các thành viên câu lạc bộ có thể vào đây bất cứ khi nào trong đêm, khi các cô gái bị xích để ngủ. Nhưng ngoài việc bị xích, các cô không phải tuân theo bất cứ luật lệ nào khác. Cuối cùng, ở bên kia cánh cổng thứ ba, nằm ở bên trái khi ta đứng đối diện với cánh cổng chính, còn cánh cổng thứ hai thì ở bên phải, là phần tự do và

gần như là công cộng của Roissy: một nhà hàng, một quầy bar, các phòng khách nhỏ ở tầng trệt, và ở trên các tầng là các phòng ngủ. Các thành viên câu lạc bộ có thể tiếp đón khách mời của họ ở nhà hàng và quầy bar, các khách mời này không phải trả tiền vào cửa. Nhưng bất cứ ai, hoặc gần như thế, đều có thể đăng ký một “thẻ tạm thời”, có giá trị cho hai lần, và rất đắt. Nó chỉ cấp quyền, như người ta trao quyền cho các khách mời, dùng đồ uống ở quầy bar, ăn trưa hoặc ăn tối, thuê một phòng, và cho gọi một cô gái lên đó, mỗi khoản đều phải thanh toán riêng. Nhà hàng và quầy bar có quản lý nhà hàng và barman, vài gã bồi bàn - bếp đặt dưới tầng ngầm - nhưng chính các cô gái là những người đảm nhận việc phục vụ quanh các bàn. Ở nhà hàng, các cô mặc đồng phục, ở quầy bar, mặc những chiếc váy rộng bằng lụa, một chiếc khăn trùm dài bằng đăng ten giống như khăn trùm trong bộ đồng phục che phủ tóc, vai và bầu ngực, các cô chờ đợi để được lựa chọn. Nhà hàng và quầy bar lấy thu bù chi như bình thường, khách sạn cũng vậy. Tiền do các cô gái mang lại được phân bổ theo phần được hưởng đã quy định: phần cho Roissy, phần cho cô gái. Các cô không có giá giống nhau: O được biết nàng sẽ được trả gấp đôi bởi nàng chính thức thuộc về một thành viên của câu lạc bộ, và vì nàng đeo đồ sắt và được đánh dấu. Hai cô gái khác cũng giống nàng, trong đó có cô gái tóc hung tròn trịa và trắng trẻo mà nàng đã gặp ở nhà Anne-Marie. Đánh các cô gái thì phải trả tiền riêng, yêu cầu đầy tớ đánh các cô cũng vậy. Các biên lai được thanh toán ở văn phòng khách sạn, tiền boa được đưa trực tiếp. Vị trí gần Paris, vẻ vương giả, và tuy nhiên kín đáo, của các tòa nhà, sự bài trí tiện nghi và nhà hàng tuyệt ngon, dáng dấp sân khấu trong trang phục của các cô gái và sự hiện diện của đám đầy tớ, sự an toàn và tự do trong quan hệ, cuối cùng và đặc biệt là tất cả những gì người ta biết về những chuyện xảy ra phía sau các cánh cửa tu viện mang lại cho Roissy một lượng khách hàng đông đảo, gần như tất cả họ đều là các nhà kinh doanh, cả ngoại quốc lẫn người Pháp. Roissy công khai cũng không tên tại chính thức nhiều hơn Roissy bí mật: Country-Club* là cách gọi không đánh lừa được ai, nhưng rất thường xuyên có cảnh người đàn ông tóc muối tiêu được coi là Ông chủ của Roissy, nhưng thực ra chỉ là người quản lý, hỏi han cô này hoặc cô kia về một khách hàng vắng lai - không kể việc phải xuất trình hộ chiếu hoặc giấy tờ tùy thân (họ thề rằng các giấy tờ này sẽ không bị ghi lại) để đăng ký một chiếc thẻ tạm thời - tóm lại, Roissy chính thức được bỏ qua, và ngầm được dung túng. Hẳn một trong những lý do, ngoài các lý do có thể đoán được về

mặt giám sát, chính là chưa từng có vụ khiếu nại nào về các bệnh truyền nhiễm do quan hệ, cũng không có bê bối về mang thai và phá thai. O vẫn luôn tự hỏi các cô gái đôi khi ngủ với cả chục người mỗi ngày - những người không chấp nhận bất cứ biểu hiện ngần ngại nào - làm thế nào để tránh mang thai. Không phải tất cả các cô đều được tạo hóa ưu đãi như nàng: một sự lệch lạc trong cấu tạo khiến cho rủi ro đó không hề tồn tại. “Chúng ta có thể thay thế tạo hóa, O ạ,” Anne-Marie nói khi nàng đặt câu hỏi. Từ đó nàng kết luận rằng Anne-Marie, vốn là bác sĩ, đã bí mật phẫu thuật cho các cô gái ở Roissy. Không bao giờ ta bắt gặp bất cứ cô gái nào mang khuôn mặt hoảng hốt mà việc chậm chu kỳ mang lại cho đàn bà. “A! không sao cả đâu, và chúng tôi rất yên ổn, cô biết đấy, một hôm Noelle bảo nàng, nhưng tôi không thể giải thích cho cô, họ đã cho tôi ngủ.” Nhưng O cho rằng chủ yếu là họ cấm nói về việc đó.

Còn về các bệnh truyền nhiễm thì việc phòng ngừa gặp nhiều khó khăn hơn: những viên thuốc mà người ta hòa tan, những thuốc miễn dịch, và tắm rửa. Truyền nhiễm tệ nhất là qua đường miệng: son ngăn cho môi không bị nứt nẻ, giúp giảm thiểu mối nguy. Và Anne-Marie khám cho các cô gái hằng ngày. Họ chữa trị, nếu cần thì cách ly - có những căn phòng ở bên trên căn hộ của bà - cho đến khi khỏi hẳn. Các cô gái được người tình đưa đến đây nằm ngoài các chăm sóc và ràng buộc này: đó hoàn toàn là rủi ro và hiểm họa của riêng họ, mặt khác, các cô không bao giờ bước qua cánh cổng lớn. Còn những cô gái khác, đi đâu gì quyết định mỗi cô được sử dụng trong chừng mực nào khi ở bên trong các cánh cổng, và trong chừng mực nào khi ở bên ngoài, thì O không bao giờ hiểu hết được. Một phần là vì thời gian biểu quay vòng đã được thiết lập đối với những người mặc đồng phục; bao nhiêu ngày phục vụ ăn trưa ở nhà hàng; bao nhiêu ngày phục vụ ăn tối; tương tự, khi mặc váy rộng, bao nhiêu buổi chiều, hoặc bao nhiêu buổi tối phải có mặt ở quầy bar. Tuy nhiên, quầy bar và nhà hàng được sử dụng chung cho khách và các thành viên câu lạc bộ, không có gì ngăn cản những người này mang theo một cô gái và dẫn cô ta vào trong các cánh cổng. Mặt khác, dường như ở đây chỉ duy nhất sự thất thường ngự trị: chẳng hạn, khi một gã đẫy tớ đến yêu cầu đưa hai cô gái ra quầy bar, Noelle và O đã được chỉ định, thay vì Monique hay Madeleine.

Khi O bước vào quầy bar lần đầu tiên, theo sau Noelle, cả hai cùng đeo khăn trùm, nàng ngạc nhiên bởi căn phòng giống hệt với thư phòng mà hai người vừa rời khỏi: cũng những kích thước ấy, cũng những đồ gỗ ấy, cũng những chiếc ghế bành ấy. Cô gái bé nhỏ xinh đẹp tóc hung cũng mang đồ sắt và tẩy lông giống O, người mà O từng đánh ở nhà Anne-Marie với niềm vui thích bất ngờ đến thế, đang ngồi vắt vẻo trên một chiếc ghế tròn cao, cô mặc đồ xa tanh xám, và cười với hai người đàn ông. Vừa thấy O, cô nhảy phắt xuống hôn nàng, rồi nắm lấy eo nàng quay lại. “Đây là O, cô nói, hai anh mời cô ấy chứ? Các anh không tìm được người nào hơn đâu.” Và qua lớp mạng đen, cô hôn lên nhũ hoa O. “Họ không nói tên, cô nói với O, nhưng họ có vẻ tốt bụng, chị không thấy thế sao?” Tốt bụng, không, đi đâu đó thật phi lý. Họ có vẻ vừa bối rối vừa thô kệch, và ly rượu khai vị thứ ba cũng không đủ để mang lại sự tự tin cho họ. Để với lấy ly của nàng trên quầy, cánh tay O lướt qua đầu gối người ngồi bên phải nàng: anh ta đặt tay lên cổ tay đeo vòng của nàng, và hỏi tại sao tất cả các cô đều đeo vòng bằng sắt. “Cứ làm như họ không biết ấy! Yvonne thốt lên. Không sao cả, chúng ta sẽ giải thích với họ trong bữa tối. Nào, lại đây.” Rồi vẫn nhìn người đàn ông vừa nói và vừa xuống khỏi ghế, cô nói với O: “Đưa tay chị ra, nhanh lên, không thể nói là anh ta không thích chị được.” Trong nhà hàng, họ lấy một bàn duy nhất cho cả bốn người. Ba người đàn ông đã ngủ với Noelle cùng ăn tối ở bàn bên cạnh. Năm phút sau khi O rời khỏi cô, Noelle đã biến mất sau cánh cửa dẫn đến các phòng ngủ, theo sau là một kiều người Syria bệ vệ. Franck bước vào khi Yvonne và O, hai người không dùng rượu mùi, đang chờ những người đàn ông uống xong ly cognac. Anh ta giơ bàn tay khê ra hiệu cho O, rồi đến ngồi một mình gần một cửa sổ. Nhưng O, ngồi hơi chéo góc với anh ta, nhìn thấy ngay khi cô gái phục vụ anh ta lại gần chiếc bàn, anh ta đã luồn tay vào khe của chiếc váy. Trong nhà hàng hay ở quầy bar, với đi đâu kiện việc đó diễn ra một cách kín đáo, thì đây là đi đâu duy nhất được phép làm một cách tự do. Cuối cùng, đã đến lúc Yvonne bảo: “Chúng ta lên chứ?” Một gã phục vụ của khách sạn mở cửa hai phòng liền nhau, nhưng không thông nhau, chỉ chỗ đặt điện thoại và chuông, rồi đóng cửa lại. Thậm chí còn chưa được yêu cầu, O đã tháo bỏ khăn trùm, và lại gần khách hàng để dâng cặp vú cho anh ta. Anh ta ngồi trên một chiếc ghế; chiếc gương ba mặt, trong tất cả các phòng đều có gắn chiếc gương này ở một bức vách, phản chiếu hình ảnh anh ta, và O đang đứng ở giữa hai đầu gối anh ta, vẫn mặc nguyên đồ, và

cúi xuống để anh ta được thuận tiện hơn, nàng ngạc nhiên thấy việc phô ngực ra cho kẻ xa lạ này thật tự nhiên. Từ sáng đã có bốn người đàn ông, theo cách nói của Anne-Marie, đi vào trong nàng: Sir Stephen, gã tài xế, Franck, gã đày tớ José. Người đàn ông này sẽ là người thứ năm: bằng với số lượng của Monique. Nhưng người này sẽ trả tiền cho nàng. Anh ta bảo nàng cởi quần áo, và khi thấy nàng mặc áo nịt, thì bảo nàng dừng lại. Những chiếc vòng sắt (vì Yvonne không nói, nên nàng giải thích mặc dù họ không hề hỏi nàng: “Những chiếc vòng tay này là để trói chúng em lại khi đánh chúng em”), những chiếc vòng sắt của nàng khiến anh ta choáng váng, cũng như cả hai lối vào dễ dàng được dâng tặng anh ta khi anh ta túm lấy O ở phía trên những sợi dây treo tất, lật ngửa người nàng trên mép giường. Vừa rút ra khỏi nàng, anh ta nói: “Nếu em chịu ngoan ngoãn, ta sẽ thưởng hậu cho em.” Nàng quỳ xuống. Anh ta đi ra trước khi nàng mặc lại quần áo, để lại một nắm giấy bạc trên lò sưởi: một phần ba số tiền O kiếm được trong một tháng ở phòng chụp ảnh trên phố Royale. Nàng tắm rửa, mặc lại váy, và đi xuống, những tờ giấy bạc gấp lại nhét giữa da nàng và chiếc áo nịt, ở khe ngực. Ấy thế nhưng nàng đã nhăm về việc có cùng số lượng với Monique: vừa xuống đến quầy bar, nàng lại được chọn bởi một khách hàng khác, được đưa lên một phòng ngủ, và được chiếm đoạt lần thứ sáu.

Trong bóng tối, bị xích vào cái móc ở phía trên giường - như nàng đã từng bị xích trong căn phòng năm ngoái, căn phòng bây giờ đang được án ngữ bởi ai đó nàng không biết, trong bóng tối và không ngủ, O tự hỏi đến lần thứ một trăm tại sao, dù nàng có thích hay không, thì bất kỳ ai, dù đi vào trong nàng, hay chỉ banh mở nàng bằng tay, đánh nàng hay chỉ lột trần nàng, đều có quyền bắt nàng phải phục tùng. Phía bên kia bức vách, mỏng như một bức bình phong, và cũng không dài hơn chiều rộng của chiếc giường và những chiếc bàn đầu giường cộng lại, nàng nghe thấy Noelle trần trọc, cô cũng không ngủ. Nàng gọi cô. Liệu Noelle có cảm thấy phục tùng như nàng, bị khuất phục và nô dịch như nàng ngay khi người ta chạm vào cô? Noelle phẫn nộ. Phục tùng, nô dịch? Cô làm việc phải làm, chỉ thế thôi. Còn khuất phục ư? Tại sao phải khuất phục? O thật quá phức tạp. Noelle thấy thật đáng tự hào khi nhìn thấy đàn ông cứng lên trước mặt cô, cô thường cảm thấy dễ chịu và luôn vui vẻ khi mở rộng hai chân hoặc miệng cô cho họ. “Kể cả gã người Syria tối nay?” O nói. “Gã người Syria

nào?” “Cái gã đen sạm, tóc xoăn tít, với cái bụng khệ nệ, đi cùng cô khi chúng ta vừa vào quầy bar ấy.” Hóa ra là thế, O tự nhủ, họ không thể nhớ được... Nhưng không, Noelle đáp: “Ồ! Giá mà chị nhìn thấy ông ta trằn như nhộng: một con lợn béo - Cô thấy rồi đấy, O nói. - Nhưng không, Noelle nói tiếp, chuyện đó thì có sao đâu? Ông ta liếm láp tôi suốt hơn nửa giờ, nhưng lại chỉ muốn cho vào khe miệng tôi, tôi thì bò bốn chân rồi, tất nhiên. Chị biết không, ông ta trả hậu lắm.” O cũng đã được trả hậu, tiều đang ở đó, trong ngăn kéo của một trong những chiếc bàn đầu giường. “Noelle này, O nói, nhưng khi họ đánh cô, cô vẫn thấy vui sao? - Có đôi chút, với lại tôi lúc nào cũng chỉ bị họ đánh đôi chút thôi.” O suýt nói: “Cô thật may mắn”, rồi nhận ra nàng không tin chút nào rằng đó là may mắn. Nàng sắp hỏi Noelle tại sao lúc nào họ cũng chỉ đánh cô đôi chút, và cô nghĩ gì về những sợi xích, và nếu dám dấy tó... Nhưng Noelle đã vừa xoay người trên giường vừa than vãn: “Ồi! Tôi buồn ngủ quá! Đừng nhai chuyện nữa, O ạ, ngủ đi.” Rồi cô im lặng.

Buổi sáng, tiều mười giờ, một gã đầy tớ đến tháo xích. Tắm xong, trang điểm xong, Anne-Marie khám xong, trừ phi đến phiên phục vụ trong các phòng ngủ ở tu viện lớn, và trong trường hợp đó các cô phải mặc ngay bộ đồng phục, các cô gái được tự do quyết định có mặc đồ hay không, cho đến giờ xuống nhà hàng hoặc quầy bar với những người đến lượt trực, và xuống phòng ăn chung với những người còn lại. Nhưng các cô gái xuống phòng ăn không mặc quần áo: làm thế để làm gì bởi dưới đó các cô phải khóa thân? Ở một phòng nhỏ trên tầng, họ có thể dùng bữa sáng. Cánh cửa của các phòng ngủ đều mở ra hành lang, và các cô được phép đi từ phòng này sang phòng khác. Chỉ có O, Yvonne, và cô gái thứ ba có đeo đồ sắt như nàng, Julianne, được gọi vào buổi sáng để nhận roi. Họ lần lượt bị đánh ở một đoạn chiều nghỉ trên tầng, khom người trên lan can cầu thang, và bị trói, những ngọn roi không bao giờ đủ mạnh để lưu lại dấu vết, nhưng lúc nào cũng đủ lâu để khiến họ phải hét lên, phải cầu xin và đôi khi phải chảy nước mắt. Buổi sáng đầu tiên khi O, được cởi trói, vừa vật vã vừa rên rỉ trên giường vì vùng thắt lưng vẫn còn bỏng rát, Noelle ôm lấy nàng để an ủi. Lòng tốt của cô không phải không đi kèm chút khinh bỉ. Tại sao lại chấp nhận bị xỏ vòng sắt? O thú nhận không chút khó khăn rằng nàng hạnh phúc vì đi đầu đó và rằng người tình của nàng ngày nào cũng đánh nàng. “Thế thì, chị đã quen rồi, Noelle nói. Đừng than thở nữa, nếu không bị đánh chị sẽ

nhớ đấy. - Có lẽ thế, O nói. Mà tôi cũng không than thở, nhưng thói quen thì, không đâu, tôi không thể quen được... - Thế thì, Noelle nói, chị sẽ phải làm gì đó, bởi vì ở đây sẽ rất hiếm khi chị chỉ bị đánh một lần mỗi ngày. Những cô gái như chị, đám đàn ông sẽ thấy ngay lập tức là các chị được sinh ra cho việc đó. Những chiếc vòng ở bụng dưới, dấu khắc... còn chưa kể chuyện đó sẽ được ghi trong phiếu của chị. - Trên phiếu của tôi, O nói, phiếu nào, cô muốn nói gì? - Chị chưa có phiếu, nhưng yên tâm đi, chuyện này sẽ được ghi trên phiếu khi nào chị có.”

Được hỏi về phiếu ba ngày sau đó, khi bà cho gọi O đến chỗ bà để dùng cơm trưa, Anne-Marie sẵn lòng giải thích. “Ta đang chờ có ảnh của em, họ sẽ viết ở phía sau tấm phiếu mà Sir Stephen sẽ gửi cho ta, ta muốn nói không phải các số đo của em, dấu hiệu nhận dạng của em, tuổi của em, không đâu, mà là những nét đặc biệt của em và cách dùng em... Ồ! Tất cả những thứ đó chỉ trong hai dòng và ta biết ông ấy sẽ nói gì.” Những bức ảnh của O đã được chụp vào một buổi sáng, trong một phòng chụp ảnh giống như phòng ảnh nàg từng làm việc trước đây, đặt ở tầng áp mái của chái nhà bên phải, O được đánh phấn như nàg thường đánh phấn cho các người mẫu, ở thời mà nàg tưởng như còn xa xôi hơn cả thời thơ ấu của nàg. Nàg được chụp ảnh trong bộ đồg phục, trong chiếc váy rộng màu vàng, trong chiếc váy vén lên, nàg được chụp ảnh khỏa thân, chụp chính diện, chụp sau lưng, chụp nghiêng: đứng, nằm, ngả người trên một chiếc bàn và hai chân mở rộng, uốn cong và mông căng ra, quỳ gối và hai tay bị trói. Phải chăng họ sẽ giữ tất cả những ảnh này của nàg? “Đúng thế, Anne-Marie nói. Họ sẽ đưa nó vào hồ sơ của em. Với những bức đẹp nhất, chúng ta sẽ in cho khách hàng.” Khi Anne-Marie cho nàg xem vào ngày hôm sau, nàg kinh ngạc; chúng đẹp đấy tuy nhiên không bức ảnh nào có thể chiếm chỗ trong các album mà người ta bán nửa ngấm ngấm nửa công khai trong các ki ốt. Nhưng bức ảnh duy nhất mà O có cảm giác nhận ra mình trong đó là bức ảnh nàg khỏa thân, đang đứng, chụp chính diện, tựa người vào một mép bàn, hai bàn tay đặt dưới hông, hai đầu gối tách ra, những chiếc vòng sắt hiện rõ giữa hai đùi, và khe bụng dưới cũng rõ nét như khuôn miệng hé mở của nàg. Nàg nhìn thẳng, khuôn mặt chìm đắm và thất thần. Phải nói rằng nàg đã không nhận khi tự nhìn nhận mình như thế: “Ta sẽ ưu tiên đưa bức ảnh này, Anne-Marie nói. Em có thể nhìn mặt sau, hoặc tốt hơn là không nhìn, ta sẽ cho em xem tấm phiếu của Sir

Stephen.” Bà đứng dậy, mở ngăn kéo một cái tủ bàn giấy và đưa cho O tấm bìa mỏng trên có tên nàng, được viết bằng mực đỏ, bằng chữ của Sir Stephen: O, và chú dẫn: “Đã xỏ khuyên sắt. Đã in dấu. Miệng được huấn luyện rất tốt.” Bên trên và được gạch chân: “Nên đánh”. “Bây giờ thì lật bức ảnh lại đi,” Anne-Marie nói. Toàn bộ được viết ở mặt sau bức ảnh. Điêu khắc lại ở đây đã được Sir Stephen nói trước mặt O, bằng những ngôn từ sống sượng hơn, tất cả những lần ông giao nàng cho một người nào đó, và thậm chí ông còn không che giấu đi đâu đó, khi chỉ đơn thuần là nói chuyện về nàng với các bạn của ông. O được biết rằng các bức ảnh, hai hoặc ba bức cho mỗi cô gái, được đưa vào các album có các trang có thể tách rời mà tất cả mọi người ở quầy bar và nhà hàng đều có thể xem được. “Bức ảnh đó cũng chính là bức mà Sir Stephen thích nhất, Anne-Marie nói, cùng với bức này (chụp O đang quỳ gối, váy vén lên). “Nhưng, O kêu lên, ông ấy đã xem sao? - Đúng thế, ông ấy đến hôm qua, hôm qua là ngày ông ấy đã làm phẫu thuật, ở đây. - Nhưng lúc nào hôm qua, O nói, nàng tái nhợt, và cảm thấy cổ họng nghẹn lại, nước mắt dâng lên, lúc nào, tại sao ông ấy không gặp em? - Ồ, ông ấy đã nhìn thấy em, Anne-Marie nói. Hôm qua ta cùng ông ấy vào thư phòng, em đang ở đó. Em ở cùng Tư lệnh. Chỉ có em và ông ấy trong phòng, nhưng chúng ta sẽ không làm phiền ông ấy.” Hôm qua, chiều qua trong thư phòng, O, quỳ gối, chiếc váy xanh lá cây và xanh da trời vén lên trên mông... Nàng không nhúc nhích khi cánh cửa mở ra: nàng đang ngâm dương vật của Tư lệnh trong miệng. “Tại sao em khóc? Anne-Marie nói tiếp, ông ấy đã thấy em rất xinh. Đừng khóc nữa, cô bé ngoan ngoãn.” Nhưng O không thể ngừng rơi nước mắt. “Tại sao ông ấy không gọi em? Có phải ông ấy đi ngay không, ông ấy đã làm gì, tại sao ông ấy không nói gì với em?” nàng thốt thức. “À! Lẽ ra ông ấy phải tính sổ với em! Ta tưởng ông ấy phải dạy dỗ em tốt hơn; ta sẽ không khen ngợi ông ấy đâu. Em đáng bị...” Anne-Marie bị cắt ngang: có ai đó gõ cửa phòng bà. Chính là người được gọi là ông chủ của Roissy. Cho đến tận lúc này ông chưa từng để ý đến O, và chưa chạm vào nàng. Nhưng hẳn là trông nàng đang vô cùng tội nghiệp, hoặc kêu gọi, khi nàng rũ rượi như vậy; nhợt nhạt và khôa thân, khuôn miệng ướm át và run rẩy. Khi Anne-Marie bảo nàng đi ra và lệnh cho nàng đi mặc đồ - đã gần ba giờ - ông sửa lại: “Không, bảo nàng ấy đợi tôi trong hành lang.

Đang đau khổ cùng cực, O cảm thấy được xoa dịu đôi chút bởi một sự việc mà đúng ra sẽ chẳng thể nào là nhẹ nhàng đối với nàng được: đó là việc người đàn ông bị nhầm là người Đức, nàng đã từng thuộc về ông ta nhiều lần trước mặt Sir Stephen, đến gặp nàng. Ông ta chẳng có gì thú vị, chắc chắn rồi: thô bạo, đáng vẻ tham lam và khinh khỉnh, hai bàn tay và ngôn ngữ của một gã phu kéo xe. Nhưng ông ta đã nói với O, trong khi gọi đồ uống và đứng chờ ở quầy bar, rằng ông ta đến theo lời Sir Stephen, và mời nàng ăn tối. Đồng thời ông ta đưa cho nàng một chiếc phong bì. Tim nàng bỗng nảy lên, O nhớ lại chiếc phong bì mà nàng đã tìm thấy trên bàn phòng khách của Sir Stephen, ngày hôm sau đêm đầu tiên ở nhà ông. Nàng mở ra: đúng là lời nhắn của Sir Stephen, bảo nàng làm thế nào để Carl muốn quay lại, giống như khi đi tàu ông đã yêu cầu nàng lôi kéo ông ta đến buồng nàng. Và cảm ơn nàng. Carl đương nhiên không biết nội dung bức thư. Hẳn Sir Stephen đã nói để ông ta hiểu khác đi. Khi O bỏ lại tờ giấy vào phong bì, và ngược mắt nhìn ông ta, đang ngồi trên một chiếc ghế tròn ở quầy bar (nàng đứng trước mặt ông ta), ông ta nói với nàng bằng giọng khàn và chậm rãi, lại càng chậm hơn bởi những khó khăn khi phải diễn đạt bằng tiếng Pháp và chất giọng Đức của ông ta: “Thế nào, nàng sẽ vâng lời chứ? - Vâng,” O nói. A! Vâng, nàng sẽ vâng lời! Ông ta tưởng rằng nàng vâng lời ông ta. Nàng không quan tâm đến Carl, mà vì Sir Stephen, dù bằng cách thức nào, muốn sử dụng nàng cho các mục đích của ông, dù đó là mục đích gì đi chăng nữa! Nàng nhìn Carl dè dặt: nếu nàng thành công trong việc khiến ông ta muốn quay lại - tại sao Sir Stephen muốn giữ ông ta ở Paris, ít nhất là nàng hiểu như thế, đối với nàng cũng không quan trọng, - nếu nàng thanh công, có thể Sir Stephen sẽ đền bù cho nàng, có thể ông sẽ đến. Nàng tóm lớp vải lụa phay sột soạt của chiếc váy, mỉm cười với tay người Đức, và đi qua trước mặt ông ta để vào nhà hàng. Phải chăng vì nét dịu dàng của nàng, khi nàng muốn, sẽ thật ngọt ngào, phải chăng vì nụ cười của nàng, mà nàng ngạc nhiên thấy lớp băng đông cứng khuôn mặt Carl đột ngột tan chảy. Trong bữa tối, ông ta cố gắng nói chuyện với nàng một cách lịch sự. Chỉ trong nửa giờ, O hiểu về ông ta nhiều hơn những gì Sir Stephen từng nói với nàng: ông ta là người Flamand, và nắm giữ nhiều lợi tức ở Congo thuộc Bỉ, rằng ông ta đi châu Phi ba đến bốn lần mỗi năm bằng máy bay, rằng các mỏ mang lại rất nhiều tiền. “Mỏ gì?” O hỏi. Nhưng ông ta không trả lời. Ông ta uống nhiều đôi mắt lúc nào cũng nhìn chăm chăm, khi thì vào môi O, khi thì vào ngực nàng rung rinh dưới lớp da

ten, và thỉnh thoảng, qua một mắt lưới, bởi vì các mắt lưới quá rộng, người ta lại nhìn thấy thấp thoáng cái núm được tô son. Ở văn phòng, nơi sau đó O dẫn ông ta đến để lấy một phòng, ông ta nói: “Nàng sẽ mang whisky lên, cả một sợi roi da nữa.” Sau khi chiếm đoạt nàng xong, giống như Noelle từng bị chiếm đoạt bởi gã người Syria, hay cũng giống như chính O đã từng bị ông ta chiếm đoạt trước mặt Sir Stephen, sau khi đã để nàng vuốt ve, và vừa giơ chiếc roi lần thứ ba, ông ta nắm lấy hai bàn tay O, và nàng, dù không muốn, cầu xin ông ta dừng tay, O đọc thấy trong mắt ông ta một niềm vui tàn bạo đến nỗi nàng biết mình sẽ không nhận được chút thương hại nào (nàng chưa từng hy vọng đi đâu đó), nhưng đồng thời, và nhất là, nàng biết ông ta sẽ quay lại.

Thỉnh thoảng, cũng có khi họ đưa O quay lại một trong số những căn phòng ở tầng trệt trông ra hoa viên, nơi nàng từng ở trước kia. Có lần nàng tưởng sẽ ở đó lâu dài, trong lòng có cảm giác hạnh phúc, và khẽ nhắc lại với chính mình đi đâu đó, giống như những cái bóng trong đêm thường nói:

“Những giấc mơ không ngừng quay trở lại, làm sao biết được đó chỉ là mơ? Cuộc sống của ta phải chẳng là thứ gì khác một giấc mơ khi đang thức? Ta quay lại trong căn nhà này, nơi không phải nhà của ta, cũng không phải nhà của người ta yêu. Thế nhưng, người đó lại muốn từ nay trở đi cho ta sống ở đây. Phòng của ta yên tĩnh và tối tăm, với một cửa sổ lớn sát đất mở ra hoa viên. Chiếc giường rộng thấp đến nỗi ít ai gọi nó là giường, nó lẫn vào với sàn nhà, với bức tường nơi nó tựa vào. Tất cả những thứ không phải là giường nằm trong căn phòng nhỏ bên cạnh, cánh cửa phòng lẫn trong tấm thảm, mọi thứ: bồn tắm, tủ, bàn trang điểm. Trong phòng ngủ có một chiếc gương lớn đối diện với giường. Một phần của gương được gắn chặt vào một cánh cửa. Nếu nó chuyển động, nghĩa là có người vào.

Không phải là ông ấy. Ta đã nói là ta khỏa thân chưa nhỉ? Đó là một gã đầy tớ mang đến một cái khay. Trà cho ba người, cùng với bánh sandwich kèm cải xoong, những chiếc bánh nướng và bánh ga tô hoa quả ngọt sắc, gần như màu đen, giống ở Luân Đôn. Gã đặt cái khay trên góc giường, rồi gã đi. Con chó to lớn giống Pyrénées đi theo gã ngẩng lên bên cái khay, cũng lặng lẽ và bối rối như ta. Ta nhìn nó và ta trong gương, hai hình ảnh phản chiếu rõ nét trên nền đỏ thẫm của bức tường và những tấm rèm, và cũng qua tấm

gương mà ta nhìn thấy ở bên tay trái ta cánh cửa sổ sát đất mở ra. Ông bước vào, mỉm cười với ta, ôm ta trong vòng tay khi ta đứng dậy. Ta quỳ xuống trên tấm thảm gần giường để rót trà và đưa cho ông một tách, ta đã cắt bánh nướng rưỡi phết bơ, cắt lát chiếc bánh ga tô. Cái tách thứ ba là dành cho ai? Ông đã đoán rằng ta sẽ đặt câu hỏi đó. ‘Lát nữa, em sẽ có khách. - Ai vậy? - Ai thì cũng có sao đâu? Một người mà ta rất quý mến. - Ông không ở lại sao? - Không hẳn.’ Không hẳn, lúc đầu ta không hiểu. Sau đó, ta nhận ra rằng tấm gương lớn chỉ là gương ở phía ta, rằng cánh cửa đó trong suốt, mở ra một căn phòng thứ hai nơi người khác có thể theo dõi tất cả những gì diễn ra trong phòng ta nếu họ muốn. Tất nhiên là có nhiều căn phòng có cấu trúc giống như thế. Mà tại sao lại nói là phòng ta? Nhưng một tù nhân phải nói là xà lim của tôi, dù không được lựa chọn, trong khi ta đã lựa chọn làm tù nhân. ‘Nếu em chấp thuận thuộc về ta, ta sẽ sở hữu em.’ Như thể một chiếc đĩa hát, những lời được ông nói ra và không bao giờ nhắc lại đó cứ quay mãi trong đầu ta. Gã trai cao gầy do một gã đầy tớ dẫn đến và lúc này đang được Sir Stephen tiếp đón sẽ tiếp nhận các quyền đó của ông. Sir Stephen đặt chiếc tách xuống. Ta rót một tách khác cho người lạ kia, anh ta nói: *‘Isn’t she sweet! - She’s yours’**, Sir Stephen nói, và để ta lại với anh ta. xếp gọn khay trà cũng bằng thừa. Có rất nhiều chỗ trên chiếc giường rộng mênh mông. Ai sẽ xóa bỏ những giấc mơ?”

Hiếm khi các thành viên câu lạc bộ hoặc các khách mời đến nhà hàng hoặc quầy bar mà lại đi cùng một phụ nữ, nhưng cuối cùng chuyện đó vẫn xảy ra. Qua thực, với điều kiện là có người đi cùng, phụ nữ không bị cấm vào cửa, hay thậm chí cả vào phòng. Người đàn ông đi cùng họ không phải trả thêm khoản nào, ngoài đồ uống hay đồ ăn của họ, và không cần cung cấp tên của họ. Điểm khác biệt duy nhất ở thời điểm đó giữa Roissy và một khách sạn nhà thổ thông thường, đó là khi thuê phòng phải thuê kèm một cô gái. Trong căn phòng lớn nóng nực nơi những cây ráy thơm và cây dương xỉ mọc dọc một bức tường tỏa ra mùi như trong nhà kính, họ cởi áo măng tô lông thú, đôi khi cả áo vest đồng bộ với chân váy. Sự tự tin của họ, có lẽ để che giấu cảm giác khó xử, sự hiếu kỳ mà họ cố gắng che đậy dưới vẻ ngạo mạn, những nụ cười mà họ cố tỏ ra khinh khỉnh, và chắc chắn là đôi khi cũng tương ứng với sự khinh bỉ thực sự, làm dâng lên nỗi hận thù của các cô gái, và khiến những người đàn ông có mặt vốn là khách quen của Roissy, dù là thành viên hay khách mời, đều thấy rất thích thú.

Trong suốt tám ngày O phục vụ ở nhà hàng vào buổi trưa, có ba cô gái đến, vào những ngày khác nhau. Người thứ ba mà O gặp, cao lớn và tóc vàng, đi cùng một thanh niên mà O từng nhìn thấy ở quầy bar. Họ ngồi ở một trong các bàn nàng được giao phục vụ, trong một góc tường gần cửa sổ. Gần như ngay lập tức, một thành viên câu lạc bộ, có tên là Michel, đến ngồi cùng họ, và ra hiệu cho O lại gần. Michel đã ngủ một lần với O. Khi chàng thanh niên giới thiệu Michel với người phụ nữ trẻ, O nghe thấy anh ta nói thêm: “Vợ tôi.” Cô ta đeo nhẫn cưới, có đính những viên kim cương nhỏ, và một viên đá saphir gần như đen tuyền. Michel nghiêng người, ngồi xuống, và khi người phụ trách phòng ăn nhận gọi món xong, anh ta bảo O, nàng đang đứng chờ: “Mang cuốn album ra cho Bà đây.” Thiếu phụ hồ hững lạt giở từng trang trong cuốn album, và hần là sấp lướt qua bức ảnh của O nhưng vẫn giả vờ không nhận ra nàng, thì chững cô nói: “Đây này, bức này này, giống hệt cô ấy.” Cô ta ngược mắt nhìn O, không hề nở nụ cười. “Thật sao?” cô ta nói. “Lật sang trang sau đi,” Michel bảo. “Em đã đọc ghi chú chưa?” người chững hỏi. Thiếu phụ gấp cuốn album lại, không trả lời. Nhưng khi O quay trở lại bàn sau khi đi tìm người phục vụ thứ nhất, nàng thấy cô ta đang trò chuyện sôi nổi, và Michel đang cười. Sau đó, họ im bất mỗi khi nàng lại gần, tuy nhiên không nhanh lắm, vì nàng bùng cà phê, để nàng không nghe thấy người chững nài nỉ: “Thôi nào, em quyết định đi.” Michel nói thêm đi đâu gì đó mà O không nghe rõ, thiếu phụ nhún vai. Trong phòng ngủ, cô ta không cởi quần áo, chỉ đưa đôi bàn tay khô khốc lướt qua người O, nàng cảm thấy như trên người nàng là móng vuốt của một con chim lớn, rồi cô ta nhìn nàng vuốt ve chững mình, và dâng hiến cho anh ta. Khi họ đi, để nàng lỏa lồ ở lại, họ không đánh nàng, không đối xử tệ, cũng không sỉ nhục nàng. Họ nói với nàng rất lịch sự. Chưa bao giờ nàng thấy nhục nhã hơn thế.

“Những ả khốn đó, Noelle nói, khi nhìn thấy nàng đi ra cùng cặp vợ chững đó, cô liền hỏi han nàng, và cuối cùng O cũng kể lại chuyện đã xảy ra cùng cảm giác của nàng lúc đó, những ả khốn đó, họ cũng đi bọm như chúng ta, chị nghĩ mà xem, nếu không họ đã không đến đây, nhưng họ tưởng họ là ai chứ! Tôi á, nếu mà có thể, tôi sẽ cho họ ăn tát.” Đó là tình cảm thường trực và thống nhất đối với những cô gái đến để xem. Trong khi Noelle, cũng như tất cả các cô gái khác, và cả O, nếu có lúc thèm muốn được như các cô gái được người tình dẫn đến Roissy, thì chỉ vì sự quan tâm của người tình

dành cho họ, chứ không hề có chút hận thù hay ghen tức thực sự nào. Lần đầu lưu lại đây, O không hề ngờ rằng nàng đã làm dấy lên những nỗi thèm muốn nào xung quanh nàng, muốn được nói chuyện với nàng, được giúp đỡ nàng, được biết nàng là ai, được hôn nàng, ở những cô gái đã cởi quần áo nàng, tắm rửa cho nàng, chải tóc cho nàng, thoa phấn cho nàng, mặc lại chiếc áo nịt và váy cho nàng, khi nàng mới đến, và những ngày sau đó đã chăm sóc cho nàng và đã ra sức tìm cách nói chuyện với nàng khi họ tưởng mình không bị nhìn thấy; cố gắng của họ lại càng vô ích hơn vì nàng chưa từng tìm cách đáp lại. Khi đến lượt nàng làm cái công việc được gọi là phục vụ phòng, nghĩa là đi cùng Noelle đến các phòng ở khu tu viện lớn, để tắm rửa và phục sức cho các cô gái sống ở đó, O vô cùng bối rối bởi cái có thể gọi là vô số những hình ảnh phản chiếu, vô vàn những bản sao của thứ đã từng là chính bản thân nàng, và được người ta đặt vào tay nàng, đến nỗi nàng không bao giờ bước qua ngưỡng cửa của những căn phòng màu đỏ mà không run rẩy. Bởi vì tất cả các phòng đều màu đỏ. Điều khiến nàng đau khổ hơn cả là nàng không bao giờ có thể chắc chắn đã tìm lại được căn phòng từng là của nàng. Căn phòng thứ ba chăng? Cây dương lớn xào xạc trước cửa sổ. Những cây cúc sao nhột nhật, đã chống chọi suốt cả mùa thu, đang nở hoa cằn cỗi. Đang là tiết thu phân tháng Chín. Nhưng căn phòng thứ năm cũng có cây dương và hoa cúc sao. Ở trong căn phòng đó là một cô gái mảnh dẻ, trắng trẻo, nổi bật trên nền giấy phủ tường màu đỏ ối, run rẩy, cặp đùi lần đầu tiên hằn những vết màu tím của ngọn roi. Cô tên là Claude. Người tình của cô là một gã trai gầy gò trạc ba mươi tuổi thường ôm vai cô, giống như René từng đỡ nàng, nhìn cô đắm đuối, tách mở khe bụng mềm mại nóng bỏng của cô cho một người đàn ông mà cô chưa từng gặp, và bên dưới ông ta cô rên rỉ. Noelle tắm cho cô. O thoa phấn, thắt dải buộc áo nịt ngực, mặc váy cho cô. Cô có cặp vú mềm mại với nhũ hoa màu hồng, đôi đầu gối tròn trịa. Cô cảm lạnh và lạc lõng. Cô, và những cô gái giống cô, thuộc về các thành viên, và họ là những người duy nhất được chia sẻ các cô, dâng hiến trong lặng lẽ, và ngay khi người ta thấy các cô đã đủ sẵn sàng và thuần thực, sẽ rời khỏi Roissy, trên ngón tay đeo chiếc nhẫn sắt, để ở bên ngoài Roissy cũng được người tình của họ cho làm điểm, chỉ để người tình vui thích, đối với các cô gái làm điểm ở Roissy cũng như ở bên ngoài các cánh cổng, làm điểm vì tiền, vì lợi ích và vì niềm vui của các thành viên câu lạc bộ, chứ không phải vì người đàn ông yêu họ, các cô khiến họ tò mò và phỏng đoán không ngừng. Các cô có quay lại Roissy

không? Nếu các cô quay lại, liệu các cô có bị giam trong tu viện lớn không, hay sẽ dâng hiến trong lặng lẽ và được đưa vào cộng đồng, dù chỉ vài ngày? Có một cô gái bị người tình bỏ trong tu viện sáu tháng, anh ta dẫn cô đến, và không bao giờ đưa đi nữa. Nhưng O gặp lại Jeanne, người đã ở một năm trong cộng đồng, rồi ra đi, rồi lại quay lại, Jeanne mà René đã vuốt ve trước mặt nàng, người đã nhìn O với biết bao ngưỡng mộ và ghen tị. Cũng bị đánh và bị xích giống như những cô gái khác, tuy nhiên các cô gái thuộc về cộng đồng vẫn được tự do. Không phải tự do để không bị đánh khi các cô ở đó, mà tự do ra đi nếu các cô muốn. Chính các cô gái bị đối xử tàn bạo nhất lại ít bỏ đi nhất, Noelle ở lại hai tháng, bỏ đi ba tháng, quay trở lại khi cô không còn tiền. Nhưng Yvonne và Julienne, ngày nào cũng bị đánh, giống như O, và cũng như O, theo như Noelle từng báo trước, thường bị đánh nhiều lần trong ngày, ba người họ, Yvonne, Julienne và O cũng tự nguyện làm tù nhân giống như các cô gái trong tu viện lớn.

Sau khoảng sáu tuần, suốt thời gian đó nàng không ngừng hy vọng, mặc cho ngày nào cũng thất vọng, rằng Sir Stephen sẽ đến, O thấy rằng các thành viên ở lại hoặc đến Roissy nhiều ngày liên tục không phải là số hiếm, và chuyện tương tự cũng xảy ra với các khách hàng. Đến nỗi họ hình thành các ưu tiên, hoặc các thói quen (giống như các ưu tiên và thói quen của đám đầy tớ, đến nỗi ở trong phòng ăn, thường là mỗi gã đầy tớ sẽ sở hữu một cô gái: cũng như O, bị José bắt ngẩng giạng chân trên đùi gã, hai bàn tay gã túm lấy eo và mông nàng, và trong tư thế hơi ngửa ra đó nàng giống với người phụ nữ ngất xỉu ở các bức tượng Hindu mà thần Siva ôm giữ) và O nhận thấy Carl thường xuyên quay lại không hẳn là bởi đôi khi ông ta đến bốn ngày liên tục, luôn luôn yêu cầu nàng vào khoảng chín giờ tối, mà chủ yếu là bởi lần nào nàng cũng tìm cách để ông ta nói về Sir Stephen, ông ta hiếm khi đồng ý, và thường chủ yếu là để giải thích những điều mà ông ta, Carl, đã nói với Sir Stephen (về O) hơn là những điều Sir Stephen trả lời. Không lần nào ông ta để tiền lại cho O. Không phải vì ông ta không biết việc đó. Một tối ông ta cho gọi O lên cùng với một cô gái khác, ngẫu nhiên lại chính là Jeanne. Ông ta cho cô xuống rất nhanh, giữ O lại, nhưng cho cô xuống với cả nắm tiền ở tay. O thì không có gì hết. Vậy nên nàng không hiểu đang xảy ra chuyện gì khi vào một tối tháng Mười, thay vì bỏ đi như vẫn quen làm, ông ta bảo nàng mặc lại quần áo, chờ đến khi nàng xong xuôi liền đưa cho nàng một cái hộp dài bằng da màu xanh. O

mở ra: trong hộp có một chiếc nhẫn, một chiếc vòng cổ và hai chiếc vòng tay bằng kim cương. “Nàng sẽ đeo chúng thay cho những thứ nàng đang đeo, ông ta nói, khi ta đưa nàng đi. - Đưa em đi? O nói. Đi đâu? Nhưng ông không thể đưa em đi. - Trước hết ta sẽ đưa nàng đến châu Phi, ông ta nói, sau đó là châu Mỹ. - Nhưng ông không thể,” O nhắc lại. Carl ra hiệu như để bảo nàng im: “Ta sẽ thu xếp với Sir Stephen, và ta sẽ đưa nàng đi. - Nhưng em không muốn, O kêu lên, nỗi sợ hãi bỗng choán lấy nàng, em không muốn, em không muốn. - Có đấy, em sẽ muốn,” Carl nói. Và O nghĩ: “Ôi, mình sẽ trốn! Không phải ông ta, không, mình sẽ trốn.” Chiếc hộp để mở trên chiếc giường xõ tung, những đồ trang sức mà O không thể đeo ánh lên giữa đồng ga giường hỗn độn, cả một gia tài. “Mình sẽ bỏ trốn với đồng kim cương,” nàng tự nhủ, và mỉm cười với ông ta.

Ông ta không quay lại. Mười ngày sau, khi nàng đang chờ đợi, vào đầu buổi chiều, mặc chiếc váy màu vàng và xám của ngày đầu tiên, thì một gã đầy tớ mở cho nàng cánh cửa nhỏ để đi đến thư phòng, nàng nghe thấy tiếng chân chạy phía sau, và quay lại: là Anne-Marie, trên tay bà cầm một tờ báo, bà đưa nó cho nàng, O chưa từng thấy bà nhợt nhạt đến thế. “Xem này,” bà bảo nàng. Tim O nảy lên trong lồng ngực: ở trang nhất, một khuôn mặt thất thần, khuôn miệng há hốc, đôi mắt nhìn thẳng vào mặt nàng: khuôn mặt ông ta. Một dòng tít lớn: “Người phụ nữ khỏa thân trong vụ án ở Franchard là ai? Những người leo núi, bài báo nói, đang luyện tập trong khu rừng Fontainebleau, trong hẻm Franchard, nghe tiếng sủa của một con chó, đã phát hiện trong một bụi rậm thi thể của một người đàn ông chết bởi một viên đạn bắn vào gáy. Người đàn ông đó có vẻ là người ngoại quốc, đã bị vật hết giấy tờ. Trên người ông ta, nhét vào trong lớp lót của chiếc áo vest qua một chiếc túi sứt chỉ, người ta chỉ tìm thấy một bức ảnh người phụ nữ hoàn toàn khỏa thân, và theo một số dấu hiệu thì có lẽ là một gái điếm, và cảnh sát đang tìm kiếm.” Đoạn mô tả bên dưới khiến O không còn nghi ngờ gì nữa: chính là Carl. “Em nghĩ chuyện này có thể là gì?” Anne-Marie nói. “Ồ vâng, O nói. Sir Stephen... Không nên nói gì cả. - Có chứ, Anne-Marie nói, nhưng em không cần nói là Sir Stephen đã gửi ông ta đến với em. Nhưng cũng có khả năng họ biết chuyện đó.” Khi cảnh sát đến Roissy, Carl đã được nhận dạng, nhờ vào nhãn hiệu quần áo và hiệu giặt, bởi người thợ may của ông, và bởi các nhân viên trong khách sạn của ông. O chỉ bị hỏi han để bổ sung thêm cho vụ điều tra, và chính xác hơn là về

Sir Stephen. Họ biết ông có liên hệ với Carl. Mối liên hệ nào? O không biết. Sau khoảng ba giờ hỏi cung, O vẫn không nói gì, ngoài việc khẳng định rằng từ hai tháng nay nàng không gặp Sir Stephen. “Nhưng mà hãy hỏi ông ấy đi! cuối cùng nàng kêu lên, với lại chuyện đó thì có ý nghĩa gì với các ông đâu! - Vậy là cô không hiểu rằng có thể ông ta đã thủ tiêu gã người Bỉ, ông bạn đẹp trai của cô ấy, và chính vì thế mà ông ta đã biến mất. Nhưng từ giờ cho đến khi chúng tôi chứng minh được...” Họ không chứng minh được. Họ giả thiết rằng Carl, người được biết là đang nắm giữ các mỏ kim loại hiếm ở Trung Phi, sau khi đàm phán dù không có quyền đó và với những khoản tiền đáng kể (mà họ tìm thấy dấu vết trong các tài khoản ngân hàng của ông ta, nhưng ông ta đã rút hết) về các chuyển nhượng hoặc sản phẩm của chúng với các đại lý nước ngoài - có thể là đại lý của Anh, có thể là Sir Stephen -, đã chuẩn bị rời khỏi châu Âu, và rằng các đại lý này, nhận thấy mình bị lừa gạt mà không thể phòng vệ chính đáng, đã trả thù. Còn việc tìm kiếm Sir Stephen... còn để biết khi nào ông quay lại thì...

“Bây giờ, em đã tự do, O ạ, Anne-Marie nói. Chúng ta có thể tháo những chiếc vòng sắt, vòng cổ, vòng tay cho em, xóa bỏ những chữ đã đóng dấu. Em có kim cương, em có thể trở về nhà em.” O không khóc, nàng cũng không than thở. Nàng không trả lời Anne-Marie. “Nhưng nếu em muốn, Anne-Marie nói tiếp, em có thể ở lại.”

ROISSY Ở PHÁP

BÀI VIẾT CHƯA TỪNG ĐƯỢC XUẤT BẢN CỦA ANDRÉ
PIEYRE DE MANDIARGUES

Chúng ta được phép tự hào đôi chút vì có những lúc đã là một độc giả tốt. Trong niềm tự hào, không phải là phù phiếm đó, tôi cho rằng không có gì thúc đẩy tôi bằng nhận thức là đã không bỏ sót O khi Truyện đẹp đẽ này được công bố, cách đây mười lăm năm, và ngay lập tức đã dành cho nó một sự đồng thuận hoàn toàn và một lòng ngưỡng mộ hoàn toàn trong khi phần lớn bạn bè chúng ta trong giới trí thức đúng ra là ngại ngần hoặc hoang mang khi lần đầu tiên tiếp xúc với một câu chuyện trong đó ta có thể thấy điều kỳ diệu lớn lao mà nền văn học Pháp sản sinh ra trong thời kỳ chuyển giao này. Tôi đã nghe nói đến cuốn sách trước khi nó được xuất bản, từ khá lâu, đúng thế, nhưng khi đó chúng tôi khá đông đảo, và tôi vẫn còn ngạc nhiên vì rất hiếm người trong số chúng tôi thừa nhận tiếng vang bi thảm của cuốn sách do Pauline Réage viết, rất hiếm người cảm thấy choáng váng bởi giọng điệu nóng bỏng và thuần khiết của nó. Chính sự không thừa nhận đó, thật thú vị khi nhấn mạnh điều đó lúc này, đã chứng tỏ nét độc đáo của tác phẩm. Không gì kém thời thượng hơn là Chuyện nàng O vào năm 1954, và cuốn sách, không xuất hiện một cách lén lút mà hoàn toàn công khai, được bán không chút hạn chế hay cẩn trọng, được bày trong các tủ kính của tất cả các nhà sách (số lượng rất đông đảo) cho rằng có thể bán được nó, lại chỉ được nhìn nhận như một thứ gây tò mò đơn thuần. Chính một giải thưởng văn học, như ai cũng biết, với sự hỗ trợ của một cuộc diễu hành mặt nạ nhỏ, đã chuyển cuốn sách này từ hạng “gây tò mò” sang thể loại sách gặt hái được thành công lớn trong các nhà sách, và gây ra nhiều đợt truy bức từ phía cảnh sát và các ủy ban kiểm duyệt. Nhà xuất bản, vốn không hy vọng nhiều, là người đầu tiên ngạc nhiên, theo như trí nhớ của tôi, và rất nhiều trong số những người đã tỏ ra khó tính nhất lấy làm xót xa cho cú truyền thông đó, bởi vì bằng việc mang lại cho nó một lượng độc giả rộng rãi, lại có nguy cơ tâm thường hóa một cuốn sách quá đổi quý giá để có thể thuộc về nhiều người chứ không dừng ở vài

người muốn mua... Một cuộc phiêu lưu cũ, bỗng nhiên lấy lại tính thời sự do việc xuất bản phần tiếp theo của Chuyện nàng O.

Trở lại Roissy tiếp nối O đến mức độ nào? Và liệu từ “phần tiếp theo” có chính xác, đây chính là câu hỏi đầu tiên được đặt ra, và không dễ gì để giải đáp. Chúng tôi, và chính tôi cũng từng nghe nói, là vào thời điểm bản gốc được xuất bản trên báo chí (chính là bản trong thư viện của tôi, được Hans Bellmer rập nổi chữ đồng xanh xấn), cấu trúc của tác phẩm đã bị thay đổi trước khi nó được chuyển lại cho nhà xuất bản, và nhiều chương đã bị rút ra. Vậy là không thể cấm việc coi “Trở về” là chương cuối cùng mà có lẽ tác giả đã bỏ đi. Mặc dù vậy, trật tự thời gian vẫn được tôn trọng giữa chương cuối cùng của bản gốc và chương chúng ta vừa được tặng thêm, cũng như giữa bốn chương của tiểu thuyết hoặc nhiều hơn thế. Hẳn là không có mối liên hệ nào giữa “Trở về” và đoạn văn ngắn ngủi (Còn có một cái kết khác cho Chuyện nàng O. Theo đó, thấy mình sắp bị Sir Stephen bỏ rơi, nàng đã muốn được chết, ông chấp thuận.), rơi xuống như một lưỡi dao máy chém sau chương thứ tư, trước mục lục. Trong đoạn văn này, dường như tôi luôn nhìn thấy tài khéo léo đáng ngưỡng mộ của nữ tiểu thuyết gia và cái kết thực sự của “Truyện”, lời kết mang lại cho cuốn tiểu thuyết ý nghĩa sâu xa và gần niêm phong nó giống như một nấm mồ, trong khi những trang cuối cùng của chương thứ tư lại để ngỏ và không thể tạo thành một cái kết thực sự. Hơn nữa, Chuyện nàng O, như ta đã biết, được bắt đầu bằng một mở đầu kép.

Ấy vậy mà, có vẻ như Pauline Réage không phải là người xem thường tính cân xứng. Chúng ta sẽ không thấy có gì bất hợp lý trong việc bà nghĩ đến đề xuất hai điểm mở nút khác nhau cho cuốn sách của mình, thứ nhất là điểm mở nút trong đoạn văn gắn với câu chuyện, là cái chết tự nguyện của nữ nhân vật chính, điểm mở nút thứ hai là phần “Trở lại Roissy” đang ở trước mắt chúng ta đây. Tuy nhiên, hãy cẩn trọng đôi chút. Nếu chỉ đọc lướt hoặc thoáng nhìn qua, Réage dường như là một người đơn giản vô cùng điển hình đến nỗi lời khen mà mọi người định dành tặng cho bà chính là “đơn giản như tình yêu”. Đơn giản như Héloïse, người đã được Jean Paulhan, trong lời tựa ông viết cho cuốn “O” bản đầu tiên, trích dẫn câu nói tuyệt diệu này: “Em sẽ là cô gái mua vui cho chàng”, và gọi lên khả năng đó còn hơn cả một câu nói hay... Trên thực tế, tình yêu, khi vượt qua

một số giới hạn, không quá đơn giản như những người tốt hoặc xấu tưởng. Héloïse chỉ đơn giản ở bề ngoài; Pauline Borghèse và Pauline Roland, hai kẻ phóng đảng nổi tiếng” mà ngày nay Réage tâm sự với chúng ta là bà đã mượn tên của họ, cũng không đơn giản hơn; Pauline Réage hẳn là người ít đơn giản nhất trong tất cả, ngược với cảm giác thoáng qua mà cuốn sách của bà để lại trong chúng ta, và cả sự im lặng sâu thẳm của O lẫn cái mà Jean Paulhan gọi là “sự đoan trang phi thường” của nàng đều không phải là sự đơn giản.

Phải đặc biệt chú ý đến phần chú dẫn nhỏ mào đầu cho câu chuyện mới. “Những trang sau đây, Réage viết, là phần tiếp theo của *Chuyện nàng O*. Những trang này cố ý đưa ra sự hủy hoại câu chuyện, và không bao giờ có thể được ghép vào tác phẩm.” Quả thật, “*Trở lại Roissy*” khó có thể là phần chái ghép thêm vào tòa lâu đài gần như bí ẩn của “O” để hoàn thiện nó, mà đúng hơn là một đường hầm đào dưới móng nhằm mục đích làm xói mòn và rồi phá hủy nó. Ban đầu, khi đến đoạn lạm dụng cô bé Natalie, nhân vật nhỏ bé đáng yêu mà việc xuất hiện một cách vô dụng trong phần đầu của “O” đã khiến tôi bối rối, giọng điệu vẫn giữ nguyên và chúng ta nghĩ sẽ gặp lại trong tu viện kỳ quặc đó những biện pháp nghiêm ngặt hoang đường. Nhưng không lâu, nếu phần truyện mới cho chúng ta thấy, thay cho tu viện chuyên dành để biến thân cho tình yêu, một nhà thổ tâm thường hạng sang, một kiểu “country-club” như ta vẫn thường gặp, theo như những người am hiểu, ở xung quanh đa số các thành phố lớn trong xã hội tư bản, và nếu các khách trọ ở đó, lần này là bao gồm cả O, không chỉ còn là những cô gái điểm bình thường được dạy dỗ để phục vụ những gã ngốc giàu có cũng tâm thường giống như các đôi tác của họ. Sir Stephen, chàng hoàng tử quyến rũ với đôi mắt màu xám (Réage từng nói), nhà cải cách nghệ thuật yêu đương, ta phát hiện rằng ông ta chỉ là một kẻ bất lương, đủ thô lậu để giết người, hoặc yêu cầu giết người, một người hùn vốn gian dối trong công việc làm ăn. Và chính vì lợi ích trong việc làm ăn mà ông ta giao O cho những kẻ thô bạo, giống như các cô gái mà các nhà công nghiệp đưa ra như một ly rượu mời thêm những mong ký kết được một hợp đồng! Cụm từ “công việc làm ăn”, thứ rác rưởi thực sự, khiến “*Trở về*” bị nhiễm độc bởi những uế khí của nó, trong khi ở phần đầu tiên của O, nhờ nó vắng mặt mà bầu không khí trong lành lại càng thêm nhẹ nhàng. Liệu chúng ta có hét lên phần nộ không?

Chúng ta có thể làm thế. Tuy nhiên hãy nghĩ rằng chủ đề thực sự của Chuyện nàng O là một kiểu tu khổ hạnh cuồng tín trong tình yêu, được đẩy đi rất xa trên bản thân người con gái bằng phương pháp hủy hoại dần dần, được chủ thể chấp nhận một cách tự nguyện và nếu theo đúng logic, hẳn sẽ đạt đến việc hủy hoại hoàn toàn thân xác. Cũng nên nghĩ rằng trong sự huyền bí của phục tùng, niềm khoái lạc tự hào vì hạ thấp thân xác mình là một kiểu yếu đuối, dễ dung thứ hơn niềm khoái lạc của các giác quan. Nếu xem xét kỹ câu chuyện “Trở về”, chẳng phải Réage vẫn trung thành với ý đồ ban đầu của mình, và bà chỉ đẩy đến cực điểm việc tu hành khổ hạnh của nữ nhân vật chính, thông qua tự hủy hoại, thông qua quá trình tâm thường hóa của nhân vật này, từ đỉnh cao trong câu chuyện thứ nhất, sau cảnh tượng con cú, đã để cho nàng rơi xuống cảnh đề tiện của một con điểm được người ta trả tiền bằng kim cương? “Trở về ” là phần tiếp nối của Chuyện nàng O và sẽ phá hủy Truyện nếu nó được đặt ở đằng sau. Còn việc tìm hiểu xem phải chăng đó thực sự là một chương trong bản gốc nhưng đã bị cắt bỏ đi, hay đó là chương duy nhất, thì nữ tác giả sẽ nói với chúng ta, nếu bà muốn.

Điều khiến tôi thích thú hơn hết trong “Trở về” là đoạn mở đầu, trong đoạn này, dưới tiêu đề thật đẹp “Một cô gái đang yêu”, Pauline Réage tiết lộ về mình đôi chút, chỉ đủ để thể hiện bản thân trong bối cảnh quyến rũ nhất, khi bà kể cho chúng ta bà đã viết cuốn sách đầu tiên của mình như thế nào, ở những nơi nào, và bằng cách nào. Réage thật đáng ngưỡng mộ! Chỉ có một số ít người, một số ít thứ ở Pháp được tôi yêu thích nhiều như người phụ nữ này và tác phẩm của bà. Không hề chạy theo một, như tôi đã nói, cách đây mười lăm năm, Chuyện nàng O đã tạo ra một phong cách hiện đang hoành hành một cách khá đáng ghét, và khiến chúng ta thán gào cũng được chứng kiến sự xuất hiện của bốn hoặc năm tiểu thuyết mạo xưng là “huê tình ” nghèo nàn cả về phong cách lẫn khả năng tưởng tượng. Huê tình trong văn học chỉ có ý nghĩa nếu nó khác biệt, như nó được thể hiện bởi Réage, như chúng ta vừa gặp lại trong Lâu đài Cène, cuốn tiểu thuyết rất tôn thờ dương vật, rất huyền bí, rất sang trọng và rất hùng vĩ, tác phẩm của một trong số những thi sĩ trẻ thuần khiết nhất hiện nay: Bernard Noël.

Andre PIEYRE DE MANDIARGUES